Cheon Myeong-kwan

Whale

Translated from the Korean by Chi-Young Kim

archipelago books

Cheon Myeong-kwan

Balina

TRANSLATED FROM THE KOREAN BY

Chi-Young Kim

archipelago books

Telif Hakkı © Cheon Myeong-kwan, 2004
Kelly Falconer, Asya Edebiyat Ajansı işbirliğiyle yayınlanmıştır
İngilizce dil çevirisi © Chi-Young Kim, 2023

İlk olarak Korece olarak yayınlandı Munhakdongne tarafından
İlk Takımada Kitapları Sürümü, 2023

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, izinsiz olarak herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya iletilemez.
yayıncının önceden yazılı izni alınmalıdır.

Kongre Kütüphanesi Kataloglama-Yayın Verileri talep üzerine mevcuttur.
ISBN 9781953861146
E-kitap ISBN 9781953861153

Takımada Kitapları
232 3. Cadde #A111
Brooklyn, NY 11215
www.archipelagobooks.org

Penguin Random House tarafından dağıtıldı
www.penguinrandomhouse.com

Kapak resmi Kim Whanki'ye aittir Kitap
tasarımı Gopa & Ted2, Inc'e aittir

Bu kitabın yayınlanması için gereken finansman Carl Lesnor Ailesi'nden alınan bir hibe ile sağlanmıştır.
Temel.

Bu kitap Kore Edebiyat Çeviri Enstitüsü'nün (LTI Kore) desteğiyle yayınlanmıştır.

Bu yayın Lannan Vakfı ve Ulusal Bilim Vakfı'nın desteğiyle mümkün olmuştur.
Sanat Vakfı.

a_prh_6.0_143034200_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

Telif hakkı

Birinci Bölüm: Rıhtım

Tuğla Fabrikası

Sıradışı Erkeklik

Tek Gözlü Kadın

Kız

İskele

Liman işçisi

Laura

Yaralı Adam John

Wayne

Canavar

Fırtına

Yelken Açmak

Gezinmek

İkizler

İkinci Bölüm: Pyeongdae

Papatya Pireotu

Kahve
Yıldırım
Nambaran
Fil
Üç Tekerlekli Kamyon
Bataklık
Tuğlalar
Yoğun Kemikler
Skandal
Bal arıları
Şaman
Katarakt
Fahişe
Balina
O veya O
Ruhlar
Önceki Gece
Bir Ateş Sütunu

Üçüncü Bölüm: Tuğla Fabrikası

Kundakçı
Hapishane
Berkshire
Demir Maske
Kraliyet
Hapishaneden tahliye
Dönüş

Vadi
Kamyon
Kar fırtınası
Büyük Tiyatro
Chunhui veya Kraliçe

Birinci Sonsöz
Sonsöz İki

BİRİNCİ BÖLÜM

İskele

Tuğla Fabrikası

CHUNHUI—ya da Bahar Kızı—büyük tiyatronun mimarı tarafından keşfedildiğinde Kırmızı Tuğla Kraliçesi olarak anılan kadın tuğla üreticisinin adıydı. Bir kış, savaş sona ererken bir dilenci kadının ahırında doğmuştu. Ortaya çıktığında zaten yedi kiloydu ve on dört yaşına geldiğinde yüz kilodan fazlasına ulaşmıştı. Konuşamayan Chunhui, kendi dünyasında izole bir şekilde büyüdü. Üvey babası Mun'dan tuğla yapımıyla ilgili her şeyi öğrendi. Cehennem sekiz yüz kişiyi öldürdüğünde, Chunhui kundakçılıkla suçlandı, hapse atıldı ve işkence gördü. Uzun yıllar hapis yattıktan sonra tuğla fabrikasına geri döndü. Yirmi yedi yaşındaydı.

Yaz gününün sıcağında, Chunhui mavi hapishane üniformasıyla tuğla fabrikasının ortasında duruyordu, güneş tüm yıl olduğundan daha yakındı ve görüş alanındaki her şeyi kavuruyordu. Dökme demiri eritecek kadar sıcaktı. Bahçenin ortasındaki pompa uzun zaman önce kurumuştu ve geride sadece suyun metal borudan aşağı damladığı yerde paslı bir leke bırakmıştı. Semizotu, devedikeni ve bir ayak uzunluğundaki otlar sert, çiğnenmiş topraktan yukarı doğru yol almış ve fırınların etrafında kalınlaşıp dolaşmıştı. Özellikle papatya pireotu tuğla fabrikasının çevresini her zaman bir kaleyi çevreleyen askerler gibi doldurmuştu ve insanlar gittikten sonra bitki anında alana sızmış ve tüm alanı kaplamıştı. Tuğla fabrikası sadece şimdi harap olmuş, düz bir çizgi boyunca inşa edilmiş birkaç fırından ve tahta kalaslar ve arduvaz parçalarıyla örülmüş bir evden oluşuyordu. Ev Chunhui'nin yokluğunda çökmüştü. Harabeler arasında papatya pireotu kümeleri çiçek açmıştı, siyah likenler bir zamanlar evin zemini olarak işlev gören tahta levhaları ve dalgalanan arduvaz çatıyı ele geçirmişti. Bu doğanın yasasıydı.

Chunhui, bir ömür önce oynadığı bahçede çıplak ayakla duruyordu. Yıpranmış pompanın yanında, bir zamanlar gür olan kavak ağacı devrilip çıplak, çürüyen bir kütüğe dönüşmüştü, şişman istiridye mantarlarına ev sahipliği yapıyordu. Ter kokusu ve işçilerin gürültülü sesleri gitmişti ve Chunhui, geniş bahçede tek başına duran geri dönen tek kişiydi. Gözleri, geri dönüş yolculuğu sırasında özlemini çektiği sahneleri arıyordu, ancak yıllardır süren yağmur ve rüzgar hepsini süpürüp götürmüştü. Hiçbiri tuğla fabrikasında kalmamıştı.

—

Hayat, biriken tozları süpürüp atıyor.

Bunu, yüzünde çilleri olan hücre arkadaşlarından biri her zaman söylerdi. Herkes ona Siyanür derdi; iki kızını ve kocasını siyanürlü bir yemekle öldürdüğü için ölüme mahkûm edilmişti. İdam edileceği güne kadar, hücrelerini süpüren ve temizleyen oydu. Diğer mahkumlar, Günlerin sayılıyken temizlemenin anlamı ne? diye homurdandıklarında, Hayat, biriken tozu süpürüyor, derdi ve bazen de, Ölüm, biriken tozdan başka bir şey değildir, diye eklerdi. Chunhui bunun ne anlama geldiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadı, ama geri döndüğü ilk gün, evin kalıntılarına doğru yürürken bu bilmeceler aklına geldi.

Güneş üstüne vuruyordu ve aniden başı dönerek olduğu yerde durdu. Tren raylarının altındaki alt geçitten tuğla fabrikasına giden dar patika, otlarla kaplıydı ve çoktan gözden kaybolmuştu. Tuğla fabrikasına ulaşmak için Chunhui, pantolonunu çamurlayarak otların arasından geçti. Her adımda, tırnağının koptuğu ayak başparmağından kan sızıyor ve kavrulmuş kırmızı killi zemini lekeliyordu. Tuğla fabrikasında bırakılan tuğlaları çocuklar kırmış olmalıydı ve şimdi etrafa sadece kırıkları saçılmıştı. Sivrisinek larvaları, birkaç gün önce oluşan yağmur birikintilerinde kıvranıyordu.

Chunhui tozlu maruya bastı. Tilki kuyrukları kırık döşeme tahtalarının arasından dışarı fırladı. Menteşesi olmayan kapıyı açtığında, karanlık

Oda küf kokuyordu; vahşi hayvan dışkısı ve çürüyen bir şey. Gözleri karanlığa alıştıkça, tozlu giysiler ve kırık gardırobun yanında yatan kurumuş fareler gördü. Duvarlarda siyah küf çiçek açmıştı ve yırtık duvar kağıtları tavandan kasvetli bir şekilde sarkıyordu. Kararmış tavanı ve duvarlarıyla daha da iç karartıcı olan mutfağa girmeden önce odaya baktı. Raflar ve şömine çökmüştü ve zemin bayat suyla nemliydi. Her zaman yemek ateşinin üzerinde asılı duran dökme demir kazan hiçbir yerde bulunamadı ve bir zamanlar ocağın olduğu yerde sadece yarı yanmış odunların üzerinde devrilen ezik bir nikel tencere vardı. Chunhui'nin burun delikleri, ateşin dumanlı kokusunu ve buharı tüten pirincin lezzetli kokusunu hayal ederken genişledi, ancak algılayabildiği tek şey nemli küftü. Mutfağın hiçbir yerinde sıcaklık kalmamıştı.

—

Chunhui avlunun kapısını açtı ve dışarı çıktı. Uzakta geçen bir tren düdük çaldı. Fırınlara doğru yürüdü. O götürüldükten sonra, insanlar terk edilmiş tuğlaları taşımak için komşu köylerden tuğla fabrikasına araba çekmişlerdi, bunları zeminleri veya ocakları onarmak için kullanıyorlardı. Daha sonra, çocuklar kalan birkaç tuğlayla oynamak için buraya geldiler.

Kullanılabilir tüm tuğlalar bittiğinde kimse geri dönmedi. Sadece tilkiler ve porsuklar geceleri yiyecek arayarak daireler çiziyordu. Yabani otlar büyüdü ve batıdan gelen toz esip yerleşerek terk edilmiş tuğla fabrikasında insan faaliyetinin birçok izini sildi.

Chunhui, serin hissettiren bir fırının içine adım attı. Bahçenin geri kalanının aksine, fırında pek bir şey değişmemişti. Güneş ışığı kraterli duvarlardaki boşluklardan süzülse de, fırının karanlık mağarasının içinde serin hava dolaşıyordu. Oturdu ve bir duvara yaslandı. Terli sırtı serin duvara değdiğinde gözleri mutluluktan kapandı. Huzurluydu. Böcekler bile sessizleşmiş, dayanılmaz sıcak tarafından susturulmuştu.

Tuğla ocağı kırmızı tuğlalarla dolup taşıyordu. O, yığınların arasında koşuyor ve oynuyordu. Üvey babası, adamları daha çok çalışmaya teşvik ediyordu ve annesi, yüzü makyajla kaplı bir şekilde onlara cilveli bir şekilde gülümsüyordu. Bir sahne

Bir zamanlar izlediği bir filmden aklına gelenler; annesini sinemaya kadar takip etmişti. Silah sesleri duyuldu, toynaklar takırdadı ve sarışın kadınlar histerik bir şekilde çığlık attı. Kendisine işkence eden gardiyan Berkshire diye fısıldarken duydu, İngiltere'nin domuzlarıyla ünlü bir bölgesi. Bu kelimenin ne anlama geldiğini asla bilemeyecekti. Gardiyan, gardiyan yüzünün bir parçasını ısırdıktan sonra hayatının geri kalanında alüminyum bir maske takmak zorunda kalmıştı. Katlandığı zorluklar yüksek sesle dile getirilemeyecek kadar korkunçtu ama artık hepsi geçmişte kalmıştı. Acısı dinmişti ve artık hapisten çıkmış, tuğla fabrikasında, evindeydi.

Trenin yine geçtiğini duydu, belli belirsiz. Papatya tarlasında beyaz bir kelebeğin peşinden koşuyordu. Otlar çıplak baldırlarını deliyordu. Rüya görüp görmediğinden tam olarak emin değildi. Kelebek gittikçe daha uzağa, gökyüzüne doğru uçuyordu.

—

Alevler kızıl renkte parlıyordu. Adamlar kömürü fırına kürekliediler, kalın, damarlı ön kollarından ter damlaları akıyordu ve yüzleri yükselen alevlerin ısısı ve ışığından kızıl ve parlaktı. Her kürek kömürle birlikte, siyah-kırmızı kıvılcımlar çiçek yaprakları gibi patladı. Chunhui fırının önünde oturmuş, alevlere bakıyordu. Kırmızı ve mavi ateş dalgaları tuğlaları kızıl renge dönüştürdü. Yüzünün sıcak olduğunu hissediyordu ve nefes almak zordu, ama hareket edemiyordu. Alevler kabarıyor ve onu yutacakmış gibi uzanıyordu; içine çekilecek ve eriyip gidecekti. Ayağa kalkıp kaçmak istiyordu, ama kıpırdayamıyordu. Sanki üzerine ağır bir kaya bastırıyormuş gibi hissediyordu. İşçilerin hiçbiri ona ikinci kez bakmadı. Onlara bağırdı, ama kavrulmuş boğazından sadece küçük, garip bir inleme çıktı. Burnunun önünde ateş, büyük bir alev yükselene ve sonra ona doğru fırlayana kadar gürledi. Ayağa fırladı.

—

Uyandığında kendini ter içinde buldu, vücudu sanki sığır ezmesiymiş gibi ısı yayıyordu. Çökmüş duvarlardan içeri parlayan güneş ışığı, uyurken yön değiştirmişti ve şimdi doğrudan aşağı doğru parlıyordu.

yüzünde. Boğazı kurumuştu ve yüzü sıcak hissediyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Gölgeye doğru süründü. Ayakkabı giymemişti ve sahip olduğu tek giysi sırtındaki üniformaydı; hapishaneye girdiğinde giydiği giysiler uzun süreli kalışı sırasında kaybolmuştu. Nefes nefese, gözlerini kapattı ve duvara yaslandı.

Dokuz gün önce Chunhui, tamamen içgüdüsel olarak hapishaneden çıkmış ve güneye doğru yola çıkmıştı. Ancak hapishanenin bulunduğu şehrin dışındaki tren raylarının yanında bulduğunda tuğla fabrikasına doğru gittiğini fark etti. Raylar boyunca yürümeye devam etti. Gece çöktüğünde bir mezar taşına yaslanarak uyudu ve acıktığında kendini doyurmak için aşağıdaki vadideki bir dereden su içti. Bazen soğuk suda yüzen semender yumurtalarını çıkardı ve bazen de raylar boyunca dut topladı. Ayaklarında kabarcıklar oluştu ve sonra patladı, altındaki yumuşak kırmızı et ortaya çıktı. Ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayakla yürüdü. Sıcak yaz güneşinde raylar boyunca yürümek yorucuydu, ancak sapmadı; kimseyle karşılaşmak istemiyordu. Bir kasabaya yaklaştığında raylardan ayrıldı ve etrafından dolandı.

Üçüncü gün, tahta bir desteğe takılıp ayak başparmağının tırnağını kopardı. Kırmızımsı siyah kan aktı. Ayağını sıcak raylara değdirdi; ayağının ucundan tüm vücuduna yayılan yakıcı acı ferahlatıcıydı. Sadece sağanak yağmura yakalandığında serinledi, ancak ıslak kıyafetleri yapışıp etrafına dolandı ve yürümesini daha da zorlaştırdı.

—

Güneye doğru yavaşça ama inatla yöneldi. Dokuzuncu günün sabahında, rayların ötesinde kibrit kutuları gibi sıralanmış tuğla ocaklarını gördü. Boş midesinden sıcak bir şey yukarı doğru çıktı, onu boğuyordu. Chunhui rayların yanına yığıldı ve tuğla ocağına baktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Geri dönmek için içgüdüsel bir dürtüyü takip etmişti; oraya vardığında ne yapacağını düşünmemişti.

Pyeongdae'deki rayların diğer tarafına, dağın eteğinin altında, çok uzakta baktı. Sabah sisiyle sarılmış kasaba, harabeye dönmüş bir zamanlar müreffeh bir antik şehir gibi, belli belirsiz şeklini belli ediyordu. Uzaktan bile binaların arasında yükselen sinema salonunun kalıntılarını görebiliyordu, nefes almak için su yüzeyine çıkan büyük bir balinaya benziyordu. Balinadan esinlenen bu tiyatro, Chunhui'nin annesi Geumbok tarafından tasarlanmıştı. Chunhui, tiyatronun gösterişli tabelalarını, içeri girmek için bekleyen kalabalığı ve atıştırmalık satan seyyar satıcıları neredeyse görebiliyordu; tiyatro yandığında bunların hepsi kaybolmuştu. Uzun, uzun zaman önce, alevler tiyatroyu sarmıştı, muazzam alevler korkutucu bir güçle gökyüzüne doğru yükseliyordu. Bölgedeki her itfaiye aracı seferber edilmişti, ancak şiddetli alevleri kontrol altına alamamışlardı. İnsanlar tiyatronun yanmasını çaresizce izliyorlardı, tiyatro bir kadının azmiyle inşa edilmişti; bitişikteki binalar alevler içinde kaldı. Bu, Pyeongdae'nin sonunu işaret ediyordu. Chunhui hala hapisteyken, insanlar bu lanetli, umutsuz yeri terk edip bir daha asla geri dönmediler. Tren istasyonu hizmet dışı bırakıldı. İnsanlıktan yoksun Pyeongdae, artık yavaş yavaş silinme sürecindeydi, doğa tarafından ele geçiriliyordu.

—

Chunhui fırından çıktı ve pompaya doğru yöneldi. Suya ihtiyacı vardı. Pompa kurumuştu, kauçuk contası çatlamıştı. Hala çalışıp çalışmadığından emin değildi. Kararmış tencereyi almak için mutfağa geri döndü ve su aradı. Tren raylarına giden patikanın yanında küçük bir dere buldu. Ilık su, gürültülü, aşırı büyümüş otların altında birikmişti. Avucuyla tencereyi doldurmak için dikkatlice su aldı. Tuğla ocağı başlangıçta bataklıktı; annesi onu inanılmaz miktarda çakıl taşı ve toprakla doldurmayı başarmıştı. Gerçekten akıl almaz bir görev gibi görünmüştü, ancak sonunda tuğla ocağı annesinin çabalarının karşılığını kat kat almıştı.

Chunhui suyu pompaya getirdi ve içine döktü. Hemen pompayı çalıştırdı ama su kayboldu. Duyabildiği tek şey sesti

hava sızdırıyordu. Daha büyük bir kaba ihtiyacı vardı. Uygun bir kap için etrafına bakındı ve yakındaki bir çalılıkta döküm demir kazanı buldu, bir zamanlar mutfakta asılı duran tencerenin ta kendisi. Paslanmıştı ve bir sapı yoktu ama bunun dışında kullanılabilir görünüyordu.

Uzun zaman önce, Chunhui'nin annesi bu kazanda işçiler için erişte kaynatırdı. Yazın köpek çorbası yapardı. O günlerde tüm tuğla fabrikası sabahın erken saatlerinden itibaren coşkulu bir beklentiyle kaynardı. Annesi kazanı tuğla yığınlarından yapılmış derme çatma bir sobanın üzerine koyar ve işçiler gün boyunca hevesle bakarken suyu kaynatmaya başlardı. Sonunda, çorbanın lezzetli kokusu tüm alana yayıldığında ve güneş battığında, adamlar utangaç gülümsemelerle etrafına toplanırdı. Chunhui'nin annesi müstehcen şakalar yapar ve herkese kaseler dağıtırdı. Adamlar sıcak çorbayı neşeyle yudumlar ve bol terlerlerdi. Bunlar bol yiyeceğin ve her şeyin bol olduğu günlerdi.

—

Chunhui büyük kazanı dereye getirdi. Kazanı doldurmak için küçük tencereyi su almak için kullandı. Çalışırken, Chunhui çimenlerde belli bir koku fark etti. Bir ot yığınını çekip çıkardı ve derenin yanında sürünen büyük bir yılan gördü. Yılanı kuyruğundan yakaladı ve olabildiğince sert bir şekilde yere çarptı. Yılan, yere serilmeden önce kasıldı ve uzadı. Yılanı orada bıraktı ve kazanı yukarı kaldırmak için iki kolunu da onun etrafına doladı. Bacakları sallanıyordu. Pompa çok uzakta değildi, ancak dokuz gündür bir şey yemediği için boşken yüz geun'dan fazla ağırlığında olan kazanı taşımak kolay bir iş değildi. İki güçlü adam bile taşımakta zorlanırdı.

Chunhui, yol boyunca dört kez dinlendikten sonra kazanı pompaya götürmeyi başardı. Suyu döktü ve tekrar pompalamaya başladı. Su pompaya girdi ve eski contadan sızan havanın hırıltısını duydu. Tam pes etmek üzereyken hissetti. Kolları gerginliği algıladı. Paslı suyun birkaç pompalanmasından sonra, soğuk yeraltı suyu fışkırmaya başladı. Chunhui ağzını musluğa koydu ve içti

uzun bir süre. Soğuk su boğazından aşağı aktı ve midesine doğru süzüldü, vücuduna bir elektrik şoku yaydı. Chunhui bir süre orada oturdu, nefesini topladı ve sonra ayağa kalkıp kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

—

Yaz ortası güneşinin altında su mandası büyüklüğünde çıplak bir vücut vardı. Birkaç gündür bir şey yememiş olmasına rağmen, cüssesini korumuştu. Ağır değildi, sarkık bir karnı ve sarkık bir poposu vardı; kalın ön kolları ve uzun yıllar süren çalışmayla keskinleşmiş geniş omuzları vardı ve bronzlaşmış cildi onu daha da sağlam gösteriyordu. Yaklaşık yüz seksen santimetre boyundaydı ve iki kalın, güçlü, meşe benzeri bacağı geniş gövdesini destekliyordu. Gerçekten muhteşem görünüyordu. Hiç hamile kalmadığı, hatta doğum yapmadığı için göğüsleri gergindi ve dik meme uçları geniş areolalarının üzerinde yüksekte duruyordu.

Chunhui kazana su pompaladı ve tencereyi kullanarak halsiz, aşırı ısınmış bedenine soğuk su sıçrattı. Sanki ilahi bir cezayla hapsetmiş gibi onu hapseden, hiç sevilmemiş ve atılamayan, onu hayatı boyunca sürükleyen, sonunda tuğla ocağına geri dönebilene kadar onu dolambaçlı yollara zorlayan bedenini yıkamaya başladı. Güneş yanığı, kesik ve çizik olmasına rağmen cildi elastikiyetini korumuştu. Vücudunun her yerini nazikçe ama ısrarla yıkadı. Mun'un yüzünü hatırlıyordu. Üvey babası, yüz kiloya yakın olmasına rağmen onu yıkamak için küçükken onu pompanın yanına koyardı. Ona, Chunhui, güçlü bacaklarınla, herkesten daha iyi kilde yürüyebilirsin ve güçlü kollarınla, herkesten daha fazla tuğla toplayabilirsin derdi. Bu senin en büyük servetin.

Ona tuğla yapmayı öğreten Mun, kimse fark etmeden yavaş yavaş görme yetisini kaybetti ve tek başına öldü. Onu düşünen Chunhui, boğazında bir yumru hissetti. Uzun bir banyodan sonra üniformasını titizlikle yıkadı ve kuruması için çimlere serdi.

Vadiden serin bir rüzgar esiyordu. Chunhui, çıplak bedeninin etrafında dönen rüzgarın tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Uzun bir süre sonra ilk kez kendini tazelenmiş hissetti. Duyuları daha keskindi ve rüzgara karışan şeylere karşı uyanıktı: vadinin nemli karanlığı, aşağıdaki kayaların arasında uyuyan rakunların kokusu, tarlalarda büyüyen çeşitli otların kokusu. Yıllarca kenarda geçirdiği şeylerden yavaş yavaş rahatlıyordu ve ait olduğu yere geri döndüğü için mutluydu.

Pompanın yanına oturduğunda, aniden bir açlık onu ele geçirdi. Dereye geri döndü ve kolunun etrafına dolanan, kıvranan yaralı yılanı geri getirdi. Kalın ve oldukça büyüktü, üç ja'dan uzundu. Dişleriyle boynunu parçaladı ve derisini yüzdü, soluk, tombul eti ortaya çıktı. Bağırsaklarının içinde henüz sindirilmemiş benekli bir kurbağa ve kanatlı böcekler vardı. Chunhui kanı yıkadı, yılanın gövdesini bir eliyle sardı ve başından aşağı doğru ilerleyerek onu kemirmeye başladı. Bir parça ısırdı ve uzun süre çiğnedi, etin zenginliği ağzına yayıldı. Kıkırdağı tükürdü. Yavaşça, tüm yılanı yedi ve hatta kurbağayı ağzına atmak için yıkadı.

Et boş midesini doldurdukça, acımaya başladı. Mide bulantısı hissetti. Sonuçta, hapishaneden çıkarken yaşlı kadından aldığı tofu bloğundan beri, dokuz gündür sistemine gerçek yiyecek ilk kez giriyordu. Boğazına geri gelen yemeği yutmaya zorladı kendini. Midesi biraz yatışınca, ağzını soğuk suyla çalkaladı ve hala nemli olan üniformasını giydi. Pantolonunun yırtık paçalarını yırttı. Çökmüş eve doğru yavaşça yürümeden önce bir an uyuşuk bir şekilde etrafına baktı. Fırının etrafında gizlice dolaşan bir gelincik onu gördü ve çimlere doğru koştu. Papatya pireotu üzerinde dans eden bir yusufçuk, ona yol açmak için hızla uçup gitti.

Tuğla fabrikasının ustası geri dönmüştü.

Sıradışı Erkeklik

TONUN DOLAŞAN HİKAYESİPyeongdae'deki evinde basit yemekler satan yaşlı bir cadıyla başlar. Chunhui'nin doğumundan çok önce ölmüştür ve ikisi de diğerinin varlığından haberdar değildir. Belki de bu hikayenin tamamı tek bir intikam hikayesidir—kim gerçekten bilir? Yaşlı cadı intikamını almayı başarmış mıdır? Bunu kimse cevaplayamaz; lanetini hatırlayanlar artık bu dünyadan değildir. Hikayesi çok çok uzun zaman önce, tren ilk kez Pyeongdae'ye geldiğinde başlar.

O zamanlar, bu tarifsiz derecede çirkin yaşlı cadı, tren istasyonunun yakınındaki tenha bir evde yaşardı ve diğer kasabalardan gelen serserilere ve işçilere yiyecek ve içki satardı. Oldukça yakışıksız görünümüne rağmen, belki de yemekleri basit ama güzel olduğu için, sürekli bir müşteri akışı vardı; hayatı boyunca bir mutfakta hizmetçi olarak çalışmıştı. Bir kış, yaşlı cadı pazara gitmek için evinden ayrılırken kapısının hemen dışındaki donmuş bulaşık suyu parçasına kayıp düştü. "Hangi aptal kadın bulaşık suyunu başkasının işletmesinin önüne atar?" diye homurdanarak -oysa istemeden buz parçasını yaratan kendisiydi- kendini yukarı çekti.

Hikaye böyle başlıyor. Hafifçe, uzun zaman önce Pyeongdae vadilerinde esen rüzgar gibi.

O gece, yaşlı cadının alt sırtı zonkladı ve kıçı ağrıdı. Sıcaklığın kendisini daha iyi hissettireceğini umarak, zemini ısıtmak için sakladığı odunlardan bir kısmını şömineye attı ve battaniyesinin altına girdi. Ertesi sabah iyi değildi. Aslında, yakıcı bir acı içindeydi; zar zor hareket edebiliyordu. Hatta birkaç yıl önce, komşu haydutlar onu dövmeye ve soymaya geldiklerinde bile, geri dönebilmişti

İki gün sonra işe gitmek istedi ama bu sefer çabuk iyileşecek gibi görünmüyordu.

Yaşlı cadı bütün gün yatakta yatıyordu. Güneş batmak üzereyken kendini toparlamayı başardı. Hiçbir şey için ilaç almamış olmasına rağmen, ne kadar kötü hissederse hissetsin, biraz rahatlamak için tren istasyonunun önündeki eczaneye neredeyse sürünerek gitti. Eve döndüğünde tekrar uzandı. Ve bu onun için sondu. Bir daha asla ayağa kalkamadı. Gerçek şu ki, kemiklerini oyan deliklerden kalçaları o kadar kırılgan hale gelmişti ki düştüğünde onlarca parçaya ayrılmışlardı. Bunu kimse bilemezdi, ne sadece dizanteri önleyici tentürler satan eczanenin sahibi ne de basit yaşlı cadının kendisi.

Yedi gün sonra, tren istasyonunun yanında bir oda kiralayan işçiler, tam bir günlük çalışmanın ardından dağdan inip, ısınmak için yaşlı cadının evine doğru yola koyuldular. Onu o zaman keşfettiler. Diğer müşterilerin çoğu, homurdanarak arkalarını dönmeden önce karanlık eve göz atmışlardı, ancak görünüşe göre sıcak çorbaya can atan bu adamlar, yaşlı cadıyı çağırmakla kalmayıp yatak odası kapısını da hızla açtılar. Onu içeride hareketsiz yatarken böyle keşfettiler; ilk başta öldüğünü düşündüler. Ancak o, hayatta kalmak için donmuş pirinç parçalarını kemirerek hayatına sıkı sıkıya tutunmuş ve bu süreçte çok az kalan iki dişini kırmıştı.

Keşiften sonra, yan komşuda yaşayan dul kadın bazen soğuk pirinç getirip lazımlığı boşaltıyordu ama yatalak yaşlı cadının sırtında ve kasıklarında yaralar oluştu. İnsan dışkısının ve çürüyen etin kokusu odaya yayılmaya başladı. Sert ve acımasız bir mizaca sahip olan dul kadın, her yanından geçtiğinde yaşlı cadıyı azarlıyor ve "Yaşlı bir insan nasıl bu kadar çok sıçabilir?" ve "Sen neredeyse hiç yemek yemiyorken bütün bu boklar nereden geliyor?" gibi şeyler söylüyordu. Ziyaretleri daha seyrekleştikçe lazımlık taşmaya başladı ve yaşlı cadı günlerce aç kaldı. Buruşuk bedeni çürümeye başladı. Bu dünyanın yasasıydı.

—

Kışın tam ortasında olmasına rağmen, bal arıları köye uçmaya başladı ve gökyüzünü siyah, vızıldayan bir kütle halinde kapladı. Köylüler dehşete kapılmıştı, bir tür büyük felaket bekliyordu. Köyün girişinde bir kadın belirdi, elinde bir baston tutuyordu. Gözlerinden biri korkunç bir şekilde yoktu. Yüzü beyaz yeşim taşı kadar pürüzsüz ve lekesizdi ve saçları tamamen beyazdı - genç yaştan itibaren muazzam miktarda bal yemişti. İnsanlar onun kaç yaşında olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Arıları takip eden tek gözlü kadın, yaşlı cadının evine doğru yavaşça yürüdü. Meraklı köylülere, yaşlı cadının kızı olduğunu söyledi. Köylüler, tek gözlü kadının iğrenç görünümünden ve başının etrafında dönen arılardan ürktüler, ancak annesi için bir doktor çağrılması gerektiğini veya yatak yaraları için en iyi tedavinin kurutulmuş aspir çiçeği olduğunu ve benzeri şeyleri dikkatlice önerdiler. Tek gözlü kadın, "Annemi bana bırakın," dedi ve herkesi dışarı attı. Ölümüne yaklaşan yaşlı cadıya dik dik baktı. Yıllar sonra, insanlara, tek gözünün olmasının sebebinin yaşlı cadının kendisi olduğunu söyledi ki bu bir bakıma doğruydu. Yeniden bir araya geldikleri zaman, anne ve kızı yirmi yıldan fazla bir süredir birbirlerini görmemişlerdi.

—

Hikaye aslında daha da geçmişte başlıyor. Çok uzun zaman önce, yaşlı cadı gençken, düğün gecesi görünüşü yüzünden yeni damat tarafından evden atılmış, bu da güzel bir gelinin, ama çirkin bir gelinin kıskanç kocası tarafından reddedilebileceği şeklindeki yaygın bir deyişi utandırmıştı. Başka bir eşle hiç tanışmamış ve yaşlı bir hizmetçi olmaya mahkûm olan kadın, otuzlu yaşlarına gelene kadar evden eve hizmetçi olarak dolaşmış, sonra zengin, aristokrat bir eve mutfak hizmetçisi olarak girmişti. Kısa boylu ve tıknazdı, fare gözleri o kadar küçüktü ki sadece gözlerinin nerede olduğunu ima ediyordu, ne kadar çok bakılırsa bakılsın en ufak bir sevimlilik belirtisi göstermeyen inatçı bir yüz, tıknaz, şişkin

yüzünün ortasında duran burnu ve kararmış dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemesi vardı. Yaşlı erkek hizmetçiler bile ona bakmıyordu ve kapılar, kapılar, en içteki iç çamaşırları ve bacakları açık bir şekilde uyusa bile, hiçbir erkek eşiğin üzerinden adım atmazdı. Çirkinliği karşısında, herkesin bir eşi olduğu gerçeğini sorgulamak gerekiyordu.

Zengin ailenin tek bir oğlu vardı ve o da bir yarım akıllıydı. Tüm yarım akıllılarda olduğu gibi, bunun nasıl olduğuna dair bir dizi hikaye vardı: bebekken düşüp başını teras taşına çarpmıştı ya da ona çok fazla toz geyik boynuzu yedirilmişti ya da sadece bu şekilde doğmuştu - ama nasıl olursa olsun, yarım akıllı kendisi ile başkaları arasında ayrım yapamıyordu ya da bir durumun gerektirdiği şeyi yapamıyordu ve bu yüzden istediği yere uzanıyor ve istediği yerde dışkılıyordu. Gerçekten yarım akıllıydı. Birinin ona bakması, onu beslemesi, giydirmesi, yıkaması ve temizlemesi gerekiyordu ve o kişi bizim zavallı yaşlı hizmetçimizdi. Bu, tüm erkeklerin ve kadınların, sadece soylular ve avam değil, kesinlikle ayrı tutulduğu bir zamandı, ama yarım akıllı bir yarım akıllıydı ve yaşlı hizmetçi o kadar çirkindi ki hiçbir erkek ona bakmamıştı bile. Kimse durumu uygunsuz bulmadı.

—

Sorun, yarım akıllı on beş yaşına geldiğinde ortaya çıktı ve bunun nedeni muazzam erkekliğiydi. Belki de bedeni zekasının iki veya üç yaşında bodurlaşmış olmasını haksız bulduğu içindi ya da belki başka bir sebeptendi ama organı yaz başındaki sarmaşıklar gibi büyüdü ve büyüdü ve çocuk on beş yaşına geldiğinde bir ja uzunluğundaydı. Elinizde bir cetvel varsa, bunun ne kadar uzun olduğuna bir bakın. Referans olması açısından, bir ja 30,3 santimetredir.

Elbette, boyut otomatik olarak bir sorun değildir; bazı kızlar için bir lütuf olabilir, bu kızlar sevinçle gülümseyebilir, ancak nedense, oradaki tüm erkekler arasında, bu değerli hediye, yin ve yang'ın uyumunu bilmeyen, kuşlar ve arılar bir yana, bir yarım akıllıya bahşedildi. Önemli değil

Bunu nasıl açıklamaya çalışırsanız çalışın, bunun yaratıcının yaptığı acımasız bir şaka olduğu sonucuna varırsınız.

Ve hiç kucaklanmamış masum bir yaşlı hizmetçinin, ilk kez bu muazzam dayatmayla karşılaştığında nasıl hissettiğini hayal edin. Bir ja'dan daha uzun bir üye görmemiş olanlarımız için onun şokunu kavramak zor olurdu. Tahmin edebildiğimiz tek şey, o görkemli manzara karşısında ağzının açık kalmış olması gerektiğidir.

—

Ve tam olarak olan da buydu. Bir gün, budala adam banyodan sonra küvete girdiğinde, yaşlı hizmetçinin ağzı açık kaldı. Başlarda, onun erkekliğinin alışılmadık olduğunu düşünmüştü ama kış boyunca muazzam büyümesini fark etmemişti, çünkü onu soğukken yıkamamıştı. Özellikle o gün, kim bilir neyin heyecanıyla, budala adamın nesnesi burnunun önünde şişti ve kasılarak o tek ja'nın muazzamlığını ortaya koydu; o zavallı hizmetçinin ne kadar şaşırdığını hayal edin. Baygınlık hissi ve ağzını kapatamama yüzünden, hemen oracıkta altını ıslattı. Bu refleks yasasıydı.

Genellikle, büyüme ve üreme canlı varlıkların canlı olma nedenidir ve çirkin nadir bir tür olmasına rağmen şüphesiz dişiydi, iki X kromozomuyla doğmuştu ve bu özel organla karşılaştığında nasıl sersemlememiş olabilirdi? Yaşlı hizmetçinin titremeye başlaması, alt bölgelerinin her türlü düşünceden ısınması tamamen anlaşılabilir, hatta acınasıydı. Tuttuğu nefesini verdi. O zaman yaptığı şey, tuhaf ve anlaşılmaz olduğu kadar uygunsuz ve cüretkardı ve bu, yüzüne doğru sallanan aptalın erkekliğini kavrayıp doğrudan ağzına kaydırmaktı. Bunu düşünmeden, yaptığını fark etmeden yaptı. Bunun üzerine aptal neşeyle sıçradı ve zavallı yaşlı hizmetçiye sırıttı. "Hi hi! Bunu yememen gerekiyor, aptal."

—

Daha sonra, Chunhui'nin annesi Geumbok, bu yarım akıllıyı duydu ve boyut hakkındaki dünya görüşlerini özetleyip buraya aktarmak için, "Eh, boyut her şey değildir, ancak seçmek zorunda kalsaydınız..." dedi. Duraksayıp gülümsedi. "Sanırım daha büyük daha iyidir."

—

Yaşlı hizmetçi ile ahmak arasında yaşananların hikayesi, kadınlar ve erkekler arasında yaşananlar hakkındaki birçok hikayeden farklı değildir; basit evrenselliklerine rağmen çoğalan, abartılan ve paylaşılan, sonunda tüm dünyayı dolduran hikayeler. Tek sıra dışı kısım, yaşlı hizmetçinin, ahmak adamın sıra dışı erkekliğini incelerken inlemelerinin odadan dışarı çıkmasını engellemek için yerden bir bez alıp ağzına tıkması olabilir.

Yaşlı hizmetçiyle aynı odayı paylaşan genç bir mutfak hizmetçisi, akşamları her zaman uykulu olan ve güneş battıktan sonra hemen uykuya dalan, uyuduktan sonra da horoz ötmeye başlayana kadar öyle derin bir uykuya dalan ve birisi onu uyandırmadan götürebilen yaşlı hizmetçinin, gece geç saatlerde, lazımlığını çalkalaması veya ona temiz su getirmesi gerektiği bahanesiyle aniden yarım akıllının odasına uğramaya başladığını fark eden ilk kişi oldu. Önceki akşam, genç mutfak hizmetçisi, mayalanması için soya fasulyesi keki yaparken aşçının arkasından ağzına haşlanmış fasulye dolduruyordu ve bu da midesini bozuyordu. Bütün gece tuvalete gitmek zorundaydı ve yarım akıllının odasının önünden geçerken, inleyen bir kediye benzeyen bir ses duydu. Kısa süre sonra, yaşlı hizmetçinin son zamanlarda yarım akıllı hakkında neden bu kadar yaygara kopardığını anladı.

Birkaç gün sonra, genç mutfak hizmetçisi memleketinden başka bir aile için çalışan başka bir mutfak hizmetçisiyle fısıldaştı ve fısıldaşmalar söylenti değirmenine girdiğinde, otomatik olarak köyde dönen ve komşu kasabalara yayılmadan önce çok inandırıcı ve sansasyonel bir skandala dönüştü. Fısıltılar etrafta dolaştı ve sonunda yarım akıllının annesi olan madam'a bile ulaştı, dört

Yaşlı hizmetçinin küvette yarım akıllıyla ilk kez yatmasından aylar sonra. Bu söylentilerin yasasıydı.

O gece, yaşlı hizmetçi her zamanki gibi yarım akıllının odasına gizlice girmişti. O aylar boyunca devasa organa biraz alışmış olarak, zıplayıp kalçalarını oynatırken kendini ritme ve zevke bırakmıştı ve kapının dışında bir gölge fark etmemişti. Sonra, kapılar çarpılarak açıldı ve bir grup genç erkek hizmetçi içeri koştu ve ancak saçından sürüklenip avluya atıldıktan sonra her şeyin bittiğini anladı. Meşaleler yakıldı ve madam öfkeden morarmış bir şekilde belirdi. Üzerine bir şey giyme fırsatı bulamamış olan zavallı yaşlı hizmetçi, avlunun ortasında çıplak bir şekilde çömelmiş, cezasını bekliyordu. Aniden çıkan gürültüden ürken hizmetçiler, avlunun kenarlarında büyük bir daire oluşturmuş, izliyorlardı. Madamın yüzü, yerde yatan iğrenç yaşlı hizmetçiye dik dik bakarken öfkeyle titriyordu. Doğru, oğlu yarım akıllıydı ama bu, sosyal statüye dayalı katı kuralları olan bir toplumda hayal edilemeyecek bir aşağılanmaydı. Hanımefendi bir hizmetçiden bir sopayı kaptı ve başının üzerine kaldırdı, bu alçak hizmetçinin kafasını tek bir darbede ezmek üzereydi. Elli yaşına yakın olmasına rağmen, yoğun öfkesi yaşlı hizmetçinin kafasını ezmek için fazlasıyla yeterliydi.

Tam o sırada beklenmedik bir şey oldu. Yarım akıllı adam ağlayarak odasından dışarı koştu, yaşlı hizmetçinin adını haykırdı, neden dışarı sürüklendiğini anlamamıştı. Elbette, tıpkı yaşlı hizmetçi gibi, hiçbir şey giymemişti. Ve tam o sırada annesi ve evin tüm hizmetçileri yarım akıllı adamın bacaklarının arasında asılı duran devasa et kulübünü fark ettiler. Herkesin ağzı açık kaldı, yaşlı hizmetçinin ilk gördüğünde verdiği tepkiyi taklit ettiler. Madam öfkesini unuttu, mutfak hizmetçileri utancını unuttu ve uşakların ne yapmaları gerektiğini unuttu. Boyutu o kadar şok ediciydi.

Madam ilk önce aklını başına topladı. "Bu-bu-bu rezalet nedir?" diye bağırdı ve hizmetçiler görevlerini hatırlayıp yarım akıllıyı odasına geri çektiler ve mutfak hizmetçileri utanmaları gerektiğini hatırlayıp dramatik bir şekilde çığlık attılar ve yüzlerini elleriyle kapatarak mutfağa geri koştular.

"O kaltağı dövün ve onu bu evden çıkarın!" diye sert bir emir verdi hanım ve öfke ve utanç içinde odasına çekildi.

Uşakların sopaları yaşlı hizmetçinin çıplak bedenine yağıyordu. Çığlık atarken eti yırtılıyor ve kanı sıçrıyordu. Uşakların tüm hayatları hayatta kalmak için çabalamakla geçmişti, bu yüzden nezaket veya sempati için yerleri yoktu. Zavallı yaşlı hizmetçi sopalardan kaçınmak için bir o yana bir bu yana hareket ediyor, çığlık atıyordu ve çirkin olmasına rağmen, genç bir kadının çıplak haliyle böylesine uygunsuz pozlar vermesi erkekleri heyecanlandırıyor, gözlerinin garip bir çılgınlıkla parlamasına ve ellerinin sopalarını daha sıkı kavramasına neden oluyordu. Madamın 'o kaltağı döv' emri dayağın ne kadar ileri gideceği konusunda tam olarak net olmadığından, başka bir emir verilene kadar durmayı düşünmediler. Bu eylemsizlik yasasıydı.

Mutfak hizmetçileri dışarı baktılar, her seferinde sopalar yaşlı hizmetçinin üstüne indiğinde ürpererek ve irkilerek, sanki onlar dövülüyormuş gibi, ve sonunda adamları durdurmak için bir grup halinde dışarı koştular; eğer öyle yapmasalardı, acımasız dayak bütün gece devam edebilirdi. Yüzleri kızarmış olan adamlar durmayı başardılar, kokladılar ve utanç içinde bakışlarını kaçırdılar, biri yaşlı hizmetçinin giysilerini getirip kanlı, parçalanmış vücuduna geçirdi. Daha sonra adamlar onun dönüştüğü et yığınını alıp onu ön kapıdan dışarı attılar. Gecenin korkunç olaylarını üzerlerinden atarak odalarına geri döndüler. Yaşlı hizmetçi kapıya yaslanmış, yağmurda ıslanmış saman gibi ezilmiş, başı eğik, görünüşte ölüydü. Nefes alıp almadığı belli değildi ve burnundan ve dudaklarından kan damlıyor, yeri ıslatıyordu.

—

Ertesi sabah, kapıcı kapıları açtığında, zavallı yaşlı hizmetçi ortadan kaybolmuştu. Ölmediğine ve bunun yerine bir yere ulaşmayı başardığına sevinen hizmetçiler, görevlerine geri döndüler. Bu, hizmetçilerin yasasıydı.

Hikaye burada bitebilirdi.

Ama birkaç gece sonra, gece yarısından çok sonra, biri yarım akıllının odasına gizlice girdi. Yaşlı hizmetçiydi, tam da hamur gibi dövülmüş olan. Derin uykuda olan yarım akıllıyı uyandırdı. Adam gözlerini açtı ve dudaklarını kulağına götürüp fısıldadı, "Küçük, benimle banyo yapmak istemiyor musun?"

"Banyo yapmak istemiyorum." Yarım akıllı uykulu gözlerini kapattı. Bir elini pantolonunun içine kaydırdı ve onu nazikçe okşadı. "Hala istemiyor musun?"

"Tamam," dedi aptal, "banyo yapmak istiyorum."

Sessizce evden onunla birlikte ayrıldı. Genellikle mutfakta yıkandıkları için nereye gittiklerini sorup durdu ama kadın onu kandırdı, baştan çıkardı ve sürükledi. Kısa süre sonra köyün önündeki dereye vardılar.

Yarım akıllı, karanlıktaki suyun sesi ve alışılmadık derecede sert tavrı karşısında korkuya kapıldı ve geri çekilmeye başladı. "Üşüyorum. Eve gitmek istiyorum."

Yaşlı hizmetçi, yarım akıllıyı hemen soyup dere kenarındaki çimenlere yatırdı. Üstüne çıktı. "Hareketsiz dur, küçüğüm. İyi çocuk." Onun organını aldı, içine soktu ve kalçalarını oynatmaya başladı.

Sırıtarak, yarım akıllı her zamanki gibi ritme ayak uydurdu. Zifiri karanlıktı ve etraftaki tek sesler suyun kükremesi ve etin şapırtısıydı. İnledi ve bu sefer ağzına bir bez tıkıştırmasına gerek kalmadı. Bir çığlık attı. Adam orada yatıyordu, zor nefes alıyordu. Biraz sonra yarım akıllının elinden tutarak kalkmasına yardım etti.

"Artık banyo yapma zamanın geldi."

"Üşüyorum. Banyo yapmak istemiyorum."

"Bunu yapmak zorundasın!" İsteksiz çocuğa sert bir bakış attı ve onu suya doğru sürükledi.

Dere birkaç gün önceki yağmurdan dolayı kabarmıştı. Soğuk, güçlü akıntı belini çekiştirdiğinde korkuyla elini sıktı. Onu suyun daha da derinlerine götürdü. Arkasında siyah bir girdap oluşuyordu.

Ertesi sabah bu yarım akıllı eve dönmeyince, tüm ev halkı altüst oldu. Hizmetçiler onu aramak için dağıldılar. İki gün sonra, cesedi birkaç li aşağıda, derede çamaşır yıkayan bir kadının yanında yüzdü. Bu kadının da ağzının açık kaldığını söylemeye gerek yok.

—

Kızının yedi yaşına girdiği kış, yaşlı cadı zengin bir ginseng çiftçisinin arazisinde yeot yaparak para kazanıyordu. Küçük kız, sahibinden kaçınmak için evden uzak duruyordu, inek ahırının yanındaki gübre yığınının yanında bütün gün soğukta titriyordu. Bulabildiği tek ısı, gübreden yukarı doğru kıvrılan buhardı, sert rüzgar her geçtiğinde dağılan sıcaklık. Sonunda, gübre yığınında kendine bir çukur kazdı, sadece başı dışarıda kalacak şekilde, nerede başladığını ve gübrenin nerede bittiğini söylemeyi zorlaştırdı.

Kız, uykuya daldığında, tatlı bir kokuyla uyandığında ve bunu fark etmeden gübreden dışarı sürünerek annesinin çalıştığı mutfağa girdiğinde kim bilir ne kadar zaman geçmişti. Yaşlı cadı, ıslak, yapışkan gübreye bürünmüş kızı ortaya çıktığında irkildi ve onu maşasıyla kovalamaya çalıştı, eğer sahibi onu görürse kovulabileceğini söyledi. Zavallı kızın iri gözleri yaşlarla doldu. Yaşlı cadı, kızının yüzünde o yarım akıllının yüzünü gördü ve bir an için çocuğuna acıdı. Kızı ocağın önüne oturttu ve ona bir kase sıcak malt verdi. Kızı, damağının yandığını umursamadan, açgözlülükle kabın dibini yalayıp temizledi. Ateşin önüne oturan küçük kız çözülmeye ve gübre kokmaya başladı. Yaşlı cadı, büyük bir kazanda su kaynatmak için bitişikteki ocakta bir ateş yaktı. Küçük kız uykuya daldı. Boğazında bir yumru, yaşlı cadı uyuyan kıza baktı ve kızına karşı bu kadar sert davrandığı için pişman oldu.

Su kaynadığında, yaşlı cadı onu büyük bir küvete döktü ve kızını uyandırdı. Küçük kızın üzerindeki kıyafetleri çıkardı, zayıf vücudundaki kırbaç izleri ve morluklar ortaya çıktı. Yaşlı cadının kalbi paramparça oldu; bunca zamandır kızına karşı çok zalim davranmıştı. Ama kızını yıkamaya çalıştığında, küçük kız beklenmedik bir şekilde küvete girmeyi reddetti. Yaşlı cadı üzgündü; burada, bir kez olsun iyi bir anne olmaya çalışıyordu ve kızı işbirliği yapmıyordu. Kızına dik dik baktı ve maşayı havaya kaldırdı. Kıza, eğer küvete girmezse dayak yiyeceğini söyledi.

küvete hemen şimdi gir. Kızı hala direnirken annesine dik dik baktı ve bağırdı, "Banyo yapmak istemiyorum!"

Ne yaptığını fark etmeden önce, yaşlı cadı kızının gözüne kızgın maşayla vurdu. Kalbinde filizlenen sevgi duyguları buharlaşmış ve her zaman olduğu gibi sert bir anne olmuştu. Yaşlı cadı yeot karışımını karıştırmaya geri döndü ve ağlayan, kanayan kızına kısaca şöyle dedi, "Sana orada kalmanı söylemiştim. Neden sürünerek içeri girdin? Hemen geri dönmezsen seni ateşe atacağım."

Ocakta çıralar kızıl ve sıcak yanıyordu.

—

Kızı on üç yaşına geldiğinde, köyün yakınında demiryolu inşa ediliyordu. Belki de herkesin bir eşi olduğu doğruydu ya da belki yaratıcı ona gizlice acıyordu, ama her halükarda bir oduncu her gece yaşlı cadının odasına girmeye başladı. Oduncunun esmer yüzünde bazalt kaya gibi kraterler ve yarıklar vardı. Köy kısa sürede söylentilerle doldu, ama yaşlı cadı umursamadı. Pürüzlü cildi yepyeni bir yumurta gibi ışıldadı ve küçük gözleri daha da küçüldü. Bu aşkın yasasıydı.

Yaşlı cadı işini bitirir bitirmez eve koşup kızını uyumaya zorlardı. Eteğini çıkarıp oduncuyu beklemek için yatağına girerdi. Bu muhtemelen hayatının en mutlu zamanıydı ama talihsizliğe olan düşkünlüğü onu uzun süre mutlu bırakmadı.

Bir gün eve geç geldi ve odasından gelen garip sesler duydu. İçeriye göz attı ve oduncusunun kızının etrafına sarıldığını gördü. İkisi de çıplaktı. Yaşlı cadı mutfağa kaçtı ve kaderine lanet ederek sessizce ağladı. Ama ağlaması uzun sürmedi. Bir mutfak bıçağı aldı ve yavaşça yatak odası kapısını açtı. Oduncu, kızının çıplak bedeninin üzerinde homurdanıyordu. Oduncunun altında sıkışmış olan kız annesini gördü; bir gözü şaşkınlıkla büyüdü. Yaşlı cadı bir parmağını dudaklarına koydu, sonra oduncuya doğru süründü ve bıçağı itti

tüm gücüyle geniş sırtının ortasına sapladı. Bıçak ciğerini deldi ve hırıltıya neden oldu. Yaşlı cadı iki eliyle bıçağı daha derine soktu, ta ki sapa kadar gömülene kadar. Oduncu, çığlık bile atamayan, titredi ve titreyen ve dilsiz kızının üzerine yüzüstü düştü, yüzü oduncunun ağzından fışkıran kanla parlıyordu. Yaşlı cadı bıçağı bir kenara fırlattı.

"Sadece orada yatıp izleme, aptal kız. Bunu temizlememe yardım edecek misin yoksa uyuyacak mısın?"

O gece anne ve kızı oduncunun cesedini bir hasıra sarıp tren raylarının kenarına gömdüler.

—

Kızı annesinin onu da öldüreceğine inanıyordu. Dehşete kapılmış bir şekilde nasıl kaçabileceğini anlamaya çalıştı ama buna ihtiyacı olmadığı ortaya çıktı. Oduncuyla yaşanan olaydan sonraki gün, yaşlı cadı dağın aşağısındaki ıssız vadide yaşlı bir arıcıyı bulmaya gitti. Her bahar, arıcı ülkenin en güney ucunu terk ediyor ve sonbaharın sonlarında en kuzey köşesinde nektar kaynakları için her yeri dolaşıyordu ve her mayıs ayında Pyeongdae'ye gelip yonca ve kestane çiçekleriyle kaplı bir vadide bir kulübe inşa ediyor ve yola devam etmeden önce yaklaşık iki hafta kalıyordu.

Yaşlı cadı ona bir teklifte bulundu—kızını beş sürahi bal karşılığında. Şartları, ertesi gün kızını alıp hemen gitmesi ve bir daha asla köyün yakınlarına gelememesiydi.

Arıcı yaşlı cadıyı şüpheyle inceledi. "Ne yapabilir?" "Yemek pişirebilir

ve çamaşır yıkayabilir. Ne yapmasını istersen onu yapabilir," dedi yaşlı cadı imalı bir şekilde, yaşlı arıcının buruşuk alt bedenine bakarak.

"Sadece tek gözü olan genç bir kız mı?" dedi arıcı, hala emin olmadan.

"Sadece tek gözü olduğu doğru, ama uzaktaki bir çalılıkta saklanan bir sülünü fark edebiliyor. Şimdi genç ama kızlar çabuk olgunlaşıyor. O zaman ona farklı bakacaksın." Yaşlı cadı arıları yüzünden uzaklaştırdı.

"Yine de. Beş sürahi bal değerinde olup olmadığını bilmiyorum. Balın ne kadar değerli olduğunu biliyorsun," dedi arıcı, geveleyerek.

Sonunda, sekiz kez sokulduktan sonra, yaşlı cadı sonunda kızını iki testi balla değiştirmeyi kabul etti ve köye geri döndü. Ertesi gün, arıcı on üç yaşındaki kızı elinden tuttu ve köyden ayrıldı. Bu, bunun sonuydu. Ve anne ve kızı yirmi yıl boyunca bir daha birbirlerini görmediler.

—

Hikaye yaşlı cadının evine, yaralı kadının odasında yattığı yere geri döner. Ancak uzun bir süre sonra bu tek gözlü kadının kızı olduğunu fark eder. Yaşlı cadı doğrulup bağırır, "Buraya nasıl gelirsin? Defol!" Kızı gözünü kırpmadan borcunu tahsil etmek için burada olduğunu söyler; yaşlı cadı bir gözünü kaybetmesinin sebebidir, iki zavallı sürahi bal için satılmıştır ve şimdi hakkını almak için buradadır. Yaşlı cadı, kızın gözünü kaybetmesinin kendi hatası olmadığını ve onu arıcıya satmasının kızın çıkarına olduğunu söyler. Aslında, kızının rahat bir şekilde yaşayabilmesi, asla aç kalmaması onun sayesinde değil miydi, kendi annesi ona asla iyi bakamayacakken? Tek gözlü kadın, yaşlı cadının artık zengin olduğuna dair söylentiyi duyduğunu söyler. Doğruydu; Köylüler arasında uzun zamandır yaşlı cadının herkesten büyük bir servet sakladığı yönünde bir söylenti dolaşıyordu.

Oduncunun ölümünden sonra, yaşlı cadı başka bir adama bakmadı bile. Bunun yerine para biriktirmeye başladı. Dikiş dikti, geçici işler yaptı ve tarlada çalışma fırsatını asla kaçırmadı. İş olmadığında, tepelere gitti ve şifalı otlar ve yeşillikler topladı. Kışın asla ateş yakmadı ve başkalarının attığı kıyafetleri giydi. Mümkün olan tüm pis, zor işleri yaptı. Bir böcek gibiydi, yerde sürünüyor, kötü görme yeteneğine sahip yaşlı bekar adamlar ona baktıklarında vücudunu onlara satıyordu. Yirmi yıldan fazla bir süre boyunca sadece para biriktirmeye odaklandı. Kimse ne yaptığını anlamıyordu.

Kocası ya da çocuğu yoktu; tüm bu paraya ne ihtiyacı vardı? Yaşlı cadı buna karşılık sadece "Dünyadan intikam almak için" derdi. Kendini daha fazla açıklamadı ve insanlar onun çok zor bir hayat yaşadığını ve biraz delirdiğini düşündüler.

Birkaç yıl önce, komşu kasabadan birkaç haydut söylentileri duymuş ve onu soymaya gelmiş. Gece boyunca ona işkence etmişler ama o parasının nerede olduğunu hiç söylememiş. Ağzındaki tıkaçla inlemiş ve inatla tekrarlamış: "Yalnız yaşayan zavallı bir ihtiyar kadın olarak ne param olabilir ki?" - tıpkı daha sonra kızına söyleyeceği gibi. Haydutlar onu öldürüp parayı almayı planlıyormuş. Bu onların dünyasının yasasıymış. Ama yaşlı cadı, kendisine verdikleri tüm yaralardan sızmasına rağmen parayı nereye sakladığını söylememiş. Buna inanamıyorlarmış. Dünyada bu ölçüde korunmaya değer hiçbir şey olduğuna inanmamışlar. Sonunda, ağzını kapalı tuttuğu için hayatta kalmış. Ama ciddi yaralar almış, bu yüzden fiziksel emekten uzaklaşmaya ve evinde basit bir iş kurmaya karar vermiş.

Sırıtarak, tek gözlü kadın, tıpkı haydutların yaptığı gibi, parayı her yerde aramaya başladı. Yaşlı cadı lazımlığı kaptı ve kızına fırlattı, onu israfla ıslattı, ancak kızı yılmadı. Tek gözlü kadın, tüm gün süren aramadan sonra eli boş döndü, sonra annesinin hemen yanına yığıldı ve yemeye başladı, parayı vermezse yaşlı cadıyı aç bırakarak öleceğini söyledi. Yaşlı cadı kızına küfür etti, her türlü kaba kelimeyi kullandı. Ertesi gün ve ondan sonraki gün kızı evin her yerini aradı, hatta tavanı yırttı, ancak para bulamadı.

Sonunda, mümkün olan her yere baktıktan sonra, kız odanın diğer tarafına oturdu ve duvara yaslanarak annesine dik dik baktı, annesi onu görmezden geldi. Birdenbire, tek gözlü kadın bakmadığı bir yer olduğunu fark etti - yaşlı cadının üzerinde yattığı kalın paspas. Annesini iterek, kan ve irinle kayganlaşmış iğrenç paspası kaldırmaya çalıştı. Yaşlı cadı kıpırdamayı reddetti, paspası kendi etrafına sardı ve ikisi güreşmeye başladı. Yaşlı cadının

Birkaç gündür yemek yememiş ve hala sırt ağrısı çeken yaşlı kadın kazanabilirdi. Sonunda kalan birkaç dişiyle kızının kolunu kopardı ve tek gözlü kadının kolundan kan fışkırmaya başladı. Çığlık atan tek gözlü kadın annesini olabildiğince sert bir şekilde itti. Yaşlı kadının çürümüş dişleri kırıldı ve başı duvara çarptı; kafatasının çatlayarak açılma sesi odada yankılandı.

Tek gözlü kadın, gözleri hala kocaman açık olan ölü yaşlı cadıya baktı. Sonunda, yaşlı cadı bu dünyadan kalça kırığı ya da yatak yarası yüzünden değil, kafasındaki bir yaralanma yüzünden ayrıldı. Kızı üşürken ona baktı, sonra bir bıçak kaptı ve hasırı yırttı. İçinde para vardı ama kendisinin ve köylülerin inandığından çok daha azdı. Tek gözlü kadın sonraki iki günü evi didik didik arayarak geçirdi ama başka bir şey bulamadı. Bu arada kolu şişmeye devam ediyordu. Sonunda, yan komşunun dul eşine annesinin öldüğünü söyledi ve ona biraz para verdi, annesine cenaze töreni düzenlemesini ve evi satmasını istedi. Arı sürüsünü alarak, beyaz saçları rüzgarda uçuşarak oradan ayrıldı ve güneye doğru yola koyuldu.

—

Uzun zaman önce tek gözlü kızla el ele giden arıcı hakkında bir hikaye vardır. Her gece, onu derede temiz suyla yıkar, kulübesine getirir ve kollarında zayıf, çıplak bedeniyle uyur. Ama bunun ötesinde bir şey yapmazdı; iktidarsız mı yoksa başka bir şey mi olduğu belli değildi. Kız için kötü bir durum değildi, çünkü annesi gibi ona vurmuyordu ve kız yemek için bal çalabiliyordu. Arıcı dağlarda dolaşır, hiçbir yere yerleşmezdi ve bu da onu her zaman üşütür ve hasta hissettirirdi.

On yedinci yılının sonbaharında birkaç gün boyunca şiddetli yağmur yağdı. Arıcı üşüttü ve bütün gününü kulübede, etrafına hasır bir örtü sarılmış halde, dişleri takırdarken geçirdi. Tek gözlü kız bir

Dişlerinin takırdaması yüzünden bütün gece uyku tutmadı, bu yüzden kulaklarını otla tıkadı. O gece vefat etti.

Garip bir şekilde, bal arıları onun vücuduna yerleşip büyük siyah bir yumru oluşturdular. Arılarla kaplı cesedi yan yatmış büyük bir kaya gibi görünüyordu. Vücuduna sıkıca tutunmuşlardı, eşek arılarıyla savaşırken yaptıkları gibi kanatlarını hızla çırpıyorlardı. Tek gözlü kız onları cesetten kovmaya çalıştığında, vücudu o kadar sıcak hissetti ki irkildi ve geri çekildi. Daha sonra insanlar arıların onun vücuduna sıcaklık üflediğini veya bunun üzüntülerini ifade etme biçimleri olduğunu söyleyeceklerdi. Hatta bazıları arıcıyı öldürenin aslında arılar olduğunu söyledi.

Kız

AND SONRAGeumbok'un dünyası vardı, Chunhui'nin annesi... Pyeongdae'ye gelmeden önce Geumbok, ikiz kız kardeşlerin işlettiği bir barda ufak tefek işler yapıyordu, hayatına devam etmek için bir fırsat kolluyordu. O zamanlar yirmi beş yaşındaydı, gençliğinin zirvesindeydi ama çok fazla şey deneyimlemişti, erkeklerle işinin bittiğini hissedecek kadar. Göz kamaştırıcı bir güzelliği yoktu ve sıra dışı geniş kalçası dışında dikkat çekici bir özelliği yoktu ama sokakta yürüyen bir adam her zaman ona bakmak için dönerdi; bunun nedeni belli bir gizemli koku yaymasıydı. Belirsiz bir kokuydu, bu yüzden sokakta Geumbok'a bakan adamlar bu esintinin olgun bir şeftalinin parfümü mü, likörün ekşi keskinliği mi, yoksa tepelerde ağaç keserken doğa çağırdığında gizlice arkalarına saklandıkları ağaçların köklerinin topraksı kokusu mu olduğunu anlayamıyorlardı, bu yüzden bunu sadece bir koku olarak düşünüyorlardı. Onları heyecanlandırıyor, sarhoş ediyor, huzursuz hissettiriyor ve onları bir sürü halinde dolaşmaya ve kan akıtana kadar birbirleriyle pervasızca kavga etmeye itiyordu, bu da kasıklarına kan hücum etmesine neden oluyordu. Bazıları bu kokunun yumurtlayan bir dişinin kokusu olduğunu düşünüyordu ve akıllı biri bunun feromon olduğunu söylüyordu, ancak ona ne isim verirlerse versinler, bu koku Geumbok'un hayatını zorlaştırıyordu. Bacaklarının arasında kıl çıkmaya başladığında fark edilir hale gelen kokuyu maskelemek için, ister soğuk ister sıcak suyla olsun, her fırsatta kendini özenle yıkıyordu. Ancak görünmez bir şeyden kurtulmanın uygulanabilir bir yolu yoktu.

—

Geumbok'un ilk adamı, büyüdüğü dağlık köye nadiren gelen bir balıkçıydı. Tuzlanmış uskumru veya uskumru getiriyordu.

üç tekerlekli kamyonuyla uzak bir kıyı kentinden iç kesimlere satmak üzere yola çıkmıştı ve rotası üzerindeki son kasaba Geumbok'un köyüydü.

Balıkçı Geumbok'un köyüne vardığında, tuzlanmış balık çoktan bozulmuştu ve küflü koku insanların burunlarını sıkmasına neden oluyordu ve bayat et lapa olmuş ve tahta sandıkların altından akan balık sosuna dönüşmüştü. Pek çok bütün balık kalmamıştı ve birçok kafa kaybolmuştu. Geumbok'un köyü o kadar küçük ve dağların içinde o kadar derin bir yerdi ki balıkçı oraya varmadan önce sık sık kıyıya geri dönüyordu, bu yüzden balıkla ilgili her şeyi özleyen ve tuz bloğundan ayırt edilemeyecek kadar korunmuş bir uskumru parçasını kızarttıklarında dudaklarını şaplatan, hatta "Bu kokuyor" veya "Bu sanki çevrilmiş gibi bir tadı var" diyerek onurlu davranmaya çalışan yaşlılar, etkileyici olmayan mallarına rağmen balıkçıyı hevesle bekliyorlardı.

—

O gün balıkçı köyü terk etmeye hazırlanıyordu, kamyonunu balık için nakit karşılığında aldığı fasulye, darı, sorgum ve eğrelti otu ve dağ çan çiçeği kökleriyle doldurmuştu. Esintiyle birlikte gelen tuhaf, kesinlikle balıkla alakası olmayan bir koku duydu. Lacivert etek ve beyaz jeogori giymiş genç bir kız, elinde küçük bir demet tutarak utangaç bir şekilde ona yaklaştı ve kamyonun farlarında ona daha yakından baktığında, kızın poposunun tombul olduğunu ve kızlığından olgunlaştığını görebildi. Balıkçıya göre, sadece genç bir kız gibi görünmüyordu.

"Bayım, nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Geumbok, balıkçıya cilveli bir şekilde bakarak, hiç de genç bir kız gibi değil.

"Ne demek istiyorsun, nerede?" diye cevapladı balıkçı huysuzca. "Her şeyi sattım, şimdi daha fazlasını almaya gidiyorum." Kalın iplerle paketlerini bağladı.

"Daha fazlasını almak için nereye gidersin?"

"Nerede demek istiyorsun? Elbette güney sahili."

Balıkçı bu eşsiz, baş döndürücü kokunun genç kızdan geldiğini anladı.

"Buraya uzak mı?"

"Çok uzak. Birkaç dağın üzerinden geçmem gerek."

"Büyük bir yer mi?"

"Çok büyük. Buradaki köyden yüzlerce kat daha büyük."

"O zaman beni oraya götürebilir misin? Buraya kadar gelen bir otobüs yok."

"Yapabilirim ama annen buna izin veriyor mu?"

"Annem yok. Ve babam da kısa bir süre önce öldü."

"Nasıl öldü?"

"Sarhoş oldu ve barajda boğuldu." Geumbok'un gözleri yaşlarla doldu.

Balıkçı kıza acıdı. "Orada ne yapacaksın?"

"Para kazanmak istiyorum. Ve bir adamla tanışmak istiyorum. Buradaki tek adamlar yaşlı." Geumbok balıkçıya küstahça baktı.

"Sanırım bu doğru," diye kabul etti balıkçı. "Bunu ben bile görebiliyorum."

O gece balıkçı kamyonuyla köyü terk etti, Geumbok da yanında oturuyordu. Ay o gece gökyüzünde büyük ve yuvarlak bir şekilde asılı duruyordu. Doğduğundan beri bildiği tek evi terk etmekten korkarken, Geumbok bu uykulu dağ köyünden yakında kurtulacağı için çok mutluydu.

—

Tam o saatte, Geumbok'un babası uyukluyordu, kirin içinde çömelmiş, içecek bir şeyler getirmek için dışarı çıkan Geumbok'u bekliyordu. Her gece yasak şehvetle boğuşan yalnız bir adamdı. Geumbok'un annesi doğum sırasında ölmüştü. Tek çocuğunu çok seviyordu, ancak Geumbok'un vücudu kadınsı bir şekil almaya başlayınca, şehvetli arzuları dikkatini kızına çevirdi. Bu arzuyu bastırmak için içiyordu, ancak sarhoş olduğunda bu duyguları kontrol etmenin zor olduğunu fark etti. Çok dayanılmaz hale geldiklerinde rezervuara koşup saçlarını yoluyor, pis dürtülerine ve onu

çok erken ayrıldı. Kızına bir şey yapabileceğinden korktuğu için, Geumbok uyanmadan önce sabahın erken saatlerinde tarlaya gitti ve kız uyuduktan sonra sarhoş bir şekilde eve döndü. Ruhu içten yavaş yavaş çürüyordu; kimse fark etmedi.

—

Bir gün, Geumbok'un babası her zamankinden erken eve döndüğünde, Geumbok'un komşu çocuğuyla birlikte odada kıkırdadığını duydu. İçeriye göz attı ve Geumbok'un jeogorisini çıkardığını ve şeftali büyüklüğündeki göğüslerini ortaya çıkardığını gördü. Bilerek bir şey yapmamıştı, daha çok kırsal kesimdeki çocuklara özgü merak ve cehaleti sergiliyordu; bu tür davranışlar o yaşta, yükselen hormonlarıyla sık rastlanan bir şeydi. Ve gerçek şu ki, dağ köyleri o kadar sessizdi ki zaman geçirmenin yollarını bulmak zorundaydılar. Kelimelerle olan yeteneği nedeniyle Trickster olarak bilinen çocuk, Geumbok'u her türlü tatlı sözle baştan çıkardı ve onun gibi masum bir kızın onun cazibesine karşı koyabilmesi mümkün değildi. Şimdi, onun son zamanlardaki fiziksel değişimlerini dikkatle inceliyordu. Yıllar sonra, ikisi tekrar karşılaşacak ve karmaşık bir şekilde iç içe geçmiş yollarında yürümeye devam edeceklerdi, ancak tam bu anda onları neyin beklediğini hayal bile etmeye başlamamışlardı.

Geumbok'un babası bir tırpan alıp sürgülü kapıyı açtığında, çocuk titreyen elini Geumbok'un göğsüne doğru uzatmıştı. İki çocuk şaşkınlıkla yukarı baktı. Babasının gözlerinde kıskançlık alevleri yanıyordu. Dehşete düşen Geumbok kendini bir battaniyeye sarıp odanın bir köşesine çekilirken, çocuk arka kapıdan fırladı. Geumbok'un babası onu tepelere doğru kovaladı, hala tırpanı tutuyordu. Çocuğun kafasını kesmeye kararlıydı. Ama alkolün ısladığı vücudunun hafif, hızlı çocuğa yetişmesi zordu. Geumbok'un babası öfkeyle eve döndüğünde, çocuğu yakalayamamış olmasına rağmen, Geumbok hala battaniyeye sarılıydı ve titriyordu. Battaniyeyi kızın üzerinden çekip aldı, bir bahçe süpürgesinin kıllarından ince bir dal çıkardı ve onu acımasızca kırbaçlamaya başladı. Kız, kırmızı kirpikler güzel vücudunu işaretlerken çığlık attı. Onu dövdü

daha da vahşice. Derisi yarıldı ve kan sıçradı. Sadece onu değil, kendisini de kırbaçlıyordu.

"Ne düşünüyordun? Öl! Öl, orospu!"

Çığlıklarla şok olan komşular evlerine koştular, ancak Geumbok'un babası odayı içeriden kilitledi ve süpürgedeki tüm anahtarları kullanana kadar kızına vurmaya devam etti. Son anahtar ikiye bölündüğünde, baygın kızının yanına yığıldı ve bir öküz gibi yüksek sesle ağladı.

—

Daha sonra, Geumbok'un babasının ruhlar tarafından ele geçirildiğine dair bir söylenti köyde yayıldı; ölmüş karısının ruhu, baba ile kızı arasındaki yakın ilişkiyi kıskandığı için, kızını dövmesine neden olmuştu. İnsanlar zavallı dul adama acıdı, bir kadının kıskançlığının korkutucu olduğunu ve kişinin kendi kızının bile böyle bir kıskançlıktan güvende olmadığını fısıldadılar.

Geumbok iyileşirken, babası onun gitmesinden korkuyordu ama aynı zamanda onun gözden kaybolmasını istiyordu, böylece korkunç arzularından dolayı acı çekmeye devam etmeyecekti. O gün, tarlada çalıştıktan sonra eve geldiğinde Geumbok'un ayakkabılarının dışarıda düzgünce yerleştirildiğini gördü. Kızının hala yanında olduğunu görünce rahat bir nefes aldı ve sivri uçlu siyah lastik ayakkabılarını aldı. Gözyaşları yüzünü kapladı. Kızına karşı bir sevgi ve suçluluk dalgası hissetti. Geumbok neler olduğunu görmek için dışarı çıktı. Hızla ayakkabıları indirdi ve sert bir şekilde ayakkabılarında delik olup olmadığını kontrol ettiğini açıkladı. Geumbok ona akşam yemeği yapacağını söyledi ve o da bir şeyler içmeyi tercih ettiğini söyleyip ona biraz para uzattı.

—

Geumbok, köyün girişinin yakınındaki saklandığı yerden giysi paketini çıkarıp balıkçıyla birlikte ayrılırken babası uykuya daldı. Kafa karıştırıcı bir rüyadan sıçrayarak uyandı. Moonlight

Boş avluya doğru parlıyordu ve duyabildiği tek şey böceklerdi. İşte o zaman Geumbok'un bir daha asla dönmemek üzere gittiğini fark etti. Kendini kaybolmuş hissederek ayağa kalktı, kalbinde kocaman bir delik açıldı ve kendini içkiye vermek için köye yöneldi. Set boyunca eve giderken, rezervuarda rahatlamak için durdu. Ay, yaşayanların ölümünü bekleyerek siyah suda yüzüyordu. Rüzgar çimenlerin arasından hışırdadı ve onu nazikçe itti. Suya sendeledi. Su göğsüne ulaştı. Ayaklarının altında kıvrılan su bitkileri ayak bileklerine yapışmıştı. Güldü, ses boş yankılandı ve kederli bedeninin pis arzularından kurtulup yavaşça batışını izledi. Geumbok'un balıkçıya anlattığı küçük yalan bir kehanetmiş.

Ertesi gün, cesedi yüzeye çıktığında, Geumbok'un annesinin kıskançlıktan kör olup onu da yanına aldığını söylediler.

İskele

AT TAM OLARAKSaat zavallı şehvetli dul karanlık sulara batarken, Geumbok dağ yollarında kıvrılan kamyonun yolcu koltuğunda utangaç bir şekilde oturmuş, farların bitmeyen çizgisini izliyordu. Onu memleketinden ayırıp yabancı bir şehre gitmeye iten şey neydi? Babasının tacizi miydi? Bilinmeyen dünyalara meraklı olması mıydı? Birçok insanın ani gidişini açıkladığı düşünülen bastırılamaz fahişeliği miydi? Annesinin ölümünden beri içinde barındırdığı ölüm korkusundan mı kaçmaya çalışıyordu? Bunu da asla bilemeyeceğiz. Belki de onu dünyaya iten bir rüzgar esintisiydi. Uzak bir okyanustan gelen, dağlara tırmanan ve köyüne varmadan önce vadilerin etrafından dolanan rüzgar. Bir keresinde, rezervuarın yanında oturmuş yeşillik toplarken rüzgarla birlikte gelen bir şarkı duydu.

Dağın ötesinde güneyde kim yaşıyor? Her yıl
bahar esintisi güneyden gelir.

Onun dürtülerini tetikleyen ve onu toplayıp gitmeye zorlayan o gizemli rüzgar, büyük ve geniş olan her şeye aşık olma alışkanlığıyla birlikte, tüm hayatı boyunca onu takip etti. Rüzgar, balıkçıyla birlikte ayrıldığı geceki gibi güneyden esmişti. Ve aynı rüzgar, balıkçının kamyonetinin yanından geçip dağ yollarına zahmetle tırmanarak, Geumbok'un babasının tek başına aya baktığı rezervuara doğru uçmuştu.

—

Uyukluyor gibi görünse de balıkçı bütün gece boyunca araba kullanırken bir kez bile yoldan sapmadı ve kıyıya güvenli bir şekilde ulaştılar. Şafak vakti

Sis dağıldığında balıkçı Geumbok'a tuz kokan bir pazardan balık kılçığı çorbası aldı. Yemekten sonra Geumbok'a biraz para uzattı ve nerede kaldığını söyledi. "Eğer gidecek başka bir yeriniz yoksa, beni görmeye gelmekten çekinmeyin."

Geumbok, şehrin hayal ettiğinden daha küçük olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı, ancak küçük dağ köyüne kıyasla hala çok daha fazla insan ve görülecek çok daha fazla şey vardı. Balık pazarı onu ilk durduran oldu. Levrek, kurutulmuş pollack, uskumru ve kalamardan başka hiçbir balık bilmediği için, yeni balıkların dizilimi onu heyecanlandırdı ve yorgun ayaklarına aldırmadan pazarda uzun süre etrafına baktı. Üstelik sadece balık da değildi. İnsanları izliyordu; balık almaya gelen kadınları, müşterilere seslenirken kısık sesleriyle balıkçıları, balık kasalarını taşıyan adamları. Pazarın canlılığı onu sardı; kalbi hızla çarpıyor ve kalabalığın arasından yürürken temposu artıyor, öğle yemeğini atladığını fark etmeden ilerliyordu. Öğleden sonra geç saatlerde pazardan ayrıldı.

Ve sonra—okyanusu gördü. Aniden dünya düştü ve önünde sonsuz bir sessizlik yayıldı. Nabzı hızlandı ve gözyaşlarının eşiğinde hissetti. Bir kayanın üzerine çöktü. Sudan dışarı doğru uzanan adalar, kıyı boyunca yüzüyormuş gibi görünerek uzaktan parıldıyordu. Dalgalar, oturduğu kayaya çarparak köpüğe dönüştü. Martılar ağladı ve balıkçı teknelerinin üzerinde uçtu, doğrudan suya daldıktan sonra gagalarında balıklar tutarak geri fırladılar.

Kalbi yavaş yavaş sakinleşti. Ama sonra gözleri büyüdü ve aniden ayağa kalktı. Önünde inanılmaz bir manzara vardı; büyüdüğü evden birkaç kat daha büyük, devasa bir balık. Okyanusun ortasında yükseldi ve sırtından bir su jeti fışkırdı. Balıkçılar teknelerinden bağırıyorlardı. Bu inanılmaz derecede büyük yaratığın görünümü karşısında şaşkına dönen Geumbok titremeye başladı, ağzını kapatamıyordu. Balık, suya karışmadan önce devasa kuyruğuyla yüzeye vurdu. Bunların hepsi göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Geumbok uzun süre ağzı açık bir şekilde orada durdu. Rüya mı görüyordu? Geumbok, yakınlarda balığı izleyen bir balıkçıya bunun ne olduğunu sordu.

Ona tuhaf bir şekilde baktı. "Buralardan olmamalısın. O bir balinaydı. Mavi bir balina, tüm balinaların en büyüğü."

Geumbok kayanın üzerine geri yerleşti ve büyük balığın tekrar ortaya çıkmasını bekledi, ancak okyanus sakindi, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi ve balık bir daha geri gelmedi. Eğer eve giderse, diye düşündü, az önce tanık olduğu şeyi herkese anlatacaktı: uçsuz bucaksız okyanusta, köy rezervuarından onlarca kat daha geniş ve büyük, inanılmaz derecede büyük bir balık. Ancak birinin dileğinin gerçekleşmesi sık rastlanan bir şey değildi, o zaman ya da şimdi. Onun için o gün asla gelmeyecekti.

—

Geumbok, kayanın üzerinde uzun süre oturduktan sonra kendini toparladı ve balıkçı teknelerinin bağlı olduğu iskeleye yaklaştı. Kız gibi merakı henüz tatmin olmamıştı. Tekneler şık ve sert dalgaları yararak açık suda koşabilecek kadar büyüktü. Tıpkı her türlü okyanus organizmasının yaşadığı çamur düzlükleri ve balık pazarının kadınların alanı olması gibi, iskele de erkeklerin geçimini sağladığı yerdi. Devasa yük gemilerini boşaltan liman işçileri ve suda geçirdikleri bir günden dönen balıkçılarla dolu olan iskele canlılıkla uğulduyordu. İskelenin ötesinde, uzak subtropikal bölgelerden gelen devasa kütükler sahil boyunca sıralanmıştı ve yansımaları suda desenler oluşturuyordu.

İskelenin sonuna kadar yürüdü ve gür sakallı, çıplak göğüslü bir denizcinin kılavuz iplerine bir ağ bağladığı bir mavnanın önünde durdu. Teknede düzgünce düzenlenmiş olta ipleri ve yem olarak sardalya dolu bir kutu vardı. Adam, canlı gözleri parıldayan ve tüm geceyi kamyonda geçirmesine rağmen saçları çimen kokan kıza baktı.

"Nereden geldin evlat?"

"Sana ne?" diye çıkıştı Geumbok, "çocuk" kelimesinden

hoşlanmayarak. Eğlenerek ona baktı. Çimenli kokusu kasıklarını şişirdi. Uzun zamandır dalgalı denizlerde yaşayan kendisi için nostaljik bir kokuydu. "Bu teknede bir gezintiye çıkmak ister misin?"

Geumbok bir an düşündü, sonra başını nazikçe salladı. Gülümseyerek elini uzattı. Geumbok elini yakaladı ve onu hafifçe tekneye doğru çekti. Kalın, kahverengi ön kolunda bir martı dövmesi parlıyordu.

"Açık ten renginden buralardan olmadığın anlaşılıyor." Tekneyi keşfederken onu izliyordu; biraz genç görünse bile kıvrımlı vücudunun fena olmadığını düşünüyordu.

Geumbok pruvadan suya baktı. "Hiç balina yakaladın mı?"

"Elbette öyle."

"Gerçekten mi?" Geumbok'un gözleri büyüdü.

"Elbette. Sana neden yalan söyleyeyim ki?" Muzaffer görünüyordu. Ama elbette yalan söylüyordu. O sadece mercan ve sarı kuyruk avına çıkan sıradan bir balıkçıydı. Sert dalgalardan korktuğu için açık denizlere gitmezdi. Hayatı boyunca büyükbabasının olan tek eski tekneyle yetinmişti, bu yüzden bir balina yakalaması mümkün değildi. Ama o gün, en azından Geumbok'un önünde, cesur bir denizciydi. Geumbok eğilip suyu eliyle ıslattığında, arkasından gizlice yaklaştı, eteğini yukarı çekti ve tombul poposunu kavradı.

"Ne yapıyorsun? İyi bir adam gibi davran!" Geumbok onu başından savdı, ancak balıkçı onu daha sıkı tuttu. Onu güverteye düşürdü ve jeogorisini çözerek göğsünü açığa çıkardı. Yüzünü göğüslerine gömdü.

"Durdur şunu! Defol git!" Geumbok balıkçının kocaman kafasına doğru itti ama yüzünü daha da şiddetle göğsüne sürttü.

"Sadece bir dakika hareketsiz kal, tamam mı?" Nefes nefese, kaba bir şekilde eteklerini karıştırdı. "Beğeneceksin. Bırak da ben yapayım. Hareketsiz kal."

Terk edilmiş bir teknede bir kızla istediğini yapmak iri yarı bir adam için kolay olurdu, Geumbok yaygara koparsa bile. Ama o küçük bedeninde çoğu erkeğin taklit etmeye cesaret edemeyeceği belli bir sakinlik vardı. Aslında, bir kaplan tarafından sürüklenirken nasıl kaçacağını kurnazca planlayan nadir kadınlardan biriydi.

O da, "O zaman yüzünü hareket ettir. Sakalın beni çiziyor." dedi.

Balıkçı yana çekildi. Geumbok bu fırsatı kaçırmadı. Bacaklarının arasında sallanan üyesine olabildiğince sert tekme attı. Balıkçı geri düştü ve ani saldırı karşısında çığlık attı. Balıkçı tekneden atladı ve bohçasını alıp sahile doğru koştu. Ama genç bir kız ne kadar hızlı koşabilirdi? Balıkçı yetişti ve onu yakaladı. Onu yere sabitledi ve yüzüne sertçe tokat attı.

"Küçük kız, buradan kimse geçmiyor," diye hırladı. "Bu yüzden boynunu kırıp seni kuma gömersem kimse asla bilmeyecek. Şimdi neyin ne olduğunu anlıyor musun, seni sinsi küçük orospu?"

—

Geumbok gözlerini kapattı. Balıkçı pantolonunu gevşetti, vakit ayırdı. Geumbok'un eteğini çıkarmak üzereyken, aniden karardığını hissetti. Yukarı baktı.

Devasa kaslı bir adam meşe gibi dikilmiş, onlara bakıyordu. Geumbok da yukarı baktı. Sekiz cheok'tan uzun olan adam onlara doğru yürüdü, gölgesi o kadar uzundu ki yerde yatan ikisini de örtebilirdi. Bakır rengi ön kolları ortalama bir adamın uyluğundan daha kalındı ve açık jeoksamının altında, bir çocuğun oynayabileceği kadar büyük olan geniş karnı her nefeste inip kalkıyordu. Geumbok, ona bakmasına rağmen, yattığı yerden karnı yüzünden görüşü engellendiği için yüzünü göremiyordu. Dev, balıkçıyı boynundan yakaladı ve yukarı çekti. Balıkçının ayakları tekmeledi ve testisleri sallanırken sallandı. Bu yerçekimi yasasıydı. Balıkçı da iri yarı olmasına rağmen, eightcheok adam onu sanki samandan yapılmış gibi tuttu. Onu hafifçe salladı ve balıkçı bir mesafe uçtu ve başı önde kuma indi, ciyakladı. Ama balıkçı kolayca geri çekilmedi. Sanki yiyecek arayan bir canavarmış gibi, hafifçe dönüp balıkçının kasıklarına tekme atan daha iri adama doğru koştu. Balıkçı bir top gibi uçtu ve tekrar kuma indi. Mahrem yerlerini tutarak çığlık attı ve kıvrandı, sonra olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtı.

Dev, balıkçının kaçışını izledi. Sonra hâlâ sırtüstü yatan Geumbok'a döndü. Sonunda adamın yüzünü gördü ve yeniden şok oldu; bu ergenlik çağında bir çocuktu. Yüzünde kıllar çıkmaya başlasa da, sanki henüz yetişkin yüzüne yerleşmemiş gibi hâlâ genç görünüyordu. Boyutu ve şok edici gücü karşısında korkan Geumbok titreyerek kıvrıldı, sonra uyluklarını yukarı doğru kıvıran eteğini aşağı çekti ve ayağa kalktı. Çocuk tüm bu süre boyunca Geumbok'a bakıyordu. Kaçması gerektiğini düşündü ama sanki ayakları kuma saplanmış gibi kıpırdayamadı. Sonunda yanından geçip iskeleye doğru yöneldi. Geumbok, bronzlaşmış yüzünün derinliklerine gömülmüş gözlerini gördü. Garip bir şekilde nazik ve huzurluydular, boyutuyla çelişiyorlardı.

—

Dev uzaklaştığında Geumbok aklı başına geldi ve ona adını sormadığını, hatta teşekkür bile etmediğini fark etti, ama bunun üzerinde duracak vakti yoktu. Tek bir hatırlanmaya değer olay olmadan bir yıl geçiren sessiz bir dağ köyünde büyüyen bu kız, bir günde çok fazla şey yaşamıştı. Bacakları tutmuyordu ve yere yığıldı, sarsıntılı kamyondaki yolculuğundan ve yeni şehri keşfetmesinden bitkin düşmüştü. Kucağında bohçasıyla oturmuş, suyun güneşte parıldamasını izliyordu ve uykuya daldı.

Ne kadar uyuduğunu kim bilir? Rüzgarın estiğini hisseden Geumbok gözlerini açtı. Güneş okyanusun uzak tarafında batıyordu. Tüm canlıların evlerine doğru yola çıktığı zamandı. Güneşin muhteşem okyanusun üzerinde batışını izlerken, evden ayrılmanın heyecanı, balık pazarında yeni manzaralarla karşılaşmanın büyüsü ve okyanusu ilk kez görmenin şoku bir anda yok oldu. Kalbi sıkıştı. Ne bir evi ne de bir arkadaşı vardı. Midesi guruldadı. Şimdi düşününce, balıkçının sabah erkenden ona aldığı yemekten beri hiçbir şey yememişti. Gözleri doldu. Tamamen farklı bir dünyaya girmişti ve geleceği bildiğinden çok farklı olacaktı. Kızıl güneş gözyaşlarının arasından battı. Ama uzun süre ağlamadı.

geviş getiren tip. Evden ayrıldığında ya da balıkçının kamyonuna atladığında bunu yapmamıştı. Daha sonra, Geumbok hayatındaki bu zamanı hatırlayacak ve ikizlere, "Ben sadece on üç yaşındaydım. O yaşta başka ne yapabilirdim ki? Kimseyi tanımıyordum ve cebimde olan sadece bir sürahi makgeolli almaya yetiyordu." diyecekti.

—

Gece yarısına yakın, Geumbok balıkçının kaldığı hana gitti. Balıkçı uyandı ve Geumbok'a iyiliksever bir şekilde gülümsedi. "İş bulana kadar burada kalmak istersen, benim için sorun değil."

O gece, karanlıkta, balıkçı Geumbok'un giysilerini dikkatlice çıkardı. Nefes almakta zorluk çekti; gözeneklerinin derinliklerinden yoğun bir balık kokusu yayılıyordu. Bunun balıkçıya nezaketinin karşılığını vermek olduğunu düşünerek, gözleri kapalı bir şekilde hareketsiz yattı. Bu, yeni girdiği dünyanın yasasıydı. Balıkçı uyuduktan sonra bile uyuyamamıştı. Evinden sahneleri, arkadaşlarının yüzlerini, odasında yarı çıplak flört ettiği çocuğu görebiliyordu. Günün erken saatlerinde karşılaştığı kocaman çocuğun garip bir şekilde huzurlu gözlerini hatırladı. Bütün gece boyunca, dalgalar kapılarının önünde çarpıp kumları süpürdü.

—

Ertesi gün Geumbok balıkçıyı takip etmeye başladı. Asfalt yolları ve elektriği olan büyük şehirlerden, memleketinden bile daha uzak köylere kadar dolaştı. Geumbok ve balıkçı günlerini görev bilinci olan bir kız ve şefkatli bir baba gibi, gecelerini ise mutlu bir evli çift gibi geçirdiler. Geumbok dünyanın yollarını öğrendikçe ve balıkçıyla birlikte çalıştıkça göğüsleri şişti ve giderek daha kadınsı görünmeye başladı.

"Peki neden balık satıyorsunuz?" diye sordu bir gün, balıkçının yanında karnının üstüne yatıp kurutulmuş pisi balığı yerken. Balıkçı da para sayıyordu.

"Bir balıkçı başka ne satar ki?" diye dalgın dalgın cevapladı. "Ama balık çabuk bozulur."

"Onu tuzlayıp korumaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok. Başka ne seçeneğimiz var?" Balıkçı o gün kazandıkları parayı katlayıp kesesine koydu.

“Bunun yerine kurutulmuş balık satabiliriz. O zaman çok çabuk bozulmazlar ve her seferde çok daha fazlasını götürebiliriz. Kasabalar ve iskele arasında gidip gelerek harcadığımız zamandan tasarruf edebiliriz.”

"Neyden bahsediyorsun? Kurutulmuş balık pahalıdır. Zaten satılacak çok fazla balık yok."

"Balığı neden kendimiz satın alıp kurutmuyoruz?"

"Zaten etrafta dolaşmak, satış yapmak yeterince zor. Bunları kurutmak için ne zaman zamanımız olacak? Bu çok uzun zaman alıyor ve yerimiz yok. Bütün bu balıkları nerede kurutacağız?" Balıkçı bir sigara sardı, kağıdı yaladı.

"Ben yapabilirim ve sen satmaya devam edebilirsin. Etrafta çok fazla boş arazi var. Endişelenecek ne var?"

“Boş bile olsa her arsanın bir sahibi var.” “O
zaman kiraya veririz.” Geumbok yılmadı.

Balıkçı ise sadece gülüp sigarasını içiyordu; onun ne konuştuğunu bilmeyen genç bir kız olduğunu düşünüyordu.

—

Ertesi sabah Geumbok ortalıkta yoktu. Balıkçı bütün gün balık pazarında ve iskelede onu aradı. Akşam eve döndüğünde Geumbok onu neşeyle karşıladı.

“Bütün gün neredeydin?” diye sordu.

"Biraz arazi kiraladım," diye cevapladı Geumbok gururla.

İskelenin yakınında bütün gün aradıktan sonra, on deste levrek bile etmeyen ucuz bir fiyata arazi kiralamıştı. Balıkçı inanmazlıkla güldü. Ancak hemen ertesi gün, Geumbok balık kurutmayı öğrenmek için diğer balık kurutma işletmelerini ziyaret etti ve kurutma rafları yapmak için odun satın aldı. Balıkçı Geumbok'un hırsı karşısında afalladı ve hem kurutulmuş balık yapmanın hem de satmanın mümkün olacağından şüphe etti.

ama Geumbok para istediğinde ona hayır diyemezdi. Genç olmasına rağmen Geumbok ikna ediciydi. Bu onun özel niteliklerinden biriydi.

Kıyı şeridinin güzel ve havadar bir yerinde küçük bir kurutma alanı kurmayı tamamladıktan sonra Geumbok, morina, pollack, uskumru ve sardalya gibi balıklar almaya başladı. Balıkçı ona güvenmek ve tüm birikimlerini onun operasyonuna yatırmak zorundaydı. Balıkçı balıkları çalışma alanının bir ucuna yığdıktan ve satmak için uzaklaştıktan sonra Geumbok suyun kenarında tek başına oturup balıkları temizliyordu. Bağırsakları daha sonra jeotgal yapmak için sakladı ve balıkları temizledi. Pullar vücuduna yapıştı ve onu parlattı ve balık kokuyordu. Temizlenmiş tüm balıkları samanla geçirip kurutma raflarına asması iki gününü aldı. Sabah çiyi buharlaşır buharlaşmaz Geumbok balıkları raflara asar ve güneş batar batmaz onları çıkarırdı. Döngü tekrarlanırdı. Her zaman gökyüzünü inceler, yağmura karşı tetikte olur, çok ıslanmasından endişe eder ve başıboş kedileri ve martıları kovalardı. Rüzgar ve güneş balıkların nemini yavaş yavaş tükettiğinden, kurutma raflarının yanına inşa ettiği geçici kulübede kaldı. Balıkçı birkaç günlük tatilden sonra döndüğünde, balıklar raflardan sarkıyordu, güzel ve lezzetli kokuyorlardı, güzelce kuruyorlardı ve kızıl renge dönüyorlardı.

—

Bu şekilde başladıkları kurutulmuş balık işi, hayal ettiklerinden daha karlı çıktı. Hayatının tamamını kasabadan kasabaya dolaşarak geçiren balıkçı çok mutluydu ve balık pazarında küçük bir dükkan açıp kök salmayı hayal ediyordu. Sırıtmaktan kendini alamıyordu. Ancak Geumbok bununla yetinmedi. Tüm kârını daha fazla balık satın almak için yatırdı ve işi büyüttü. Kısa süre sonra balıkçı tüm kurutulmuş balıkları tek başına taşıyamadı, bu yüzden kalanını pazardaki başka bir kurutulmuş balık tezgahına satmaya başladılar. Geumbok'un ürünü o kadar kaliteliydi ki bunun için iyi bir fiyat talep edebiliyorlardı. Balıkçı çok geçmeden satış yapmayı tamamen bıraktı ve balıkları da kurutmaya başladı. Birkaç işçi daha aldılar. Kısa süre sonra sadece morina ve pollock değil, aynı zamanda kalamar, filefish, mercan, istavrit, ringa balığı ve çeşitli türleri de kurutuyorlardı.

deniz yosunu ve yosunun yanı sıra hamsi, deniz hıyarı, abalone ve karides. Ele almadıkları pek bir şey yoktu. Geumbok balıkları kurutmanın çeşitli yollarını öğrendi ve türüne bağlı olarak onlara farklı şekilde davrandı; bazılarını kızarttı veya haşladı, bazılarını ise tuzladı veya soya sosuyla fırçaladı. Genişledikçe her türlü teçhizatı biriktirdiler ve bitmiş ürünleri depolamak için bir kulübe inşa ettiler ve hatta yaşayabilecekleri bir ev bile inşa ettiler. Giderek daha fazla insan kurutulmuş balıklarını aradıkça işleri büyüdü. Kısa süre sonra, erkekler sürekli olarak kurutma rafları inşa etmek için çam uzunluklarını keserken birkaç düzine kadın balıkları temizleyip hazırlıyordu. Tüm kıyı, çeşitli susuzluk aşamalarındaki balıklarla doldu.

Geumbok, ham madde satın alıp bunları daha yüksek değerli bir ürün yaratmak için manipüle etme gibi işleme endüstrisinin prensiplerinde ustalaşmıştı. Kurutulmuş balıkları pazarda rekabet avantajı kazanmaya başladığında, daha fazla kar elde etmek için dağıtımı ayarladı. Örneğin, atalarının ayinleri için kullanılan kurutulmuş pollock insanları, bir tatilden hemen öncesine kadar depoda istiflenir ve fiyatlar fırladıktan sonra pazara gönderilirdi. Diğerleri Geumbok'un örneğini izlemeye çalıştılar ancak rekabet edemediler. Bunun nedeni, Geumbok'un en başından itibaren farklı bir yöntemi olmasıydı. En taze balığı en ucuz fiyata güvence altına almak için dışarı çıkmadan önce tekne kaptanlarına gider ve onlara peşin ödeme yapardı. Modern bir şekilde düşünüldüğünde, vadeli işlem ticaretine benziyordu. Balıkçı, genç Geumbok'un iş zekasına sahip olan kişi olduğunu bilen tek kişiydi. Onun zekası sayesinde, kısa sürede hayal bile edemeyeceği miktarda para kazanmaya başladı.

Ah, maddi zenginliğin geçiciliği! Balıkçının tüm bunların sadece bir yanılsama olduğunu anlaması uzun sürmedi. Zaman her şeyi değiştirir.

Liman işçisi

GABOK'SUzun süredir uykuda olan şehvet ve tutku yavaş yavaş uyanmaya başlıyordu. Şimdi göğsü öfkeli bir balon balığı gibi şişip kabarmış ve kıçı daha da biçimlenmişti, kirli iş kıyafetleri giymiş kadınlar arasında çalışıyor olsa bile kimse onun varlığını görmezden gelemezdi. Genç erkekler için, balık kokusuyla maskelenemeyen eşsiz, ince kokusu kasıklarının istemeden şişmesine neden oluyordu. Balıkçı bu değişimi Geumbok'ta herkesten önce fark etti. Geumbok sürekli huzursuzdu, onu terk edeceğinden korkuyordu. Genç, taze rahmi artık daha güçlü bir adamın genlerini arzuluyordu. Bu üreme yasasıydı.

—

Bir gün, Geumbok balık almak için rıhtıma gitti. Saçları pomatlanmış ve arkaya taranmış kaptanlar, onun kokusunu çok uzaktan aldılar ve ona el sallamak için yaklaştılar. Geumbok gibi genç ve çekici bir kadının yaşlı ve değersiz bir balıkçıyla birlikte yaşadığını kabul edemiyorlardı. Pazarlık yaparken, Geumbok gülümser ve flört ederdi, ama bir şey yapmaya kalksalar buz gibi olurdu, bu da onları daha da çaresiz hale getirirdi. Geumbok, kalçalarını sallayarak rıhtımda aşağı yukarı yürüyordu, o yaşlı kaptanlara hiç dikkat etmiyordu.

O gün, Geumbok bir kaptanla pazarlık yaparken, yeni yanaşmış bir kargo gemisinden sandıkları boşaltan bir grup arasında özellikle uzun boylu bir adam fark etti. Herkesten iki baş daha uzundu ve omuzlarında ağır, damlayan sandıklarla iskeleye doğru yürüdü ve sanki saman yığınlarıymış gibi hafifçe yere koydu. Kaslı kolları yarı açık jeoksamına karşı bronzlaşmıştı ve kıvrılmış jambangisinin altında baldırlarındaki kaslar her adımda yılan balığı gibi güçlü bir şekilde kıvranıyordu.

Diğer liman işçileri kasaları birer birer taşırken, o geniş omuzlarına rahatlıkla birkaç tane koydu.

Geumbok'un yanından geçerken, birkaç yıl önce onu sahilde kurtaran genç adam olduğunu fark etti. Gözleri düz alnına doğru uzanan kalın kaşları ve aşırı uzamış sakalıyla örtülü olsa da, okyanusun derinlikleri gibi sakin ve masumdular. Geumbok ile pazarlık eden kaptan, kocaman adamı izledi ve "Muhteşem işçi" dedi.

Geumbok kaptana kim olduğunu sordu. Kaptan, adamın Geokjeong adında bir liman işçisi olduğunu söyledi. Görünüşe göre bu ismi nasıl aldığına dair iki hikaye vardı. Birincisi, gençken o kadar çok yiyordu ki, ailesi onu nasıl besleyeceklerini merak etmeye başladılar ve ona Geokjeong demeye başladılar - endişeler. İkincisi, sert görünüşünün insanlara ünlü hırsız Im Kkeokjeong'u hatırlatmasıydı ve ona saygı göstermek için bu ismin hafif bir varyasyonunu verdiler. Babası kuzeydeki dağlarda kaplan avlardı ve kaplanlar aşırı avlandığında, iş aramak için oğluyla birlikte güneye gelirdi. Birkaç yıl önce, muhtemelen Geumbok'un gelişinden bir veya iki yıl önce bu liman şehrine gelmişlerdi. Babası da çok iriydi ve çıplak elleriyle bir kaplan yakalayabileceği söylentileriyle takip ediliyordu, ancak genç yaştan itibaren gücüyle bilinen Geokjeong, tam olarak büyümeden babasından bile daha güçlü hale gelmişti.

Geldikten iki yıl sonra, Geokjeong'un babası kütükleri taşırken kaydı ve geminin altına çekilerek pervane tarafından öldürüldü. Ama Geokjeong limanda çalışmaya devam ederek kaldı. Teknelerde çalışmayı denedi ama çok kısıtlayıcı olduğu ortaya çıktı, bu yüzden liman işçisi olmaya geri döndü. Kaptan Geumbok'a Geokjeong'un diğerlerinden bir buçuk kat fazla maaş aldığını ama çoğundan üç veya dört kat fazla çalıştığını söyledi. Geumbok büyülenmiş bir şekilde adama baktı. Adamın kendisine bakmasını umuyordu ama o sadece sandıkları hareket ettirmeye, yere bakmaya ve bir öküz gibi istikrarlı bir şekilde çalışmaya devam etti.

—

Gemiyi boşalttıktan sonra, liman işçileri günlük ücretlerini aldılar ve dağıldılar. Geumbok hızla işlerini halletti ve bir omzuna havlusunu atmış bir şekilde kalabalık balık pazarında ağır ağır yürüyen Geokjeong'u takip etti. Pazar insanlarla kaynıyordu, ama Geokjeong o kadar uzundu ki onu görüş alanında tutabiliyordu. Ne yapmayı planladığını bilmiyordu; sadece onu uzaktan takip etmeye devam etti.

Geokjeong pazarın kenarındaki bir bara girdi. Geumbok, gerçekten büyük bir yemek yerken açık kapıdan onu izledi: beş tepeleme kase pirinç, iki geun haşlanmış domuz eti ve bir mal makgeolli. Geumbok bitirip ödemesini yapana kadar bekledi, sonra onu takip etmeye devam etti.

Geokjeong, gezgin denizcilerin ve liman işçilerinin yaşadığı bakımsız bir eve vardı. Geumbok kapıda tereddüt etti, çıkıp çıkmaması gerektiğini merak etti, ama sonra sanki biri onu itmiş gibi kendini bahçeye sendeleyerek girerken buldu. Geumbok, Geokjeong'u, üstü çıplak ve maru üzerinde dümdüz yatarken, uyurken bulmadan önce, bu odaya ve şuraya baktı. Geokjeong sessizce maru'nun kenarına tünedi ve onun uyumasını izledi. Her horladığında, kocaman karnı ritmik bir şekilde yukarı aşağı inip kalkıyordu. Makgeolli gibi ekşi kokuyordu.

Neden bu kadar yol geldiğini bilmiyordu ama ondan sonra olanlar daha da şaşırtıcıydı. Titreyen elini karnına koydu. Parmak uçlarıyla devasa bir canlının hareketini hissetti. Gözlerini kapattı. Parmaklarında hissettiği titreşim onu titretti; bacaklarının arasında aniden bir sıcaklık hissetti. Horlaması azaldı ve gözlerini açtı. İnanılmaz bir şey gördü - tanımadığı genç bir kadın yanında oturuyordu, gözleri kapalıydı, bir resim kadar güzeldi, bir el gelişigüzel bir şekilde karnına konmuştu.

Kafası karışmış bir şekilde ona baktı, rüya görüp görmediğinden emin değildi. Şimdi onu incelerken ona tanıdık geliyordu. Bakışlarını hisseden Geumbok gözlerini açtı ve ona baktı. Gözleri buluştu. Geokjeong onu birkaç yıl önce sahilde taze ve çimenli kokan kız olarak tanıdı. Şaşıran Geumbok elini çekti ve ayağa kalktı. Bahçeden koşarak geçip kapıdan çıktı. Aceleyle bir ayakkabısını kaybetti ama evine varana kadar koşmaya devam etti. Balıkçı onu solgun, dehşet içinde gördü.

Yüzünü buruşturup ne olduğunu sordu ama Geumbok cevap vermedi, nefes nefese kaldı ve üç kase soğuk suyu üst üste mideye indirdi.

—

O gece, Geumbok Geokjeong'un yüzünü düşünmeyi bırakamadı ve bu da onun uykuya dalmasını imkansız hale getirdi. Yanında, yorgun balıkçı horluyordu. Biraz önce Geumbok'un üstüne çıkmış ve her zaman yaptığı gibi birkaç kez kıpırdandıktan sonra kayıp uykuya dalmıştı. Kadın odalarından dışarı çıktı. Ayın soluk parıltısı altında dalgalar kıyıya çarpıyordu. Kadın kumun üzerine çömeldi, sanki etrafa gümüş tozu saçılmış gibi beyaz parlayan suyu izliyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Denizin ortasında, bir ev büyüklüğünde bir balık tepe yapmıştı. Burada geçirdiği ilk gün gördüğü mavi balina. Balina yirmi jang'a yakın uzunluktaydı ve nefes deliğinden su fışkırıyordu. Su bir çeşme gibi fışkırıyor ve ay ışığının gümüş renkli parçalarını fışkırıyordu. Sıcak bir şey bağırsaklarından yukarı doğru itiliyordu, ilkel bir şeyin hissi, ölüm tehdidinden kurtulan canlı bir yaratıktan gelen titreşim.

Geumbok, suya girmeden önce kıyafetlerini çıkarıp boş bir kurutma rafına astı. Soğuk su sıcak vücudunu sardı. Parıldayan mavi balinaya doğru yüzmeye başladı. Balina zarifçe hareket ediyor, kuyruğuna vuruyor ve bir su çeşmesi fışkırtıyordu. Ama ne kadar yüzerse yüzsün, yaratığa yaklaşamıyordu. Kuyruğu tam önünde dalgalanıyor ve parlak derisi burnunun önünde parıldıyor olsa da balina hala uzaktaydı. Okyanusun derinliklerine kaybolmadan önce daha fazla su fışkırtıyordu, kuyruğu sallanıyordu. Cesaretsiz bir şekilde balinanın tekrar su yüzüne çıkmasını bekledi ama balina bir daha çıkmadı. Bitkin bir şekilde sudan çıktı ve okyanustan esen bir esinti hissetti. Bu, onu memleketinden ayrılmaya iten rüzgardı. Ve rüzgar onu başka bir yere götürmek üzereydi. Belki de rüzgarı çağıran kendisiydi.

—

Balıkçı gergindi. Geumbok'ta bir şeylerin farklı olduğunu hissedebiliyordu ama sormaya cesaret edemiyordu. Çalışmayı bırakıp öylece duruyor, okyanusa doğru bakıyordu, normalde pırıl pırıl, zeki gözleri donuklaşmıştı. Her zaman yaptığı gibi yanında çalışan kadınlarla sohbet etmiyordu ve artık mutlu bir şekilde şarkı söylemiyordu. Gece yarısı uyandığında, Geumbok'un yatağında olmadığını görüyordu. Dışarı çıktığında onu sahilde somurtkan bir şekilde otururken buluyordu. Balıkçı onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ama ona verebileceği bir şey değildi. Onun açlığını gideremeyeceğini çok iyi biliyordu. Bu onu çok üzüyordu.

Geumbok'ta neler olup bittiğine bakmaksızın, işler büyümeye devam etti. Taze balık getiren araçlar ve kurutulmuş deniz ürünleri getiren kamyonlar girişte uzun kuyruklarda bekliyordu ve çeşitli seyyar satıcılar malları alıp uzak şehirlerde satıyordu. Geumbok işe olan tüm ilgisini kaybettiğinde, balıkçı devreye girdi ve hesapları dengelemekle meşguldü. Hayatı boyunca sadece bir kamyonuyla uğraştığı için bu onun için zordu, ancak umut edebileceği tek şey Geumbok'un kasvetinden çabucak kurtulmasıydı.

—

Birkaç gün sonra, iri yapılı, sekiz yanaklı bir adam avluya girdi. Kızıl güneş okyanusun ötesinde batıyordu. Herkes ona bakmak için durdu. Kadınlar arasında Geumbok'u gördü ve ona doğru yürüdü ve kadınlar yer açmak için kenara çekildiler. Geumbok'un evinde kaybettiği lastik ayakkabısını ve lacivert beze sarılı bir bohçayı tutuyordu. Geokjeong'u görünce şok olan Geumbok, birbirine bağladığı balığı düşürdü. Ona ayakkabıyı ve bohçayı uzattı, ancak kadın şaşkınlıkla onlara baktı ve sonra Geokjeong'a baktı.

"Bunlar senin yeni kıyafetlerin. Şimdi gelip benimle yaşamanı istiyorum."

İnsanlar mırıldanmaya başladı. Ama Geokjeong orada duruyordu, uzattığı elindeki bohçayla. Geumbok olduğu yerde donup kalmıştı. Bir sessizlik anı yaşandı.

Balıkçı kalabalığın arasından kendine yol açtı. "Onu da yanına almaya kim olduğunu sanıyorsun?" Bu olağanüstü

iri adam, balıkçının sesi titrek çıktı.

Geokjeong balıkçıyı görmezden geldi ve gözlerini Geumbok'a dikti.

Balıkçı cesaretini topladı ve devin elinden bohçayı çekip çıkardı. Yere fırlattı. "O sonsuza dek benimle burada yaşayacak, balık kurutacak. O yüzden kaybol!" Geokjeong'u itti.

Elbette dev kıpırdamadı. Sakallı yüzü seğirdi ve balıkçıyı boğazından yakalayıp kaldırdı. Balıkçının ayakları havaya tekmeledi. Geokjeong onu yere atmak üzereyken Geumbok araya girdi.

"Yapma! Eğer ona zarar verirsen beni bir daha asla göremezsin."

Geokjeong durakladı, sonra balıkçıyı aşağı bıraktı. Balıkçı inlemeye ve homurdanmaya başladı, kumda yuvarlanıyordu. Bu kadardı. Geokjeong, Geumbok'un ayaklarının dibine bohçayı bıraktı ve sırtını ovuştururken telaşlanan balıkçıya veda ederken onu beklemek için uzaklaştı.

"Üzgünüm," dedi. "Beni buraya getirdiğini biliyorum ama yeni biriyle tanıştım. Şimdi gitmeliyim." Birkaç yıldır birlikte yaşadığı ilk adamına karşı hissettiği şefkat ve sevgi onu ele geçirmişti ama ağlamaktan kendini alıkoymayı başardı. "Bir şey daha. Bu Ekim ayında, ne olursa olsun balıkları kurumaya bırakmayın. Beni anlıyor musun?"

Balıkçı yere oturdu, sersemlemiş ve anlamamış bir şekilde başını salladı. Ve Geumbok, Geokjeong ile hayatına böyle başladı, kızıl gün batımını arkalarında bırakarak. Balıkçıyla kıyı şehrine geleli üç yıl olmuştu.

Laura

To dikSonunda çöktü. Rezervuardaki su kontrolsüzce fışkırdı. Ancak o zaman Geumbok, kendisini soğuk okyanusa daldırdığında ve onu memleketini terk etmeye iten ısrarcı rüzgarda azalan sıcaklığın gerçek doğasını fark etti. Hevesli dili her yerini yaladı ve arkasında tüyler ürpertici izler bıraktı. Tüyleri diken diken oldu. Utanç ve beceriksizliği ortadan kalktı ve kendini tamamen açtı. Bacaklarını Geokjeong'un uyluklarına doladı ve aralarında en ufak bir boşluk bile bırakmadan ona sarıldı.

"Sanki içime giriyormuşsun gibi hissediyorum," diye inledi Geokjeong, hayatında ilk kez yaşadığı inanılmaz zevkten ürpererek. Titreme, dişlerini sıkan ve deprem tüm varlığını sarsarken tutunan Geumbok'a geçti. Sıcak bir yumru boğazından yukarı doğru çıktı. İç organlarının vücudundan fırlayacağı korkusu ve heyecanıyla ağlamaya başlayacakmış gibi hissederek, Geokjeong'un kaya gibi sert poposunu iki eliyle kavradı. Havaya dağılmış yüz trilyon hücre, güçlü bir kuvvetle birlikte emilip sonunda bir patlamaya neden olmadan önce. Derinlerden, şiddetli bir sarsıntı bir şekilde her şeyi içeriye doğru çekti. Bunu huzur izledi. İkisi birbirlerine sarıldılar, mükemmel, sessiz bir neşe hissettiler.

Geumbok ve Geokjeong, tıpkı hikayelerdeki kaderci aşıklar gibi aşıktı —Romeo ve Juliet, Byeongangsoi ve Ongnyeo, Asadal ve Asanyeo. Birbirlerine doğru büyüyen iki ağaç gibi sıkı sıkıya birdiler ve sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi mükemmel bir şekilde uyuyorlardı. Her gece, ikisi de zevk kasırgasına kapılıp birlikte derin derinliklere düşüyorlardı.

—

Geokjeong'un evine taşındıktan sonra Geumbok pazarda dolaşıp battaniyeler, tabaklar ve diğer ev eşyaları satın aldı. Hayatları basitti ama o kendini neşeli ve neşeli buldu. Balıkçıyla memleketini terk ettiğinden beri aradığı şeyi sonunda bulmuştu.

Birkaç gün sonra, Geumbok, Geokjeong'dan biraz pirinç almak için para istedi. Tüm birikimlerini ev kurmak için harcamıştı. Utanmış görünen Geokjeong, ona hiç parası olmadığını söyledi. Maaşının tamamını yemeğe harcadığı ortaya çıktı. Ortalama bir erkekten bir buçuk kat fazla para almasına rağmen, iştahı öyleydi ki maaşını alır almaz her zaman doğruca bara gider ve karşılayabildiği kadar pirinç, et ve içki yerdi. Tek bir kuruş bile biriktiremese de, yaşam tarzının o kadar da endişe verici olduğunu düşünmüyordu.

Geumbok onu oturttu. "Tamam. Şimdiye kadar önemli değildi, çünkü sadece sen vardın, ama artık böyle yaşayamazsın. Bir kadınla yaşamak, sadece kendini beslemekten sorumlu olman anlamına gelmez. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Elbette ben de seni doyurmak istiyorum ama karnımı doyuracak kadar para kazanamıyorum," dedi Geokjeong utanarak.

Geumbok kalın kafalı cahilliği karşısında şaşkına dönmüştü ama iştahının ne kadar büyük olduğunu anlamıştı. Bir an düşündü. "Tamam. Bir planım var. Ortalama bir adamdan üç ila dört kat fazla çalıştığını duydum. Ama ortalama bir adamdan sadece bir buçuk kat fazla kazanıyorsun. Yani yarın patrona gidip, herkesten üç ila dört kat fazla çalıştığın için, herkesten üç kat fazla kazanman gerektiğini söyleyeceksin. Ve aksi takdirde onun için çalışmayacağını söyleyeceksin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Geokjeong şüpheyle başını salladı.

—

Ertesi sabah Geumbok, Geokjeong'a işe giderken bir avuç pamuk verdi.

"Patronla konuşmadan önce bunları kulağınıza tıkayın. Ona üç kat daha fazla maaş almak istediğinizi söyleyin ve ne derse desin, sadece bir an orada durun, sonra hemen eve dönün."

Geokjeong kulaklarına pamuk tıkayarak şaşkın bir şekilde ayrıldı ve hemen eve döndü. Geumbok'un kendisine yapmasını söylediği şeyi tam olarak yaptığını bildirdi. Emin değildi.

Geumbok sakindi. "Sadece bekle. Yakında geri dönüş yapacağız."

Gerçekten de öğle yemeğinden önce bir adam Geokjeong'u almaya geldi. Bu sefer Geumbok ona yeni yıkanmış bir kenevir bezi verdi.

"Patronu gördüğünde bunu ağzına sok. Ne derse desin, hiçbir şey söylemeden orada dur, sonra hemen eve dön."

Geokjeong hemen geri döndü ve kısa bir süre sonra aynı adam onu almaya geldi.

Geumbok gülümsedi ve Geokjeong'un hala ağzında tuttuğu bezi çıkardı. "Hadi, devam et. Ve maaşını aldığında eve biraz pirinç getir."

O akşam, Geokjeong büyük bir pirinç çuvalı taşıyarak eve geldi. Patronu üçüncü kez görmeye gittiğinde, patronu Geokjeong'a üç kat daha fazla ödemeyi gönüllü olarak kabul etmişti. Bu istihdam yasasıydı. İşlerin ne kadar kolay yürüdüğüne hayret eden Geokjeong, Geumbok'tan etkilenmişti, bu taktikleri nasıl düşündüğünü merak ediyordu. Geumbok, onun basitliğine kıkırdadı, geçim sıkıntısı gibi acil sorunlarını çözdükleri için mutluydu.

Geokjeong akıllı bir adam değildi. Çalışkan, günlük maaş alan ve hayatta kalmak için hepsini harcayan bir adamdı. Acıktığında işe gitmek için iskeleye gider ve aldığı ücretle karnını doyururdu. İhtiyacı olan tek şey buydu. Sahip olduğu tek şey inanılmaz cüssesi ve olağanüstü gücüydü, ancak her zaman bu tür bir güce ihtiyaç duyan insanlar olduğu için, Geumbok ile tanışana kadar başka türlü yaşamayı hiç düşünmemişti. Ebeveynlerinin onun kendini nasıl besleyeceği konusundaki endişelerinin yersiz olduğu ortaya çıktı, ancak aslında kendisinin kendini nasıl besleyeceği konusunda endişelenmemesi endişe vericiydi. Geokjeong her şeyi bir

basit bir şekilde ve hiçbir şey için endişelenmeden. Ne yazık ki, olağanüstü fiziksel yetenekleri onu çok basit bir adam yapmıştı.

Öte yandan Geumbok, dünyanın o kadar basit olmadığının zaten farkındaydı. Geokjeong'un endişesizliği onu gerginleştiriyordu ama onun saflığını seviyordu ve tıpkı devasa balinaya hayran kaldığı gibi Geokjeong'un bedenine de hayran kalmıştı. Başka bir deyişle, ne kadar erkeksi olursa olsun, kolları veya gövdesi erkeğininki kadar kalın değilse hiçbir erkeği gerçek bir erkek olarak görmüyordu. Her şeyden çok, onun kucağında olmayı seviyordu. Yumuşak göğsüne bastıran etkileyici ağırlığı, sert nefes alışı, iri kasları, bedenlerini sarsan o canlı patlama anı... ironik bir şekilde, onun bu basit zihnini seviyordu ki bu da onu çok endişelendiriyordu. Onun bedenine inanıyordu ve onun muazzamlığında kendini derinden güvende hissediyordu. Ve bu onu mutlu ediyordu.

—

Bu arada, Geumbok onu terk ettikten sonra, balıkçı uzun süre umutsuzluğa kapıldı ve günlerini içkiye gömülmüş bir şekilde geçirdi. Dünyadaki tüm güçlü adamların arzuladığı genç bir kadının sonsuza dek onunla olacağını düşünecek kadar kafası karışık olmasa da, Geumbok'a yıllarca bir kızı gibi bakmış ve onu beslemişti; o aniden gittiğinde, elbette daha yeni bir yemeği bitirmiş olmasına rağmen hiç yemek yememiş ve daha yeni uyanmış olmasına rağmen yeterince dinlenmemiş gibi hissedecekti - sonuçta, kaçak bir köpeği aramak, hele ki ailenin sevilen bir üyesini aramak insan doğasıydı. Balıkçı işine odaklanamıyordu.

Öte yandan şehirde başka birçok kız vardı. Bir kadınla birlikte olmak için tek ihtiyacınız olan paraydı. O da öyle yaptı. Hiçbiri Geumbok kadar özel değildi ama hepsi yaşlı balıkçının hak ettiğinden fazlaydı. Hayatında ilk kez günlerini eğlenerek geçiriyordu; daha önce hiç dünyevi zevklerden zevk almamıştı.

"Böyle yaşayabilecekken neden kendimi yıpratacak kadar çalıştım ki?" diye düşündü, kucağındaki kedicik barmeni kavrarken.

Elbette, bunların hepsi paraya mal oluyordu. Bu, zevk mahallelerinin yasasıydı. Kadınlarla içki içip saatlerce hwatu oynayarak vakit geçirirken kurutma raflarını tamamen unutuyordu. Zaman zaman ona zaten ödeme yapmış olan seyyar satıcılar onu bulup kurutulmuş balık için rahatsız ediyorlardı, ama o meydan okuyordu, onlara parayı geri vereceğini bağırıyordu, ki zaten başlangıçta o kadar da fazla değildi. Bu da paraya mal oluyordu.

Bir işletmede veya başka bir yerde oyalanırken, kurutma raflarındaki balıklar küflenmeye ve çürümeye başladı. Sinekler üzerlerine yumurta bıraktı ve kurtçuklar içlerinde süründü. Bozulmamış olan her şey sokak kedileri tarafından yendi.

Bir gün balıkçı, bir işletmenin arka odasında bir kızla içki içiyordu. Kızdan kendisiyle yaşamasını isteyeceğini düşünüyordu. Kız otuz yaşına çoktan girmişti ama onun sinsi gözlerine ve çillerine ilgi duyuyordu. Ona bardak bardak içki dolduran kız iç çekti. Kızın göğsünü tırmalayan balıkçı, ona neyin yanlış olduğunu sordu.

Sanki onun sormasını bekliyormuş gibi, ağlamaya ve her şeyi anlatmaya başladı: Bir süre önce filan kişiden borç para almıştı ama şu veya bu sebepten dolayı uzun zaman geçmesine rağmen hala geri ödeyememişti ve bu yüzden uzak bir adadaki bir bara satılıyordu ve gözyaşlarını ve sümüğünü bir mendille silerek, bu adada kalırsa hayatının mahvolacağını, asla kaçamayacağını ve durumunun fakir ve borçlu olmasından kaynaklandığını bile söyledi, onu bu kadar acı ve öfkeli yapan şey, ona aşık olması ve onunla yaşamak istediğinden beri diğer tüm müşterileri reddetmesiydi ve şimdi bütün bu hayaller suya düştüğünden, en azından vücudunu temiz tutabilmek için zavallı hayatına son vermek üzere okyanusa atlamaya karar vermişti ve iskeleye çıkmıştı ama hayatı inatçı olduğu için ölememişti ve artık sonsuza dek ayrı kalacaklardı ve o gittikten sonra bile tek dileği onun iyi bir kadınla tanışması, çocuk sahibi olması ve uzun, mutlu bir hayat yaşaması olacaktı ve tek dileği kıyıda yürürken kendi kendine uçan yalnız bir martı görürse bunu uzak bir adada tek başına yaşayıp ölmüş zavallı bir kadının zavallı ruhu olarak görmesi ve

onun şerefine adını haykırdı, bu da onu ölümde bile pişmanlık duymadan bırakacaktı. Uzun, gözyaşartıcı isteğini sürdürdü ve balıkçının kucağına yığılıp ağladı. Balıkçı her zaman nazik ve kolay etkilenen biri olduğu için, onu omuzlarından sarstı, kalbi kırıldı, gözyaşlarını uzak tutmak için güçlükle yutkundu.

"Ağlamayı kes ve söyle bana. Bu durumda olmana ne kadar borcun var?"

Bu sefer epey bir paraya mal oldu.

—

Üç gün sonra kız parayı ve kıyafetlerini alıp kaçmıştı. Ve tabii ki ona anlattığı her şey yalandı. Balıkçı sonunda kendine geldi. Kızla birlikte yaşama fikri onu heyecanlandırmıştı; şimdi gelecek kasvetli görünüyordu. Günün yarısını yatakta sersem sersem yatarak tavana bakarak geçirdikten sonra kendini yukarı sürükledi ve kurutma raflarına gitti. Bir zamanlar uçsuz bucaksız sahili kaplayan balıklar rüzgar, güneş, küf, kurtçuklar, sinekler, karıncalar, martılar ve kediler tarafından alınmıştı ve sadece kurumuş, bükülmüş kemikleri rüzgarda dalgalanıyordu. Balıkçı tuzdan paslanmış kamyonunun yanına çöktü.

Neyse ki hala biraz parası vardı. Kendini toparladı ve hasarlı kurutma raflarını yeniden inşa etti. Rüzgarda devrilen rafları kaldırdı ve işçileri geri getirdi. Parasının geri kalanını balık satın almak için kullandı. Neyse ki av bol olduğu için fiyatı da fena değildi. Kurutma rafları tekrar dolmuştu. Kuruyan balıklara baktı ve bu sefer odaklanıp, kazıyıp, pazarda bir tezgah açmak için para biriktirmeye karar verdi. Ekim ayının başlarıydı, tam da kışın başında.

Balıkçı, Geumbok'un birkaç ay önce kendisine verdiği tavsiyeyi hatırladığında sigara içmeye başladı. Ayrılırken, ona Ekim ayında balıkları kurutmaması gerektiğini söylemişti. Neden böyle söylemişti? Ekim, şiddetli yağmur veya sel mevsimi değildi. O sırada, dev tarafından hırpalandıktan sonra kuma serilmiş haldeydi, bu yüzden nedenini sorma şansı olmamıştı. İyi bir nedeni olsa bile,

Şimdi bütün balıkları indiremezdi; çok geçti. Biraz gergin hissediyordu ama başını iki yana sallayarak onun sözlerini uzaklaştırdı. O aptal genç kız ne bilebilirdi ki? Bir hasırın üzerine uzandı ve duman üfledi. Balık pulları kadar yarı saydam bulutlar mavi gökyüzünde hızla geçti. Güneş sıcaktı ve rüzgar soğuktu, balıkları kurutmak için mükemmel bir hava. Biraz para kazanır kazanmaz, diye düşündü, iyi ve dürüst bir kadınla tanışacaktı.

—

Geumbok pazara doğru yürüyordu. Akşam yemeği için bir şeyler almaya ve pazarda bir süredir yapmadığı bir şeyi yapmaya gitmişti. Tüm gün evde kalmak onun için çok sıkıcı olmalıydı, zira engin plajın karşısındaki kurutma rafları ormanını yeni keşfetmişti. Kolunun altında bir leğenle, manzarayı seyrederek ağır ağır yürüdü.

Tam o sırada bir adam ona baktı. Onu birkaç gün önce balık pazarında görmüştü. Sıcak güneşin altında kıyıda çalışmaktan yüzü kararmıştı ve balık kokuyordu, ama adam onda farklı ve özel bir şey olduğunu hemen anladı. Ondan gelen şekilsiz koku ona süt ve pudrayı ve onu büyüten fahişeleri hatırlattı, bir fırtınada devrildiğinde ağzına sızan tuzlu deniz suyunun tadını geri getirdi, birine bıçak sapladığında koklayacağı kanı düşündürdü ve her şeyden çok, umutsuzca sevdiği bir geyşanın anısını geri getirdi.

Sinemanın önünde duruyordu, üzerinde kar beyazı bir takım elbise vardı. O şehirde inşa edilen ilk tiyatroydu. Geumbok, tiyatronun önünden geçerken yüzünde canlı bir ifade vardı ve her hafif adımda kıvrımlı kalçası bir yandan diğer yana sallanıyordu. Yaklaşırken, adam onun önüne geçti.

“Tiyatroyu gezmek ister misiniz?”

Kadın ona baktı. Adamın solgun, ince yüzü bir yanağındaki uzun bir yara iziyle lekelenmişti. Gümüş bir çakmak çıkarıp sigarasını nazik bir şekilde yaktı. Ama elinde sadece iki parmak vardı: başparmağı ve işaret parmağı.

"Tiyatro nedir?" diye sordu, adama gözlerini kısarak bakarak.

"Tiyatro, filmlerin gösterildiği yerdir." Sarışın bir kadınla kovboy şapkalı bir adamın birbirlerine baktığı, yüzlerinin birbirine yakın olduğu el boyaması tabelayı işaret etti.

"Film nedir?" Geumbok, o şehirdeki insanların çoğu gibi, filmin ne olduğunu bilmiyordu.

"İnsanlar filmlerde bazı şeyler yaparlar."

"Burada bir sürü insan var, o zaman neden onları sinemada izleme zahmetine girelim?" diye sordu Geumbok ciddi bir şekilde.

"Filmlerdeki insanlar, dünyadaki insanlardan farklıdır. Onlar özeldir. Tıpkı*Sen*."

İnsanlar bu adamın adını duyduklarında titrerlerdi ve göz göze geldiklerinde pantolonlarını ıslatırlardı, ancak Geumbok onun kim olduğunu bilmiyordu ve bu yüzden ondan korkmuyordu. Hiç de korkmuyordu. Daha çok adamın solgun yüzüne çekilmişti ve kendini ona doğru yaklaşırken buldu. Çadırdaki aktörler kadar yakın, yüz yüze durdular.

Ne yaptığını fark etmeden, Geumbok uzanıp adamın yarasına dokundu. Üç gün üç gece süren bir kavgadan sonra oluşan yaraya dokunan ilk kişi oydu. "Bu gerçek mi?"

"Elbette öyle. Yüzümde sahte bir yara iziyle dolaştığımı mı ima ediyorsun?"

"Acıdı mı?"

"Öyle oldu," dedi ve omuz silkti.

"Bunu sana kim yaptı?"

"Benden nefret eden biri."

"Ona ne oldu?"

"Benden nefret ediyordu ama sonunda ölen o oldu. Ona taşlar bağladım ve okyanusa attım, bu yüzden yunus gibi yüzebilse bile canlı olarak geri dönebileceğini sanmıyorum."

Artık o kadar yakın duruyorlardı ki birbirlerine yaslanabiliyorlardı. Geumbok adama yavaşça gülümsedi. O da kadına gülümsedi ve düz yara izi yumuşayarak bir eğriye dönüştü.

—

O gün Geumbok ilk filmini izledi. İnsanlar büyük ekranda birbirlerine anlaşılmaz şeyler söylüyorlardı. İstedikleri gibi büyüyor ve küçülüyorlardı, atlarla çölde geziyor, silahlarını ateşliyorlardı ve bir adamla bir kadın bir vagonun arkasında öpüşüyordu. Bu film uzak bir ülkeden, Miguk'tan—ya da Güzel Ülke—Amerika'dan gelmişti. Geumbok, canlı, şok edici sahneler ve üzerine çöken görkemli sesler yüzünden gözlerini ekrandan ayıramıyordu. Koltuğunda titredi, yara izi olan adamın iki parmağıyla elini tutmasına izin verdi ve filme o kadar odaklanmıştı ki adamın ayak parmaklarını tutmuş olsa bile fark etmezdi.

Film bitti, ışıklar yandı ve büyüleyici dünya anında yok oldu. Geumbok kandırıldığını hissetti. Ayağa kalkamadı; tükenmiş ve hayal kırıklığına uğramış hissetti, sanki orgazma doğru ilerliyormuş ama mutluluğa ulaşamadan koparılmış gibi. O anda, gözlerinin önündeki muhteşem dünyanın sonsuza dek devam etmesini diledi. Eğer biri bunu başarabilirse, diye düşündü, sahip olduğu her şeyi bunun için feda eder ve seçiminden asla pişman olmazdı.

Yara izi olan adam tarafından dışarı çıkarıldığında Geumbok başı dönüyordu ve kendini hasta hissediyordu—midesindeki her şeyi kusuyordu. Ona garip bir oyun oynadığını düşünüyordu. Hoşuna gitmemişti. Ama yara izi olan adam gülümsedi ve "Bu bir oyun değil, bir film." dedi. Dünyada binlerce ve binlerce film olduğunu ve eğer arkadaşı olursa istediği filmi izleyebileceğini açıkladı. Ona göz kırptı. "Film izlemek istersen, istediğin zaman gelip beni izle. Ben her zaman burada olacağım."

Geumbok aniden onun küstahça sırıtışını tatsız buldu. Yara izi ona uğursuz geldi. Eve gitmesi gerektiğini söyledi ve girişe yaslanmış bıraktığı leğeni alarak hızla uzaklaştı. Yara izi olan adam onun gidişini izlerken gülümsedi.

—

Ayrıldığında hava rüzgarlıydı. Mağaza tabelaları titredi ve bir zamanlar balıkları tutan ve koruyan tahta kasalar ve samanlar etrafa savruldu. Yukarı baktı. Güney göğünde büyük, mürekkep gibi bulutlar oluşmuştu. Kalbi çarpmaya başladı; her zaman kötü işaretleri sezme konusunda alışılmadık bir yeteneğe sahipti. Yara izi olan adamla sinemaya girdiği için pişmandı. Tek yaptığı bir film izlemekti ama yasak bir şey yaptığını hissediyordu. Ama sonra, günün olaylarının kaderini nasıl değiştireceğini hâlâ bilmiyordu. Artan kaygısını bastırarak aceleyle eve geri döndü.

Geokjeong o akşam eve gelmedi. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Geumbok onu beklemekten yorulmuştu ve akşam yemeğini tek başına yiyordu. Şimdi yatakta yatıyordu ama uyuyamıyor, huzursuz hissediyordu. Rüzgar kapıları çarpıyor ve pencereleri ısrarla sallıyordu. Battaniyeleri başına çekti ve uyumaya çalıştı.

—

Balıkçı bir çarpma sesiyle uyandı. O akşam, bir sardalya ızgara yapmış ve uyumadan önce soju ile kovalamıştı. Kız parasını alıp kaçtıktan sonra içkiyi bırakmaya yemin etti ama kendini o kadar yalnız hissediyordu ki onsuz uyuyamamıştı. Gözlerini açtığında gözlerine inanamadı. Çatı tamamen uçmuştu ve odasındaki eşyalar rüzgarda savruluyordu. Kapılar sanki koparılacakmış gibi yapraklar gibi titriyordu. Yağmur damlalarını hissetti. O zaman kurutma askılarını hatırladı. Dışarı koştu. Karanlıkta, bir ev büyüklüğünde bir dalga dev gibi yükseliyordu. Bir tayfun.

Sahilde kurutma raflarının çoğu düşmüştü ve balıklar kumda yuvarlanıyordu. Koşarak balıkları aldı ve kasalara koydu. Her yönden fışkıran su onu ıslatıyordu ve kuvvetli rüzgarlar onu bir o yana bir bu yana çekiyordu. Dalgalar daha da vahşileşerek kurutma raflarına doğru kükredi. Her şey devriliyordu ve yığmak için çok uğraştığı kasalar uçup gitmeye başlamıştı. Çılgınca tüm balıkları aldı ve bir yığın haline getirdi. Gıcırtılar ve çatırtı sesleri duydu; döndüğünde evinin parçalandığını gördü. Çatı uçmuştu, mobilyalar

yuvarlanıyordu ve kapı menteşelerinden uçmak üzereydi. Sanki kötü ruhlar kulaklarında çığlık atıyormuş gibi geliyordu; sağır olacağını düşündü. Sanki aklını kaçırmış gibi balıkların peşinden koştu, ama onları üst üste yığdığı anda rüzgarda dağılıyor, havada kayıyorlardı. Kum yüzüne sıçrayıp batıyordu. Eti yırtılıyor ve kanı akıyordu. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Çılgınca gülmeye başladı, eline ne geçerse rüzgara ve okyanusa fırlatıyordu: balıklar, çam dalları, kum. "Hahaha! Al şu balığı! Her şey mahvoldu! Hepsini yok et, neden yok etmiyorsun? Evi, beni ve dünyayı al! Hepsini!"

Balıkçı çılgınca çığlık atarken önünde devasa bir gelgit dalgası yükseldi. Her şeyi süpürdü.

—

Birisinin adını seslenmesinin verdiği hafif sesle, Geumbok gözlerini açtı. Yanına baktı ama Geokjeong geri dönmemişti. Her yer karanlıktı ve rüzgar pencereleri şiddetle sallıyordu. Dışarıda hafif bir ses duydu. Rahatlayarak kapıyı açtı. Dışarıda, yarım düzine güçlü adam yağmurdan sırılsıklamdı. Kapının önüne hasır hasırlardan ve tahta direklere sabitlenmiş tahta parçalarından yapılmış bir sedye koydular. Geumbok çığlık atarak dışarı koştu. Bu, kan içinde Geokjeong'du. Yağmur, vücudundaki kanı yıkıyordu. Hıçkırarak, Geumbok başını tuttu; yüzü solgundu ve gözleri kapalıydı. Başı kanlı bir havluyla sarılıydı.

Yara İzi Olan Adam

ASONRA, yaşlı balıkçılar bunun şimdiye kadar yaşadıkları en büyük, en korkunç tayfun olduğunu söylediler. Evler parçalandı, heyelanlar tetiklendi ve yollar kesildi. Gelgit dalgası yanaşmış tekneleri kaldırmıştı ve şimdi rüzgarda sallanıyorlardı, eskiden çatı olan yerlerde tünemişlerdi; çatılar kopmuştu ve denizde fareler gibi yüzüyorlardı. Çok sayıda insan boğulmuştu veya kaybolmuştu. Çok daha fazla ceset asla bulunamayacaktı.

Laura.

Ertesi gün meteoroloji merkezinin duyurduğu ölümcül tayfunun adı buydu. Batılı bir kadının güzel adı.

—

Geumbok tayfunun vuracağını nasıl biliyordu? Vücudunda çekirge gibi duyular dışı bir organ mı vardı? Yoksa sıradan ölümlülerin sahip olmadığı bir öngörüye mi sahipti? Dünya çapında dolaşan tüm hikayelere inanamazsınız. Hikayeyi anlatan kişiye, dinleyen kişiye ve orijinal hikaye anlatıcısının yeteneklerine bağlı olarak, bir hikaye ayarlamalara ve değişikliklere yol açar. Günümüzde, sabit ve doğru olması gereken kutsal metinlerin bile sorgulandığı bir zamanda, dünyada dolaşan bir hikayeyi körü körüne kabul etmek imkansızdır. Yine de, aksine açık bir kanıt olmadan şüphelenemezsiniz. Açık gökyüzünde Pasifik Okyanusu büyüklüğünde bir delik olması daha inandırıcı değil mi? Sadık olanlar kutsanmıştır.

—

Balıkçı ölmedi. Ertesi gün, şok içinde kumda oturdu, enkaza baktı. Güneş, huzurlu denizin üzerinde parlak bir şekilde parlıyordu; sanki önceki gece bir rüyaymış gibiydi. Hava durgundu, dalgalar sakindi ve deniz sakindi. Bir zamanlar görülmeye değer harikulade bir manzara olan balık kurutma operasyonları buharlaşmıştı. Ev bir yerlerde sürüklenmiş, kurutma rafları parçalanmış ve balıklar kum taneleri gibi her yöne dağılmıştı. Çürüyen balıklar iğrenç kokuyordu. Martılar kıyıya saçılmış balıkları yemek için aşağı daldılar ve kayıtsızca gakladılar. Sonunda, öğle vakti civarında, balıkçı paslı kamyonuyla plajdan ayrıldı. Sahil kentindeki hiç kimse onu bir daha görmedi.

—

Geokjeong da ölmedi. O gece, Geumbok tarafından uyandırılıp sürüklenen doktor, dev adamı muayene ettikten sonra başını iki yana salladı. Muhtemelen birkaç günden fazla dayanamayacağını söyledi. Onu iyileştirebilecek hiçbir şey yoktu; yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ağlayan Geumbok bacaklarına yapıştı, bu yüzden ona bir reçete yazdı ama bunun pek işe yarayacağından şüphe ettiğini de ekledi. Ama Geumbok pes etmedi. Etrafına sordu ve tüm iyi doktorları ziyaret etti, onun için iyi olabilecek tüm ilaçları satın aldı. Elbette, parası olmadığı için daha da çaresizdi. Geokjeong yatakta yatarken, yaşamla ölüm arasında gidip gelirken, sanki kendi hayatı buna bağlıymış gibi umutsuzca onu sağlığına kavuşturmaya adadı kendini.

—

O kader gününün erken saatlerinde, Geokjeong uzak subtropikal bölgelerden gelen keresteleri taşıyordu. Kütükler beş ila altı jang uzunluğunda ve üç veya daha fazla areum kalınlığındaydı; muhtemelen çok ağırlardı. Bölgedeki tüm işçiler geniş çalışma alanına seferber olmuştu. Adamlar bir kütüğe ipler bağladılar, her iki tarafta durdular, ipi omuzlarına aldılar ve kütüğü iskeleye kaldırdılar. İskele sadece işçilerin homurtuları ve çabalarıyla değil, aynı zamanda izleyenlerle de doluydu. Tam da

Ön tarafta, bir adam bir davul çalarak işçileri teşvik ediyordu. Adamlar bel hizasında sudaydı, jambangi'leri bacaklarının etrafında şıpırdıyordu ve kalın ip omuzlarına acı verici bir şekilde bastırıyordu, ancak onlar tezahüratı bağırarak, titreyen bacaklarını tüm güçleriyle öne doğru hareket ettirerek karşılık veriyorlardı.

O gün, Geokjeong herkesten üç kat fazla ücret almanın değerini gösteriyordu. Beline ip bağlanmış bir şekilde sıranın başında durup adamları yönlendiriyordu. O çektiğinde ileri gidiyorlardı; nefes almak için durduğunda sıra duruyordu. Seyirciler Geokjeong'un insanüstü gücüne hayretle bağırırken, geminin sahibi iskelede memnun bir şekilde başını sallıyordu.

Olay tam o sırada gerçekleşti. Bir çarpışma. İzleyenler çığlık attı. İskelede yığılmış kütüklerden biri yuvarlanmıştı. Geokjeong, aşağı doğru hızla düşen kütüğe baktı. Kütüğün yolundan çekilmek için zamanı vardı ama bu, arkasındaki işçilerin çarpılacağı anlamına geliyordu. Yarım düzine kişinin kafasının parçalanacağı ya da sakat kalacağı kaçınılmazdı. Herkes onlara yoldan çekilmeleri için bağırıyordu ama Geokjeong bacaklarını gererek olduğu yerde duruyordu. Herkes korkunç bir trajedi bekleyerek çığlık atarken, kütük korkunç bir gürültüyle tam ona doğru geldi. Kadınlar bakışlarını kaçırdılar ve gözlerini kapattılar. Kütük göğsüne çarptığı anda Geokjeong bir çığlık attı. Sonra ne olduğu anlaşılmazdı. Kütük bir gümlemeyle yörüngesinde durdu. Birkaç adım geriye sendelese de iyiydi; vücudunda tek bir çizik bile olmadan dışarı çıktı. İnsanlar onun şaşırtıcı gücünü alkışladı ve tezahürat etti. Geokjeong kütüğe yaslanmış dururken, adamlar yana doğru koştular ve rahatlamış bir şekilde iç çektiler. Kütüğü kolayca aldı ve suya fırlattı. Büyük bir sıçrama sesi duyuldu.

Geokjeong, insanların arkadan tekrar bağırdığını duydu ve gülümseyerek döndü, hala tezahürat ettiklerini düşünüyordu. Ama mesele bu değildi. Kütüklerin altındaki destek kırılmış ve yığın çökmüştü; büyük bir gürültüyle, onlarca devasa kütük aşağı yuvarlanmaya başladı. İşçiler kaçtı veya suya atladı. Olağanüstü gücünü gösteren Geokjeong'a gelince, yine bir boğa gibi durarak kütükleri engelledi.

sonuç bu sefer farklıydı. Kütükler onu biçti ve okyanusa çarptı, büyük bir kükreme eşliğinde. Bu ivme yasasıydı.

Kısa bir süre içinde, Geokjeong kahramanca bir cesaret göstermiş ve ardından da pervasızca bir cesaret sergilemişti. Başka biri olsaydı anında yere serilir ve öldürülürdü; hayatta kalarak alışılmadık gücünü kanıtlamıştı. Ancak sonuçlar acımasızdı. Köprücük kemiği ve kalçası kırılmış, pelvisi parçalanmış ve başka ciddi yaraları vardı. Geumbok, Geokjeong'un kimsenin hayatta kalamayacağı bir yerden nispeten yara almadan çıktığına dair insanlar ona güvence verdiğinde kendini daha iyi hissetmedi. Sonunda gözlerini açtığında, Geumbok ona neden yolundan çekilmediğini sordu. Geokjeong yavaşça ve çabalayarak, "Düşündüm ki... Kütükleri durdurabilirim... ikinci seferde de... hem de." dedi.

—

Bu aptallığın yasasıydı. Geumbok sonunda onun korkularını açıkça gördü. Taşan mutluluğunun içinde bir şeyler hep kıvrılmıştı; fizikselliği trajik sadeliğini gölgelemişti. Anında sönen bir alev gibi, bedeni çaresizce parçalandı. Ama Geumbok pes etmedi. Yapamazdı. Onu umutsuzca seviyordu ve kendini onların birliğine adamıştı. Kendini Geokjeong'un kütük gibi yattığı yere bakmaya adadı. Çok terlemesine rağmen, onu birkaç saatte bir yeni kıyafetlerle değiştirdi, yaralarını sürekli temizledi ve hasarlı sinirlerini yeniden canlandırmak için uzuvlarına masaj yaptı. Bazı şifalı otları kaynatan Geumbok, hayatında ilk kez tanımadığı bir tanrıya dua etti.

Sevgili Tanrım, sen kim olursan ol, mükemmel varlık, lütfen onu kurtar. Sahip olduğum her şeyle, tüm sırlarım ve mutluluğumla, yürüdüğüm tüm adımlarla, tüm et ve kanımla sana dua ediyorum. Bedeli ne olursa olsun, onu memnuniyetle kabul edeceğim.

—

Geokjeong hasta yatağına girdikten sonra, en acil sorun hayatta kalmaktı. Parası olmayan Geumbok, doktorlar getiriyordu

ve ilaç satın almak, bu yüzden bir şeyler yapması gerekiyordu, ama bir kadın için yapılabilecek tek şey iskelede geçici işlerdi. O da bunu yaptı. Eteğini çıkardı, iskelede çalışan tüm kadınlar gibi iş pantolonu giydi ve iskeleye çıktı. Balıkları temizledi, ağları onardı, sardalyaları doğradı ve olta iplerine geçirdi. Kısa bir süre önce gemi kaptanlarıyla büyük meblağlar için pazarlık yapmış bir patron için dibe vurmuştu. Bu dünyanın kanunuydu. Bütün gününü iskelede, canına okuyacak kadar çalışarak geçirdi, ama kazandığı para günde iki öğün yemek almaya yetmiyordu, pahalı ilaçlardan bahsetmiyorum bile. Kurutulmuş deniz ürünleri işine geri dönüp dönmemesi gerektiğini düşündü ama hemen aklından çıkardı. Hiçbir temeli olmadan bu işe başlayamazdı ve kesinlikle balıkçı işine girmek istemiyordu. Bu, Geumbok'un ona sadık olma yoluydu. O sırada balıkçının başına gelenlerden haberi yoktu.

—

Geumbok'un özverili bakımı sayesinde, Geokjeong yataktan kalkmayı başardı. Ama durumu hala ciddiydi. Bacaklarındaki sinirler kopmuştu, bu da onu koltuk değnekleri olmadan yürüyemez hale getirdi ve her gece yan tarafındaki ve boynundaki ağrıdan inliyordu. Kırık kemikler ete saplanmıştı. Uykuya dalmayı başardığında, onu kovalayan ölü insanlarla birlikte korkunç rüyalar görüyordu. Çığlık atarak uyanıyordu. Geumbok bu olduğunda kulaklarını tıkamadı; bunun yerine, jeogorisini çözdü ve göğsünü Geokjeong'un ağzına koyarak, "Artık kimse sana zarar veremez. Bu yüzden hiçbir şey için endişelenme ve uyumaya devam et, aşkım." diye fısıldadı.

Geokjeong, uykuya dalmayı başarmadan önce Geumbok'un kollarında dönüp duruyordu. Bir zamanlar demir kadar sağlam olan bedeni ve zihni giderek zayıflıyordu. Çabaları boşunaydı, sanki dökülen suyu toplamaya çalışıyormuş gibi.

—

Geokjeong, yemekten uyumaya, yıkanmaya kadar her şey için Geumbok'a bağımlı olduğundan, onu bir an bile görmezse huysuzlaşırdı. Sık sık ağlar ve birinin ona zarar vereceği korkusuyla titrerdi. Nedense Geumbok'un onu terk edeceğine ikna olmuştu ve bu onu güvensiz hale getirdi. Geumbok onu asla terk etmeyeceğine dair tekrar tekrar güvence verdi, ancak temelsiz inancı daha da sağlamlaştı. Sonunda Geumbok'un başka erkeklerle görüştüğünden şüphelenmeye başladı. Ona vurmaya başladı. Bu paranoyak sanrı yasasıydı. Yaralı olmasına rağmen, eşyalarını korkunç bir güçle kırardı. Sonra tüm kıyafetlerini yırtar ve onu saçlarından tutup sokağa sürükler, yere doğru çeker, dışarı çıkıp ona bakan insanlara bağırırdı. "Hanginiz bu orospuyla yatıyor? Dışarı çıkın! Dışarı çıkın ve benimle yüzleşin, orospu çocukları!"

İnsanlar Geumbok'a acıyarak gıdaklıyorlardı ama Geokjeong'un korkutucu gücünün tamamen farkında oldukları için kimse yardım etmeye cesaret edemiyordu. Geumbok ağlıyor ve durması için yalvarıyordu, başka kimseyi sevmediğini söylüyordu ama faydası yoktu. Sanki kıskançlık tanrısı onu kontrol ediyordu. Yorulup kendine geldiğinde yaptıklarından pişman oluyordu. "Çünkü seni seviyorum. Çünkü seni çok seviyorum. Beni affetmelisin," diye yalvarıyordu ağlayarak. Artık bir zamanlar olduğu Geokjeong değildi. Geumbok giderek daha da bitkin düşüyor, boğuluyormuş gibi hissediyordu. Yüzü solgunlaştı ve parlaklığını yitirdi. Erkeklerin kalplerini çarptıran koku dağıldı ve insanlar sokakta ona çarptıklarında onu artık tanıyamaz oldular.

—

Bir gün, Geumbok her zamanki gibi pazardaydı, balıkları temizliyordu. İnsanlar mırıldanmaya ve rıhtıma doğru koşmaya başladılar. O da onları takip etti ve rıhtımın ortasında çalışmaların sürdüğünü gördü, etrafını izleyenler sarmıştı. İterek geçti. Gözlerine inanamadı. Adamlar devasa bir balığı parçalıyorlardı, o ilk gün sahilden gördüğü mavi balinayı. Balinanın karnını kestiklerinde

büyük bıçaklarla, o kadar çok kan ve iç organ fışkırdı ki, izleyenlerin yoldan sıçramasına neden oldu. Yaratığın muazzam midesinden çapa, yelken, eski ağ ve dolaşık olta ipleri gibi balıkçılık aletleri, ayrıca gemilerden kopmuş tahta parçaları, çeşitli deniz bitkileri ve küçük balıklar çıktı. İnsanlar her yeni bir şey çıktığında bağırıyordu, ancak Geumbok sanki kendi eti oyuluyordu. Görkemli bir hayatın et parçalarına dönüştüğünü izlerken dehşete kapıldı. Elini ağzına kapattı, hıçkırıklarını yutmaya çalıştı. Ayrıldı ve boş sahile yığıldı, gözlerinden yaşlar boşaldı.

—

O gün eve giderken, ağır işten bitkin ve yüreği ağırlaşmış bir halde tiyatronun önünden geçti. Yeni bir Western oynuyordu. Tabelaya baktı. O gün onu tiyatroya geri yürümeye iten şey neydi? Balinanın ölümüne tanık olmak ona bir kalp değişikliği mi yaşattı? Bir anlığına kendi korkunç hayatını unutmak mı istiyordu? Kalbi ona yeni bir yol aramasını mı söylüyordu?

Ayakları onu tiyatroya doğru çekti. Yara izi olan adamı sordu ve adam bir an sonra dışarı çıktı. Ağzında sigarayla kar beyazı takım elbise giymişti ve Geumbok'un zayıf görünümüne şaşırmış gibi görünüyordu. Geldiğine pişman oldu. Yüzü utançtan yandı ve arkasını dönüp kaçmak istedi. Küçük bir sesle film izlemek istediğini söylemeyi başardı. Yara izi olan adam gülümsedi ve onu elinden tutarak içeri götürdü.

Yine, üzerine akan görkemli seslerden duyduğu büyük hazla gözlerini ekrandan ayıramadı. Film bittiğinde, yine kandırılmış gibi hissetti. Ayağa kalkamadı; hayal kırıklığına uğramış ve üzgün hissetti. Film boyunca, yara izi olan adam onun yanında oturdu ve iki parmağıyla elini tuttu.

Geumbok tiyatrodan çıktı, elleri terden kayganlaşmıştı. Ama bu sefer kusmadı. Yara izi olan adam, film izlemek isterse tekrar gelmesini söyledi. Ona gülümsedi. Geumbok'un yüzü

hızla uzaklaşırken kızarmıştı. Ama ertesi gün ve ondan sonraki gün tiyatroya geri dönmekten kendini alamadı. Bir afyon bağımlısı gibi, bir gün bile film izlemese dayanamıyordu. Duramıyordu.

—

Yara izi olan adam bir gangsterdi. Ünlü bir dolandırıcı, kötü şöhretli bir kaçakçı, mükemmel bir kasap, bir çapkın, rıhtımdaki tüm fahişelerin pezevengi ve sinirli bir komisyoncuydu; şehirdeki tüm yasadışı işlere karışmıştı. Tüm hileleri ve komplikasyonları çözmenin yollarını biliyordu. Çoğunlukla, yaşam biçimi yasal sınırların dışındaydı, ancak insanlar her zaman onun gibi birine ihtiyaç duyuyordu. Liman işçilerini ve sadık denizcileri gemi sahipleriyle tanıştırdı ve diğer şehirlerden güzel kızları barlarda çalıştırmaları için getirdi. Kaçakçılar için uygun tekneler buldu ve rıhtımda dolaşan haydutların yardımıyla sorunları çözdü. Şehirdeki herkes onu tanıyordu. Herkes ondan korkuyordu, ancak bazıları onu yetenekli ve güvenilir buluyordu.

Onun gibi yılan benzeri bir adamın Geumbok gibi sıradan bir taşralı kıza ilgi duyması trajik aşk hikayesinden kaynaklanıyordu; sevdiği kadına sunmak için teker teker altı parmağını kesen bir yakuza geçmişi.

—

Yara izi olan adam, tüm varlığıyla sevdiği ideal kadını Naoko ile tanıştığında on altı yaşındaydı. O zamanlar yakuza için ayak işleri yapıyordu ve birini hızla alt etmek için bıçak kullanmayı öğreniyordu. Japonya'da bir sahil kasabasında yaşıyordu. İki yıl önce, çocuk Kore'deki memleketini terk edip Japonya'ya gitmişti. Bir gece akıl hocasıyla birlikte zevk evlerine gitti ve kırmızı kimono giymiş bir geyşa gördü. Anında vuruldu. O andan itibaren kalbi acıdı. Uzun süre onu özledikten sonra sonunda bir gece tek başına zevk evlerine gitti.

Naoko, çocuğun kalbinde bir ateş yakan geyşanın adıydı. Yüzü her zaman beyaz boyalıydı, bu da yaşını tahmin etmeyi zorlaştırıyordu. Geyşa şarkı söylerken, çocuğun kalbinin çarpmasına ve dizlerinin bağının çözülmesine neden olan hafif bir koku yayıyordu; Geumbok'un kokusu bunu hatırlatıyordu. Sesi titreyerek, ona olan aşkını itiraf etti ve onunla yatmak istedi. Her türlü zorluğu deneyimlemiş olan geyşa, genç çocuğun oyununa katılmaya hiç niyetli değildi.

"Gerçek bir adam istiyorum," dedi ona soğuk bir şekilde. "Sen gerçek bir yakuza değilsin. Sevişmek için çok gençsin. Biraz daha büyüdüğünde geri dön."

Çocuk bir hançer çıkardı ve serçe parmağını cesurca kesti; geyşa neredeyse korkudan çığlık atıyordu. "Birkaç yıl içinde senin için geri döneceğim. O zaman gerçek bir adam olacağım. Bu benim yeminimin işaretidir."

Küçük parmağını muslinle sarıp ona uzattı. Zevk evinden ayrıldı.

—

Birkaç yıl geçti ve çocuk bir adam oldu. Bakışları derinleşmişti; kasları büyümüştü ve boyu uzamıştı. Bir gün, akıl hocalarından öğrendiği gibi, rakip bir örgütün üyesini bıçakladı. Çocuk Japon bile olmasa da, oyabun onu resmi bir üye olarak kabul etti. İnisiyasyon töreni sırasında çocuk bir parmağını kesip oyabun'a sundu, sadık, onurlu olacağına ve örgüte asla ihanet etmeyeceğine söz verdi. Geyşaya sol serçe parmağını verdiği için sağ serçe parmağını kesti.

O gece geyşayı bulmaya gitti. Yüzü hala beyaz boyalı olan Naoko'yu görmeyeli birkaç yıl olmuştu.

"Bugün tam da istediğin gibi gerçek bir adam oldum. Bugün örgütün resmi bir üyesi oldum."

İlk başta uzun zaman önce ona aşkını itiraf eden çocuğu hatırlamıyordu ama eksik parmağı olan elini gösterdiğinde gülümsedi. "Sen, o zamanki genç adamsın. Ama çok fazla

bu şehirde senin gibi genç adamlar. Ve ben aşka inanmıyorum. Aşk değişir ve sürdürülmesi zordur.”

"Peki sen neye inanıyorsun?" diye sordu, Naoko'nun onu tanımamış olmasına çok üzülmüştü.

"Bir erkek kadınını korumak için yeterince güçlü olmalı. Aksi takdirde ne kadar iri olursan ol ve bıçak kullanmada ne kadar iyi olursan ol kendine gerçek bir erkek diyemezsin."

Başka bir parmağını kesti. "Güçlü bir adam olarak geri döneceğim. Bunu yapana kadar beni bekle. Bu benim yeminimin işaretidir."

Bakışları değişti. Örgütler arasında bir kavga olduğunda, düşmanlarına doğru koşarken çetenin başına bıçağını savurdu. Her kestiğinde geyşa Naoko'yu düşündü. Yaydığı kokuyu hatırladı ve onu elde edeceğine yemin etti. Tehlikeden kaçmadı, birçok kez neredeyse öldü ve herkesin korktuğu bir yakuza oldu. Sonunda, ikinci komutan oldu.

Geyşaya geri döndü. Geri döneceğine dair söz verdiğinden beri birkaç yıl geçmişti. Onunla yatmak istedi ve sonunda onun için iki parmağını kesen adamı hatırladı.

"Gerçek bir adam olmuş gibisin," diye belirtti.

"Haklısın. Şimdi seni koruyacak kadar güçlüyüm."

Naoko sırıttı. "Bu gece seninle uyuyabilirim. Ama sonsuza kadar olamayacaksa bunun ne anlamı var?"

Boğazı düğümlendi, umutsuzluk hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir sürüde kaç erkek olursa olsun, sadece bir aslan tüm dişileri alır. İstediğim bu. Beni anlıyor musun?"

"Oyabun olmamı mı istiyorsun?"

Naoko sadece gülümsedi. O asla tatmin olmayan bir kadındı. Ama çılgınca aşık, bir hançer çıkardı ve bir parmağını daha kesti.

"Oyabun olarak geri döneceğim. Bu benim yeminimin

işaretidir." Bunu musline sarıp ona verdi ve gitti.

Ama oyabun olmak kolay bir iş değildi. Ne kadar başarılı olursa olsun, mevcut oyabun emekli olana veya ölene kadar yükselme olasılığı olmayacaktı. Zaman akıp gidiyordu ve o giderek daha fazla kaygılanıyordu.

Sonunda, kaderini belirleyen bir karar aldı. Rakip bir örgütün işaretini taşıyan bir bıçak temin etti ve gece geç saatlerde oyabun'un yatak odasına gizlice girerek onu kalbinden bıçakladı. Onu yanına alıp büyüten akıl hocasına ihanet etmek ona acı veriyordu ama bu konuda başka seçeneği yoktu. Ölen akıl hocasından özür dilemek için bir parmağını daha kesti.

Kısa süre sonra, iki örgüt arasında bir yıldan fazla süren şiddetli bir savaş çıktı. Her iki taraftaki üyeler sakatlandı veya öldürüldü. Sonunda, merkez arabuluculuk yapmak için devreye girdi. Savaştan sonra, istediği gibi oyabun oldu. Bu sefer onu unutmayan ve sıcak bir şekilde karşılayan Naoko'nun yanına döndü. "Oyabun oldun. Beni unutmadığın ve beni görmeye geldiğin için onur duyuyorum."

Naoko'nun değişen tavrı onu heyecanlandırdı ve memnun etti. Gece yaklaşırken, yıkanmak için dışarı çıktı. Adam kıyafetlerini çıkardı ve battaniyenin altına girerek beş parmağını feda ederek nihayet elde ettiği sevgilisini bekledi. Naoko banyodan sonra içeri geldi. Karanlıkta kırmızı kimonosunu çıkardı. Beyaz yüz boyasını yıkamıştı. Adam onu elinden yakaladı ve yatağa çekti. Adam onu tutarken kadın utangaç bir şekilde titriyordu; adam sevinç gözyaşlarının eşiğindeydi. Uzun zamandır devam eden saplantısının ödülü tatlı bir coşkuydu. O gece birkaç kez hazzın zirvesine ulaştı. Kollarını ona dolayarak uykuya daldı.

Ertesi sabah, bir önceki gecenin yoğun zevkinden hâlâ sersemlemiş bir halde uyandı. Naoko kollarında uyuyordu. Sevgilisinin yüzüne bakmak için döndü ve şok oldu. Yanında yatan geyşa yaşlı bir kadındı, yüzü kırışmış ve göğüsleri sarkmıştı. İlk başta Naoko'nun onu kandırdığını, belki de başka bir geyşa gönderdiğini düşündü. Ama sonra yanında yatan yaşlı kadının aslında Naoko olduğunu, beyaz pudra ve kırmızı kimono ile gizlendiğini fark etti. Kalbi sıkıştı. Onunla ilk tanıştığında genç değildi ve ona sahip olmak için yıllarını harcamıştı. Bu kırışmış yaşlı kadının çok sevdiği ve arzuladığı geyşa olduğuna inanamıyordu. Önceki gecenin zevkleri, üzüntü, ihanet ve öfkeden titrerken iğrenmeye dönüştü. Aptalca bir sanrının peşinden koşarken Naoko yaşlanmıştı. Gençliğini ziyan etmişti.

zalim kader, kendisine gülen tanrıdan intikam almaya yemin etti. Bir daha asla başka bir kadını sevmeyecekti. Bu yemini mühürlemek için bir parmağını daha kesti.

Yaşlı, çıplak, uyuyan geyşanın üzerine battaniyeyi çekti ve gitti. Onu bir daha hiç görmedi. Bir süre sonra eski oyabun'u öldürdüğüne dair bir söylenti dolaşmaya başladı ve karargâh tarafından gizli bir soruşturma yürütüldü. Kendisine sadece yara izleri ve pişmanlıklar veren bu şehri terk etmeye karar verdi. Orada hiçbir şeyi kalmamıştı. Bir sabah erkenden, kimseye söylemeden, memleketine giden bir kargo gemisine bindi. Sadece dört parmağı kalmıştı. Deniz kenarındaki şehre döndükten sonra, şehvetini gidermek için bazen fahişeleri ziyaret etti ama kalbini onlardan hiçbirine vermedi. Ve altı parmağını nasıl kaybettiğinin hikayesi bu.

—

Ünlü bir dolandırıcı, kötü şöhretli bir kaçakçı, mükemmel bir kasap, bir çapkın, rıhtımdaki tüm fahişelerin pezevengi ve sinirli bir komisyoncu olan yara izli adam her zaman Geumbok'un yanına oturur ve film izlerken elini tutardı. Bir elin jeogorisine girmesine veya eteğinin altına girmesine hazırlıklıydı, ancak nedense adam sadece elini tuttu. Geumbok'un soruları olduğunda ona fısıldayarak cevaplar veriyordu. Şehrin en güçlü adamı olarak, bir kızla istediğini yapmak için elini çevirmesi kadar kolay olurdu, ancak Geumbok'a karşı her zaman nazik ve kibardı. Evdeki en iyi koltuğu ona ayırırdı. Tiyatro daha başarılı ve kalabalık olmasına rağmen, hiçbir işaret olmamasına rağmen tek bir kişi bile onun koltuğuna oturmadı. Bu sokakların yasasıydı.

Yara izi olan adamın açıkladığı gibi, dünyada binlerce film vardı ve Geumbok'un en çok sevdiği şey Western'lerdi. Varolması imkansız kadar geniş bir çöl, çılgınca ilerleyen at arabası, bir silahla verilen kesin sonuç, kovboylar ve onları nasıl idare edeceğini bilen sarışın kadınlar...

Geumbok, genellikle şerifi oynayan, sert, kaya gibi omuzları ve etli elleri olan, özellikle iyi görünen iri bir adamdan hoşlanıyordu.

at binmek.

John Wayne.

Yara izi olan adam, şerifin adının bu olduğunu açıkladı.

—

Geumbok, tiyatroya sık sık gittiğinde filmlerde saklı sırları anlamaya başladı. Gözlerinin önünde açılan her şeyin gerçek olmadığını, filmlerin gençken yetişkinlerden duyduğu masallara çok benzeyen hikayeler anlattığını ve altyazıları okursanız hikayeyi daha iyi anlayabileceğinizi gibi. Anlayamadığı tek bir şey vardı: "Oyunculuk" kavramı. Yara izi olan adama göre filmlerdeki insanlar gerçek değildi, gerçekten üzgün oldukları için ağlamıyorlardı ve gerçek aşktan öpüşmüyorlardı, sadece "sadece rol yapıyorlardı." "Sadece rol yapmanın" "oyunculuk" olduğunu söyledi. Ancak Geumbok neden rol yapmak zorunda olduklarını anlamıyordu. Birbirlerinden nefret etmeseler bile neden öfkeleniyor ve kavga ediyorlardı ve birbirlerini sevmeseler bile neden ağlıyorlardı? Sonunda dürüst olmak ile oyunculuk arasındaki farkı anladı, ancak filmler hala cezbediciydi ve onu acıdan kurtararak zevk dolu bir dünyaya yönlendiriyordu.

—

Bu ne burada ne de orada, ancak yara izi olan adamın giydiği beyaz takım elbise hakkında inanılması zor bir arka plan hikayesi var. Bir zamanlar, diğer gangsterler gibi, siyah takım elbise giymişti. Ancak bir kez beyaz bir takım elbise denedi ve anında büyülendi. Aptalca bir şekilde beyaz takımın ellerindeki kanı temizleyeceğine ve ahlaksızlık ve suç lekeli geçmişini arındıracağına inandı. İşte o zaman sadece beyaz giymeye başladı ve bu, daha önce beyaz takım elbise giymiş olanlar için bir sorun haline geldi. Kimse yara izi olan adamla aynı rengi giymeleri gerektiğini düşünmüyordu. Neden böyle düşünüyorlardı? Bilmiyoruz, sadece öyle düşünüyorlardı. Kimse onlara beyaz giymeyi bırakmalarını emretmedi, ancak beyaz takım elbiselerini gönüllü olarak dolaplarının derinliklerine astılar ve diğerlerini giydiler

takım elbise. Yaralı adam beyaz giymeye başladıktan kısa bir süre sonra, bu renk sokaklardan tamamen kayboldu.

Gerçekten beyazı özleyenler gri veya fildişi giyerlerdi. Gri takım elbiseliler bunu pek hissetmezdi ama fildişi takım elbiseliler dışarı adım attıkları anda terlemeye başlar ve yapış yapış hissederlerdi. Kısa süre sonra bu renk de sokaklardan kayboldu. Sonunda, o sahil şehrinde sadece bir kişi beyaz giydi. Bu da gittiği her yerde kolayca fark edilebileceği anlamına geliyordu. Neyse, hikaye böyle devam ediyor.

John Wayne

GEOKJEONGzayıfladı. Geumbok'un özverili bakımına rağmen, yüzü gözle görülür şekilde zayıfladı, vücudu zayıfladı, kasları gevşedi ve bütün gün yatmaktan yatak yaraları oluştu. Çok fazla yemek yemedi ve tavana bakarak yattı, gözleri odaklanamadı. Zaman zaman ayağa fırlayıp şiddete başvuruyordu, sanki yapması gerektiğini yeni hatırlamış gibi, ama eskisi kadar güçlü değildi. Çürüyen patateslerle dolu bir çuval gibi kendi içine büzüldü. Geumbok, vücudunun çöküşünü izlerken yüreği sızladı. Acısından kaçma arzusu sessizce başını kaldırdı. Kendini hissetmekten alıkoyamadığı bir şeydi bu.

Bir gece, eve geç geldi ve evlerinin önünde bir çuval pirinç buldu. Kapıyı açtı ve şaşkınlıkla Geokjeong'un açgözlülükle haşlanmış bir domuz bacağı yediğini gördü. Geokjeong onu mutlu bir şekilde selamladı, belki de uzun bir süre sonra ilk kez et yediği için. Bir adamın yemeği bir A-çerçeve taşıyıcıda getirdiğini açıkladı. Yani onu gönderen sen değildin? diye sordu. Adamın getirdiği bir torbayı ona gösterdi; pahalı ilaçlarla ağzına kadar doluydu.

—

Geumbok hemen yara izi olan adamın evine gitti. İlaç paketini ayaklarının dibine fırlatırken onu görünce şaşırdı.

"Ben orospu değilim," diye duyurdu.

"Hiçbir zaman öyle olduğunu söylemedim," dedi yara izi olan adam, nazikçe gülümseyerek. "O zaman ne istiyorsun?"

"Her gün tiyatroya gel. Tek isteğim bu."

"Ne beklediğini bilmiyorum ama bu işe yaramayacak. Bunu kabul edemem."

"Sadece sana yardım etmek istiyorum," dedi, doğrudan gözlerinin içine bakarak. Birbirlerine baktılar, sinir savaşı veriyorlardı. Sonunda, Geumbok aşağı baktı ve soyunmaya başladı. Adam şaşırmıştı.

"Birisi sana para verirse, bunun bir bedeli vardır," diye açıkladı Geumbok. "Ne istediğini bilmiyorum ama sana kendi yöntemimle geri ödeyebilirim."

Bu Geumbok yasasıydı.

Ertesi günden itibaren Geumbok işe gitmedi. Bunun yerine sabahleyin sinemaya film izlemeye gitti. Geokjeong'un ilacı bitmek üzereyken yara izi olan adamın yanına gidip kıyafetlerini çıkarırdı, sonra da parayla eve dönerdi. Yara izi olan adamla yattığında güçsüzlüğünden yakınır ve utançtan ölmek isterdi, ancak zaman geçtikçe bu hisler köreldi. Geokjeong için ilaç almak için her şeyi yapacağına yemin etti.

Bir gün, işleri bittikten sonra, Geumbok giyinmek için ayağa kalktığında yara izi olan adam onu durdurdu. Dolabın derinliklerinde sakladığı bir şeyi çıkardı. Naoko'nun giydiği kırmızı kimonoydu, değer verdiği geyşa. Geumbok'un şaşkınlıkla ona bakarken kimonoyu giymesine yardım etti.

"Bir dahaki sefere bana geldiğinde bunu giymeni istiyorum. Ne düşünüyorsun? Bunu benim için yapabilirsin, değil mi, Naoko?"

Bir süre önce ona Naoko demeye başlamıştı. Geumbok başka bir kadının adıyla anılmanın utanç verici olduğunu düşünüyordu ve kimono giymek zorundaydı, ancak kazandığı şeyleri düşündüğünde bununla yaşayabileceği bir şeydi. Her seferinde eve yiyecek ve ilaç için yeterli parayla gidiyordu. Zaman geçtikçe isme ve kimonoya alıştı ve kısa sürede sanki adı en başından beri Naoko'ymuş gibi hiçbir iğrenme hissetmedi.

—

Yara izi olan adam, ünlü dolandırıcı, kötü şöhretli kaçakçı, mükemmel kasap, çapkın, rıhtımdaki tüm fahişelerin pezevengi ve sinirli komisyoncu, sessiz bir adam olmasına rağmen Geumbok'la çok iyi geçiniyor ve ona kendisiyle ilgili her şeyi anlatıyordu. Anlattığı hikayeler korkutucu ve acımasızdı, cinayet ve kaçırılma, komplo ve ihanet hakkındaydı; iskelede çalışan yaşlı bir fahişenin kızı olarak nasıl doğduğunu ve doğum sırasında öldüğünde başka fahişeler tarafından nasıl büyütüldüğünü, babasını tanımadan nasıl büyüdüğünü, babası olduğunu iddia eden bir kaçakçının hayatına nasıl girdiğini, bu adamla nasıl gizlice Japonya'ya gittiğini, yolculuk sırasında nasıl bir tayfunun başlarına geldiğini, geminin nasıl alabora olduğunu, kaçakçının nasıl yüzme bilmediğini ve suya batmadan önce dalgalarda nasıl çırpındığını, neyse ki yüzmeyi bildiği halde nasıl bir sahile sürüklendiğini ve bilincini kaybettiğini, yakuza tarafından nasıl keşfedildiğini, onlarla nasıl yaşadığını ve bıçak kullanmayı nasıl öğrendiğini, ilk kez nasıl öldürdüğünü, ilk aşkı olan geyşayla nasıl tanıştığını, onunla nasıl yollarını ayırdığını, nasıl evine döndüğünü ve bu şehirde nasıl güç kazandığını anlattı; ama o, sanki bir film izliyormuş gibi büyülenmişti. İşte bu şekilde yavaş yavaş onun dünyasına adım atmış oldu.

—

Bir gün, yara izi olan adam Geumbok'u tiyatronun yanındaki bir kafeye götürdü. Ararot siyahı çay sipariş etti. Bir yudum aldı ve hemen tükürdü; çok acıydı. "Bu ne?"

"Bu kahve. Çok acıysa içine biraz şeker koyabilirsin. İşte böyle."

Gülümsedi.

Tatlandırdıktan sonra o kadar da kötü değildi. Aslında oldukça lezzetliydi ve birkaç yudumdan sonra kahvenin tadına aşık oldu. Dilinin ucuna yayılan ve geride temiz, uzun süre kalan bir tat bırakarak dağılan acılık, ekşiliğinde zarif bir sır barındırıyormuş gibi görünen koku—uzun zaman önce memleketindeki tepede otururken güneyden esen rüzgarın kokusunu hatırladı.

O günden sonra sık sık kahve içmek için kafeye gitti. İçeceğe bu kadar gizemli bir tat veren şeyin ne olduğunu merak etti ve kısa sürede bunun arpa tanelerine benzeyen ama bezelye kadar büyük fasulyelerden geldiğini öğrendi. Yara izi olan adam bu tohumların ağaçlarda yetiştiğini ve dünyanın öbür ucundaki çok uzak bir ülkeden geldiğini açıkladı. Tohumlar bir tencerede kavrulup kaynatıldığında su koyu kahverengiye dönerek kafeyi kokusuyla doldurdu. Her türden insan kafede toplandı ve o nazik kokuyu kovaladı: film izlemeye gelen utangaç aşıklar, ne yapacaklarını bilemeyen şaşkın gençler, işten bitkin işçiler, açık denizlerden dönen denizciler, yara izi olan adamı görmeye gelen adamlar.

Yara izi olan adam her zaman kafenin bir köşesinde insanlarla buluşurdu. Kafenin girişinde, kendisiyle konuşmak için izin almak zorunda olduğunuz adamları vardı. Genellikle, yara izi olan adam dikkatle dinlerken ziyaretçiler konuşurdu. Tek yaptığı başını sallamak veya hafifçe kaşlarını çatmak olsa da, adamlar ifadesine bağlı olarak neşeli veya kederli oluyorlardı. Onlar gittikten sonra, yara izi olan adam adamlarından birini yanına çağırır ve birkaç kelime söylerdi. Bu birkaç kelimenin telkinleri ve tehditleri, kaçırma ve işkenceyi, terörü ve cinayeti serbest bıraktığını söylemeye gerek yok.

Şehrin her yerinde, para alışverişi yapıldığında yara izi olan adam bir pay alıyordu. Örneğin, bir yankesici şaşkın bir taşralı adamın eşyalarını çaldığında, bir kısmı yara izi olan adama gidiyordu. Bir fahişe yalnız bir duldan büyük bir ödeme aldı mı? Bir kısmı yara izi olan adama gidiyordu. İçki barlarda veya restoranlarda yiyecek satıldığında veya su taşıyıcıları tarafından su satıldığında, yara izi olan adam payını alıyordu ve bir yerde bir tartışma çıkıp birinin bunun için tazmin edilmesi gerektiğinde, yara izi olan adama her zaman bir pay veriliyordu. İnsanlar buna vergi diyordu.

Ve insanlar neden yara izi olan adama vergi ödemek zorundaydı, diye sorabilirsiniz? Sadece ödemek zorundaydılar. En başından beri böyleydi ve kimse bunu sorgulamadı. Birkaç yıl önce, bar açmak için başka bir yerden gelen bir adam ilk kez neden diye sordu.

Cevap, o gece, adam okyanusa atılmadan önce beline bağlanmış büyük bir kaya tarafından anında verildi. Bu, yara izi olan adamın yasasıydı. Birkaç yıl sonra, şehre gelen bir misyoner tarafından cevap özlü bir şekilde özetlendi: Tanrı'ya ait olanları Tanrı'ya verin ve yara izi olan adama, yara izi olan adamın olan şeyleri verin.

Çok uzun zaman önce, komşu bir şehirden bir çete, yara izi olan adamın topraklarını göz koymuş ve onu takip etmişti. Gün ortasında sokakta tek başına yürürken sol tarafına bıçak saplayan bir suikastçı tuttular. Yara izi olan adam hastanede uzun süre yaşam mücadelesi verdi. Sonunda, bir anka kuşu gibi ayağa kalktı ve intikamını aldı. Gangsterler çoğunlukla, taşlarla ağırlaştırılmış bir şekilde suya atıldılar. O olay yüzünden, yara izi olan adam attığı her üç adımda bir omzunun arkasına bakma alışkanlığı edindi ve bu ağır alışkanlık, birkaç yıl sonra fırtınalı bir gecede bir zıpkınla şişlenerek kendi ölümüne kadar devam etti.

—

Bir keresinde, Geumbok evine özellikle geç gitti. Yeni bir Western'in açılış günüydü. En sevdiği, John Wayne, tüyler takan Kızılderililerle birlikte filmdeydi. Sessiz John Wayne, geyik gibi yere yığılan Kızılderilileri tek tek sakince öldürdü. Bu, Western'lerin kuralıydı. Geumbok filme o kadar dalmıştı ki, ancak üst üste üç kez izledikten sonra ayağa kalkabildi. Çok geç olmuştu; Geokjeong için endişelenmeye başladı.

Gerçekten de Geokjeong öfkelenmişti. Onu görür görmez saçlarından yakaladı ve kafasını duvara çarptı, defalarca. Ona küfür etti ve bu kadar zamandır kiminle olduğunu bilmek istedi. Ayrıca üzerinde başka bir adam kokusu aldığını söyledi ve eşyaları fırlatmaya başladı. Bıkmış olan Geumbok ayağa fırladı ve onu itti. Geokjeong güçsüzce yere düştü ve bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Ona kötü bir şekilde baktı. "Neler olduğunu biliyorum."

Geumbok'un yüreği sızladı. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsanların senin hakkında ne söylediklerini duydum."

Geumbok uzun bir iç çekti ve ona baktı. Geokjeong ile yara izi olan adam arasında gidip gelirken, onunla ilgilenmeyi ihmal etmişti; kıyafetleri kirli olan Geokjeong o kadar zayıftı ki kocaman, boş bir deri çuvala benziyordu. Ona acıyordu. Son zamanlarda azalan suçluluk duygusu yeniden canlandı. Kollarını ona doladı. "Ne duyduysan duy, inanmaya cesaret etme. Bunların hepsi insanların dedikodu yapabilmek için uydurduğu hikayeler."

"Hayır, sen değiştin," dedi Geokjeong, başını sallayarak ve hala ağlayarak. "Başka bir adam olduğunu biliyorum."

"Başka hangi adam? Hadi, söyle bana. Senden başka kimi sevebilirim?" Geokjeong burnunu çekti. "John Wayne. Sen John Wayne'i benden çok daha fazla seviyorsun."

Canavar

ASEN OLMAYANhayatlarında en az bir kez, istemeden de olsa saçma sapan bir şekilde aldanmış veya mantıksız bir şekilde takıntılı hale gelebilirler. Örneğin, aşk gibi bir şey söz konusu olduğunda. Yara izi olan adam gibi mantıklı bir insan bile bu anlamda sadece aptal bir insan olabilirdi. Bir zamanlar bir daha asla bir kadını sevmeyeceğine yemin etmiş ve bu sözün bir işareti olarak parmağını kesmiş olsa da, kendini Naoko-Geumbok'a aşık buldu. Başlangıçta, yarı meraktan yarı eğlence olsun diye yaklaşmıştı, ancak kırmızı kimonoyu giymeye başladığında, geyşanın on altı yaşındaki kalbini tutuşturduğu gibi, soğuk kalbi alev aldı. Yeminini tutmak ve aşık olmamak için elinden gelen her şeyi denedi, ancak kalbinin bir köşesine çoktan yerleşmiş olan Geumbok'u reddetmek imkansızdı.

Elbette, ünlü bir dolandırıcı, kötü şöhretli kaçakçı, muhteşem kasap, çapkın, rıhtımdaki tüm fahişelerin pezevengi ve sinirli bir komisyoncu olarak, yara izi olan adam istediği zaman istediği kadını elde edebilirdi, ancak onun için bir anlam ifade eden tek kişi Geokjeong'un kadınıydı. Kadın istediği zaman kimonosunu özgürce çıkarabilirdi, ancak istediği yalnızca vücudu değildi. Onun güven veren fısıltılarını, şikayetlerini, gülümsemelerini istiyordu; gerçekten istediği tek şey onun kucaklamaları ve gözyaşları, nefes alış verişinin sesi ve aşkıydı. En sonunda istediği şey Geumbok ile ilgili her şeydi ve hepsine sonsuza dek sahip olmaktı. Bu aşkın yasasıydı.

—

Bir keresinde, Geumbok'un nasıl hissettiğini anlamaya çalışmıştı. Kendisi gibi genç ve güzel bir kadının Geokjeong gibi tembel ve hasta bir adamla neden yaşadığını anlayamadığını söylemişti.

Geumbok uzun bir iç çekti. "O benim adamım. Bensiz yaşayamaz. Bu yüzden onu asla terk edemem, ta ki o bitirene kadar."

Yaralı adam, onun aşkının ne kadar aptalca ve koşulsuz olduğuna inanamadı, ama o bu noktada kararlıydı. İstediğini nasıl elde edeceğini bilen o bile, Geumbok'un kalbi hakkında hiçbir şey yapamadı. Geumbok her kimonosunu çıkarıp eve gittiğinde kendi kalbi de içine çöküyordu. Ona hayatında daha önce hiç görmediği değerli hediyeler verdi, okyanusun ötesinden gelen pahalı bir saat, Japonya'dan güzel bir hançer, Arabistan'dan kristal bir kazan ve Çin'den altın bir toka gibi. Bu, kur yapmanın kuralıydı. Ama Geumbok bu hediyelerden etkilenmedi ve onları ancak ona birkaç kez teklif ettikten sonra gönülsüzce aldı.

—

Bir mevsim geçtikten sonra, kalbinin hiç hareket edip etmediğini görmek için tekrar ihtiyatla sordu. Geumbok kimonosunu çıkarıp kendi kıyafetlerini giyiyordu, eve gitmeye hazırlanıyordu.

"Seni kullanıyor. Eğer istersen onu senden kalıcı olarak ayırabilirim."

"Ne demek istiyorsun?" Geumbok'un başı ona doğru fırladı ve gözlerinde mavi alevler dans etti. Ona doğru yürüdü ve gözlerinin içine baktı. "Ne planladığını bilmiyorum ama hiçbir şey yapmayı aklından bile geçirme. Ona bir şey olursa sorumlunun sen olduğunu anlarım. Vücudunda bir kıla bile dokunursan senin önünde kendimi öldürürüm. Sözlerimi aklında tut."

Bunun üzerine kapıyı açıp çıktı, yüzü buz gibiydi.

—

Yara izi olan adam, Geumbok'tan bu tür bir sevgi hissedebilseydi, hemen oracıkta ve o anda pişmanlık duymadan ölebileceğini düşündü. Kalp kırıklığının acısını deneyimlemektense, sonsuza dek sakat kalmak ve Geumbok'un sıcak hizmetlerinin alıcı tarafında olmak daha iyi olurdu.

Bir daha asla sevemeyeceği gerçeği kırılmıştı ve kısa süre sonra kendini Geumbok'un kalbini kazanmaya çalışırken buldu.

—

Bundan kısa bir süre sonra, yara izi olan adam Geumbok'a bir teklifte bulundu. Ona ve Geokjeong'a evinde bir oda verecekti. Elbette, Geumbok ilk başta teklifini kesin bir şekilde reddetti; Geokjeong'un kendisiyle yasadışı bir ilişki içinde olan bir adamla aynı evde yaşamasına sıcak bakmıyordu ve ayrıca yara izi olan adamın gizli bir amacı olduğundan şüpheleniyordu. Ancak adam onu ikna etti, bunun kendisi için ideal olacağını çünkü Geumbok ile daha fazla zaman geçirebileceğini ve ayrıca Geokjeong için daha iyi olacağını çünkü onun büyük ve temiz evinde kalmasının iyileşmesine yardımcı olacağını söyledi. Yara izi olan adam, Geokjeong'a bakması için bir doktor bile getirmeye yemin etti. Daha fazla reddedemeyen Geumbok, sonunda Geokjeong ile birlikte evine taşındı ve üçü birlikte yaşamaya başladı.

Başlangıçta Geumbok evinde huzursuzdu. Ancak zaman geçtikçe, tuhaf birlikte yaşama düzenlemelerine alıştı. Yara izi olan adamın bir mutfak hizmetçisi vardı, bu yüzden ellerini ıslatmasına bile gerek yoktu ve evde başka birçok hizmetçi olduğu için, Geokjeong yalnızca Geumbok'a güvenmek zorunda değildi. Gelirinin çok ötesinde yaşayabiliyordu, bu yüzden mutsuz olması için hiçbir neden yoktu. İfadesi yeniden canlılık kazandı.

—

Bu arada, Geokjeong neden taşındıklarını bilmese de, Geumbok'un bir şekilde çok para kazandığına inanıyordu. Ancak her zaman yiyecek bolluğu oluyordu, bu yüzden mutsuz olması için de bir neden yoktu. Yara izi olan adamı zaman zaman görüyordu ama adamın Geumbok ile ilişkisinin ne olduğunu fark etmemişti ve ilgilenmiyordu da. Geumbok'un John Wayne ile ilişkisine dair şüpheleri uzun zaman önce kafasından uçup gitmişti. Belki de içeride yatmaktan sıkıldığı için, bunun yerine yiyecek arzulamaya başlamıştı. En güçlü adam olarak ünlenen nazik gözlü dev, tembel bir adama dönüşmüştü.

sadece yemek düşünen işe yaramaz serseri. Oburluğu sayesinde artık mantıksızca şiddet uygulamıyordu, sağlığına yavaş yavaş kavuştu ve Geumbok'u mutlu ederek dolgunlaşmaya başladı. Günleri huzur ve memnuniyetle doluydu.

—

Ama yara izi olan adam için durum böyle değildi, ünlü dolandırıcı, kötü şöhretli kaçakçı, muhteşem kasap, çapkın, rıhtımdaki tüm fahişelerin pezevengi ve sinirli komisyoncu. Aşk acısı çektiği günleri büyük bir acı içinde geçiriyordu. Birkaç kez, elinde bir bıçakla Geokjeong'un odasına gizlice girmişti. Ama Geumbok'un adamına bir şey olursa ne yapacağını bildiği için onu bıçaklayamazdı. Bunun yerine, bıçağı alıp Geokjeong'un vücudunun diğer kısımlarına koyardı, diğer adam uyurken onu nerede ve nasıl bıçaklayacağını incelerdi, böylece anında öldürebilirdi. Yara izi olan adam, Geokjeong'un değersizliğine böyle ikna olmuştu. Her an onu yeraltı dünyasına göndermeye karar verebilirdi ve bu düşünce kalbindeki katillik dürtüsünü bir anlığına yatıştırdı. Geokjeong, ağzında ve çenesinde yemek artıkları varken sürekli uyuyordu. Burnunun önünde bir bıçağın oradan oraya sallandığını hiç fark etmiyordu.

Bir gün, Geumbok—yara izi olan adamın nasıl hissettiğini bilip bilmediği belli değildi—kollarına yattı ve şöyle dedi, "Şimdi burada yaşıyorum, tıpkı istediğin gibi. Ama mutlu görünmüyorsun. Ne oldu?"

Yara izi olan adam sadece yorgun olduğunu mırıldandı.

Geumbok doğruldu ve ona doğru baktı. "Buraya bak. İstediğin her şeye sahipsin. Bu evin efendisi olarak, bu konuda nasıl hissedeceğine sen karar verebilirsin. Bunu anlamıyor musun?"

Yara izi olan adam aniden tüm cevaplara sahip olduğunu hissetti. Geokjeong'u Geumbok ile birlikte gelen bir uzantı olarak düşünmeye karar verdi. Sonunda rahatlamıştı. Uzun süredir aptalca bir kıskançlık çukurunda olduğu için pişmanlık duyuyordu. Tıpkı bunun gibi, yara izi olan adamın evine huzur geri döndü.

—

Bir yıl geçti. Bu süre zarfında Geokjeong'un kilosu dışında hiçbir şey değişmedi. Şimdi neredeyse beş yüz kilo ağırlığındaydı, o kadar kilo almıştı ki beli bir zamanlar taşıdığı kütükler kadar kalındı ve boynunun veya belinin nereden başladığını söylemek mümkün değildi. Penisi ete gömülmüştü, sadece işediğinde biraz hava alabiliyordu. Bu obezite yasasıydı. Sonunda yardım almadan kendi başına kalkamaz oldu ve tuvalete gidemedi, bu yüzden odası için özel olarak büyük bir lazımlık sipariş etmek zorunda kaldılar. Her gün tükettiği yiyecek miktarı gerçekten şaşırtıcıydı. Mutfak hizmetçisinin parmak izleri onun için çok fazla pirinç yıkamak zorunda kaldığı için silikleşmişti ve pirinç satıcısının teslimatçısı eve getirdiği pirinç çuvallarının sayısından kamburlaşmaya başlamıştı. Geokjeong'un bütün gün yemek yemekten başka yapacak bir şeyi yoktu ve belki de yemek yemek, sindirmek ve atıkları dışarı atmak yeterince zor olduğu için, kilosuna orantılı olarak giderek daha basit hale geldi.

Geokjeong'un ölümü Geumbok'a beklenmedik bir huzur getirdi. Pratik olarak tiyatroda yaşamaya devam etti ve günde bir kez kahve içmek için kafeye gitti. Gece geç saatlerde eve gelir, Geokjeong'u kontrol eder, sonra da yara izi olan adamla vakit geçirmek için diğer odaya doğru yönelirdi.

—

Bu ne burada ne de orada, ama o sıralarda köy çocukları arasında dolaşan garip bir söylenti vardı. Söylentiye göre, yara izi olan adam, o ünlü dolandırıcı, kötü şöhretli kaçakçı, mükemmel kasap, çapkın, iskeledeki tüm fahişelerin pezevengi ve sinirli komisyoncu, eve gizemli bir canavar getirmişti. Devasa canavar okyanusun derinliklerinde yaşıyordu, ama bir tayfundan sonra kıyıya vurduğunda, yara izi olan adam tarafından keşfedilmiş ve onu eve getirmişti. Bu devasa canavar görüş alanına giren her şeyi yiyordu, ama yara izi olan adam, neredeyse insana benzediği, insan konuşmasını anladığı ve hatta birkaç kelime bile söyleyebildiği için maliyetine rağmen onu yanında tutuyordu. Hikayeye göre, yara izi olan adam canavarı olağanüstü bulmuş ve onu öldürmeye kendini getirememişti.

Diğer söylentilere göre yara izi olan adam, geç saatlere kadar dışarıda kalan çocukları yakalayıp canavara fırlatırdı ve canavar da onları anında bütünüyle, hatta kemikleriyle birlikte yutardı. Bu garip hikaye, canavarın yere vurarak, "Açım! Bana yiyecek başka bir çocuk verin." diye bağırmasıyla son bulurdu.

Fırtına

BŞAPKAGeleceği söylenen her zaman gelir, haberci olmasa bile. Bu kaderin kanunuydu. O gün, her zaman olduğu gibi, balıkçılar tekneleriyle denize açıldılar ve kadınlar torbalarını doldurmak için çamur düzlüklerinden midye çıkardılar. Geumbok tiyatrodan kafeye ve pazara her zamanki gibi kalçalarını sallayarak gitti ve eve geç döndü. Kalın, mürekkep gibi bulutlar gökyüzünü boğdu, ama o sadece yağmur gibi göründüğünü düşündü. Evde Geokjeong'u kontrol etti. Bu noktada, bir tondan fazla ağırlığındaydı ve ona bakarak neyin el neyin ayak olduğunu ayırt etmek mümkün değildi. Saf ve basit, devasa bir kurtçuktu. Zekası daha da zayıflamıştı, bu yüzden sadece birkaç kelime söyleyebiliyordu; bazen Geumbok'u bile tanıyamıyordu.

O gün, odasının kapısını açıp içeri girdiğinde, akşam yemeği yiyordu. Ona baktı ama gözlerinde ne bir arzu ne de nefret vardı; hiçbir şey yoktu. Uzuvları gelişmeden önceki tarih öncesi bir balığa giderek daha çok benziyordu. Odanın yarısından fazlasını kaplayan devasa et parçası garip bir güzellikle parlıyordu. Berrak, şeffaf bakışları insana derin, sonsuz bir suçluluk duygusu veriyordu. Bu yüzden, yara izi olan adam odasına yaklaşmıyordu ve Geumbok da onun gözlerine bakmaktan kaçınmak için çok çabalıyordu.

Odasından çıktığında, rüzgar o kadar güçlü esti ki menteşeler gıcırdadı ve irkildi. Kimonosunda yara izi olan adamın odasına girdi. Adam onu kocaman bir gülümsemeyle karşıladı, yüzündeki yara izi kıvrıldı. Oturduğunda, cebinden bir kolye çıkarıp boynuna doladı. Parlak altınla süslenmiş olan kolye, bir kraliçenin bin yıl önce taktığı değerli bir hazineydi, o zamanlar bile paha biçilmez, nadir bir mücevherdi ve onun zevkten ışıldamasını istiyordu.

O gün, neşeli görünmüyordu. Kolyede uğursuz bir şey mi tespit etti?

"Bunu giyince çok çirkin görünüyorum," dedi üzgün bir şekilde aynaya bakarken.

Yara izi olan adam şiddetle karşı çıktı. "Neyden bahsediyorsun, Naoko? Eski hayatında açıkça bir kraliçeydin. Üzerinde çok hoş duruyor." Basit sözleriyle Geumbok'u rahatlattı, o da gülümsedi ve ona sarıldı.

Bu sıralarda başka bir değişiklik varsa, o da Geumbok'un yara izi olan adama karşı tavrıydı. Daha önce olduğu gibi sızlanıp cilveli davranıyor, onu güldürüyordu ve yataktaki coşkulu hamleleri onu tüketiyordu. Bu değişiklik onu heyecanlandırmıştı ve geyşaya aşık olduğundan beri biriken tüm aşk acısı ve üzüntüsü erimişti ve bu onu o kadar etkilemişti ki gizlice gözyaşı döküyordu. Geumbok, buz gibi bir kalbi olan bir adamı ağlatabilecek bir kadındı.

O gece, ikisi de tüm giysilerini çıkarıp seviştiler ve gecenin derinleştiğini, rüzgarın arttığını ya da yağmurun yağmaya başladığını fark etmediler. Kader saatinin yaklaştığını da fark etmediler.

—

Geumbok gözlerini açtı, ürperdiğini hissediyordu. Karanlık karanlıkta, Geokjeong dimdik duruyordu. Sırılsıklamdı, kollarından su damlıyordu. Şok olan Geumbok ayağa kalkmaya çalıştı ama kıpırdayamadı; sanki bağlanmış gibiydi. Neler olduğunu sormak istiyordu ama sesi çıkmıyordu. Geokjeong ona öfkeyle baktı. Korktuğunu hissetti; yüzü tuhaf görünüyordu, sanki artık insan değilmiş gibi. Ağzını açtı.

"John Wayne'i benden daha çok seviyorsun." Sesi alçak ve ağırdı, derin bir kuyudan çınlıyordu.

Boğazı acıyla kapandı. Ellerini uzattı, ona yaklaşmak istiyordu ama o, sanki tekerlekler varmış gibi yavaşça geriye doğru kaydı.

ayaklarına yapışıp karanlığın içinde kayboldu.

Geumbok, tamamen uyanık bir şekilde doğruldu. Rüzgar uluyan iblisler gibi sesler çıkarıyordu ve yağmur evi kırbaçlayarak pencereleri ıslatıyordu. Titredi. Çok gerçek ve canlı görünüyordu. Başını çevirdi ve yara izi olan adamı göremedi. Kafasından rahatsız edici bir düşünce geçti. Ayağa kalktı, kimonoyu omuzlarından silkti ve Geokjeong'un odasına koştu. Kapısı ardına kadar açıktı. İçeride kimse yoktu. Yara izi olan adamın uzun zaman önce ona söylediklerini hatırladı.

Eğer istersen onu senden kalıcı olarak ayırabilirim.

Başka bir şey daha hatırladı.

Onu taşlarla bağlayıp okyanusa attım, yunus gibi yüzebilse bile canlı geri dönebileceğini sanmıyorum.

Bu bilinçaltının yasasıydı.

Avluyu çıplak ayakla geçti ve kapıdan dışarı koştu. Dışarıda fırtına vardı, tıpkı Geokjeong'un yaralandığı günkü gibi. Yağmur ona sıçradı. Kimonosu anında ıslandı ve kuşak gevşeyerek soluk göğsünü ortaya çıkardı, ama durmadı. Nefesi boğazındaydı ve kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu. İskeleye koştu. Bir ev büyüklüğünde bir dalga deniz duvarına doğru hücum ediyor, her yere köpük saçıyordu.

En sonda yara izi olan adam vardı, sırtı ona dönüktü. Suya bakıyordu, devasa dalganın önünde hareketsiz duruyordu. Geumbok aniden başının döndüğünü hissederek durdu. Kafası, yara izi olan adamın Geokjeong'un beline bir kaya bağlayıp onu denize ittiği görüntüsüyle doldu. Kalbi nefretle yanıyordu. Fırtına sırasında bir gemiden düşmüş olması gereken büyük bir zıpkın gördü. Bambu sopanın ucundaki metal kanca karanlıkta ürpertici bir şekilde parladı. Onu aldı.

Yara izi olan adam omzunun üzerinden baktığında, kırmızı kimonosu içinde, elinde bir zıpkın tutan Geumbok'u gördü. Yüzü öfkeyle titriyordu. Yara izi olan adam konuşmak üzereyken, zıpkın vücudunu deldi. Karnına baktı; kan yavaşça kıyafetlerinden sızıyordu. Geumbok'a baktı, sersemlemişti. Ağzından kan sızıyordu. Dudakları

sertleşiyordu, konuşması zorlaşıyordu. Zorlukla söyleyebildiği şey şuydu.

"Ama neden...?"

Şehirde bar açan zavallı herif vergi toplamaya gittiğinde tam olarak bunu sormuştu. Yaralı adam sanki her şeyi anlamış gibi başını salladı. Dizleri çözüldü ve yere yığıldı. Konuşmak için kendini zorladı. "Ben... Geokjeong'u... öldürmedim. O, kendini... öldürdü..."

Böylece yara izi olan adam, ünlü dolandırıcı, kötü şöhretli kaçakçı, muhteşem kasap, çapkın, iskeledeki tüm fahişelerin pezevengi ve sinirli komisyoncu öldü.

Yelken Açmak

BEN SONRADAnesnel gerçek gibi bir şey var mı? Ağızdan ağıza dolaşan bir hikaye ne kadar güvenilirdir? Yara izi olan adam Geumbok'a ölürken gerçekten bunu mu söylemişti? Bir insan sevdiği kişinin önünde ölüme doğru kayarken bile kurnaz olmaya devam edebilir mi? Burada da cevaplarımız yok. Bir hikaye doğası gereği, onu anlatan kişinin bakış açısına, dinleyicinin rahatlığına, hikaye anlatıcısının becerilerine bağlı olarak ayarlamalar ve süslemeler içerir. Okuyucu, inanmak istediğine inanacaksın. Mesele bu kadar.

—

O gece, Geokjeong uğursuz bir şeylerin hazırlandığını hissederek uyandı. Dışarıda rüzgar uluyordu ve yağmur kapılara çarpıyordu. Garip bir şekilde, her şey ona net geliyordu. Zihni uyanıktı, sanki derin bir uykudan uyanmış gibiydi. Ne kadar şiddetli yağmur yağdığını görmek için kalkmaya karar verdi. Ama hareket edemiyordu. Sanki bağlanmış gibiydi. Geokjeong aşağı baktı ve bacaklarının nereden başladığını veya kollarının nereden başladığını söyleyemediği kadar şişmiş olan muazzam vücudunu görünce şok oldu. Vücuduna bu kadar çok etin nasıl yapıştığını kavrayamıyordu.

Bir süre orada oturdu, canavarca bir yaratığa dönüşmesinin şaşkınlığı içinde, sonra tekrar hareket etmeye çalıştı. Bir zamanlar iskeledeki en iyi işçi olarak ünlenmişti, ama şimdi inanılmaz derecede şişmandı. Atrofiye uğramış kasları nabız gibi atıyordu ve vücudunu saran et yığınlarını kaldırmayı başardı. Kapıyı açtı ve yavaşça dışarı çıktı. Evi tanımıyordu. Neden oradaydı? Yolun karşısına geçti ve kapıyı açtı.

Yatak odası kapılarını tek tek araladı, sanki gizemleri çözecek anahtarı bulmaya çalışıyordu. Karnı yerde sürükleniyordu.

Odalardan birinin karanlığından tanıdık bir koku yayıldı. Şimşek çaktı, içeriyi aydınlattı. Geumbok'u çıplak, uykusunda bir yabancıya sarılırken gördü. Gördüğü manzara karşısında hissettiği acı, çığlık atmak istemesine neden oldu ama kapıyı sessizce kapatıp odasına geri döndü. Başka bir şimşek çakması, onun muazzamlığını acımasızca açığa vurdu. Yavaşça, geçmişten sahneler kafasına hafifçe süzülmeye başladı. Geumbok ile ilk tanıştığı plaj, kurutma raflarında asılı balıklar, gün batımındaki plaj, onunla paylaştığı mutlu zamanlar, ona doğru yuvarlanan büyük kütükler, onu saçlarından sürükleme şekli, aklından uçup gitti...

Kocaman benliğine baktı, sevdiği kadının hemen aşağıda başka bir adamla yattığını düşündü ve yakıcı bir acı hissetti. Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. Bir süre ağladı, omuzları titriyordu. Orada sessizce ağlarken, tek bir düşünce zihninde yavaş yavaş katılaşıyordu. Geumbok'un ona ne kadar sevgiyle baktığını hatırladı. Sonunda ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Odasının kapısını tekrar açtı; yüzünü son kez görmek istiyordu. Bir dahaki sefere şimşek çaktığında, yüzünün hoş bir şekilde dolgunlaştığını, ne kadar mutlu göründüğünü görebiliyordu.

—

Geokjeong kendini iskeleye doğru sürüklüyordu. Yağmur ve rüzgar ona çarpıyor, devam etmesini daha da zorlaştırıyordu. Karnı yerde sürtünüyordu ama devasa bedenini iskeleye doğru zorladı. Sendeleyerek ilerledi, kocaman et yığınını sürüklüyordu. Şarkı söylemeye başladı, bir işçi olarak çalışırken söylediği bir şarkı. Bu alışkanlık yasasıydı.

Hey hey tırmanalım hey tırmanalım Bu
zirveye tırmanalım
Hadi sapanla taşıyalım ve tırmanalım Hey
hey, hadi tırmanalım, hadi tırmanalım Hey
hey, hey, hey, hey

Genellikle iki takım için söylenecek dizeleri tek başına söyleyerek yavaşça iskeleye doğru yöneldi. Bir ömür boyu yük taşıdıktan sonra bu dünyada taşıyacağı son şey, taşıdığı her şeyden daha ağır olan kendi bedeniydi. Sonunda iskelenin sonuna vardığında o kadar bitkindi ki neredeyse düşüyordu. Dalgalar yükseldi ve üzerine köpükler döktü. Orada durup denizin ona doğru gelmesini izledi. Ruhlar çığlık atıp zıpladı ve boğulmuş ruhlar kara sudan onu çağırdı. Büyük bir dalga deniz duvarına doğru kükrediğinde kendini havaya fırlattı. Geumbok'un kokusunu bir yerden alabildiğini düşündü. Koku kayboldu; sonra büyük bir sıçramayla, muazzam bir su fışkırtısıyla okyanusa düştü. Bu etki ve tepki yasasıydı.

—

Yara izi olan adam da, uğursuz bir şeylerin hazırlandığını hissederek uyandı. Dışarıda sağır edici bir rüzgar vardı ve kapıda duran devasa bir canavar gördü. Yara izi olan adam yastığının yanındaki bıçağı kavradı ama canavarın Geokjeong olduğunu fark etti. Şimşek çakarken, diğer adamın gözlerinin ıslak olduğunu fark etti. Bir an sonra, Geokjeong kapıyı kapattı ve gitti. Yara izi olan adam yataktan kaydı ve onu takip etti. Geokjeong kendini zorlukla sokaktan aşağı sürüklüyordu. Her şey fırtınadan sırılsıklam olmuştu. Yara izi olan adam uzaktan takip etti.

Ancak Geokjeong iskelenin sonuna vardığında yara izi olan adam ne olduğunu anladı. Geokjeong'u durdurmayı deneyip denememesi gerektiğini merak etti, ancak karar vermeden önce devasa adam kara denize atlamıştı. Dalgalar onu yuttu. Yara izi olan adam olduğu yerde sersemlemiş bir şekilde duruyordu. Alışkanlığı olduğu üzere omzunun arkasına baktı ve Geumbok'un elinde bir zıpkın tuttuğunu ve ona baktığını gördü.

Yaralı adam zıpkınla mızraklanırken her şeyi hissetti: Karnındaki metalin soğuk ve alışılmadık hissi, eti yırtılırken hissettiği şaşkınlık ve acı, organlarını kesen zıpkının yumuşak ve düz yayı, onu ele geçiren yabancılaşma, zıpkın omurgasını sıyırıp sırtından çıktığında duyduğu korku ürpertisi,

Sonunda bittiği için saçma bir rahatlama ve ardından gelen kocaman bir boşluk. Her anı canlı bir şekilde hissediyordu, tıpkı uzun zaman önce bıçaklandığında hissettiği gibi. Kabullenemediği şey, şimdi ona zarar veren kişinin, parmaklarını kestiği Naoko'su olmasıydı.

—

Geumbok, yara izi olan adam öldükten sonra şaşkınlık ve incinmişlik içindeydi. Bu trajedi, annesi doğum sırasında öldüğünden beri korktuğu ölüme karşı hissettiği dehşeti yeniden canlandırdı. Feryat etti, elbiselerini yırttı. Yağmur ve rüzgarlar onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Yara izi olan adam önünde ölmüştü, bağırsaklarında bir zıpkın vardı. Yarayı çıkarmak için süründü ama yarayı daha da büyüttü; silahın ucu üç çatallı bir zıpkındı. Zıpkınların kuralı buydu. Bağırsakları yarasından sızıyordu. Onları tekrar içeri sokmaya çalıştı ama ne kadar uğraşırsa yara o kadar büyüdü ve bağırsaklarının daha fazlası yere döküldü. Bayıldı.

Kendine geldiğinde şafak söküyordu, dünyayı süt beyazına çeviriyordu. Rüzgar sakindi, yağmur durmuştu ve dalgalar yatışmıştı. Yara izi olan adam ortalıkta görünmüyordu, belki de dalgalar tarafından sürüklenmişti. Artık geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bu muazzam trajediden sonra, kendi başına getirdiği bir trajediden sonra yaşamaya devam edebilir miydi? Yavaşça ayağa kalktı ve deniz duvarına tırmandı. Tereddüt etmeden kendini denize attı.

Öyle oldu ki, teknesini kontrol etmeye gelen bir balıkçı onu gördü. Saçından yakaladı ve suda çırpınırken onu kıyıya sürükledi. Orada oturup ağlarken, adam onun yüzüne baktı.

"Seni hatırlıyorum. Seni en son gördüğümden beri büyümüşsün. Oldukça olgunlaşmışsın."

Gerçekten de, Geumbok'un kimonosu kargaşada çıkarılmıştı ve göğüsleri çıplaktı. Kendini örttü ve ona baktı. Adam belli belirsiz tanıdık geliyordu. Sonunda ön kolundaki martı dövmesini gördüğünde kim olduğunu hatırladı. Onu dövmeye çalışan balıkçıydı.

iskeledeki ilk gününde onu alt etmek. Balıkçı onu baştan aşağı süzdü. "Eğer kendini böyle bir kenara atacaksan, en başından kendini bana sunmalıydın."

Geumbok eğilip ona dik dik baktı.

Güldü. "Endişelenme. O canavar adam beni tekmelediğinde, testislerimi patlatmış olmalı ya da bir şey. Ne kadar istesem de bir daha asla aynı şeyi yapamadım." Teknesinden karışık balıkçılık aletlerini aldı. "Bu dünya diğerinden daha iyi, kendini köpek pisliğinde yuvarlanırken bulsan bile. Neden kendini öldürmeye çalıştığını bilmiyorum. Acele etmene gerek yok, zamanı geldiğinde yeraltı dünyasından haber alacaksın."

Bu teslim olmuş adamda yıllar önceki açgözlü, kaba balıkçıyı tanımak zordu. Artık yaşlanan bir adamdı, yavaş hareket ediyordu. Bu Geumbok'u üzdü, bu yüzden oturdu ve hasarlı ekipmanını tamir ederken çalışmasını izledi. O sabah sahilde çok huzurluydu; önceki geceki olaylar bir rüya gibiydi. Sonunda uykuya daldı. Birisi onu sarstığında gözlerini açtı.

"Gidecek bir yerin yok mu?" diye sordu balıkçı. "Neden benimle evime gelip en azından biraz çorba içmiyorsun? Belki o zaman başka bir plan yapabilirsin."

Geumbok sadece ona baktı, sersemlemişti.

Jeogorisini çıkarıp ona fırlattı. "Senin gibi yetişkin bir kadın her şeyiyle böyle dolaşamaz. Bunu giy ve yalnız bir dul gibi koktuğundan şikayet etme."

—

Geumbok o sabah balıkçıyı evine kadar takip etti. Boş evine geri dönmeye cesareti yoktu. Eve gitmek zorunda kalmadığı sürece başına ne geleceğini umursamıyordu. Balıkçı ona içinde beyaz yağ yüzen bir çeşit et suyu kasesi verdi ve içine biraz arpa döktü. Geumbok için dünyadaki en lezzetli şeydi. Yemeği mideye indirdi ve odanın köşesinde uyuyakaldı. Sonraki birkaç gün boyunca,

o küçük, karanlık, küflü odada bütün gün uyuyarak kaldı. Sadece tuvalete gitmek ve balıkçının işten döndükten sonra akşamları kendisine doğru ittiği şeyi yemek için uyandı. Aklından hiçbir düşünce geçmedi. Hiçbir şey hayal etmedi.

Birkaç gün sonra, Geumbok evin dışında oturuyordu, kendine gelmeye yeni başlamıştı. O sırada balıkçının bahçesinde kiraz çiçekleri açmıştı. Gün boyu çiçeklere donuk bir şekilde baktı.

Balıkçı işten eve döndüğünde Geumbok gitmişti. Sabahleyin ona doğru ittiği yemek tepsisinin üzerinde bir kolye vardı. Yiyeceklere dokunulmamıştı ve üzerinde siyah sinekler vızıldıyordu. Bu fırtınadan yaklaşık beş gün sonraydı. Daha sonra balıkçı kolyeyi sattı.

Akıl almaz derecede değerli hazineyi satmasının karşılığında aldığı tek şey, bir demet kurutulmuş pollock balığı satın alacak kadar paraydı; ama yine de mutluydu, kadının onu beslediği için ona borcunu ödemiş olmasından memnundu.

Gezinmek

Tokız'sdoğaüstü duyular, nesnelerle ilk karşılaştığı anı hatırlamasına yardımcı oldu ve onları sonsuza dek zihnine kazıdı. Nem ve kayganlık hissi, kanın keskin kokusu, karanlığın ve çürümenin sıcaklığı, tuzun tadı, koyu ve kalın sütunlar, iki küçük ve beyaz özdeş oval ve bunlardan birinden yükselen heyecanlı ses...

"Aman Tanrım! Bu kadar büyük bir bebek bu küçük delikten nasıl çıktı?"

—

Zaman şimdi, alışılmadık derecede büyük bir bebeğin dilenci bir kadına doğduğu ana sıçradı ve ilerledi. Bir bar işleten özdeş ikizlerin ahırında doğmuştu. Gözleri kocaman açılmış kız kardeşler sırayla dilenci kadının kanlı, kıllı özel bölgelerine ve yeni çıkan kız bebeğe bakıyorlardı. Yeni doğan bebek kan ve doğum sonrasıyla kaplıydı; vücudundan buharlar yükseliyordu. Gözleri çoktan açılmış olan bebek, ikizlere şaşkın şaşkın bakıyordu.

Kız dünyaya geldiğinde gördüğü iki küçük, soluk oval şekil ikizlerin yüzleriydi. Peki ya koyu, kalın sütunlar? İşte o fildi. Kışın sonlarına doğru bir sabahtı, mevsim değişmek üzereyken, ikizlerden küçüğü file haşlanmış fasulye yedirmek için ahıra girmişti. O sırada garip bir koku aldı. Karanlık bir köşede hışırtı duydu ve kanlı bir canavarın kıvrandığını görünce çığlık atıp mutfağa koştu; kız kardeşi ateşi harlıyordu. Bir an sonra daha cesur, daha cüretkar kız kardeşini önünden yürüterek hasır şilteyi yerden kaldırdı.

Altında dilenci bir kadın vardı. Yumuşak malçın üzerinde yatıyordu, bacakları açıktı, belki de bayılmıştı ve göbek bağına hala bağlı olan bebek, yuvarlak gözleriyle onlara bakıyordu. Ancak bebek kızın daha çok ilgisini çeken şey, hemen arkalarındaki koyu renkli, kalın sütunlardı.
— filin bacakları. Fil, yere dökülen fasulyeleri yerken küçük ikiz kardeşi korkuyla tahta kasesini düşürdü. Bebek file doğru süründü. Göbek bağı onu sırtında tutarken, mücadele etti ve bacaklarıyla itti. Tam o sırada bebeğin hareketi plasentayı dilenci kadının rahminden çekti. Bebek öne doğru süründü ve sanki fasulyeleri alıp yemek istiyormuş gibi uzandı. Büyük ikiz koşarak yanına geldi ve onu kucağına aldı. Bebek o kadar ağırdı ki ablası çığlık attı ve bebeği kız kardeşine uzattı; büyük ikizin eski bir fille ilgili yaralanmadan dolayı sırtı ağrıyordu. İkizler bebeği ve annesini içeri getirdiler, sonra onları yıkadılar ve giydirdiler.

Kısa süre sonra anne kendine geldi. Yanında uyuyan bebeğe bile bakmadan, büyük ikizin kendisi için yaptığı yosun çorbasını yudumladı. Kız kardeşler onun yemesini izlediler. Donmuş olmasına rağmen teni açıktı ve bir dilenci için alışılmadık bir özgüven yayıyordu. Ve daha yeni doğum yapmış olmasına rağmen, göçebe fahişeler olarak hassasiyetlerini geliştirmiş olan ikizler, onun nazik tavırlarında erkekleri çıldırtan belli belirsiz bir şey fark ettiler. İkizler, dilenci kadına ahırlarında nasıl doğum yaptığını temkinle sordular ama kadın sessiz kaldı. Sonunda, iki gün sonra kadın onlara adını söyledi - yaygın bir ad, Geumbok.

—

Liman şehrinden kaybolduktan dört yıl sonra Geumbok, Chunhui'yi doğurdu. O dört yıl boyunca nerede olduğu hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Sadece uzun süre aynı yerde kalmadan ülkeyi dolaştığını, rüzgarda düşen bir yaprak gibi savrulduğunu, derin kaybı ve bedenini ve ruhunu kemiren bir boşluk tarafından itildiğini varsayabiliriz. Ne yediyse onu yedi.

Yapabildiği yerde yattı, düzgün yıkanmadı, çamaşırlarını yıkamadı.

—

Her gece rüyalarında yara izi olan adam tarafından ziyaret ediliyordu. Her zamanki gibi beyaz bir takım elbise giymişti ama sanki sudan yeni çıkmış gibi sırılsıklamdı. Yüzü solgundu ve kollarından ve pantolon paçalarından su damlıyordu, durduğu yerde bir su birikintisi oluşmuştu. Hayatını alan zıpkın hiçbir yerde görünmüyordu ve üzerinde bir damla kan yoktu ama silahın açtığı yara hala canlıydı. Karnından dışarı doğru kıvrılan bağırsakları geri itmek için mücadele ediyordu ama ne kadar çok iterse yara o kadar büyüyordu. Yardım ister gibi Geumbok'a üzgün bir şekilde bakıyor, bağırsaklarını tutuyordu. Geumbok asla parmağını kıpırdatamazdı. Adam karanlığa geri döndüğünde, tarifsiz bir üzüntüyle bunalmış, vücudu nemli bir şekilde uyanırdı. Anında yaşlanırdı. Keskin, canlı gözleri donuklaşmış, cildi sertleşmiş ve bir zamanlar erkeklerin kalplerini hızlandıran kokusu kaybolmuştu. Kimse ona iki kere bakmazdı.

O kayıp halinde, zaman akıp geçti. Bir sonbaharda bir mezbahada et ayıkladı, bir kış bir gisaeng evindeki ocağın başında bekledi ve bir yaz bir meyve bahçesinden şeftali topladı. Bir baharda kuru mal satan zengin bir yaşlı adamla yaşadı, ama sonra yaz yağmur mevsiminin sonunda birkaç rulo muslin çaldı ve başka bir şehre gitti. İlk başta korkmadan erkeklere atıldı, ama sonunda onunla ilişkiye giren erkeklerin kötü şansla karşılaştığına inanmaya başladı, bu yüzden hiçbir yerde uzun süre kalmadı.

Zaman akıp gittiği sürece hiçbir şeyden korkmuyordu. Korktuğu şey geçmişti: Yara izi olan adamın zıpkınla mızraklanarak denize battığı fırtına gecesi. Gerçekten korktuğu şey denizde çırpınırken giysilerinin vücudundan yırtılmasıydı. Zamanın geri dönmesinden ve o anın sonsuza kadar devam etmesinden korkuyordu. Bu yüzden uykuya dalmaktan korkuyordu. Uyursa,

Rüyasında her defasında yara izi olan adam yanına geliyordu.

'Neden gelip bana işkence ediyorsun? Benden ne istiyorsun?' diye sordu bir gece, yara izi olan adam tekrar ortaya çıktığında.

Yüzü hala solgundu ve giysilerinden su damlıyordu. Sadece Geumbok'a kederli gözlerle baktı.

'Bitti. Lütfen git. Burada olmamalısın.'

Bir an ona öfkeyle baktıktan sonra arkasını döndü, omuzları çöktü ve karanlığın içinde kayboldu. Kalbi kırıldı. Ama ertesi gün ve ondan sonraki gün tekrar göründü. Bazen Geokjeong da görünürdü. Saçları dağınık olurdu ve tamamen ıslanırdı. Rüyasında bile John Wayne'i kıskanıyordu.

Bir kasabada üç günden fazla kalmayarak daha sık bir yerden bir yere taşınmaya başladı, sanki at sırtında bir arama ekibi onu takip ediyormuş gibi. Giysileri daha da eski püsküydü ve giderek daha vahşi görünüyordu. Ayrılmasından iki yıl sonra, evden eve giderek dilencilik yapmaya başladı. Artık bir zamanlar olduğu Geumbok değildi. Kadın olmasına rağmen bir kadına pek benzemiyordu ve insan ismine sahip olmasına rağmen bir insana pek benzemiyordu. Sinirli kadınlar onu saçlarından çekiştiriyor ve kaba adamlar onunla yatmak istiyordu ve diğer dilencilerin onu dövmesi ve hendeklerde bırakması yaygındı. Bu dünyanın yasasıydı.

—

Geumbok ülkede dolaşmaya başladıktan iki yıl sonra, yaz aylarında savaş patlak verdi. Savaş Güney'i Kuzey'den ayırdı ve üç yıl sürdü. O süre boyunca, yaşayanlar ve ölüler arasında hiçbir fark yoktu. Ölüm o kadar sıradan hale geldi ki artık bir anormallik değildi. Nefrete kapılan güneyliler ve kuzeyliler, yüz binlerce insanı katletti. İnsanlar bir araya toplandı ve bambu mızraklarla bıçaklanarak öldürüldü veya diri diri gömüldü veya binalara kilitlenip ateşe verildi. Sayısız kadın ve çocuk bu şekilde öldürüldü.

gerçek düşünceler, insanlar fikirlerinin ne olduğunu sormak için başkalarını yakalarlardı. İki olasılıktan yalnızca bir doğru cevap olduğu için, hayatta kalma şansı her zaman yarı yarıyaydı. Bu ideolojinin yasasıydı.

Geumbok, insanlar ters yöne, güneye kaçarken kuzeye doğru hareket etti. Cesetler yolun kenarında görmezden gelinip çürüyordu ve insanlar yemeklerini hemen yanlarında pişiriyordu. İnsanlar sadece hayatta oldukları için öldürülüyordu. Bu anlamsız ölümlerle karşılaştırıldığında, yara izi olan adamın ve Geokjeong'un ölümü anlamlıydı, ancak yine de rüyalarında görünmeye ve ona işkence etmeye devam ettiler.

Mucizevi bir şekilde, Geumbok o savaş yıllarını atlattı, ancak savaşla ilgili hikayelerden devam edelim ve tüm bunları başka bir güne bırakalım. Okuyucu, anlayışınızı rica ediyorum! Bu kitabın kapsamını aşıyor ve daha fazla sayfa ve daha fazla zaman gerektiriyor, ayrıca acının içinden geçmek için cesaret ve gözyaşları gerekiyor.

Savaşın sona erdiği yılın baharında, Geumbok, ailelerini kaybetmiş yetim çocuklar da dahil olmak üzere birkaç dilenciyle birlikte bir köprünün altındaki bir kulübede yaşıyordu. Geumbok bir şekilde savaştan sağ çıkmayı başarmıştı. Birçok ölümden dönme olayı, saçma şanslar, krizler, mucizeler ve sorgulamalar yaşamıştı. Sorgulamalar her zaman kol bandı takan ve silah tutan kişiler tarafından yapılıyordu. Her seferinde, aklına ne gelirse onu cevaplıyordu ve şaşırtıcı bir şekilde cevapları onu her zaman doğru tarafa, hayatın tarafına yerleştiriyordu. Her seferinde bir şans oyunuydu ama her zaman ölümden kaçmayı başarıyordu.

Bir akşam, o ve diğer dilenciler, topladıkları yiyecekleri paylaşmak için büyük bir kaseye boşalttıklarında, öğürmeye ve kusmaya başladı. Hamileydi. Diğerleri, bunun uğursuz bir alamet olduğunu söyleyerek ondan uzak durmaya başladılar. Birkaç gün sonra gruptan ayrılmak zorunda kaldı. Bu dilencilerin yasasıydı.

Bir noktada umutsuzca bir çocuk istemişti, ancak hiç hamile kalmamıştı, ne balıkçıyla, ne Geokjeong'la, ne de yara izi olan adamla, bu yüzden kısır olduğuna inanmıştı. Bu onun için şok edici bir haberdi. Hayatta kalmak için yalvarırken çocuk sahibi olmak gerçekten talihsizdi.

Kulübede, diğerlerinin arasında uyuyordu, arada sırada bir adam eteğini kaldırıyordu ve bunlardan biri de baba olmalıydı.

Bebeğinden kurtulmak için sokakta duyduğu her türlü yöntemi kullanarak kendine kötü davranmaya başladı. Tüm bunlara rağmen karnı büyüdü ve tam vadeye ulaştı. Bir kış gecesi, mevsim yavaş yavaş değişmeye başladığında, doğum sancıları hissetmeye başladı. Bulabildiği ilk barınağa girdi ve bunun ikizlerin barına bitişik ahır olduğunu anladı. Neyse ki, yaşam belirtilerini hissetmeye başladığı günden itibaren, yara izi olan adam ve Geokjeong onu rüyalarında ziyaret etmeyi bırakmıştı. Daha sonra, ikizler bunu duyduklarında, bunun bebeğin enerjisinin iki adamın enerjilerini bastırdığı anlamına geldiği şeklinde yorumladılar, ancak Geumbok sadece güldü ve bu teoriye aldırış etmedi.

İkizler

TÜÇ GÜNGeumbok ahırda doğum yaptıktan sonra mutfağa gitti, bulaşıkları yıkadı ve yardım etti, belki de ikizlere karşı kendini borçlu hissediyordu. İkizler mutluydu; zaten yardıma ihtiyaçları vardı ve daha da önemlisi, doğum yapma olasılığının ötesinde bir yaşa ulaşmışlardı ve yalnız kalmışlardı ve aralarında bir bebek olduğu için çok heyecanlıydılar. Bunu bir şans eseri olarak değerlendirerek, anne ve kıza mükemmel bir şekilde baktılar ve kışın doğmuş olmasına rağmen bebeğe baharın kızı anlamına gelen Chunhui adını verdiler. Chunhui'nin iştahı öylesine fazlaydı ki annesinin sütü asla yetmiyordu. Pirinç lapasıyla takviye etmek zorunda kalıyorlardı ve bazen bir dadı getiriyorlardı. Chunhui, yediği kadar hızlı büyüyordu.

Bir gün, Geumbok Chunhui'yi emzirirken irkildi ve bebeği düşürdü. Bebeğin yüzünde Geokjeong'u görmüştü. Kalın kaşlar, düz alın, belirgin yüz şekli ve bir kız için alışılmadık güçlü bir fiziğe sahipti - bu Geokjeong'du. Geumbok bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordu. Bebeğin kulübede kendisiyle birlikte yaşayan adamlardan birinden olduğunu anlamıştı. Ağlayan kızının yüzünü dikkatlice inceledi, ama ne kadar çok incelerse Geokjeong'a o kadar çok benziyordu. Geumbok titredi. Yaralandıktan sonra onu asla yatağa yatırmadı. Uyurken bir şey denemiş olsa bile, dört yıl önce ölmüştü. Bir bakirenin hamile olduğunu duymuştu, ama hiç ölü bir adamın tohumuyla hamile kalan birini duymamıştı. Bu gerçeği kalbine gömdü ve asla kimseye söylememeye karar verdi. Chunhui'yi emzirdiği son sefer buydu.

—

Chunhui altı aylık olmadan önce ilk adımlarını attı ve bir yaşına gelmeden otuz kiloya ulaşmıştı. Chunhui, uzun tarih boyunca genetik seçilimle keskinleşen ortalama bir bebeğin hayatta kalma içgüdüsüne, yani annelik duygularını körükleyen ve ilgi çeken özelliklere sahip değildi. Başka bir deyişle, masum, iri gözler, berrak bir cilt, küçük, sevimli bir burun, annelerin sokulmak isteyeceği yumuşak yuvarlak yanaklar veya başka bir deyişle, Disney karakter özellikleri veya daha açık bir ifadeyle, sevimlilik. Kalın kaşlarını ve güçlü, kadınsı olmayan yapısını Geokjeong'dan miras kalmış bir şey olarak düşünseniz bile, kasvetli, çocuksu olmayan bakışları yetişkinlerin onu kucaklamadan önce iki kere düşünmelerine neden oluyordu ve koyu ten rengi ve kısa burnu insanların yaklaşmaktan çekinmesine neden oluyordu. Görünüşü kötü şans kokusu veriyordu ama bunların hiçbiri ikizleri rahatsız etmiyordu. Sadece gülümsüyorlar ve erkek olarak doğsaydı genel malzeme olacağından yakınıyorlardı.

Kızın bir diğer talihsiz yönü de ses çıkarmamasıydı. İkizler ona ne kadar guruldasalar ve gevezelik etmesini sağlamaya çalışsalar da, Chunhui ağzı kapalı bir şekilde onlara bakıyordu. Duyup duymadığını merak ederek ellerini kulaklarına götürdüler, ancak işitmesinde bir sorun olmadığı ortaya çıktı. Sadece duyabilmekle kalmıyordu, aynı zamanda işitme duyusu o kadar hassastı ki bir battaniyenin üzerine düşen iğneyi duyabiliyordu. Ayrıca nesneleri dikkatlice inceliyor, onlara dikkatlice dokunuyor ve onları çocukça olmayan bir şekilde titizlikle kokluyordu, insanlar onu olağanüstü buluyordu. İkizler Geumbok'u rahatlatarak, Konuşamasa bile en azından işitme duyusu mükemmel; eğer bir kadın olarak açık sözlü olursa başına sadece talihsiz şeyler gelir, dediler.

—

Geumbok'tan birkaç yaş büyük olan ikizler, onu bir kız kardeş olarak görmeye başladılar ve ona o kadar nazik davrandılar ki Geumbok barda çalışırken yavaş yavaş huzur buldu. İkizler, olgunluklarını çoktan geride bırakmışlardı ama tıpkı ikiye bölünmüş bir ceviz gibi birbirlerine benzedikleri için, bu yeni görüntü için gelen birçok müşteriyi kendilerine çekiyorlardı. Aynı özellikleri,

Erkeklerin tuhaf hayal güçleri ve içerken şakalaşıp, "Yüzlerinize baksam kimin kim olduğunu söyleyemem, ama kalçalarınıza baksam kimin daha yaşlı olduğunu söyleyebilirim, o yüzden eteklerinizi çıkarın," derler ve sırıtırlar, ama gerçekten birlikte misafirlere hizmet edip etmediklerini bilmiyoruz.

Barın yanında yaşlı filin yaşadığı ahır vardı, Geumbok'un Chunhui'si oradaydı. İkizler günde üç mal fasulye yiyen bu devasa hayvanı besliyor, yıkıyor ve ona bakıyorlardı. Küçükken fille bir sirkte gösteri yapmışlardı. İkizlerin babasının zaten yedi kızı vardı ve erkek çocuk gelmeyince -daha doğrusu aynı anda iki kız daha gelince!- oracıkta bayılmıştı. O zamanlar ikiz görmek nadirdi. Kimse onları birbirinden ayırt edemiyordu. İnsanlar ne kadar da aynı göründüklerine şaşırıyordu ama öfkeli babaları onlara isim bile vermiyordu. Kimse ikiz kız kardeşleri ayrı isimlerle çağırmakla uğraşmıyordu; tek bir birim olarak, "ikizler" olarak anılıyordu.

İkizler altı yaşına bastığında, yakındaki bir köye gelen bir sirk operatörleri tarafından fark edildiler ve bir çuval pirinç karşılığında takas edildiler. İlk başta, aşırı makyajlı palyaçolar ve gürültülü müzik karşısında bunaldılar, ancak kısa sürede sirk atmosferine alıştılar. Sonunda birlikte performans sergilemeye başladılar, seyircilerden tutkulu tezahüratlar aldılar ve sirkin değerli bir parçası oldular.

İnsanların en çok sevdiği şey ikizlerin Jumbo adlı bir fille yaptığı gösteriydi. Fil çok büyüktü -üç metreden uzun ve iki tondan fazla- ve ikisini de hortumuyla kaldırıp sırtına yatırıyor ve sahnede dolaşıyordu. Filin dans etmesini ve ısıtılmış metal bir plakanın üzerine atlamasını izlemek heyecan vericiydi, ancak gösterinin asıl öne çıkan kısmı o kadar heyecan vericiydi ki herkes nefesini tutup korkudan titredi ve sonunda çılgınca tezahürat etmeye başladı. Bu bölüm filin sahnede yan yana yatan ikizlerin üzerinden polka müziğinin ritmine göre yürümesini, şovmenliğini sergilemesini ve ikizlerin küçük başlarının üzerinden kocaman ayağını kaldırmasını, durmasını ve sonra üzerlerinden atlamasını içeriyordu. Elbette Jumbo asla kaymadı. İkizler Jumbo'yu çok sevdiler ve çalmaya devam ettiler.

Hiçbir performansı olmadığı zamanlarda bile sırtına bakım yapar, sabah akşam onu yıkayıp bakımına büyük özen gösterirdi.

—

Bir gün, her şey dağıldı. Seyircilerin ön tarafında oturan yaramaz bir çocuk, filin kocaman ayağı ikizlerin üzerinden geçtiği sırada, sülün avlamak için kullanılan bir boynuzu yüksek sesle üfledi. Hayatında ilk kez duyduğu sülün çağrısıyla irkilen Jumbo, ayağını ikizlerden birinin üzerine koydu. Küçük kızın pelvisi anında parçalandı ve çığlık attı. Ayaklarının altındaki yumuşak his ve çığlıktan daha da irkilen Jumbo, sahneden fırladı. Panikleyen seyirciler dağıldı ve kaçtı. Fil, bayrakları parçalayarak gösteri alanından dörtnala çıktı. Dışarıda pazar yeri vardı; patikadan aşağı koştu, gelişigüzel bir şekilde gösteri standlarını parçaladı ve insanları uçurdu.

Sonunda, pazar yıkıldıktan ve insanlar yaralandıktan sonra, köylüler hayvanı yakalamak için harekete geçtiler, ancak ikizler için gösteri günleri sona erdi. Küçük ikiz zarar görmemişti, ancak büyük olan eğilemiyor, esneyemiyor veya bir kadının görevlerini yerine getiremiyordu. Sirkin tek bir kıza ihtiyacı yoktu. Bu yüzden ikizler kasabadan kasabaya sirki takip ederken sirk için tuhaf işler ve angaryalar yaptılar. Bir gecede, prenses hizmetçi olmuştu. Bu, şov dünyasının yasasıydı.

—

İkizler büyüdü ve zengin bir kereste fabrikası sahibi olan bir adamın cariyeleri oldular. Kereste tüccarı, kız kardeşi olmadan evine girmeyi reddeden küçük ikizle ilgileniyordu. "Ablam anlaşmanın bir parçası," diye ısrar etti.

İkizler kereste fabrikasında cariyeler böyle oldu. Uyku sırasında bile birbirlerinden ayrılmak istemiyorlardı, bu yüzden keresteci aralarında uyumak zorundaydı, ya da söylentiye göre öyleydi, ama bunu doğrulayacak kimse yoktu.

Birkaç yıl geçti ve köylerinin önünden geçen bir sirk gösterisine rastladılar. Aralarında artık yaşlı ve hasta olan fil Jumbo da vardı. Uyuz lekelerinden irin sızıyordu ve siyah at sinekleri gözyaşı kanallarının etrafında kümelenmişti. Yavaş, yorgun filin arkasında onu kırbaçlayan ve yaralarını tekrar açan bir adam vardı. İkizler Jumbo'nun korkunç durumuna ağladılar. Ona yaklaştılar ve fil onları tanıdı ve büyük sinek kabuklu gözlerini hüzünle kırpıştırdı.

İkizler keresteciye koşup fili satın alması için yalvardılar. Adam onların fikrine karşı çıktı, her şeyden önce bir file nasıl bakacaklarını sordu, ancak ikizler hayvanı satın almazsa toplanıp gideceklerini tehdit ettiler. Keresteci cariyelerine başını sallayarak ipek veya mücevher değil, bir fil istedi, ancak onların ağlak yalvarışlarını reddedemedi ve sonunda Jumbo'yu satın almak için yüklü bir miktar ödedi. Hayvan için kereste fabrikasının yanına bir kulübe inşa etti.

İkizler Jumbo'ya iyi baktılar, pis vücudunu yıkadılar, ona besleyici yiyecekler verdiler ve yaralarını tedavi ettiler ve Jumbo kısa sürede eski görkemli görünümüne kavuştu. Kerestecinin karısı, ikizlerin artık bir fil sahibi olmasına şaşırdı ve büyük bir yaygara kopardı, hayvanı beslerlerse hanenin iflas edeceğinden yakındı ve derhal satılmasını talep etti, ancak ikizler Jumbo'yu aç bırakmadan önce kendilerini aç bırakacakları konusunda ısrar ederek direndiler. Cariyeler ve karısı arasındaki bu tartışma keresteciyi zor bir duruma soktu. Ertesi yıl, gizemli bir hastalığa yakalanıp öldü ve karısı hemen ikizleri ve fillerini evden kovdu.

—

İkizler Jumbo ile göçebe bir hayata başladılar ve en büyük sorunları filin iştahıydı. Kendilerini doyurmayı başarabilirlerdi ama Jumbo günde en az iki mal fasulye yemek zorunda olduğundan kazandıkları tüm para doğrudan filin karnına gidiyordu. İnsanlar onlara filden kurtulmalarını, ya onu sirklere satmalarını ya da gereksiz yere acı çekmemeleri için bir tarlaya terk etmelerini tavsiye ettiler ama ikizler Jumbo'ya tutundular. Çalıştılar

restoranlarda veya barlarda Jumbo için eve artıklar getirebilmek için. Sonunda, Jumbo'yu beslemek için bedenlerini bile sattılar. Neyse ki, ikizleri isteyen müşteri sayısı arttı ve birkaç yıl sonra birikimlerini alıp yakınlarda bir bar açtılar. Bu, ikizler ve Jumbo arasındaki gizli tarihti. Jumbo'nun bu durumu anlayıp anlamadığını kimse bilmiyordu; Geumbok onu beslemek için içeri girdiğinde, sadece orada durup iri gözlerini kırpıştırdı.

Bir gün Chunhui ahırın önünden tek başına geçerken bir ses duydu.

Merhaba küçük hanım.

Chunhui etrafına baktı. Kimse yoktu. Sadece Jumbo isimli fil ahırda duruyordu.

*Beni arayan sen misin?*diye sordu Chunhui.

Evet. Seni arayan bendim. Ah. Ama neden hep oradasın?

Çünkü ben burada yaşıyorum. Sirkte gösteri yaparken her yeri dolaştım.

Sirk mi?

Muhtemelen hiç görmemişsinizdir. Harika. İnsanlar iplerde yüksekte sallanıyor ve sihir yapıyorlar, bir patlama oluyor ve bir güvercin uçup gidiyor. İnsanlar bizim performansımızı izlemek için çok uzaklardan gelirlerdi.

O zaman neden şimdi yapmıyorsun?

Ah, o... sebepler var, dedi Jumbo belirsiz bir şekilde.*Neyse, her yere gittim ve çok şey gördüm. Senin doğumunu izlerken orada olduğumu biliyor muydun?*

Biliyorum. Burada doğdum. Sen nerede doğdun?

Ben Afrika'da doğdum.

Afrika Nerede?

Çok uzakta. Uçsuz bucaksız çöller ve aslanlar, sırtlanlar gibi korkutucu hayvanlar var.

*Ah.*Chunhui, yalağını dolduran haşlanmış fasulyelere baktı.*Tadı nasıl?*

Çok değil. Bu, Afrika'daki yapraklarla kıyaslandığında yiyecek bile değil. Böğürtlen yaprakları çok güzel.

*Bana iyi görünüyor...*Chunhui, aşırı haşlanmış fasulyelere aç gözlerle baktı.

İster misin?

Aslında hayır. Ama tadı nasıldır merak ediyorum.

Tamam, küçük hanım. Dene. Ama sadece sen. Başka kimse deneyemez, annen ya da başkası. Tadı pek güzel olmasa da, ikizler bana bunu yedirmek için çok çalışıyorlar, görüyorsun ya.

—

Bir gün, Geumbok evden kaybolan Chunhui'yi arıyordu. Kızını ahırda oynarken buldu ve koşarak geldi, fil tarafından çiğneneceğinden korkuyordu. Ama Chunhui'nin yemlikte oturduğunu ve Jumbo ile fasulye paylaştığını fark etti. Geumbok kızı oradan aceleyle çıkardı ama Chunhui her fırsatta Jumbo ile oynamaya gitti. Sonunda Geumbok, Chunhui'nin Jumbo ile tehlikede olmadığını anladı ve yavaş yavaş aldırış etmemeye başladı.

—

Bu arada Geumbok ve ikizler birbirlerine güvenmeyi öğrenmişlerdi ve barı işletmek için birlikte iyi çalışıyorlardı. Geumbok ikizlere düşkündü ve mümkün olduğunca uzun süre kalmayı planlıyordu. Bir gün, yaklaşık bir yıl geçtikten sonra, sokakta memleketinden biriyle karşılaştı. Uzun zaman önce birlikte oynadığı, birbirlerinin bedenlerini keşfettiği çocuktu bu. Herkesin Trickster dediği çocuk. Şimdi şifalı otlar ve eşyalar satan gezgin bir satıcıydı ve sözlü yeteneklerini iyi bir şekilde kullanıyordu. Geumbok onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki ona sarıldı ve gözyaşlarına boğuldu.

Onu eve getirdiğinde ve ikizlerle tanıştırdığında, çok heyecanlandılar; sanki kendi tarihlerinin bir parçasıymış gibi hissettiler. Geumbok'un eski arkadaşı için içki ve yiyecek getirdiler. İki eski arkadaş hayrete düşmüştü

on yıldan fazla bir süre sonra birbirlerini hatırlayıp tanıdıklarını ve birbirlerine yetiştiklerini. Geumbok soruları sordu ve Trickster cevapladı. Gençliğinden beri pazardan pazara gidiyordu. Bir kadınla tanışmış ve onunla evlenmişti, ancak evlendikten kısa bir süre sonra kadın bir hotteok satıcısına aşık olmuş ve onunla kaçmıştı. Şimdi yalnızdı. Çocukken yetenekli bir hikaye anlatıcısıydı, ancak şimdi yetenekleri öylesine gelişmişti ki her mantıklı ve güzel cümle iç çekmelere, gözyaşlarına ve kahkahalara neden oluyordu. Memleketlerindeki insanlarla ilgili hikayeler anlatmaya başladığında, üç kadın onun gevezelik yeteneğinden o kadar etkilenmişlerdi ki çorbanın taştığını veya pirincin yandığını fark etmezlerdi. Bu abartma yasasıydı.

Sonunda Geumbok babasını sordu. Trickster, babasının uzun zaman önce öldüğünü söylemeden önce bir an tereddüt etti. Daha da şok edici olanı, Geumbok'un evden ayrıldığı gece, rezervuarda ölmüş olmasıydı. Geumbok, ölümünden ancak on yıldan fazla bir süre sonra, evden ayrılırken balıkçıya söylediği yalanın gerçek olduğunu fark etti. Arkadaşı gittikten sonra, odada tek başına oturdu ve kendi babasını öldürdüğü için suçluluk duygusuyla ağladı.

—

Bu sefer, yara izi olan adam yerine, rüyalarında ona gelen ölü babasıydı. Sırılsıklamdı ve ayaklarına su bitkileri dolanmıştı. Geumbok gitme zamanının geldiğini anladı. Zaman zaman şehre gelen bir tuz satıcısından, insanların çok uzakta olan Pyeongdae'de bir restoran işletmek için birini aradığını öğrendi. Orası neredeyse, en azından gidilecek bir yerdi. Geumbok o işi almaya karar verdi. Dehşete düşen ikizler, yeni bir şehre bir bebekle bekar bir kadın olarak gideceği için onu kalmaya ikna etmeye çalıştılar, ancak Geumbok uykusuzdu ve her geçen gün kilo kaybediyordu. Onu o halde orada tutamazlardı. Geumbok'a acıyarak, gezmeye mahkûm olan ona acil durumlar için yüklü miktarda para verdiler.

—

*Endişelenme küçük hanım. Tekrar görüşeceğiz.*Chunhui'nin ayrılacağını anlayınca üzüldüğünü belirten Jumbo, şöyle konuştu:

*Öyle mi düşünüyorsunuz?*Chunhui, filin uzun hortumuyla başını güven verici bir şekilde okşadığı sırada Jumbo'nun kalın bacaklarından birine sarıldı.

Tabi ki. İnsan özlediklerivle mutlaka kavuşuyor.

Ertesi gün, Geumbok ikizlere veda ederken küçük Chunhui'nin elini tuttu, herkesin yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Ve Pyeongdae'ye doğru yola çıktı, yaşayan dünyadaki son evi, tüm tutkular kendini yakıp yok ettikten sonra duman gibi uçup gidecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

Pyeongdae

Papatya Pireotu

LONG,UZUN ZAMAN ÖNCEPyeongdae'den geçerken üzerinde eski bir beonggeoji olan talihsiz bir gezgin şair geride bir şiir bıraktı.

Pyeong kelimesi düz ama geniş olmayan alan anlamına gelir Dae kelimesi çiftlik anlamına gelir ama insanların yaşayamayacağı bir yer anlamına gelir ... Hey, aptal köpekler! Havlamayı kesin!

Komşu bir köyden geçerken -her ne kadar komşu köyler her iki yönde de en az otuz li uzaklıkta olsa da- muhtemelen şu ismi duymuştu: *Pyeongdae*ve geniş açık tarlaları resmetmişti. O geniş açık tarlalarla çevrili, bereketli bir hasatla dolu müreffeh bir köy hayal etmiş olurdu. Sonra zenginlerin büyük, kiremit çatılı evlerini beklerdi, zengin bir adamın evinde oturup aç karnını doyurmayı, evin erkeğiyle bir içki paylaşmayı umardı. O içkiye, sahibinin yüzünü huşu ve saygıyla dolduracak bir şiir dizesi eşlik ederdi. Şanslı olacağına inanmış ve adamın oğlunun öğretmeni olarak kışı orada geçirmeye ikna edilmiş olabilirdi. Ve hatta her şey yolunda giderse Pyeongdae'ye yerleşebileceğini, kutlanabileceğini, iyi bir dulla tanışabileceğini ve yaşlılığını orada rahatça geçirebileceğini hayal etmiş bile olabilirdi. Gezginlerin umutları genellikle mütevazıdır.

Ama tepenin zirvesine vardığında ve köye baktığında, hayali geri dönülmez bir şekilde paramparça olmuş olmalıydı. Çünkü oraya varmak için otuz li'den fazla koştuktan sonra gördüğü şey, tepenin dibine dağılmış, tek bir düzgün bahçe bile olmayan birkaç bakımsız kulübeydi ve bu yüzden zaten yorgun olan bacakları dayanamayıp yere çökmek isterdi. Ama karnına tutsak olduğu ve açlık düşmanı olduğu için, yorgun bedenini sürükleyerek bir

bacasından dumanlar tüten, her kapının önünde "Merhaba!" diye bağıran bir ev. Ama tek bir haşlanmış patates bile yemeden köyden tökezleyerek uzaklaşmış olurdu. Bu onu huysuzlaştırırdı ve öfkesini serbest bırakmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığı için, yerin adını eleştirirdi. Muhteşem şiiriyle intikamını almak üzereyken, son kıtada takılıp kalırdı ve mücadele ederken arkasından yüksek sesle havlayan köpekler duyardı. Genel olarak konuşursak, büyük edebiyat eserleri böylesine beklenmedik yerlerde, böylesine garip durumlarda doğar ve böylesine önemsiz şeylerden ilham alır.

—

Pyeongdae'ye demiryolu gelmeden önce, köylülerin geçim kaynağı yatay olmaktan çok dikeydi. Majigi ile ölçülebilecek kadar büyük tek bir tarla veya pirinç tarlası yoktu ve sahip oldukları tek şey, her taraftan onları engelleyen dağlardı, bu yüzden hayatta kalmak için yapabildikleri tek şey tepeler ve vadiler boyunca titizlikle yukarı aşağı yürümek, mantar ve eğrelti otu ve melekotu kökü gibi şifalı otlar kazmak veya vadilere tavşanlar ve geyikler için tuzaklar kurmaktı. İlkel avcı-toplayıcı yaşamın ötesine geçemiyorlardı. Bu şekilde yaşadıkça, daha küçük gözlerin bu işte büyük gözlerden daha faydalı olduğu ve sivri ayakların düz ayaklardan daha kolay manevra yaptığı ortaya çıktı, bu yüzden gözleri küçüldü ve ayakları toynaklı hayvanlar gibi daha sivri hale geldi. Deriyi çiğneyerek tabakladılar, bu yüzden dişleri büyüdü ve soğuk hava buraya diğer yerlere göre daha erken geldi, bu yüzden burunları daha uzun ve yüzleri daha düz oldu. Bu, evrim yasasıydı.

Pyeongdae sakinleri için bu dikey yaşam biçimi, demiryolu köye geldiğinde sona erdi. Demiryolu, sola ve sağa uzanan yatay ve düz çizgilerden oluşan bir evren kurdu. Askerler (aslında arazi ölçümcüleriydi ama Pyeongdae sakinleri bunların asker olduğuna inanıyordu) askeri miğferler takıyordu (aslında güvenlik teçhizatıydı ama Pyeongdae sakinleri bunların askeri miğferler olduğuna inanıyordu) ve hafif makineli tüfekler tutuyorlardı (aslında arazi ölçümcülerinin aletleriydi ama Pyeongdae sakinleri bunların hafif makineli tüfekler olduğuna inanıyordu)

bu tepeden o tepeye gidip bütün gün tavşan güttüler—Pyeongdae sakinleri onların yaptıklarına inanıyordu—ve tek bir tavşan bile yakalayamadan gittiler. Bundan kısa bir süre sonra, köyün arkasındaki tepelerde bir tank (aslında bir buldozerdi ama Pyeongdae sakinleri bunun bir tank olduğuna inanıyordu) belirdi ve acımasızca dağı düzleştirmeye başladı.

Dünyanın geri kalanından tamamen izole olması nedeniyle, Pyeongdae kısa bir süre önce gerçekleşen korkunç savaştan etkilenmemişti ve aslında kimse bir savaş olduğunu fark etmemişti bile; köylüler, yabancıların dağlarına yönelik saldırgan saldırılarından dehşete düşmüştü. Hiçbir şey yapmazlarsa, askerler yaşam kaynakları olan dağı tamamen yok edeceklerdi; öylece oturup seyredemezlerdi. Köyün büyüğünün evinde toplandılar. Gece geç saatlere kadar durumu tartıştılar, bu esnada her türlü fikir alışverişinde bulunuldu. Ertesi sabah, istemeyerek de olsa bir sonuca vardılar: Öfkeli, aç askerleri, köylülerin kendilerinin yakaladığı şeyleri onlara vererek yatıştırmaya çalışacaklardı. Depoladıkları tüm hayvanları topladılar, sonra tuzakları kontrol etmek için dağa çıktılar ve iki yaban domuzu, iki geyik, dört geyik, yedi porsuk ve otuz küsur tavşan buldular. Adaylıklarını hızla A-çerçevelerine yığdılar, dağdaki asker kampının yakınına yerleştirdiler, sonra geri dönüp aceleyle köye geri döndüler. Demiryolu işçilerinin, her şeyin nasıl olduğunu anlamadan, birkaç gün boyunca bu lüks ziyafetin tadını çıkardıklarını söylemeye gerek yok.

—

Her neyse, demiryolunun inşası böyle başladı. Kısa süre sonra, insanlar iş için başka yerlerden Pyeongdae'ye gelmeye başladı. Önce demiryolu işçileri, inşaat şirketi çalışanları ve şantiye müdürü geldi, sonra onlara hizmet etmek için ortaya çıkan barlar ve restoranlar ve onlara hizmet eden kadınlar, sonra kadınların ihtiyaç duyduğu şeyleri satan satıcılar ve seyyar satıcılar ve en sonunda bir yıl sonra, tren köyden geçmeye başladığında, yaralı işçileri tedavi eden doktorlar, papazlar, misyonerler, rahipler ve rahipler geldi

ruhu tedavi eden, sonra şapeller, kiliseler ve tapınaklar inşa edilen, bunları inşa edecek işçileri getiren, sonra bu işçilere hizmet edecek kadınlar gelen ve bu şekilde insanlar uzak şehirlerden ve yakın köylerden iş, görülecek şeyler, fırsatlar, sadık kişiler, eş aramak için geldiler ve daha sonra Pyeongdae'nin yerel tarihçileri bu çağdaki ani nüfus artışını şehrin ilk büyük patlaması olarak adlandırdılar.

Anne ve kızı ikizlerden ayrıldıktan yaklaşık yedi gün sonra, uzun süredir uykuda olan dağ köyü yeni yeni uzamaya başladığı bir zamanda Pyeongdae'ye geldiler. İkizlerden ayrıldıktan üç gün sonra, yakındaki bir kasabadan trene bindiler ve tren yolculuğu dört gün daha sürdü. Geumbok pencereye yaslandı, dağların ve nehirlerin sonsuza dek vızıldayarak geçmesini izledi. Tren yavaşça ilerledi, toprakta sürünen bir solucan gibi vadilerden geçti ve bazen bir tepede yarım günden fazla durdu.

Geumbok, ikizlerin onlar için hazırladığı pirinç toplarını yedi. Chunhui sessizce pencerenin yanına oturdu ve dışarıdaki manzarayı izledi, yemekle ilgilenmiyordu. Gördüğü her şeyi bir kenara koyuyordu: ilk kez gördüğü geniş gökyüzü, sürekli değişen bulutlar, dökülmüş yaprakların deseni, koyu kahverengi tarlaların düzensiz olukları ve rayların kenarında sıralanan, adını bilmediği çeşitli otların canlı renkleri. Onun eşsiz yeteneği, o sıradan, anlamsız görüntüleri, sürekli değişen ve kaybolan tüm nesneleri ve fenomenleri algılama yeteneğiydi. Duyuları o kadar keskindi ki, sadece annesinin ona verdiği pirinç toplarının nemli ve yapışkan dokusunu ve her yerine serpilmiş susam tohumlarının cevizli kokusunu değil, aynı zamanda onları yapan ikizlerin sıcak, nazik ellerini de algılayabiliyordu. Hatta hangilerinin büyük, hangilerinin küçük tarafından yapıldığını bile söyleyebiliyordu.

—

Beyaz çiçekler kısa sürede rayların kenarlarını kapladı. Trendeki çoğu insan raylar boyunca hangi çiçeğin açtığını umursamadı, ancak birkaç kişi

gözü böyle şeylere yatkındı, bunların ne olduğunu merak ediyordu. Okyanusun ötesinden gelen, dünyayı dolaşan demir yolu traverslerine tohum olarak saklanmışlardı ve tahta travers raylara takılır takılmaz, doğanın yasalarına göre rüzgarın da etkisiyle demir yolunu takip ettiler ve tarlalara ve dağlara yayıldılar.

Papatya pireotu.

Chunhui annesinin elini tutarak Pyeongdae tren istasyonuna vardığında, Pyeongdae tren istasyonunun etrafında çılgınca çiçek açan, hüzünlü ama çevik, terk edilmiş ama hoş bir şekilde sade, basit çiçeğin adıydı bu. O çiçek, gittiği her yere onu takip etti; daha sonra onları tuğla fabrikasının avlusunun bir köşesinde, hapishane duvarlarının altında ve onu tuğla fabrikasına geri götüren demir yolu rayları boyunca bulacaktı.

—

İstasyonda, Geumbok gibi umut ve hayallerle gelen insanlar, aradıklarını hiç bulamamış ve Pyeongdae'den ayrılmaya çalışan diğerlerinin yanından geçiyorlardı. Orman düzleştirilmişti ve istasyonun önünde devasa çam kütükleri düzensiz yığınlar halinde istiflenmişti ve istasyon meydanı kütükleri taşıyan kamyonlar, direk taşıyıcıları ve A tipi taşıyıcılarla doluydu. Seyyar satıcılar, istasyonun önünde kavurucu güneş altında dükkan kurmuşlardı ama kimse Geumbok'a bakmıyordu. Eğer onun Pyeongdae'yi yakında altüst edeceğine dair bir fikirleri olsaydı, onunla tanışmak için sıraya girerlerdi ama o sırada o, hayatındaki kaderini terk etmiş sıradan bir kadındı. Yorgun yüzünün üzerinde hâlâ karanlık bir gölge vardı ve jeogorisi, ilkbaharın sonlarındaki sıcakta terle lekelenmişti.

Bu ne burada ne de orada, ama o gün istasyonun yanındaki bir ağacın altında janggi oynayan yaşlı bir adamın onun bakımsız halini görüp "Ne kadar garip!" diye bağırdığını ve bir danışmanın yanına konulmuş bir topla atını değiştirmek için sırtını döndüğünü ve "O kadın yüzünden Pyeongdae daha fazla sorun yaşayacak" veya buna benzer bir şey söylediğini söylüyorlar, ama bu hikaye gerçekten de uydurulmuş gibi görünüyor. İstasyonun önünde janggi oynamak için oturulabilecek bir ağaç olmadığı gibi, aynı zamanda çok özel bir

bir atı bir topla değiştirmek, her şeyin icat edilmiş olma olasılığını artırır. Neyse, o zaman da şimdi de, daha önce gerçekleşmiş bir şey hakkında şunu veya bunu söylemek istemek insan doğası olmalı.

Kahve

AUZUN ZAMAN VARDIYaşlı cadının—onu unutmadın mı?—çiçek bozuğu oduncuyu bıçaklayıp demir yolu raylarının dibine gömmesinden bu yana zaman geçti. Her şey ordunun kontrolündeydi. Güney'deki general ve Kuzey'deki general birbirlerini öldürmeleri için suikastçılar göndermeye devam ettiler ama hiçbiri başaramadı. Büyük savaş sona ereli çok uzun zaman olmamıştı ve bu yüzden diğer tarafa duyulan nefret hala zirvedeydi. Her taraf farklı yasalar çıkardı ve kendi bölgelerinden vergi topladı. Cinayet ve tecavüz yasadışı hale geldi, soygun, kundakçılık ve kavga da öyle. Bu da insanların yapacak daha az şeyi olmasına neden oldu. Hayat basitleşti ve eskisi kadar doğal olmadı.

Modern medeniyet dedikleri şeyin büyük dalgası şehirlerde kükredi ve hatta Pyeongdae'ye doğru ilerledi. Kısa bacakları ve sivri ayaklarıyla Pyeongdae yerlileri, başka yerlerden gelen her türlü insanla karışmaya başladı ve kendilerine özgü özellikleri artık tespit edilemedi, benzersiz ethosları yavaş yavaş yok oldu. Pyeongdae halkı artık dağ otlarını kazmıyor veya tuzak kurmuyordu. Dünyadan tamamen kaybolan Neandertaller gibi, Pyeongdae yerlileri de yok olmaya mahkûmdu.

Köyün bir ucunda basit bir restoran işleten Geumbok, bu noktada otuzuna yaklaşıyordu. Gençliği gitmişti ve hayatının en tutkulu dönemlerinden uzaklaşıyordu. Bu üzücü bir gelişmeydi, ancak diğer yandan şimdi dinlenmek için zamanı vardı, aceleci tutku ve üzüntüden çıkıp yaralarını iyileştiriyordu. Bu süre zarfında, yara izi olan adam ve Geokjeong'un anıları silindi; şimdi, yüzleri bile zihninde belirsiz parıltılardı. Uzun bir süre sonra ilk kez, bir huzur duygusunun tadını çıkarıyordu. Görünüşe göre, birçok kişiden biriydi.

Dünya, sessizce yaşıyordu. Ama o küçük bedende saklı olan büyük tutku henüz kendini göstermemişti bile.

—

Kısa süre sonra Chunhui, Geumbok'tan daha ağırdı. Hala konuşamıyordu ama nesneler ve olgular hakkındaki anlayışı derinleşmişti ve dünya hakkında topladığı bilgiler vücudunda depolanıyordu. Tüm bunları kavramak yeterince bunaltıcıydı ve bu da hayatını yaşamak ve sosyal durumları kavramak için bilmesi gerekenlere karşı uyanık olmasını engelliyordu. En çok eksikliğini duyduğu şey dil anlayışıydı. Chunhui'nin kulağına, insanların söylediği şeyler o kadar karmaşıktı ki söylenenlerin ardındaki anlamı çözmekte zorlanıyordu ve insanların sözlerini taklit etmek için kendi ağzını kullanabileceğini hayal etmek daha da imkansızdı. Dil konusunda doğuştan bir yeteneği olmadığı ve öldüğü güne kadar konuşamadığı için, etrafında sonsuza dek fışkıran kelime akışından sık sık kafası karışıyordu. Söylemeye gerek yok, iletişim kuramaması onu dünyadan soyutlamıştı. Anlayabildiği şeyler bile insanların söylediklerinden değil, konuşmacının ifadesinde ve jestlerinde algılayabildiklerinden ve seslerinin tonundan ve şiddetinden geliyordu. Ama hayatının alışılmadık derecede zorlaşacağına dair işaretler ortaya çıkmaya başlamıştı bile.

—

Restorandaki durgunluklarda Geumbok kendine kahve yapardı. O zamanlar kahve bulmak zordu, bu yüzden yakındaki şehre her gittiğinde eve kahve çekirdekleri getirirdi. Kahvenin ekşi kokusu ona liman şehrindeki hareketli kafe ve tiyatroyu hatırlatıyordu. Kahvesini yudumlarken Geumbok memleketindeki insanları, liman şehrinde edindiği arkadaşları ve ikizleri özlemle düşündü.

Gariptir ki, Geumbok kısa sürede değerli kahvesi sayesinde restoranı dönüştürecekti ve bu onun asla tahmin edemeyeceği bir şeydi. Yoldan geçen insanlar, kahve kokusunu koklayacaktı

sokakta toplandılar ve bu yepyeni kokuyu merak ederek restoranda toplandılar. Hatta Geumbok'tan tadına bakmasını istediler. Ve tabii ki Geumbok'un mükemmel iş anlayışı bu fırsatı kaçırmadı. Kısa süre sonra restoranda kahve satmaya başladı. Kahvenin zarif kokusu ve Geumbok'un neşeli varlığı, narin büyüleyici ve şehvetli tavırlarıyla erkekleri restorana çekti. Kahve içmeye gelen insan sayısı arttıkça işi de büyüdü ve büyüdü, öyle ki sadece kahve yapmak için bile daha fazla yardıma ihtiyacı oldu. O zamanlar çay evi veya kafe konsepti hala oldukça yeniydi, bu yüzden insanlar artık gerçekten bir restoran olmayan restorana Chunhui's Mom's Place adını verdiler. Daha sonra Chunhui's Mom's Place, Pyeongdae tarihindeki ilk kafeyi işaret ederek dışarıya Pyeongdae Café yazan bir tabela astı.

—

Kafe hareketliydi ama kimse Chunhui'ye dikkat etmiyordu. Kız karanlık, girintili köşeleri severdi ve bir deliğin önünde çömelerek gün boyu farelerin girip çıkmasını izlerdi ya da günlerce kafenin önünde oturup bir bahçe balsamının büyümesini izlerdi. İnsanların pek tanımadıkları ve kendi yaşındaki diğer çocuklardan çok daha büyük olan bir kıza dikkat edecek vakti yoktu. Annesi için de aynı şey geçerliydi.

Geumbok düşünceli bir insan değildi. Duygularına sadıktı ve sezgilerine saçma bir derecede inanıyordu. Balina görüntüsüne hayran olan, kahveye düşkün, kendini filmlere kaptıran ve her zerresini aşka adayan türden bir insandı. "Ilımlılık" kelimesi onun için geçerli değildi. Aşk ancak ateş gibi yakıcı olduğunda aşktı ve nefret ancak bir buz tabakasından daha buzlu olduğunda nefretti. Korkusuzca elini Geokjeong'un karnına koymuştu ve aynı elle yara izi olan adamı bir zıpkınla düşüncesizce bıçaklamıştı. Peki ya bir annenin çocuğuna olan sevgisi? O öyle böyleydi. Belki de biraz daha az olduğunu söylemek daha doğru olurdu. Chunhui en başından beri annesinin dikkatini çekememişti. Geumbok hayatına giren bu organizmaya karşı garip bir rahatsızlık hissediyordu ve onun yanında huzursuz hissediyordu. Chunhui'nin Geokjeong'un tohumundan olduğunu anladıktan sonra,

çocuk daha da uzaktan. Geokjeong bir zamanlar varlığının her parçasıyla sevdiği bir adam olmasına rağmen, aynı zamanda aptallığı ve karışıklığı, oburluğu ve kaba kuvveti, trajediyi ve talihsizliği temsil ediyordu.

—

Kafedeki insanların akını ve taşan sözleri Chunhui'nin aklını kaçıracağını hissettirdi. Kafenin içindeki ve dışındaki nesneleri incelemeyi bitirdikten sonra dışarı çıktı ve pazarda dolaşmaya başladı. Pazar, ilgisini çeken yabancı şeylerle doluydu. Chunhui zamanın nasıl geçtiğini anlamadı, şuna buna dokundu, kokladı ve inceledi ve ancak biri onu fark edip kovduğunda oradan ayrıldı. En çok soğuk, sert metalin, kükreyen ateşin, kaynayan erimiş metalin ve alev alev sıcaklığın olduğu demirciye çekildi. Atölye, Chunhui'nin duyularını büyüleyen çekiç sesleriyle uğulduyordu. Körük, sertleştirme ve çekiçleme işinden sonra katı metalin nasıl parlak, ışıldayan aletlere ve çiftçilik araçlarına dönüştüğüne hayran kalmıştı.

Bir gün, işçiler öğle yemeği molası verdi ve Chunhui, çeliği dövdükleri devasa örsü eve getirdi. Örsün onu almasına neyin sebep olduğu veya o ağır şeyi tüm yol boyunca nasıl sürüklemeyi başardığı bilinmiyor, ancak biri onun çaldığını söylese bile, hiç kimse genç bir kızın o ağır metal bloğunu kendi başına kaldırabileceğine inanmazdı. Sıkıldığında her zaman onunla oynardı, bir kız için gerçekten alışılmadık ve ağır bir oyuncaktı. Örsle takıntılı olmasının gerçek nedeni, bıçak, çekiç ve diğer harika aletler ürettiğini düşünmesiydi. Ancak kısa süre sonra bunun hiçbir şey üretemeyen ağır bir metal parçası olduğunu fark etti ve sonunda onu arka bahçeye attı. Bu şekilde Chunhui, gerçek dünyayı anlayabilmeden önce bile kendi evrenine daha da derinlemesine batıyordu.

—

Kafe gelişti. İnsanlar anlaşmalar yaptı, kör randevulara çıktı ve kafede ayakta bekletildi. Pyeongdae Kafe, zor hayatlarından kaçtıkları, gizli anlaşmalar yaptıkları ve tembel gangsterlerin buluştuğu yerdi. Kafe, bir zamanlar izole edilmiş Pyeongdae sakinlerine her türlü yeni deneyimi sunuyordu. Bu, uyuşturucu kadar güçlüydü ve üzerlerinde silinmez bir etki bıraktı.

Zarif bir atmosfer ve romantik duygular onlar için yeniydi, "ayakta durmak" ifadesi de öyle. Kafede çalışan kızlar da öyle, Pearl Sisters'ın söylediği hit şarkı "A Cup of Coffee", sakız çiğnemek, futbol, "Amerikan tarzı" benimsemenin verdiği cesur özgüven, "siyah" kahve ve onun acı tadı. Kafede saatlerce kalan insanları ifade eden yeni bir argo ortaya çıktı. Ssanghwa çayı, tanışma randevuları, sigara içmenin artması, her masada bulunan büyük kutudan kibritleri üst üste koyma veya kapma alışkanlığı, bilgi yarışmaları, anlamsız şakalar, karanlık köşelerde çalınan öpücükler, Breakout oyunu, King Crimson'ın "Epitaph" şarkısı, üzerine şarkı isteklerinin yazılabileceği küçük kağıt parçaları, DJ'lerin ortaya çıkışı, DJ'lerin Korece kelimeleri Amerikanlaştırılmış bir şekilde telaffuz etme alışkanlığı, kafe kızlarının "teslimat" için evinize gelmesi için bilet satma ve insanların "Biraz daha doldurabilir miyim?" dediğinde İngilizce "yeniden doldurmak" kelimesinin yanlış kullanılması, vb.

—

Geumbok, ancak şımartabileceği biri olduğunda çiçek açan bir kadındı. Tekrar canlandı ve liman şehrindeki erkekleri çileden çıkaran koku geri geldi, ama eskisi kadar güçlü değildi. Erkekler onu rahat bırakmıyordu. Gün boyu kafede oturup onu rahatsız ediyorlardı. Hepsinin istediği şey, Geumbok'un geniş kalçalarının arasında saklı gizemli bölgeydi. Ama o, hâlâ kendisiyle ilişkiye giren erkeklerin uğursuzluk getirdiğine inandığı için hepsini sert bir dille reddetti. Bunun yerine, erkek müşterileri mutlu etmek için kahve servisi yapmaları için genç kadınlar tuttu - kafe kızları. Erkekler onlarla takılmak ve kendilerini

etkileyici görünüyorlar, kahve yerine menüdeki pahalı çayları, ssanghwa veya ginseng'i sipariş ettiler. Ve tabii ki satışlar fırladı.

—

Kafeye sık sık gelen adamlar arasında Mun adında bir işçi vardı. Savaş sırasında ailesinden ayrılmıştı. Günlük işçi olmasına rağmen, insanların ona hafife almasını zorlaştıran ciddi bir tavrı vardı. Kafedeki kızları rahatsız etmiyor ya da Geumbok'un kıçına dik dik bakmıyordu. Kahvesiyle köşede tek başına oturuyor ve düşünceli bir bakışla dağlara bakıyordu; memleketindeki karısını ve çocuklarını özlüyor muydu, bilmiyoruz. Neyse, alışılmadık varlığı Geumbok'un gözlerini çekiyordu. Kahve yaparken köşede oturan Mun'a istemeyerek de olsa bakıyordu. Saçları ağarmıştı ve pek de yakışıklı değildi; Geumbok'u çeken sadece ağırbaşlı tavırları mıydı? Savaştan önce Çin'de bir tuğla fabrikasında çalışmıştı ve kısa süre sonra Geumbok'un en sadık danışmanı ve samimi iş ortağı olacaktı. Hayatının geri kalanında onun yanında kalacaktı. Ancak kendisi de Geumbok'un bastırılamaz kararsızlığı ve pervasızlığı yüzünden kötü muamele görüyordu. Bunların hepsi zamanı gelince anlatılacak. Ama önce bizi başka bir ilginç olay bekliyor.

Yıldırım

TŞAPKAJBİR, yağmur mevsiminde, şiddetli sağanak yağışlar yolları sular altında bıraktı ve ev eşyaları ve hayvanlar şişmiş derelerde sürüklendi. Geumbok'un eski evi su sızdırmaya başladı. Bir kereliğine, kafe bomboştu. O gece, Geumbok erken yatağa girdi. Tavandan su damlıyordu, bunun için yere bir kase koymak zorundaydı. Chunhui yan odada uyuyordu. Geumbok kendi kendine yeni bir ev inşa etmek için para biriktirmesi gerektiğini düşündü.

Gece yarısı, Geumbok uykuya daldıktan sonra, birkaç adam evine geldi. Hala şiddetli yağmur yağıyordu ve her yer ıslak ve çamurluydu. Komşu bir köyde yaşayan bu gangsterler, bir liman kentinden gelen ve garip kokulu bir çay satarak büyük paralar kazanan bir dul kadından haberdar olmuşlardı. Bunlar, uzun zaman önce yaşlı cadının parasını çalmaya gelen gangsterlerin oğullarıydı. Her şeyi babalarından öğrenmişlerdi ama babalarından bile daha zalim ve daha detaycıydılar. Bu yağmurlu gecede gelmeleri, detaylı planlarının bir parçasıydı.

Adamlar Geumbok'un boğazına bir bıçak dayadı ve onu tehdit ederek para istediler. Geumbok onlara sahip olduğu her şeyi verdi; dövülmek veya yaralanmak istemiyordu. Zaten birçok ölüme tanık olmuştu ve onun için hiçbir şey hayattan daha değerli değildi. Adamlar önce parasını alıp onu öldürmeyi planlıyorlardı ve onu öldürmeden önce sırayla ona tecavüz edeceklerdi. Bu, babalarından kalma yasalarıydı. Yaşlı cadı hayatını kurtarmayı başarmıştı çünkü ağzını hiç açmamıştı. Şimdi Geumbok'un tecavüze uğrayıp trajik bir şekilde öldürülmeye doğru gittiği anlaşılıyordu.

Geumbok'un iç çamaşırlarını yırttılar. Gençliğinin zirvesi geçmiş olmasına rağmen, cildi parlıyordu ve özel kokusu hala havayı kokutuyordu. Adamların gözleri heyecanla parlıyordu; bu beklediklerinden daha iyi bir ödüldü. En yaşlı adam, diğerleri dışarıda beklerken ona atıldı. Geumbok, sanki çoktan pes etmiş gibi, mücadele bile etmedi.

—

Annesinin odasından gelen garip seslerle uyanan Chunhui kapıyı açtı. Çıplak annesinin yerde yattığını ve üstünde garip, çıplak bir adamın soluk soluğa kaldığını gördü. Chunhui şok olmuştu. Annesinin bir tür tehlikede olduğunu hissetti; soluk soluğa kalan adam düşmandı. İçgüdüsel olarak ona doğru koştu. Elbette Chunhui iriydi ama beş yaşında bir kız ne yapabilirdi ki? Sırtına yapıştı ve saçını çekti ama adam onu ittiğinde geriye uçtu ve kapıdan içeri düşerek dışarıdaki yere indi. Geumbok yüksek sesle ağlayarak kızını çağırdı. Çığlıkları yağmur tarafından boğulmuştu ve çitin ötesine geçmiyordu. Geumbok sert adamı itmek için çabaladı ama adam kıpırdamadı. Kızı ölecekti. Hayatında ilk kez yaşadığı muazzam zevkten soluk soluğa kalmıştı. Doruk noktasına ulaştığında, genç kızın odada önünde durduğunu ve başının üstünde kocaman bir örs tuttuğunu gördü. Sonra bir gümleme sesi geldi ve görüşünü kaybetti. Ne yazık ki adam o gece doruk noktasının gerçek zevkini yaşayamadı.

Diğerleri içeri daldılar ve inanılmaz bir şeye tanık oldular. Arkadaşları ölmüştü, kafası parçalanmıştı ve kanlı bir örs, cesedinin yanında duran genç bir kızın yanında yerde duruyordu.

Adamlar dehşete kapılmıştı. Yaşı belirlenemeyen garip bir kızın ortaya çıkması onları kesinlikle korkutmuştu, ama arkadaşlarının kafatasını açıkça kıran örs de öyle. Arkadaşlarını öldürenin Chunhui olduğunu hiç hayal etmemişlerdi. Bunun yerine, her biri doğaüstü bir varlık hayal etmişti. Uzun zaman önce kalplerinden sildikleri dehşet ve suçluluk duygusuyla yeniden tanıştıklarında bir ürperti hissettiler. Tam o anda

an, şimşek çaktı ve gök gürültüsü odayı salladı. Yavaşça geri çekilirken içlerinden biri kapıya takılıp düştü. Dehşet içinde çığlık atmaya başladı ve hepsi olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtılar. Ama Geumbok'un parasını almayı ve ölü arkadaşlarının cesedini de yanlarında sürüklemeyi başardılar—sonuçta profesyonellerdi.

—

Geumbok, adamlar gittikten sonra sıkıntıya girdi ve bir başka ölüme tanık olmanın korkunç anıları canlandı. Ne yaptığını bilmeden boş boş duran küçük kızına sarıldı. Chunhui, annesinin karmaşık duygularını anlamıyordu. Hissettiği tek şey, bebekliğinden beri ilk kez annesinin kollarında olmanın verdiği sıcak mutluluktu. Her zaman mutluluğa daldığında yaptığı gibi, ahırın nemli sıcaklığını ve malçın mayalanmış kokusunu ve Jumbo adlı fili ve ona her zaman gülümseyen ikizleri hatırladı. Dışarıda yağmurun patırtısını dinleyerek uykuya daldı.

—

O geceyi hatırlamamızın sebebi sadece Geumbok'un tecavüze uğraması ve birikimlerinin çalınması değil. O geceki, onun talihsiz kaderini bir başka vahşi fırtınaya iten mucizevi olay, sadece uzun, şiddetli yağmurlar yüzünden gerçekleşti. Ne demek istiyorum? Sabırsız okuyucu, lütfen sabırlı olun.

—

Geumbok kendini toparladı ve Chunhui'nin yanına uzandı. Tavandan damlayan su ve dışarıdaki şiddetli yağmur sesi, sanki suyun içinde yatıyormuş gibi hissetmesine neden oldu, vücudu ve zihni nemliydi. Uyuyamıyordu. Şimdi tüm birikimleri gitmişken nasıl hayatta kalacaktı? Evini yeniden inşa etme planı boşunaydı. Tüm azmi yok olmuştu ve kafeden vazgeçip ikizlerin yanına geri taşınmak istiyordu.

Karanlık tavana baktı, ıslak olduğu için daha da karanlık görünüyordu. Tavanın çökebileceğinden endişelenmeye başladı. Ve tahmin ettiği gibi, tavan yavaşça yırtılmaya başladı. Endişelenerek ayağa kalkmak üzereydi ki tavan ikiye bölündü ve yukarıda biriken tüm yağmur suyu aşağı doğru fışkırdı. Geumbok çığlık attı ve yere düştü. Chunhui, su dalgasından irkilerek uyandı. Ancak Geumbok yukarı baktığında, sağanak yağmurun içinde beyaz bir şey gördü. Kağıt parçaları. Islak kağıtlar Geumbok, Chunhui ve battaniyelerinin üzerine düşmeye devam etti. Kısa bir süre sonra, kağıt parçaları düşmeyi bıraktığında, Geumbok etrafı yokladı ve lambayı yaktı. Odanın ortasında yığılmış desteden bir kağıt parçası aldı ve dikkatlice inceledi. Gözlerine inanamadı. Başka bir parça aldı ve lambanın altına tuttu. Lambanın ışığında incelemek için bulabildiği herhangi bir parçayı tutmaya başladı. Yere çöktü. O gece tavandan para düşmüştü.

Nambaran

THOUGH"Büyük ikramiyeyi vur" ifadesi vardır, Geumbok gerçekten paraya vuran ilk ve son kişi olabilir. O gece büyük ikramiye tam anlamıyla Geumbok'a geldi ve o, sersemlemiş bir şekilde bir para dağının üzerinde oturdu. İlk merak ettiği şey, doğal olarak, herkesin merak edeceği ilk şey olan bunun ne kadar olduğuydu. Şafak vaktine kadar gaz lambasının altında saydığı para miktarı, abartısız, otuzdan fazla güzel, büyük ev satın almaya yetecek kadardı.

Ertesi sabah Geumbok kafeyi açmadı. Kafedeki kızların hepsini eve gönderdi. Başı bütün gece ayakta kalmaktan zonkluyordu. Yatakta yatıyordu ama uyuyamadı. Gününü trans halinde geçirdi. Akşam olduğunda Geumbok parayı tekrar saydı. Sadece parası olmadığını fark etti; ayrıca destede karışık halde mülk senetleri de vardı. Para ve senetler evinin tavanına nasıl girmişti? Geumbok tahmin bile edemiyordu.

Geumbok'un bulduğu para, elbette, yaşlı cadının böcek gibi yerde sürünerek hayatı boyunca biriktirdiği paraydı. Onun gibi hiç kimsenin bu kadar para biriktirmiş olması neredeyse bir mucizeydi, ancak bazı insanların azmi bazen hayal gücümüzün ötesinde şaşırtıcı başarıları ortaya çıkarabilir. Yaşlı cadının durumu buydu. O sadece para biriktirmeye odaklanmıştı. O günlerde insanların tavana para saklaması o kadar da alışılmadık bir şey değildi ve elbette kızı ve yan köyden gelen adamlar aramaları sırasında tavanı deldiler. Peki nasıl oldu da kimse parayı bulamadı?

İçeri taşındığında, yaşlı cadının ilk görevi tavanları yeniden yapmak oldu. Bu süreçte kirişler ve gerçek tavan arasına gizli bir tavan yaptı. İki kat tavanı vardı, ancak yaşlı cadının ayrıntılı

planlar burada bitmedi. Gizli tavana kirişlere benzeyen karmaşık bir desen çizmek için uzun zaman harcadı, böylece kirişlerin nerede başladığını ve gizli tavanın nerede bittiğini kimse söyleyemezdi. Eğer biri tavanı yırtarsa, yukarıda başka bir tavan olduğunu fark edemezdi. Ve bu yüzden kızı ve erkekler onun gizli eşyalarını asla bulamadılar.

—

Eğer yağmur, kayıtların başlangıcından beri tüm rekorları kırmasaydı, eğer eski çatıdan sızan su tüm parayı ıslatmasaydı, eğer ekstra destekle güçlendirilen tavan ağır suyla ıslanmış banknotları artık taşıyamayacak noktaya gelmeseydi, hazine uzun süre keşfedilemezdi. Ve ardından gelen hikaye biraz daha az ilginç olurdu. Ama kader Geumbok'un önünde durdu ve bu hikayenin kahramanı olan o oldu.

İronik olan bir gerçek, yaşlı cadının tüm o parayı biriktirmesine rağmen tek bir banknot bile kullanmadan ölmesiydi. Gece boyunca o adamlar tarafından kötü muameleye maruz kalsa bile paranın nerede olduğunu asla açıklamadı; parayı ne için kullanmayı planlıyordu? Bu, talihsiz ölümü nedeniyle sonsuza dek sürecek bir sır olarak ortaya çıktı. Eğer gerçekten de parasıyla dünyadan intikam almak istiyorsa, insanlar sorduğunda söylediği gibi, bu miktar yalnızlığının ve kızgınlığının ne kadar derin olduğunu ortaya koyuyordu. Bu, yaşlı cadının intikamının henüz bitmediği anlamına mı geliyordu? Laneti şimdi mi başlayacaktı? Bu talihsizliğin, zorluklarından daha fazlasını deneyimlemiş olan Geumbok'un başına gelmesi sadece bir şans mıydı? Belki de bunun arkasında gizli bir anlam vardı? Bu soruları bir kenara bırakalım ve hikayenin devam etmesine izin verelim.

—

Geumbok, paranın tavanına nasıl düştüğünü ve tam olarak kimin sakladığını merak etmeyi bırakmaya karar verdi. Bu tür şeyler için zaman kaybetmeye gerek yoktu. O, böyle bir insandı. Paranın kimin olduğu önemli değildi, şimdi hepsi onundu ve bu, onun tek sahip olduğu şeydi.

onun için önemliydi. Paranın ve tapuların bir kısmını kendine sakladı, geri kalanını bir kavanoza koydu ve kavanozu tuvaletin yanında kazdığı bir çukura gömdü.

Ertesi gün kafesini açtı. Duran yağmur havayı serinletmişti ve kahvenin ve kızların pudrasının kokusunu özleyen adamlar tekrar bir araya geldiler. Kafe bir kez daha hareketliydi.

Geumbok her zamanki gibi işini yürütmeye devam etti. Ama gizlice iki şeyi harekete geçirdi. Bir: İkizleri Pyeongdae'ye getirmesi için birini gönderdi. Ve iki: Artık sahip olduğu arazilerin nerede olduğunu ve ne kadar değerinde olduklarını öğrenecekti. Biraz araştırmadan sonra bunların çoğunlukla köyün yakınındaki arazi parçaları olduğu ortaya çıktı. Ancak bir arazi köyden ve birkaç bin pyeongdan oldukça uzaktaydı, bu da Geumbok'un beklentisini körükledi. Nambaran adlı bir yerde, rayların karşısında ve tepenin aşağısındaydı. Adı "güneydeki tarlaların iç kısmı" anlamına geliyordu.

Birkaç gün sonra, Geumbok sabahın erken saatlerinde araziye bakmak için evden ayrıldı. Gün boyunca bir rehber tuttu - kafesine sık sık gelen Mun. Aslen Pyeongdae'li olmasa da, inşaat alanından inşaat alanına geçerek çalışmaları takip ettiği için yerel coğrafyaya aşinaydı.

—

Kalabalık köyden çıkıp raylar boyunca yürümeye devam ettiler. Mun tek kelime etmeden, arkasına bakmadan yürüdü. Çakıllı yollara alışık olmayan Geumbok daha yavaştı ve dönüp ilerlemeden önce neredeyse yetişene kadar sabırla bekledi. Bir süre sonra Geumbok sızlandı, daha yavaş gitmek istedi ve sonra yere oturup daha fazla gidemeyeceğini söyledi. Mun ona huzursuzca baktı. Geumbok bir dağ köyünde doğmuştu ve ülkenin her yerini yalınayak dolaşmıştı, bu yüzden çoktan yorulmuş olması imkansızdı; muhtemelen böyle telaşlanmasının başka bir nedeni vardı.

"Nasıl bu kadar kalpsiz bir adam olabiliyorsun?" diye yakındı, surat asarak. "Bir kadın bacaklarının ağrıması nedeniyle artık yürüyemediğini söylerse,

"Bir çözüm bul."

"Eğer olsaydı seni bir A-çerçevesine koyardım ama yok. Ne yapabilirim?" Mun huzursuzdu.

"Sadece bir kadını taşımak için bir A-çerçevesi mi? Genç değilsin ama durumu hiç okuyamıyormuşsun gibi görünüyor." Geumbok tısladı.

Mun somurtkan bir şekilde cevap verdi. "İnsanlar izliyor. Gün ortasında sırtımda bir kadın taşıyamam."

"Çok fazla bahane! Kim izliyor? Önemi yok. Bacaklarım kırılsa bile devam edeceğim." Geumbok asık suratla ayağa kalktı, sonra bir çığlık attı ve sanki bileğini burkmuş gibi geri oturdu.

Mun'un sırtını dönmekten başka seçeneği yoktu ve o da sanki hep beklediği şey buymuş gibi hemen üzerine atladı. Mun, sırtına yapışmış yumuşak göğüslerinden ve tatlı kokusundan başı döndü ve boynunun arkası yandı ve kulağı sıcak nefesinden gıdıklandı, ama o ilerlemeye devam etti.

—

Haziran ayının başlarıydı, yağmurlar geçtikten ve boğucu sıcaklar iyice başladıktan sonra. Sıcak ve gergin, yapış yapış ve bitkin, sinirli ve soluk soluğa, tatlı nefesleri kavurucu havaya karışarak, tek bir evin bile görünmediği uzak bir yer olan Nambaran'ı görebilecekleri bir noktaya varana kadar böyle devam ettiler.

Geniş ve düz olan Nambaran, bir tepenin sonundaki büyük bir vadinin kenarında yer alıyordu. Tek bir büyük ağacı olmayan bataklık, açık arazi olarak düşünülebilirdi. Geumbok, buraya kadar geldikleri için oraya kadar gitmeleri gerektiğine karar verdi. Raylardan Nambaran'a giden bir patika yoktu, bu yüzden ikisi uzun, kalın otların arasından yol açtılar. Baldırları çizildi ve kanlandı ve çamura batmaya devam etti, ancak arazisine ayak basmak istiyordu; Mun onu tekrar sırtında taşımak zorundaydı.

Sonunda geldiklerinde, papatya pire otu tüm alanı kaplamıştı. Arsadan çok da uzak olmayan bir yerde, inci kefali ve yengeç otu gibi kalın otlar uzun boylu büyümüştü, ama burada sanki birileri

bilerek onları ektiler, şimdi garip, neredeyse kutsal bir aura yayıyorlardı. Etrafına baktığında ne hissetti, en ufak bir toprak parçasına bile sahip olmamış bir kadın? Medeniyetten uzak olmasına rağmen, birkaç bin pyeong gibi görünüyordu; Geumbok onu değerlendirdi ve gülümsedi. Mun'a baktı. "Tamam. Bu iyi bir boyut. Buraya ne ekmeliyim?"

Eliyle toprağı yoklayan Mun belirsiz bir şekilde cevap verdi. "Emin değilim. Bir vadi ve bir dere var ama su çok soğuk ve tepeler yüzünden çok fazla güneş ışığı yok. Pirinç ekemeyeceksin. Patates veya tatlı patates yetiştirecek olsan, buraya kadar gelip çalışacak birini nereden bulursun?"

Geumbok derin bir hayal kırıklığına uğramıştı. "Bu toprakla hiçbir şey yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Emin değilim. Bunu söylediğim için üzgünüm ama burası pek de iyi bir toprak değil." Belki de onun için üzülüyordu, "Ama toprak kötü değil. Bununla çatı kiremitleri veya hatta tuğlalar bile yapabilirsin..."

Geumbok'un kafasından bir düşünce geçti ama kavrayamadan uçup gitti. Kaşlarını çatarak yüzeye çıkmak üzere olan düşünceyi çıkarmaya çalıştı, sonra vazgeçti. Canlandı. "Ne olursa olsun, büyük bir arsa. Bunu beğendim. İstesem buraya yüzlerce ev inşa edebilirim, bu yüzden yeterli arazim olmaması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Şimdi gelip kendi gözlerimle gördüğüm için tatmin oldum. Hadi şimdi geri dönelim."

—

O öğleden sonra, çimenlerin arasından geri döndüler ve Pyeongdae'ye doğru raylar boyunca yürüdüler. O kadar sıcaktı ki, kıyafetleri ter içindeydi. Mun teklif etse de, Geumbok sırtına geri dönmeyi reddetti, belki de onu tekrar taşımasını isteyemeyeceğini düşünerek ve arkasından yürüdü.

Uzun bir süre sonra, demiryolunun altından akan bir dere keşfettiler. Nambaran'dan geliyormuş gibi görünüyordu. Yakınlarda gölge sağlayan birkaç söğüt ağacı vardı ve güzel ve serin hissettiriyordu. Geumbok aşağı doğru koştu

dereye girdi, jeogorisini çıkardı ve kollarına ve omuzlarına su sıçrattı. Mun olduğu yerde durdu ve utanarak başka tarafa baktı.

Geumbok gülümsedi. "Etrafta kimse yok. Mesafeni korumana gerek yok. Gel ayaklarını koy. Çok soğuk."

Mun, Geumbok'tan uzağa yerleşti ve sadece yüzünü yıkadı. "Utangaç bir yeni gelin gibi olma!" diye azarladı onu Geumbok. "Üstünü çıkar ve yıkan. Bugün hava çok sıcak. Görünüşü korumanın bir anlamı yok."

Mun pes etti ve üstünü çıkarıp üzerine su sıçrattı. Geumbok yanına geldi. "Buraya, eğil. Sırtına su dökeceğim."

Mun iyi olduğunu söyledi ama Geumbok ona eğilmesini söyleyip durdu. Sonunda pes etti, elini yere koyarak kendini destekledi ve Geumbok beyaz lastik ayakkabısını kullanarak biraz su alıp sırtına döktü. Soğuk su tenine değdiğinde Mun inledi. Kıkırdayan Geumbok omuzlarının üzerinden uzanıp nazik elleriyle göğsünü ve karnını ovuşturdu. Ağır ağır nefes almaya başladı. Sıcak ve nemli havada başının döndüğünü ve baygınlık geçirdiğini hissetti. Ona baktı. Islak kıyafetleri soluk göğüslerinin üzerine yapışmıştı; her birinin ortası dut gibi meme uçlarıyla kararmıştı. Kollarını her hareket ettirdiğinde kollarının altındaki kalın tüyler müstehcen bir şekilde ortaya çıkıyordu. Islak eteği sallanırken şehvetli kalçasının gizli kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Mun daha fazla dayanamadı. Onu belinden yakaladı ve yere düşürdü.

Geumbok çığlık attı ve bağırdı, "Ah, sen deli adam! Çok nazik davranıyorsun ama aslında korkunçsun." Ama bunu söylerken bile eli onun sıcak, nemli bacaklarının arasına girdi.

—

O gün, söğüt ağaçlarının altında sevişmeleri epeyce izleyici çeken bir olaya dönüştü—bunu rayların kenarında yaptıkları ortaya çıktı. Bir tren geçerken, yolcular gün ortasında bir dere kenarında birbirine dolanmış çıplak bir çiftin şok edici sahnesini gördüler ve

ağızlar açık kaldı. Yaşlılar dillerini şaklatarak modern çağa ağıt yakarken, gençlerin alt bölgeleri ısınıyordu. Genç bekar erkekler ıslık çalıyordu, yüzleri cama yapışmıştı ve genç bekar kadınlar çığlık atıp gözlerini kapatıyordu. Ebeveynler savunmasız çocuklarının utanmaz bir cinsel eyleme maruz kalmasına öfkelendiler ve kendi gözleri yerine çocuklarının gözlerini kapattılar.

Birisi pencereyi açtı ve ıslık çaldı, ama bu Geumbok'u ürkütmedi. Bunun yerine Mun'u kendine doğru çekti ve trene el salladı. O zamanlar, geçen bir trene el sallamak çok modaydı. Tren uzakta küçüldükçe, korna çaldı ve Geumbok tam o sırada doruk noktasına yaklaştı. Kafası boşaldı ve o boşlukta daha önce yüzeye çıkmak üzere olan düşünce bir alev gibi canlı bir şekilde parladı.

Biraz sonra Mun giysilerini tekrar giyerken Geumbok, "Daha önce tuğlalardan bahsetmiş miydin?" diye sordu.

Mun ona baktı, ne hakkında konuştuğunu merak ediyordu. Geumbok gülümsedi. "Tamam. Sana bir iş vereceğim. Yarından itibaren Nambaran'da bir tuğla fabrikası inşa etmeni istiyorum. İhtiyacın varsa insanları işe al, ihtiyacın varsa alet satın al."

Mun sersemlemişti. "Tuğla yapabiliriz, elbette, ama onları nerede satacaksın? Tuğlaları o uzak yerden nasıl taşıyacağımızı düşündün mü? Ağırlar..."

Geumbok gülümsedi ve artık çok uzakta olan treni işaret etti. "Görmüyor musun? Trenler insanları taşır ve tuğlaları da taşıyabilir. Ve bu raylar tuğlaların ihtiyaç duyulacağı tüm yerlere gider. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Döndü ve kalçalarını sallayarak raylara doğru hafifçe yürümeye başladı, Mun şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Fil

O DÜŞMEKDünyadaki erkekler, Geumbok neden yaşlı, çirkin bir serseri işçiyi seçti? Ciddi ve onurlu tavrı tek sebep olamazdı. Onda onu sadık bir koruyucu olacağına ikna eden bir şey mi gördü? Yoksa yalnız bir dulun ani dürtüsünün sonucu muydu? Belki de yanında sadakatle çalışacak bir adama ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Her durumda, ani şansı sayesinde, onunla ilişkiye giren tüm erkeklerin şanssız olduğuna inanmayı bıraktı. Kararı hem Geumbok hem de yalnız, gezgin hayatından bıkmış olan Mun için çok şanslı oldu.

—

Bu arada, ikizleri almaya gönderilen haberci eli boş döndü. Elbette ikizler Geumbok ile yaşamak istiyordu, ancak yeni bir kasabaya uyum sağlayabileceklerinden emin değillerdi; daha da önemlisi, Jumbo'dan ayrılmaya dayanamıyorlardı. Pyeongdae'ye yürüyerek ulaşmak mümkün değildi ve fil için alternatif bir ulaşım yolu yoktu. Jumbo'nun ölümünden sonra ayrılamazlardı.

Geumbok, başına gelen tüm olayları ve inanılmaz şansını, yeni iş girişimleri için yaptığı tüm planları ve ikizlerin yardımına nasıl ihtiyacı olduğunu ayrıntılarıyla anlatan uzun bir mektup daha gönderdi. Ayrı ayrı fili taşımanın yollarını araştırdı. Sadece tren mümkün olabilirdi, ancak demir yolu acentesine sorduğunda yetkililer karşı çıktı; daha önce bu boyutta bir hayvanı trenle hiç taşımamışlardı. Geumbok, demir yolu acentesine sert ifadelerle yazılmış bir mektup yazarak, filin diğer hayvanlardan farklı olarak büyülü özelliklere sahip olduğunu, öyle ki Batı'daki bir ülkede fillerin bir tanrı olarak tapınıldığını ve eğer

Taşıma talebi reddedildiği takdirde, tüm dünyanın alay konusu olacakları, hatta file tapan ülkeyle ciddi diplomatik çatışmalara yol açabilecekleri ve böyle skandal bir durumun ortaya çıkması halinde kurumun sorumluluk alması gerekeceği ifade edildi.

O mektubun etkili olup olmadığını kim bilebilir ama ajans filin Pyeongdae'ye naklinin onaylandığına dair bir cevap gönderdi. Elbette, ücretlerin tamamı Geumbok tarafından ödenecekti, nakliye sırasında herhangi bir olay veya kaza için tüm sorumluluğu üstlendiği bir sözleşme imzalaması gerekecekti ve ajans herhangi bir hasardan sorumlu tutulamayacaktı. Bu, hükümet ajanslarının yasasıydı. Geumbok sözleşmeyi imzaladı ve geri gönderdi. Daha sonra ikizlere demiryolu ajansıyla yaptığı görüşmeleri ve sonuçlarını ayrıntılı bir şekilde yazdı. Sonunda, ikizlerin Geumbok'un çabalarından o kadar etkilendikleri mesajını aldı ki barı kapattılar ve Jumbo ile Pyeongdae'ye gidiyorlardı. Geumbok onları Pyeongdae'ye getirmek için bir ev satın almak için yeterli parayı harcamış olsa da, ikizlerle yeniden bir araya geldiği için çok mutluydu. Hep birlikte yaşayacakları yeni bir ev hazırlamaya başladı ve ayrıca yeni iki katlı bir yapı inşa etmek için eski kafeyi yıktı.

—

Tren ilk kez Pyeongdae'ye geldiğinden beri, insanlar daha önce hiç görmedikleri şeylere tanık olmuşlardı, ancak en şaşırtıcı ve muhteşem manzara filin gelişiydi. İkizlerin Pyeongdae'ye varacağı gün, insanlar dünyanın en büyük hayvanını görme heyecanıyla istasyonda erken toplandılar. Bir şekilde, yakınlardaki uzak dağ köylerinde yaşayanlar bile haberi duymuş ve şafak vakti pikniklerle yola çıkmışlardı ve yeot, pamuk şeker, dondurma ve balon satan çevik ayaklı seyyar satıcılar meydanın etrafına dükkan kurmuştu, böylece öğleden önce bile istasyonun önündeki meydan izleyicilerle doluydu. O günün, tren istasyonunun açıldığından beri en büyük kalabalığı çektiği söyleniyor, organizatörler kalabalığın bin kişi olduğunu tahmin ederken polis üç yüz kişi olduğunu tahmin ediyor. Neyse, o zaman da şimdi de insanlar bir şeyleri bedava görmekten hoşlanıyordu.

Seyirciler beklemekten yorulurken, uzaklardan bir korna sesi duyuldu. Kısa süre sonra, ufukta buhar görüldü ve insanlar mırıldanmaya başladı ve ayağa kalktılar. Tren yanaştı ve ikizler istasyona ilk girenlerdi, aynı güzel lacivert hanbok'u giymişlerdi. İnsanlar, ikizler için bile ne kadar aynı göründüklerine şaşırarak haykırdı ve mırıldandı. İşte o zaman Geumbok istasyona vardı. İkizler ve Geumbok birbirlerine sarıldılar, sevinç gözyaşları döktüler.

Ve devasa fil sonunda ortaya çıktığında, herkes bağırdı ve alkışladı. Jumbo'nun sırtında büyük altın harflerle: 'Pyeongdae Café' ve daha küçük harflerle: kırmızı bir bez vardı.

Kahve, ginseng çayı ve daha fazlası. En son kayıtların büyük envanteri. Teslimat. Gece gündüz çağrıda bulunan kızlar. Bahşiş yok. Kredi yok.

Elbette bu, Geumbok'un işini tanıtmak için yaptığı gülünç bir girişimdi. Bunun onursuz bir reklam olduğu yönündeki eleştirilere rağmen, tanıtım o kadar başarılı oldu ki Pyeongdae Café sadece tüm Pyeongdae'de değil, aynı zamanda uzak köylerde de tanındı. O günden sonra Jumbo'nun yeni görevi, Pyeongdae'de iki kez dolaşmaktı; bir sabah bir de akşam, kıyafetlerini giyerek.

Her neyse, insanlar fili yakından görmek için kalabalığın arasından geçtiler ve daha iyi görebilmek için ağaçlara tırmanan insanlar bu tuhaf hayvan karşısında o kadar şok oldular ki bazıları tüneklerinden düştü. Yaşlı olmasına rağmen Jumbo hala görkemli duruşunu koruyordu ve herkesin üzerinde duruyordu, bacakları iri bir adamın vücudundan daha kalındı, büyük, düz kulakları taro yapraklarına benziyordu, ayakları kazan kapakları kadar büyüktü, zarif ama tehditkar dişleri yükseliyordu ve herkesin en çok merak ettiği şey buydu, uzun, esnek hortumu bir kovaya indirip sonra sıcak ve terli seyircilere doğru çeşme gibi su fışkırtıyordu. Hayal kırıklığına uğratmadı.

Ama belki de uzun bir aradan sonra ilk kez bir kalabalığın önünde olmanın heyecanından dolayı, Jumbo tüm dünyaya utanç verici bir şey gösterdi, o gün göstermesine gerek olmayan bir şey, yetişkin bir adamın bacağından daha kalın ve uzun bir şey ortaya çıktı. Jumbo orada durdu

kalabalığa baktı, gözlerini kırpıştırdı, kocaman, gevşek penisi yerde yatıyordu, üreme yeteneği tükenmişti. Bu açıkça kalabalığın kükremesine ve kahkaha atmasına neden oldu. O kadar da sıra dışı değildi ve nasıl düşünülürse düşünülsün, kalabalığın her şeyi bilme arzusunu tatmin eden büyük bir final olarak düşünülebilirdi.

Ama tam da o sırada, köpeklerin ciddi ve aşağılayıcı çiftleşme rutinleri sırasında onları rahatsız etmek için her zaman bir sopayla dolaşan yaramaz bir çocuk, sopasıyla Jumbo'nun penisine olabildiğince sert vurdu. Bir çocuğun sirkte boynuza üflemesinin anısı Jumbo'nun aklına geldi. Geri çekildi ve bir çığlık attı, sonra seyirci kalabalığına doğru saldırdı. İnsanlar çığlık atarken, ikizler Jumbo'ya seslendi, ama o çoktan birçok insanı ezip pazara doğru koşmuştu. O gün Jumbo düzinelerce tezgahı ezdi ve yaklaşık yüz kişiyi yaraladı, bu yüzden Geumbok hasarı ödemek zorunda kaldı ve yeni bir ev satın almak için yeterli parayı harcadı. Sonunda, temelde bedava reklam için yaptığı planın parasını ödemişti.

Peki Jumbo'yu korkutan çocuk? Talihsiz alışkanlığının ancak gün ortasında ebeveynlerinin odalarında seviştiklerini gördükten sonra düzeldiği ve sopasıyla babasının hassas bir noktasına vurarak sertçe dövüldüğü söyleniyor. Ancak bunu doğrulamanın da bir yolu yok. Neyse, Jumbo ve Geumbok dünyaya böyle tanıtıldı.

Üç Tekerlekli Kamyon

TŞAPKA GÜNÜ, Pyeongdae Jumbo yüzünden bir tımarhaneye dönüştüğünde, Chunhui neredeydi? İkizleri karşılamaya odaklanmışken, Geumbok Chunhui'yi yanına almayı unuttu ve istasyona tek başına gitti ve Chunhui en sevdiği şeylere bakmak için pazara gitmişti. O sırada uzaklardan gelen bağrışmaları duydu. Dönüp baktı ve şok edici bir şey gördü. Jumbo ona doğru koşuyordu. İnsanlar ona yolundan çekilmesi için bağırıyorlardı ama o kollarını hoş geldin dercesine açtı. Tam hızla dörtnala koşan Jumbo, Chunhui'yi gördü ve tam önünde çığlık atarak durdu.

Merhaba fil.

*Merhaba küçük hanım. Seni görmek güzel.*Jumbo soluk soluğa cevap verdi. *Buraya kadar nasıl geldin?*

Sana ne demiştim hatırlıyor musun? Özlediğin insanlarla her zaman bir araya gelirsin?

Ama neden titriyorsun? Kızgın mısın? Hayır. Ben sadece insanlardan korkuyorum.

Chunhui teselli etmek için kalın bacağını kucakladı.*Endişelenme. Burada kimse sana zarar vermeyecek.*Dünyaya ilk geldiğinde duyduğu kokuyu hatırladı.

Jumbo hortumunu Chunhui'nin etrafına doladı ve neşeyle homurdandı. Etraflarındaki insanlar hayrete düşmüştü. Neşeli bir araya gelmelerinden sonra, ikisi de Jumbo'nun talihsiz bir kazada öldüğü güne kadar birbirlerine yapışmışlardı.

—

Geumbok, ikizleri ve Jumbo'yu Pyeongdae'ye kadar minnettarlık ve yalnızlıktan getirmişti. Ancak, doğuştan bir girişimci olarak, bunu tek başına düşünüyor olamazdı. Jumbo'nun üzerine asılan reklamdan da anlaşılacağı üzere, Geumbok, daha büyük ve daha karmaşık bir girişime odaklanabilmek için kafeyi ikizlere emanet etmek istiyordu.

Bina tamamlandığında, kafe şık bir tabela astı ve işletmeye açıldı. Kafenin faaliyetlerine yeniden başlamasını sabırsızlıkla bekleyen adamlar içeri girdiklerinde, güzelce makyaj yapmış ve bembeyaz bir hanbok giymiş olan Geumbok'u, ikizlerin güzel lacivert hanbokları ve kafe kızlarının hoş geldiniz anlamında birlikte eğilmeleri ile birlikte gülümseyerek onları selamlarken buldular. Kafe kızları o kadar kısa etekler giymişlerdi ki, iç çamaşırları neredeyse görünüyordu; adamlar utançtan boğazlarını temizlemeye başladılar, nereye bakmaları gerektiğinden emin değillerdi ve kafe gürültülü olmaya başladı. Birisi kafenin ortasında asılı duran büyük bir çerçeve gördü ve başını salladı. "Ne güzel bir söz."

Müşteri kraldır.

- Mal sahibi

—

Kral olmuş bu taşralılar, lüks koltuklar, lüks plak çalardan gelen müzik, şık ışıklandırma ve soluk bacaklarını göstererek ileri geri salınan kafe kızları karşısında öylesine sersemlemişlerdi ki, kahve fiyatının iki katına çıktığını hiç fark etmediler. Müşterilerin büyük hanımefendi ve küçük hanımefendi diye çağırdığı ikizler daha önce hiç kafe işletmemişti, ancak hayatları boyunca bardan bara dolaşırken her türlü şeyi deneyimledikleri için, dağ köylerinden gelen masum insanlarla başa çıkmak o kadar da zor değildi.

—

Bu arada Mun, Nambaran'ın ücra düzlüklerinde bir tuğla fabrikası inşa etmekle meşguldü. Bir grup işçiyle birlikte çalıları temizledi ve kazdı ve kürekledi. Beklediğinden daha zorlu çıktı.

Çalılar temizlendikten sonra, kayaların ve taşların araziyi kapladığı ve bunları kaldırmak için önemli miktarda insan gücü gerektiği ortaya çıktı. Bölgedeki tüm gezici işçiler şantiyede çalışıyordu; Geumbok kısa süre sonra ikizleri bırakıp kafeyi işletmeye başladı ve inşaat işine atıldı. Önce girişe 'Pyeongdae Tuğla ve Kiremit' yazan tahta bir tabela yaptı. Şantiyede henüz tek bir yapı yoktu, ancak tabela tuğla fabrikasının girişini belirtecekti. Diğer kadınlarla birlikte işçiler için yemek pişirdi; ayrıca şantiyede dolaşarak erkekleri cesaretlendirdi.

Arazi temizlendikten sonra, bir sonraki proje demir yolu raylarına bir erişim yolu inşa etmekti. Bu, alanı temizlemekten bile daha büyük bir çabaydı. Daha fazla emek ve para harcandı. Bu sıralarda, trenin Pyeongdae'ye gelmesinden bu yana bölgedeki en büyük inşaat projesi olduğu haberi işçiler arasında dolaşmaya başladı. Tuğla fabrikası inşa edilmeden önce, birkaç güzel ev satın almaya yetecek kadar para, acımasız sıcakta çalışmalar yavaş yavaş ilerledikçe iz bırakmadan yok oldu.

—

Erişim yolu temizlenirken, Çin'deki bir tuğla fabrikasında çalışırken edindiği bilgilerden yararlanan Mun, fırınların inşasına odaklanmaya başladı. Gerçek şu ki, bir tuğla fabrikasının sadece tuğlaları pişirmek için bir fırına ve bitmiş tuğlaları istiflemek için geniş bir alana ihtiyacı vardı; bunun dışında özel bir ekipmana ihtiyaç yoktu. Ancak bir fırın inşa etmek karmaşıktı ve özel koşullar gerektiriyordu: tüm bir tuğla yığınını pişirebilecek kadar büyük olmalıydı, eşit ısı dağılımını sağlamak için tasarım hassas olmalıydı ve sürekli olarak bin dereceden fazla bir sıcaklık sağlanmalıydı. Daha önce bu işi yapmış kişileri aradı ve her yerdeki tuğla fabrikalarını ziyaret ederek fırınların nasıl inşa edileceğini inceledi.

Hangi açıdan bakarsanız bakın, aptalca bir çabaydı. Geumbok'un inşaatın kapsamını düşünmeden projeye atılması bir şeydi, ancak ilgili hiçbir beceri veya deneyime sahip olmadan ona bir tuğla fabrikası inşa etmeyi teklif eden Mun'un bir planı yoktu,

ya da. Sahip olduğu şey, usta bir zanaatkarın mizacı ve güçlü bir sorumluluk duygusuydu. Paraya ihtiyacı olduğunda Geumbok'tan biraz isterdi ve harcamalarını ve işin durumunu sadakatle ve dürüstçe bildirirdi. Başka herhangi bir adam, daha önce yattığı bir kadını hafife alır ve onu dolandırmaya veya başka planlar yapmaya çalışırdı, ancak o bunların hiçbirini yapmadı. Kendisine güvendiğini, gezgin bir hiç olduğunu asla unutmadı ve bu yüzden patron-çalışan ilişkisini sürdürmek için elinden geleni yaptı. Bu tutumu öldüğü güne kadar tutarlı kaldı.

—

Bu sıralarda paslı üç tekerlekli bir kamyon köye girdi. Kamyon o kadar eski ve bakımsızdı ki, paslı dış yüzeyinde boya izi yoktu, motoru dünyaya gösteren aşınmış deliklerle delinmişti ve gittiği her yere siyah yağ damlıyordu, artık ona kamyon denilip denilemeyeceği belli değildi. İnsanlar hala sokaktan aşağı gidebilmesine şaşırmışlardı. Eski paslı kamyon, Geumbok'un kafesine doğru ilerlerken sanki bir kamyonun hayaletiymiş gibi garip, hüzünlü inlemeler, kötü eklemleri olan zayıf bir ihtiyar gibi takırtılar ve şıngırtılar çıkarıyordu.

O gün Geumbok'un ikizlere yardım etmek için kafede olduğu ortaya çıktı. Kapı açıldı ve dağınık sakallı ve beyaz saçlı yaşlı bir adam içeri girdi. İkizler ve kafe kızları kaşlarını çattılar ve ondan gelen güçlü balık kokusuna burunlarını tuttular, ancak bu Geumbok'u eski güzel günlere geri götürdü. Başını kaldırıp elinde tuttuğu çay fincanını düşürdü.

Sevgili okuyucu, onu henüz unutmadın, değil mi? Balıkçıydı, etten kemikten. Geumbok ilk erkeğini anında tanıdı ve gözyaşlarına boğularak ona sarılmak için koştu. Balıkçı ona sarıldı, ağladı, omuzları titredi. İkizler, kafe kızları ve müşteriler şaşkınlıkla onlara baktılar, ama ikisi de özlem, pişmanlık, sevinç ve üzüntüyle dolup taşarak ağlamayı kesemediler. Geumbok ince yanağını okşadı, zamanın tahribatına hayıflandı, çünkü çoktan yaşlı bir adam olmuştu. Geumbok ile yaşarken bile genç değildi, ama şimdi

kırışık ve o kadar zayıftı ki elmacık kemikleri çıkıktı. Bir dilenciye benziyordu.

—

Geumbok balıkçıyı eve getirdi ve ona sıcak yemek ve güzel içki ikram etti. Balıkçı ona yıllar boyunca yaşadığı her şeyi anlattı, tayfunda her şeyini kaybettiği ve liman kentinden ayrıldığından başlayarak, iki gün önce Pyeongdae yakınlarında araba kullanırken kahve satan ve o kadar zengin olmuş ki şimdi bir tuğla fabrikası inşa eden bir dul kadından bahsettiğini ve insanların onu nasıl tarif ettiğini duyduğunda tanıdığı birine benzediğini düşündüğünü ve biri ona limanda yaşadığını söylediğinde tereddüt etmeden doğruca Pyeongdae'ye gittiğini anlattı. Ama burada tüm hikayelerini anlatamayız. Çalkantılı hayatını şu şekilde özetleyeceğiz: Her türlü zorluğu deneyimlemişti. Garip bir şekilde, liman kentinden ayrıldıktan sonra başka bir balığa yaklaşmamasına rağmen (yemek masasında bir parça uskumruya bile dokunmamıştı) hala balık kokuyordu.

Bu arada, balıkçı Chunhui'yi kafede gördü ve anında onun Geokjeong'un kızı olması gerektiğini anladı, onu kuma atan adamın ta kendisi. "Bu arada, son
— ”

Geumbok sözünü kesti. "Soyadı yok. Sadece Chunhui." Sonra ona aradan geçen yıllarda başına gelen her şeyi anlattı. Yaşadıklarını ortaya çıkararak -Geokjeong'un talihsiz kazası, yara izi olan adamla nasıl tanıştığı, fırtına gecesi yaşanan korkunç olay, savaş sırasında ülkeyi dolaşması ve beklenmedik doğum yapması, ikizlerle tanışması ve Pyeongdae'ye taşınması- uzun zaman önceki duygular yeniden canlandı ve kısa süre sonra gece geç saatlere kadar konuştuklarında sümük ve gözyaşlarıyla kaplıydı. Sonunda, gün ağarmaya başladığında, onun yatağını yaptı ve kendi odasına çekildi.

—

Tek başına yaşlanan ve güvenebileceği bir ailesi olmayan balıkçıya acıyan Geumbok, liman şehrinde gidecek hiçbir yeri olmadığında kendisine yaptığı iyiliği geri ödemek için onu evinde yaşamaya davet etti. Yalnız balıkçının gidecek başka yeri yoktu ve teklifini memnuniyetle karşıladı. O kadar duygulanmıştı ki birkaç damla gözyaşı bile döktü. Ancak ikizler, bir sebepten ötürü Geumbok'un onu dışarı atması konusunda ısrar ettiler. Çok iyi kalpli oldukları için bu onlar için çok alışılmadık bir tepkiydi. Bunun sebebinin Geumbok'un pis kokusu olduğunu iddia ettiler ama başka bir sebep de olmalıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu neden dışarı atmak istediklerini kendileri de bilmiyorlardı; sadece birkaç yıl sonra pazarın girişinde gerçekleşecek korkunç bir olayla ilgili hafif bir önseziyle hareket ediyorlardı.

Ancak Geumbok onları, sadece kokusu yüzünden birini dışarı atmanın doğru olmadığına ikna ettiğinde, kavgayı sürdüremediler. Mun, balıkçıyla Geumbok'un uzun zaman önce yakınlaştığını bilmesine rağmen, belki de şikayet etme hakkının olmadığını anlayarak hiçbir şey söylemedi. Zaten tuğla fabrikasını inşa etmekle o kadar meşguldü ki eve sık sık gelemiyordu ve orada kimin olup olmadığıyla da pek ilgilenmiyor gibiydi.

Ama tek kötü bir şey fark edenler ikizler değildi. Balıkçıyı görünce Jumbo geri çekildi ve yüksek sesle kükredi, tehditkar hamleler yaparak adamı korkuttu. Bu, genellikle çok onurlu olan Jumbo için alışılmadık bir durumdu ve bu, ikizlerin balıkçıya daha da fazla şüpheyle bakmasına neden oldu; ama sonunda Geumbok, Chunhui, balıkçı, Mun, ikizler ve Jumbo aynı evde birlikte yaşamaya başladılar. Artık Geumbok büyük bir ailenin parçasıydı. Tıpkı bunun gibi, Geumbok'un geçmişinden bireyler Pyeongdae'de birer birer toplanmaya başladı.

—

Balıkçı taşındıktan kısa bir süre sonra Geumbok ikizlere halletmesi gereken bazı işleri olduğunu söyledi ve balıkçının hayalet üç tekerlekli kamyonuyla birlikte oradan ayrıldı. Birkaç gün boyunca geri dönmediler. Mun ve ikizler

Geumbok'un o pis yaşlı adama aşık olmayacağını bildikleri için ne olduğunu merak ettiler. Sonunda eve döndüklerinde, farklı bir kamyondaydı. Eh, hala aynı kamyondu ama artık harap eski bir hurda değildi ve hatta ek bir tekerlek bile edinmişti. Kamyonun gövdesi artık tek bir delik olmadan parlak sarıya boyanmıştı ve artık yağ sızdırmıyordu. Motor eskisi gibi acınası bir ses çıkarmıyordu, aksine güçlü bir genç kaplan gibi ses çıkarıyordu ve insanların neler olduğunu görmek için evlerinden dışarı fırlamalarına neden oluyordu. Çocuklar bu sarı kamyona ilgi duyuyorlardı ve peşinden koşuyorlardı ve ikizler ile kafe kızları nasıl yeni bir araca dönüştüğünü merak ederek hayrete düşmüşlerdi. Geumbok sadece gülümsedi.

Kamyonun arkasına baktıklarında üzerinde 'Pyeongdae Transportation' yazdığını gördüler. Ve ön camda 'No. 1,' filodaki ilk kamyon için. Sonunda filo ona genişledi, ancak o dönemde insanlar Geumbok'un planlarını anlamamışlardı.

—

Balıkçının gelişiyle Geumbok yeni bir iş planlamaya başladı. Fikrini, onu uzun zaman önce küçük dağ köyünden liman şehrine götüren eski üç tekerlekli kamyonundan aldı. Pyeongdae, trenin gelişiyle biraz daha erişilebilir hale gelmişti, ancak yakındaki dağ köylerinde yaşayan insanlar istasyona ulaşmak için hala onlarca li yürümek zorundaydı. Pyeongdae, bu uzak köylerden daha iyi bir konumda olmasına rağmen, bir tren istasyonundan diğerine olan mesafe çok uzundu ve tren günde sadece iki kez geliyordu; ulaşım ihtiyaçlarının patlayıcı artışını karşılamanın bir yolu yoktu, bu nedenle insanlar sadece pazara gitmek için hala özel bir araç bulmak zorundaydı.

Böylece Geumbok, Pyeongdae yakınlarındaki tüm küçük köyleri birbirine bağlayan bir ulaşım çözümü düşündü. Eski kamyonu tamir etmek, o zamanlar araçlar çok nadir olduğu ve kamyonda pek fazla kullanılabilir parça kalmadığı için, başka bir şık evin maliyeti kadardı. Tamamen yeni bir motor takmaları ve yepyeni bir gövde yaptırmaları gerekiyordu. Geumbok, balıkçı girişimden elde edilen karı bölüşürse yenilemenin maliyetini karşılamayı teklif etti

eşit olarak. Balıkçı ilk başta reddetti, onu beslerken ve barındırırken bir pay hak etmediğine inanıyordu, ancak Geumbok adil bir anlaşma yapmakta ısrar etti. Taşımacılık işinin yakında karlı hale geleceğini düşündü ve yargısının doğru olduğu kanıtlandı. Kamyon kasasında birlikte yolculuk eden izole dağ köylüleri, ücreti makul buldular. Sarı kamyonla Pyeongdae'ye geldiler ve bunun sayesinde Pyeongdae her geçen gün daha da kalabalıklaştı. Ve tabii ki, kafesi her zamankinden daha popülerdi.

Nihayet Pyeongdae'nin ikinci büyük patlaması başlamıştı.

Bataklık

JUMBOFil kendi zaman diliminde yaşıyordu. Dakikada sadece yirmi beş atışlık bir kalp atışıyla yavaş hareket ediyordu ve Chunhui de onun hızına ayak uydurarak kendisi de yavaş hareket ediyordu. Dünyanın geri kalanından izole edilmişlerdi, ancak bu onların kenarda durup dünyanın daha hızlı ve daha hızlı değişmesini izlemelerine olanak sağlıyordu. Tıpkı birinin bir mayıs sineğinin tüm hayatını gözlemleyebilmesi gibiydi.

Kafe reklamı sırtında ve Chunhui sırtında, Jumbo köyün içinde iki kez tur attı, bir kez sabah ve bir kez akşam. Chunhui o zamanlar sadece altı yaşındaydı ama Jumbo'ya o kadar yakındı ki hortumuyla oynar ve gülerdi, oysa diğer insanların yanında nadiren gülümserdi. Doğal olarak, Jumbo'yu yürüyüşe çıkarma görevi ona düştü. Aslında Jumbo'nun Chunhui'ye baktığını söylemek daha doğru olurdu. Jumbo uzun hortumunu Chunhui'nin beline doladı ve onu dikkatlice sırtına yatırdı ve o orada otururken akıllı fil, hiçbir teşvike ihtiyaç duymadan, hareketli pazardan tren istasyonuna ve eve doğru yürüdü. Bisikletler, atların veya öküzlerin çektiği arabalar ve hatta yanlarından hızla geçen kerestelerle dolu kamyonlar vardı ama turlarını her zaman aynı yavaş tempoda yapıyorlardı. Yürüyüşlerinin zamanlaması o kadar tutarlıydı ki insanlar yürüyüşlerine saatlerini ayarlarlardı.

—

Geumbok iş hayatında şansını denemeye ve denediği her şeyde başarı elde etmeye başladığında, insanlar ona imrenmeye başladı. Aynı zamanda, serveti hakkında her türlü söylenti vardı. Zengin bir hayırseverin onun arkasında olduğu veya ikizlerin gerçek

tüm işletmelerinin sahibi olduğu veya Mun'un uzun zaman önce Kuzey'de bir altın madeni bulduğu ve büyük miktarda para biriktirdiği veya hatta Geumbok'un aslında sıradan bir kadın kılığına girmesi gereken önemli bir gizli hükümet ajanı olduğu; hatta uyurken büyük ikramiyeyi nasıl kazandığına dair inanılmaz bir hikaye bile vardı. Yine de insanlar onun yeni fırsatları cesurca kovalama konusundaki kadınsı olmayan kapasitesinden etkilendiler.

Ancak her girişim insanların inandığı kadar başarılı olmuyordu. Kafe hala iyi gidiyordu ve nakliye işi para kazanıyordu, ancak tuğla fabrikası baş ağrısı oldu. Sonunda araziyi temizlemeyi ve erişim yolunu yapmayı başardıklarında, yerden su sızmaya başladı. Elbette sızdı, çünkü burası Nambaran'ın vadilerinden gelen suyun geçtiği yerdi ve Geumbok'un arazisi doğal olarak oluşmuş bir bataklığın parçasıydı. Başka bir deyişle, onun arazisi artık bataklıkla çevrili bir adaydı. Bu yüzden, Mun ile ilk kez Nambaran'ı gördüklerinde sadece onun arazisi papatya pireotu ile doluydu. Bataklık olduğunu fark etmeden ortasına bir tuğla fabrikası inşa etmek gerçekten aceleci bir karardı.

Ama bahsettiğimiz Geumbok. Alanın bir bataklık olduğunu keşfetti ancak sorunu tek bir günde çözdü. Ertesi günden itibaren araziyi doldurmak için bir proje başlattı. Bölgedeki tüm at ve öküz arabaları seferber edildi ve bataklığa toprak ve çakıl dökmeye başladılar. Bir fırın inşa etmeden önce bataklığı doldurmaları gerektiğinden, diğer tüm işler askıya alındı. Mun, inşaat alanının yanına bir kulübe bile inşa etti ve çalışmaları günün her saati yönetti. Bölgedeki tüm toprak ve çakıllar Nambaran'a döküldükçe, Geumbok'un görünüşte bol olan serveti azalmaya başladı. Bir işçi yılan ısırmasından öldüğünde, diğerleri arasında inşaat alanının başına gelen talihsizlikle ilgili rahatsız edici bir söylenti dolaşmaya başladı. Geumbok da gizlice endişelenmeye başladı. Mun, ne kadar toprak taşınırsa taşınsın ve dökülsün, suyun gece boyunca nasıl sızacağını görerek belki de vazgeçmeleri gerektiğini önerdi.

"Kimin kazandığını görelim," dedi Geumbok gülümseyerek. "Kuyunun her zaman bir dibi vardır, ne kadar derin olursa olsun."

Yaz ilerledikçe, güzel ve gösterişli bir veya iki ev satın almak için yeterli para sessizce bataklığa gömüldü ve yok oldu. Ancak rüzgar soğudukça bile Geumbok pes etmedi, bir kuyunun dibinden ziyade servetinin dibini görmeye başlamasına rağmen. Kendilerini tam anlamıyla sorunlarla boğuşurken buldular. Geumbok inanılmaz şansının yok oluşunu izlemek zorunda kaldı.

Geumbok'un tuğla fabrikasına bu kadar umutsuzca tutunmasının sebebi anlaşılmazdı. Bir tuğla fabrikasına sahip olmak onun hayat boyu süren hayali değildi ve tuğla yaparak zengin olacağının garantisi yoktu. Sadece Mun'un sevişirken hatırladığı asi yorumuyla başlayan spontane bir fikir için sahip olduğu her şeyi neden çöpe attığını anlamak zor değildi, aynı zamanda dipsiz bir bataklığa toprak ve çakıl dökmeyi bırakmaması da anlaşılmazdı. Elinde bir bataklık olduğunu fark ettiği anda bıraksa bile, sadece bir avuç süslü evin fiyatını israf etmiş olurdu. Neden?

Davranışlarımıza göre kendimiz oluruz.

Bu, bir insanın mantıksız eylemlerini açıklayabilir; bir kişi önceden belirlenmiş bir kişiliğe göre hareket etmez, bunun yerine davranışları kişiliğini ortaya koyar. Ancak bu, bu hikayenin ötesine uzanan bir şeydir, tıpkı sorular gibi*Bu mucizevi şans Geumbok'a bu hikayenin başkahramanı olduğu için mi denk geldi, yoksa bu şans ona geldiği için mi Geumbok başkahraman oldu?*veya*Tavuk mu yumurta mı?*Belki Geumbok'un davranışını şu şekilde açıklayabiliriz:

Bataklıkta bir tuğla fabrikası inşa eden Geumbok, düşüncesiz ve aptal bir kadın oldu.

—

Kuyunun ne kadar derin olursa olsun her zaman bir dibi vardır. Bu, Geumbok için de geçerliydi, bataklık için de geçerliydi. Yeni evlere para harcamak, iki katlı bir kafe inşa etmek ve kamyonu tamir etmek,

Nambaran'daki bataklığı doldurmaya ek olarak, tüm bunlar ne kadar zengin olursa olsun, ödenmesi zor şeyler olurdu. Ancak Geumbok, kendi şansını deniyormuş gibi vazgeçmeyi reddetti ve ironik bir şekilde, parasının geri kalanını harcadığı anda dip kendini gösterdi.

Sisli bir sonbahar sabahı, Mun inşaat alanının yanındaki kulübesinden çıktı, suyun artık alana sızmadığını gördü ve Geumbok'a koştu. Sonunda bataklığı doldurmuşlardı. Geumbok için bu gerçekten sevinçli bir haberdi, çünkü tüm parasını harcamıştı ve hatta kafeden ve nakliye işinden elde ettiği tüm karı Nambaran alanına yönlendirmişti ve umudunu kaybetmeye başlamıştı. Mun ile Nambaran'a gitti ve bataklığın gerçekten dolu ve dolu olduğuna karar verdi. Birbirlerine sarıldılar, heyecanlandılar, ancak şimdi para sorunlarıyla karşı karşıyaydılar. Hala yüklü bir miktar gerektirecek bir fırın inşa etmeleri gerekiyordu. Geumbok'un nakit parası yoktu, bu yüzden bir şeyler bulması gerekecekti, belki evini, kafeyi veya balıkçının kamyonunu satarak.

Beklenmedik bir şekilde takviyeler geldi. İkizler. Barı satarken biriktirdikleri tüm parayı Pyeongdae'ye getirip bir fırın inşa etmek için fazlasıyla yeterli olduğunu gördüler. Geumbok ilk başta ikizlerin para biriktirmek için ne kadar çok çalıştıklarını bildiği için paralarını almayı reddetti, ancak sonunda ikizleri ikna ettiler ve Geumbok sayesinde iyi bir hayat yaşadıklarını ve paralarını almayı hak ettiğini söylediler. Geumbok ancak parayı geri ödeyemezse kafeyi onlara devredeceğine dair bir senet yazdıktan sonra kabul edecekti. Fırının inşası tüm bu iniş çıkışlardan sonra nihayet başlayabildi.

—

Mun, çok konuşmayan sakin, sabırlı bir insandı. Titiz gözlem becerilerinin yanı sıra, her türlü fiziksel reaksiyon ve kimyasal değişim konusunda alışılmadık bir anlayışa sahipti ve ayrıca bir usta zanaatkarın keskin hassasiyetine sahipti. Başka bir deyişle, oldukça

Geumbok'un tuğla fabrikasını ona emanet etmesi uygundu. Ancak bu özellikler zaman zaman Geumbok ile çatışmaya yol açtı.

Bir keresinde, Geumbok Nambaran'a uğradığında, Mun hala istediği tuğlayı yapmak için çeşitli deneyler yürütüyordu. Fırının önüne, testlerde başarısız olan birkaç bin tuğla yığılmıştı. Geumbok güzel görünümlü bir tuğla aldı. "Bu kullanılabilir görünüyor. Neden attın?"

"Renk bile her yerde aynı değil."

"Renk önemli değil. Önemli olan onu satabilmek, çürük balık ya da çatlak tuğla olsun." Bu sözler Geumbok'un iş odaklı zihnini yansıtıyordu.

Mun alışılmadık bir şekilde öfkelendi, tuğlayı elinden kaptı ve yere fırlattı. "Tüm yuvarlak şeyler pirinç buharlayıcısı değildir ve tüm dikdörtgen şekiller tuğla değildir. Eğer böyle konuşacaksan hemen şimdi gitmen gerek."

Suratını asan Geumbok, Pyeongdae'ye homurdanarak geri döndü, "İster tuğla yapmak, ister buharda pişmiş pirinç keki yapmak olsun, ne istiyorsan onu yap ve bunun seni nereye götüreceğini görelim."

Bu olay fırının tamamlanmasından dört ay sonra gerçekleşti.

Mun, bütün kış Nambaran'da kalıp çeşitli yöntemlerle tuğla pişiriyordu. Diğerleri basit bir tuğla yapmanın o kadar da zor olmadığını düşünüyordu ama Mun'un yaklaşımı bu değildi. Yüksek bir sıcaklık elde etmek için farklı türde yakacak odunları denedi, tuğlaların eşit şekilde ısıtılabilmesi için nasıl istifleneceğini, doğru rengi elde etmek için ateşin ne kadar büyük olması gerektiğini denedi. Geumbok ona baskı yapmayı bıraktı ve kafeye odaklandı, zaman zaman ona erzak gönderdi. Aslında daha endişeli olanlar ikizlerdi, fırının inşa edilmesinden aylar geçmesine rağmen hala tuğla üretilmemesinden endişe ediyorlardı ama Geumbok tüm serveti tükenmiş olmasına rağmen sakinliğini korudu. "Onu rahat bırakın," diye öğüt verdi. "Kim bilir, belki altın yapmayı öğrenir."

Mun, diğer tuğla fabrikalarını dolaşıp sözde uzmanları Nambaran'a davet etti, ancak bunların çoğu şarlatan olduğundan, tuğlalar çatladı veya parçalandı ve Mun her türlü deneme yanılma yöntemine başvurdu.

—

İlkbaharın sonlarında bir gün, mevsim dışı yoğun bir kar fırtınası çıktı. Geumbok, Nambaran'da hâlâ yalnız olan Mun için endişelenmeye başladı, ama aynı gece Mun karla kaplı bir şekilde evde belirdi. Sakalı uzundu ve yüzü isle lekelenmişti, kan çanağına dönmüş gözleri yalnız bir kurdunki gibi parlıyordu. Şaşıran Geumbok, gecenin ortasında bu kadar yolu nasıl geldiğini sordu. Donmuş ellerini ısıttı ve sıcak yemek ve içki getirdi. Zayıf ve yorgun görünen Mun, sessizce yedi. Tüm kışı vadide tek başına geçirmiş olmanın yalnızlığı elle tutulur gibiydi.

O gece, Mun'un yanındaki battaniyelerin altında Geumbok iç çekti. "Tuğlaları unut ve eve gel. Tuğla yapımında pek şansımız yok gibi görünüyor."

Ama ertesi gün öğleden sonra Mun, kısa ve tatlı molasının ardından karlar içinde Nambaran'a geri döndü.

—

Bu arada balıkçı kar yüzünden kamyonunu süremiyordu. Genellikle dik dağ yollarında göz kapakları yarıya kadar açık bir şekilde araç kullanmasına ve hiçbir virajı kaçırmamasına rağmen, güvenli bir şekilde yoluna devam edebilmesi için çok fazla kar yağmıştı. Birkaç günlük tatilinin tadını çıkarırken kamyonunun evin dışındaki park yerinden kaybolduğunu fark etti. Hemen köyün ötesine uzanan lastik izlerini takip etti ve yoluna devam etti. İzlerin yanında büyük ayak izleri vardı—açıkça bir filin—ve karda küçük insan ayak izleri.

Gerçekten de, birkaç dakika sonra Chunhui ve Jumbo'yu karla kaplı bir tarlada, kamyonu bir iple sürüklerken gördü. Balıkçı onların peşinden koştu. Araçla ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Tarlanın sonunda bir uçurum vardı ve balıkçı Chunhui'nin kamyonunu oradan itmeyi planlayıp planlamadığını merak etti. Geumbok olanları duyduğunda bir dal aldı ve kızını sertçe azarladı ve

hiçbir şey için ağlamamış, kamyona öfkeyle bakmış, gözlerinde yaşlar birikmiş. İkizler Chunhui'nin tarafını tutmuş, hurdayı eve getirdiği için Geumbok'u suçlamış ve masum balıkçı orada utanmış bir şekilde durmuş, sigarasını içiyordu.

—

Mun geri döndüğünde nisan ayıydı; filizlenen ağaçların oluşturduğu gölgeler daha da koyulaşıyordu. Elinde tek bir kırmızı tuğla vardı. Geumbok çıplak ayakla dışarı koştu, sonunda iyi bir tuğla ürettiği için heyecanlıydı. Sadece uzattı, yüzü anlaşılmazdı. Geumbok tuğlayı aldı ve inceledi. O kadar kaliteliydi ki, son aylarda ne kadar çok çalıştığını anlayabiliyordunuz. Tuğla pürüzsüzdü, zarif bir renge sahipti ve çok sertti. Mun, başarısıyla yüreklenmek yerine utanmış gibi görünüyordu. "Bu, yıkılmayacak bir ev inşa etmek için yeterince iyi olmalı."

"Bunun gibi kaç tuğlayı bir günde yapabilirsin?" diye sordu Geumbok.

"Eğer iki fırını aynı anda ateşlersek, bin tane yapabiliriz." "İyi. Sonra ilk partiyle kendimize bir ev inşa edelim. Tuğla fabrikasında."

Mun şaşkınlıkla ona baktı.

"Elimde olan her şeyi tuğla fabrikasına yatırdım. Burada oturup bekleyemem. Çok sayıda işçiye ihtiyacımız olacak ve onları beslememiz de gerekecek."

"Ama orada yaşamak rahat olmayacak," dedi Mun endişeyle.

Geumbok ciddileşti. "Düğün yapmadık ama hala karı kocayız. Sonsuza kadar böyle ayrı yaşayamayız."

Geumbok'un onu ilk kez partneri olarak tanıması üzerine Mun boğazı düğümlendi ve gözleri kızardı. Konuşamadı, sadece ayağıyla toprağı kazdı.

Geumbok elini sıkıca tuttu. "Bundan sonra, bana sen bakmalısın."

Tuğlalar

BEN TÜKENMEZLİKLE

Şair, uzun zaman önce Pyeongdae'yi, bir evin inşa edilebileceği geniş bir alanı veya düz bir arazi parçası bile olmaması nedeniyle adına yakışır şekilde yaşamadığı için eleştirdiğinde abartı değildi. Ancak yakındaki diğer köylerle karşılaştırıldığında, Pyeongdae'nin en azından tepeler boyunca dağılmış yabani otlarla dolu bahçeleri vardı ve özellikle şehre hizmet eden trenle yaşamak için fena bir yer değildi. Yakınlarda bir tuğla fabrikasının kurulmasıyla, gezici işçiler Pyeongdae'yi tekrar ziyaret etmeye başladı ve köy her zamankinden daha yoğun hale geldi. Bu, yerel tarihçilerin Pyeongdae'nin ikinci büyük patlaması olarak adlandırdığı zamandı.

—

Tuğla fabrikasına giden gezici işçiler arasında artık toprağı olmayan kes-yak çiftçileri, diğer ailelerin çiftliklerinde çalışmaktan bıkmış ve yorulmuş deneyimli çiftlik işçileri, hayat boyu kumarbazlar ve hatta kanundan kaçan suçlular vardı. Tuğla fabrikası her türden insanla doluydu.

O zamanlar da şimdi de, doğru insanları işe almaktan daha kritik ve zor bir şey yoktu. Mun dürüst, çalışkan insanları bulmakta zorlandı ve kendisi de gezici bir işçi olmasına rağmen, adamların gerçek motivasyonlarını belirlemeyi zor buldu.

Ama Geumbok kendinden emindi. "Bunu bana bırakın. Gözlerimi onlara diktiğim anda doğruyu mu söylüyorlar yoksa rol mü yapıyorlar anlayabiliyorum."

Mun, Geumbok'un "gerçek" veya "oyunculuk" ile neyi kastettiğini bilmiyordu, ancak liman kentinde film izleyerek öğrendiği üzere, insanları işe alma şekli buydu. Birinin kandırılıp kandırılmadığını anında anlayabildiğine inanıyordu.

doğruyu söylüyor ya da yapmacık. Mun nasıl bilebileceğini sorduğunda, Geumbok sadece omuz silkti. "Gördüğümde anlarım."

Elbette, seçtiği işçiler samimi ve çalışkandı. Ancak birkaç yıl sonra, tek bir hata yüzünden ona onarılamaz bir şekilde zarar verecek birini hayatına sokacaktı. Bu, aşırı özgüvenli olmanın kuralıydı.

—

Geumbok Nambaran'a gittikten sonra, ikizler Chunhui'nin bakımını üstlendiler. Kız Jumbo'yla yollarını ayırmak istemediği ve ikizler ona bakmak için gönüllü oldukları için, Geumbok buna karşı çıkmadı. Geumbok ayrıca ikizlerden gidecek başka yeri olmayan zavallı balıkçıya iyi bakmalarını istedi. Balıkçıyı hiç sevmedikleri için gönülsüzce kabul ettiler.

Annesinden uzakta yaşıyor olsa da Chunhui ikizleri endişelendirmiyor veya onlara düşman etmiyordu. Jumbo ile her zaman birlikteydi, sanki tek bir varlıkta birleşmişlerdi ve kendi dünyalarında huzurlu günler geçiriyorlardı. Zaten bir yetişkin kadar güçlüydü ama zihni o kadar yavaştı ki hiç ilerlememiş gibi görünüyordu. Ama Jumbo ile yaptığı konuşmalar sayesinde yavaş yavaş öğrendi.

Sıkıldım. Yürüyüşe çıkalım mı?

Küçük hanım, sana biraz daha beklemeni söylemiştim. Henüz zamanı gelmedi.

Neden her zaman zamanında olmak zorundayız?

Çünkü ikizler öyle istiyor.

İkizlerin ne istediği seni neden ilgilendiriyor?

İkizler beni kurtaran iyi insanlardı. Büyük olanın sırtını ezmeme rağmen.

Jumbo bilgeydi, Chunhui ise sonsuz meraklıydı.*Peki neden üzgünsün?*

Neden üzgün olduğumu düşünüyorsun? Mutluyum. Bol bol yiyeceğim var ve kimse bana vurmuyor.

Seni döverler miydi?

*Çok uzun zaman önceydi, küçük hanım.*Jumbo, sanki o zamanları unutmak istiyormuş gibi ayrıntılara girmedi. Ama Chunhui, kafası karışmış bir şekilde Jumbo'ya bakmaya devam etti. Sonunda Jumbo devam etti.*Tamam. Sana neden üzgün olduğumu söyleyeceğim. Çünkü yaşlanıyorum.*

Yaşlanmak ne demektir?

Yaşlanmak ölmeden önce çok fazla zaman kalmaması demektir. Ben sirkten ayrıldım çünkü zaten çok yaşlıydım.

Ne kadar zamandır yaşıyorsun?

Anneniz doğmadan önce. Muhtemelen bundan çok daha uzun. Gerçekten hatırlamıyorum.

O zaman ben de mi öleceğim?

Filler gibi insanlar da ölür, küçük hanım. Ama şimdilik bunun için endişelenme. Bu, uzun bir zaman sonra gerçekleşecek bir şey.

Öldüğünüzde ne olur? Yok olursunuz.

Sonsuza dek yollarınızı ayırırsınız.

Mun, Geumbok'un istekleri doğrultusunda, fırından gelen ilk tuğla partisinden, tuğla ocağında onlara bir ev inşa etti. Ve avlunun diğer tarafında, galvanizli demir ve ahşap tahtalar kullanarak işçiler için konaklama yerleri inşa etti. Geumbok, erkeklerle başa çıkmada o kadar becerikliydi ki, pantolonları onun yaydığı gizemli kokudan şişkin olsa bile, asla uygunsuz bir şey denemeye cesaret edemediler. Nambaran vadisinde düzinelerce erkek ve bir kadının bir arada yaşadığı küçük bir topluluk böyle oluştu, Geumbok ve Mun topluluğu pek sorun yaşamadan yönettiler. Bu, Geumbok'un eteğini liman şehrinde yaşadığı sırada giydiği iş pantolonuyla değiştirdiği zamana denk geliyordu. Bir kadının pantolon giymesinden dehşete düşen insanlar, onun arkasından fısıldaşıyorlardı, ancak o pantolonlar onun ticari markası haline geldi. Ve kısa süre sonra tuğlalarını satmaya hazır hale geldiler.

Geumbok ilk başta bunları satmanın kolay olacağını düşündü. Ancak işler onun öngördüğü gibi gitmedi. Nüfus artmış ve inşaatlar patlama yapmış olsa da, Pyeongdae'de pahalı malzemelerle inşa etmeye değer hiçbir yapı yoktu. Sorun buydu.

O zamanlar tuğlalar değerliydi; herhangi bir şey için kullanacağınız bir şey değildi. Tuğlalar tuğla fabrikasında yığılıyordu ancak kimse onları satmanın bir yolunu bulamıyordu. İşte o zaman pazarlama dehası Geumbok sıra dışı bir fikir buldu.

Mun ve işçileri topladı. "Bu pahalı tuğlaların bu küçük köylerde satılmasının hiçbir yolu yok. Onları isteyen, onlara saygılı davranacak insanları bulmak için daha büyük dünyaya çıkmalıyız. Ama biz dağlardayız. Herhangi birinin tuğlaya ihtiyacı olup olmadığını nasıl bileceğiz? Yapmamız gereken dünyaya satılık mükemmel tuğlalarımız olduğunu söylemek."

"Peki bunu insanlara nasıl söyleyeceğiz?" diye sordu biri sabırsızlıkla, Geumbok'un açıklamaları uzadıkça.

"Bunu size bu yüzden anlatıyorum," dedi Geumbok. "Herkes beni dikkatle dinlesin. Yarın, trene bütün bu tuğlaları koyacağız. Ve raylar boyunca bir köy gördüğünüzde, pencereden bir tuğla atın. Küçük kasabalarda sadece birkaçını, büyük kasabalarda ise çok sayıda tuğla atın. Yani birinin tuğlaya ihtiyacı varsa, onları görüp gelip bizi bulacak."

Bu, malların reklamının veya tanıtımının yapılabileceği bir çağda bir fikirdi, ancak bunun saçmalığı ve pervasızlığı tam bir Geumbok'tu.

"Yani bütün bu tuğlaları alıp çöpe mi atmalıyız diyorsun?" diye sordu Mun, emek vererek yaptıkları tuğlaları işaret ederek.

"Hiçbir yatırım yapmadan nasıl başarı bekleyebilirsiniz?" diye yanıtladı Geumbok.

Bir işçi, "Tuğlayı bulsalar bile bizi nasıl bulacaklar?" diye sordu.

Geumbok bir tuğla aldı. "Bunda ne olduğunu görmüyor musun?"

Tuğlanın bir köşesine şu sözler kazınmıştı:*Pyeongdae Tuğla ve Kiremit.*Ateşlemeden önce tuğla ocağının adının yazılı olduğu bir mührü kile bastırmışlardı. Başka bir deyişle, bu ilk markalı tuğlaydı, Geumbok'un iş zekasının bir başka kanıtıydı.

—

İşçiler Geumbok'un planının mantıklı olup olmadığından emin değildi. Ama kimse daha iyi bir fikre sahip olmadığından, onun yolunu izlediler. Son birkaç aylık çalışmanın karşılığının tuğlalar için ödenmesini bekliyorlardı, bu yüzden tuğlaları nasıl sattıklarını değil, sadece satmalarını önemsiyorlardı. Tuğlaları taşıyabilmek için demiryolu acentesiyle birçok mektup alışverişinde bulunmanın zahmetli sürecinden geçmek zorundaydılar ve sonunda bir yük vagonuna yüklediler. Bir köyün yanından her geçtiklerinde, rayların kenarına bir veya iki tuğla attılar. Mun herkese soju ve kurutulmuş balık getirmişti ve hepsi heyecanlı ve neşeliydi, sanki tur otobüsünde ilk yolculuklarını yapan köylüler gibiydiler. Aylarca süren sıkı çalışmadan bitkin düşen işçiler, tuğlalara yaslanıp bir kez dinlendiler ve bardaklarını devirdiler. Rayların yanında papatya pireotu çılgınca açmıştı ve tren ılık bahar güneşinin altında yavaşça kuzeye doğru takırdıyordu. Ve tabii ki, tuğlalar rayların her yerine dağılmıştı.

Gün batarken ve kasabaların ışıkları sanki bir rüyaymış gibi hafifçe geçerken, adamlar memleketlerini ve ailelerini düşünerek hüzünlendiler. Bazıları sarhoş olup şarkı söylerken, diğerleri gizlice gözlerini siliyordu. Hepsi tuğlaların satılmasını istiyordu, böylece iş aramak için yeni kasabalara gitmek zorunda kalmayacaklardı. Serserilerin umutları genellikle o kadar mütevazıdır ki, bir sonraki öğünlerini düşünmek zorunda kalmadan dinlenebilecekleri bir yer varsa, orası onların evi, şeftali çiçekleriyle dolu kendi bahçeleri olurdu.

—

Mun ve işçiler trendeyken, Geumbok dinlenmek için Pyeongdae'deki evine döndü. Chunhui, annesini uzun bir süre sonra ilk kez gördüğü için mutlu bir şekilde dışarı koştu, ancak Geumbok onu görmezden geldi ve bunun yerine ikizleri sıcak bir şekilde selamladı. Chunhui, annesinin onu kucakladığı zamanki gibi kucaklanmak istiyordu. Geumbok'un sütlü, pudramsı kokusunu koklamak istiyordu. Ancak annesi her zaman ondan kaçmak istiyordu. Chunhui için Geumbok asla yaklaşamayacağı bir seraptı ve annesine olan arzusu asla doymayan bir açlıktı. Bu özlem hayatı boyunca onu rahatsız etti.

Geumbok'un eve geldiği gece, Chunhui annesinin boş odasına girdi ve kıyafetlerini kokladı. Annesi gibi kokan makyaj masasının üzerindeki pudra kutusunu aldı. Kutuyu açtı ve pudrayı yüzüne ve vücuduna sürmeye başladı. Ve mutlu olduğunda her zaman yaptığı gibi, doğduğunda ahırdaki karanlık, rahat sahneyi hatırladı.

Gece geç saatlerde, ikizlerle vakit geçirdikten sonra, Geumbok odasına döndüğünde Chunhui'nin beyaz tozla kaplı olduğunu gördü ve çığlık attı. Karanlıkta oturan beyaz hayaletin kızı olduğunu anlayınca koşarak yanına gitti, saçından yakaladı ve dövmeye başladı. Ama Geumbok'un küçük yumrukları, artık iri ve fiziksel olarak sertleşmiş olan Chunhui üzerinde etkili olmadı. Chunhui, annesine şaşkınlıkla baktı ve neden bu kadar öfkeli olduğunu merak etti. İkizler koşarak yanına geldiğinde olay kısa sürede sona erdi, ama Geumbok kızının uğursuz görüntüsünü aklından silemedi. Bu olay Geumbok'un kızını daha da uzaklaştırmasına neden oldu.

—

Adamların trenden tuğla atmasının üzerinden bir ay geçmişti. O süre zarfında tuğla fabrikasına tek bir kişi bile gelmemişti. Gerilla terfisi açıkça başarısız olmuştu. Ama hala tuğla üretiyorlardı, bu yüzden artık onları depolayacak yer yoktu. İşçiler çalışmayı bıraktılar ve zamanlarını uyuyarak veya Geumbok'un kahraman olduğu müstehcen hikayeler paylaşarak geçirdiler. Bazıları gün ışığında içki kokarak dolaşıyor ve diğerleri açık havada kumar oynuyordu. Zaman geçtikçe tuğla fabrikası düzensizliğe düştü ve işçiler daha fazla memnuniyetsizleşti, henüz para görmemişlerdi.

Geumbok'un ikizlerden ödünç aldığı para çoktan kaybolmuştu. Kafe ve nakliye işinden elde ettikleri kârla faaliyetlerine devam etmeyi başardılar, ancak Geumbok huzursuz hissetmeye başladı. Yaptığı tabelanın yanındaki girişe oturdu ve bütün gün erişim yolunu izledi, birinin gelip tuğla satın almasını umuyordu. Ancak kimse

yaz bitiyordu. Sadece arada sırada geçen bir trenin düdüğü sessizliği bozuyordu.

—

İşçilerin memnuniyetsizliği artıyordu ve kırılma noktasına doğru gidiyordu. Elbette iyi adamlar işe alıyorlardı ama onların havuzu çaresiz, güçsüz gezici işçilerden oluşuyordu. Gezici işçiler genellikle işe başladıklarında bir şekilde, ayrıldıklarında başka şekilde davranırlardı ve iş adamları kadar kurnaz, gangsterler kadar kaba ve simsarlar kadar sinsiydiler. Aralarında bir fırsatı fark eden, bundan yararlanan ve sonra bir pay alan kişiler vardı. Tuğla fabrikasında çalışan işçiler arasında da böyle adamlar vardı. İnsanları birbirine karşı kullanmada, kışkırtmada, dedikodu yapmada, yalanlar uydurmada ve önemsiz şüpheleri körüklemekte ustaydılar. Sonuç olarak işçiler Mun ve Geumbok'un kendilerine yalan söylediğine inanmaya başladılar. Ortada dolaşan hikaye, tuğla fabrikasını büyük bir meblağ karşılığında satmak için bir sözleşme imzaladıkları ve anlaşma tamamlanana kadar tüm işçileri orada tuttukları, böylece tuğla fabrikasının ne kadar iyi işlediğini gösterebilecekleriydi. Son ödeme el değiştirir değiştirmez, ikili işçilere borçlu oldukları şeyi ödemeden ortadan kaybolurdu. Söylenti gerçeklerden daha inandırıcı ve ilginçti ve bulaşıcı bir hastalık gibi hızla yayıldı. Bu, vahşi söylentilerin yasasıydı.

—

Sıcak hava dalgasının son günlerinde, yaz sonu bir gündü. Ter, insanlar hareketsiz otururken bile yüzlerinden aşağı akıyordu ve o kadar nemliydi ki en ufak bir tartışma anında cinayete yol açabilirdi. Böcekler bile sessizdi ve tüm tuğla fabrikası garip bir sessizlikle sarılmıştı. Geumbok sabahtan beri erişim yolunun kenarında bekliyordu, kendi kendine bunun son olduğunu düşünüyordu. Operasyonları devam ettirecek parası yoktu ve kendisi de o kadar yorgundu ki bir daha asla tuğla fabrikasını görmek istemiyordu. O öğleden sonra işçiler Geumbok'un etrafında teker teker toplanmaya başladılar. Yüzleri sanki içki içmişler gibi kızarmıştı,

açık gömlekleri terli göğüslerini gösteriyordu ve öfkeyle nefes alıyorlardı, şiddet olasılığı yayıyorlardı. Garip enerjilerini hisseden Geumbok, kalabalığın içinde Mun'u aradı, ama o bir iş için köye gitmişti.

En yaşlı adam öne çıktı, ilk başta iyi huyluydu. "Geri ödemeye ihtiyacımız var. Hemen ödeme almamız gerekiyor."

Geumbok sakin bir şekilde tepki verdi. "Şu yığılmış tuğlaları görmüyor musun? Sana ancak satıldıklarında ödeme yapabiliriz."

Kalabalık tereddüt etti.

"Tuğla fabrikasını sattığın doğru mu?" diye seslendi arkadan biri. "Çok büyük bir kar elde ettin, peki para nerede?" diye meydan okudu bir başkası.

"Yeni sahipleri gelince maaşımızı nasıl alacağız?"

Bütün işçiler yağmurda şarkı söyleyen kurbağalar gibi birbirlerinin sözünü keserek konuşuyorlardı. Bastırılmış duygularına rağmen sesleri öfkeli çıkıyordu.

"Bunların hiçbiri doğru değil," dedi Geumbok yüksek sesle. "Paramız olsaydı burada olur muyduk sence? Senden çalmayı planlıyor olsaydık çoktan gitmiş olurduk! Biraz daha bekleyebilirsen..."

"Yalanlar!" diye bağırdı biri.

"Evet, yalanlar!"

"Yalan!"

"Yalan!"

"Yalan!"

Burada ve orada ara sıra duyulan tüm sesler bir koro halinde birleşti. Durum daha da gerginleştikçe birkaçı ayaklarını ritme göre vurmaya başladı. Geumbok'a doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladılar. Sanki hepsi ona doğru koşup saldıracakmış gibi görünüyordu.

Geumbok bir elini kaldırdı. "Bekle!"

Adamlar tereddüt etti. Jeogorisini çözdü ve açtı. Soluk teni parlak güneşin altında parlıyordu—hepsinin özlemini çektiği beden. Ona şaşkınlıkla baktılar.

"Bana inanmıyorsanız, beni arayın!" diye bağırdı. "Üzerimde para bulursanız, beni hemen burada ve şimdi öldürebilirsiniz."

Gergin bir sessizlik, gerilmiş bir yay gibi, onun ve işçilerin arasındaydı. Duyabildiğiniz tek şey ara sıra yutkunma sesleriydi.

Arkadan gelen bir ses gerginliği dağıttı. "O kötü kadına kanmayın! Onu dövün!"

Sanki herkes bunu bekliyormuş gibiydi. "Onu döv!"

"Hayır, onu parçala!"

“Hayır, tuğlalarla döv!”

“Hayır, diri diri göm!”

"Hayır, onu fırında yak!"

“Hayır, onu kavak ağacına asın!”

Çeşitli yollarla onu öldürme çağrıları duyuldu. Elbette, bunlar onları kışkırtan ve o noktaya sürükleyen adamların sesleriydi. Hiçbir kanıtları yoktu, ama ihtiyaçları da yoktu. Çağrıları herhangi bir mantıktan daha ikna edici ve herhangi bir reklam metninden daha kışkırtıcıydı. Bu sloganların yasasıydı. Sanki bir set patlamış gibiydi; o noktada her türden başka slogan fışkırdı. "Tuğlaları parçalayın!" "Fırınları yok edin!" "Tuğla fabrikasını yakın!" Ama uzak bir dağdaki bir tuğla fabrikası için alışılmadık olan birkaç slogan ortaya çıktı, örneğin "Faşistlere ölüm! İşçi hakları için!" veya "Çebol diktatörlüğünü devirin ve bir işçi cenneti kurun!" ve biraz daha şüpheli olanlar, örneğin "Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti uzun yaşasın!" veya "Sevgili Lider'in rehberliğini takip edin ve Amerika'yı yok edin!" ve "Güzel dağlarda tuğla fabrikası yok!" veya "Kalkınmanın yanında yer alan ve ekosistemi yok eden diktatörlüğe son!" gibi ifadeler yıllar önce söylenmişti, "Seni seviyorum Yeongsuk!" veya "Kahretsin, kırmızı yonca kartını almalıydım!" gibi ani çıkışlar slogan değil, olup biteni tam olarak anlamayan insanların rastgele çıkışlarıydı.

Her halükarda, çeşitli gürültülü görüşlere rağmen, sloganların özü Geumbok'un öldürülmesi gerektiğiydi ve sadece bununla da kalmayıp, mümkün olan en aşağılayıcı şekilde, parçalanıp yakılarak mı öldürüleceğiydi. Ve öldükten sonra—elbette, bundan sonra bir plan yoktu. Ama adamlar öfkelenmişti ve bunu yapacak gibi görünüyorlardı, bu yüzden o noktada bir plan olup olmaması önemli değildi.

Birkaç adam sopalar, diğerleri ise tırpanlar veya kazmalar tutuyordu, ölümcül sıcağın, alkolün ve gün ışığında ortaya çıkan soluk kadın etinin neden olduğu çılgınlığa kapılmışlardı. Geumbok'a doğru ilerlemeye başladılar. Onları durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Geumbok kaderin ironisine inanamıyordu; büyük talihi onu ölümün eşiğine getirmişti. Birisi Geumbok'un jeogorisini arkadan yakalayıp çekip çıkardı ve adamlar kükreyerek ona doğru koştular. Savaştan sağ çıkmayı başarmış olsa da, Geumbok'un hayatı uçurumun kenarında sallanıyordu.

"Dur!" diye bağırdı biri.

Adamlar bakmak için döndüler. Fakat işçilerin düzensiz kalabalığı arasında dur diye bağıran kişi bulunamadı. Bunun yerine, herkesin gördüğü şey erişim yolunu işaret eden kalkık bir parmaktı. İşçiler bakmak için döndüler ve yolun sonunda bir toz bulutu gördüler. Geumbok kollarını yırtık jeogorisine geçirdi ve ayağa kalktı. Toz daha da yaklaştı ve otlarla kaplı köşeyi döndü. Siyah bir cipti. Herkes sanki emredilmiş gibi olduğu yerde kök salmış bir şekilde durdu ve cipin tuğla fabrikasına girmesini izledi.

Jeep önlerine yanaştı. Kapı açıldı ve fötr şapkalı şişman bir adam dışarı çıktı. Üzerinde şu sözcüklerin yazılı olduğu bir tuğla tutuyordu*Pyeongdae Tuğla ve Kiremit.*Yorgun görünüyordu, sanki uzun bir yol kat etmiş gibiydi. Yolunu tıkayan adamlara baktı, tuğlayı kaldırdı ve seslendi, "Bunları burada mı yapıyorsunuz?"

İşçiler tereddüt ettiler ve birbirlerine baktılar. Cinayetvari öfkeleri gitmişti ve şimdi çekingen gezici işçiler olarak normal hallerine geri dönmüşlerdi.

Geumbok önlerine geçti. "Gözleriniz yok mu? Tabelaya bakın, neden bakmıyorsunuz?" Girişteki tabelayı işaret etti.

Fötr şapkalı adam tabelaya baktı ve sonra tuğlaya baktı ve rahatlamış bir şekilde iç çekti, alnındaki teri sildi. Tuğlayı sinirle yere fırlattı. "Kahretsin, telefon numaranı yazmalıydın. Pyeongdae'nin nerede olduğunu kim bilebilirdi ki, dağlarda mı yoksa yeraltı dünyasında mı? Burayı bulmam tam yedi günümü aldı."

Geumbok gülümsedi. Daha birkaç dakika önce hissettiği dehşeti çoktan üzerinden atmış ve sakin tavrını geri kazanmıştı. "Burada elektriğimiz bile yok. Elbette telefonumuz da yok. Kaybolmadan buraya geldiğin için mutluyum."

Fötr şapkalı adam etrafına baktı. "Kahretsin, bu ücra dağda tuğla yaptığını kim tahmin edebilirdi? O baca olmasaydı hemen yanından geçerdim. Neyse, susuzluktan ölüyorum. Bir bardak su isterim."

Geumbok kıpırdamadı. "Bana neden burada olduğunu söyleyene kadar sana su veya başka bir şey veremem."

"Kahretsin, tuğla satın almak için olmasa kim buraya kadar gelirdi ki? Sen sahibi misin?" Fötr şapkalı adam Geumbok'a alaycı bir şekilde sordu.

"Eğer öyle olmasaydım neden burada, sıcak güneşin altında durup seninle konuşayım? Sadece sesimi kısmak için burada durduğumu mu düşünüyorsun?"

Fedoralı adam ellerini havaya kaldırdı. "Boş elle geri dönemem. Burada yığdığından daha fazlasına ihtiyacım var. Durmadan olabildiğince hızlı tuğla yapman gerekecek. Zamanı gelince pazarlık edebiliriz. Biraz suya ihtiyacım var. İçkiniz varsa daha da iyi olur."

—

Bay Gwak ile iş böyle başladı. O bir inşaatçıydı ve rayların kenarında bir tuğla bulduğunda, tüm hayatı boyunca inşaat alanlarında yaşadığı için, ne kadar üstün olduğunu anında anlardı. O kadar uzakta bir bina inşa ediyordu ki, oraya varması trenle üç tam gününü aldı, ama yine de iyi tuğlaları ele geçirmek için aceleyle gelmişti. Daha sonra ülkenin ilk apartmanını inşa edecek, birimleri satacak ve ülkenin ikinci büyük inşaat şirketini kuracaktı, ama başarılarının hiçbirini yaşamadan, nispeten genç bir yaşta, elli iki yaşında ölecekti. Arkadaşlarıyla bir nehir kenarında içki içerken, yüzebilecek kadar formda olduğunu kanıtlamak için suya atlayacaktı, ama kalbi duracaktı. Bu, pervasızlığın yasasıydı.

Cesaretliydi ve çabuk sinirlenirdi, bu yüzden Geumbok ile iyi geçinirdi. Hatta o kadar iyi anlaşırlar ki, sonunda birlikte yatarlardı ve Mun öğrendiğinde, Geumbok bahaneler uydururdu, "Eğer Bay Gwak hemen orada belirmeseydi, yakacak odun olmak üzere bir fırına atılırdım. Hayatımı kurtardı. Bir kere evet demem gerçekten o kadar kötü mü? Bu sadece ölümde çürüyecek bir beden."

Elbette bu sadece bir bahaneydi. Daha sonra, iştahı bastırılamayan Geumbok, sadece kurtarıcısını değil aynı zamanda gezici işçileri de yatağına getirecekti ve Mun'a ciddi şekilde zarar verecekti, ama her durumda Bay Gwak sayesinde bu krizden kesinlikle kaçınmıştı.

—

Bay Gwak'ın işçilerin önünde söyledikleri sadece laf değildi. Ertesi günden itibaren işçiler tuğla yapmak için uzun saatler çalıştılar, ayakları kili çiğnerken çevikti, sonunda maaş alabilecekleri ve iş aramak için dolaşmak zorunda kalmayacakları düşüncesi onları heyecanlandırıyordu. Bay Gwak tuğla fabrikasını bulan tek kişi değildi. Bay Bak'tan Bay Yu'ya, Bay An'a, Bay Gong'a, Bay Min'e ve Bay Cheon'a kadar her çeşit işadamı teker teker geldi, her biri mühürle damgalanmış bir tuğla tutuyordu. Bay Gwak gibi inşaatçılardı, duvar konusunda uzmanlaşmış duvarcılar, tedarikçiler veya mimarlardı. Geumbok artık Başkan Gang olarak adlandırılıyordu, çünkü bir gangster kadar cesurdu. İş aklının ne kadar cesur olduğunu ve sert adamların arasında ne kadar rahat olduğunu gösteriyordu.

Tuğlaları inşaat sektöründe sansasyon yarattı. İnşaatçılar tuğlalara ulaşmak için tuğla ocağının dışında sıraya girdiler ve tuğlalar fırınlardan çıkar çıkmaz hemen metropollere giden trenlere yerleştirildi. Mun iki ek fırın inşa etmek ve daha fazla işçi tutmak zorunda kaldı. Geumbok her saatte yemek pişiriyordu ve yardım etmeleri için birkaç kadın işe almak zorundaydı. Tüm aşçılar da tıpkı Geumbok gibi etek yerine iş pantolonu giyiyordu ve bu da kısa sürede köyde bir trend haline geldi. Çok geçmeden tüm kadınlar pantolon giymeye başladı. Ve Nambaran, işçilerin bütün gün kil şekillendirirken şarkı söylemesinden dolayı sonbahar boyunca gürültülü kaldı,

Tuğla taşımak için sıraya giren kamyonların motorları ve daha erken sevkiyata hak iddia etmeye çalışan iş adamlarının argümanları.

Sonunda, kış başlamadan önce Geumbok tüm işçilere borçlu oldukları parayı ödeyebildi ve üstüne cömert bir ikramiye ekledi. Ayrıca ikizlere borcunu ödeyebildi ve hatta tuğla fabrikasına harcadığı parayı telafi eden bir miktar parası bile kaldı. Sıcaklık düştüğünde ve don geldiğinde siparişler azalmaya başladı ve Geumbok işçiler için bir parti verdi. Yedi domuzu kestiler ve köyden bir kamyon dolusu içki getirdiler. İkizler ve balıkçı da davetliydi. Nadir bulunan tatlı mola ve iyi fermente edilmiş makgeolli'den sarhoş olan işçiler ciğerlerinin tüm gücüyle şarkı söyledi, yanlarındaki kim varsa ona sarıldı ve dans etti. Bazıları büyük başarılarından o kadar etkilendi ki birbirlerinin kollarına atılıp ağladılar. O gün Geumbok işçilerle birlikte onlardan biriymiş gibi kutlama yaptı. Son derece tatmin edici ve neşeli bir kutlamaydı. Şafak vakti, herkes mutlu ve sarhoş bir uykudayken, yılın ilk karı Nambaran'a düştü.

Yoğun Kemikler

AS KAR YAĞDIve hava soğudu, vadideki dere dondu. Fırınlar sonunda karardı ve sonbahar boyunca aralıksız çalışan tuğla fabrikası durma noktasına geldi. Tüm canlılar uzun bir kış uykusuna yatmaya hazırlanıyordu. İşçiler teker teker evlerine doğru yola çıktılar. Gelecek baharda birbirlerini göreceklerine söz verdiler ve gece trenine atlayıp memnun bir şekilde yola koyuldular. Sadece eve dönemeyen veya onları bekleyen kimsesi olmayan birkaç kişi tuğla fabrikasında kalıp kağıt oynadı ve uzun, sıkıcı kış gecelerini geçirdi.

Geumbok ve Mun dinlenmek için Pyeongdae'ye döndüler. Ama inanılmaz başarılarını kıskanan bir tanrı mı vardı? Pyeongdae'de korkunç bir kaza oldu—hepsinin üzerinde asılı duran uğursuz olay ve ikizlerin balıkçıyı ilk geldiğinde sevmemesinin ve Chunhui ile Jumbo'nun kamyonunu uçuruma sürüklemesinin nedeni.

—

O kader gününde, balıkçı yolcularla dolu kamyonunu kıvrımlı yollardan Pyeongdae'ye doğru sürüyordu. Kar yağışının üzerinden sadece birkaç gün geçmişti, bu yüzden yollarda hala kar vardı. Kamyon pazarın önünden geçmiş ve tren istasyonuna doğru gidiyordu. Tam o sırada, yaşlı, beyaz saçlı bir kadın birdenbire ortaya çıktı, yolun karşısına geçmek üzereydi. Bir bastona yaslanmıştı. Belki de iyi duyamıyordu; balıkçının umutsuz korna seslerine aldırmadan yavaşça hareket etti, başı öne eğikti. Balıkçı elinden geldiğince sert fren yaptı ama kamyon kaydı ve yolun kenarına doğru yuvarlandı. Yolcular bir kenara çekilip çığlık attılar.

Tam bu talihsiz anda Jumbo sırtında Chunhui ile pazarın girişinin önünden geçiyordu. Balıkçı fili ve kızı gördü ve tekrar frene bastı. Ama kayan kamyonu durduramadı. Pyeongdae Taşımacılığının 1 numaralı kamyonu Jumbo'nun yanına çarptı. Hayvan yere yığıldı ve Chunhui havada uçtu. Tüm bunlar göz açıp kapayıncaya kadar oldu.

Çarpmanın şiddeti balıkçının bir anlığına bilincini kaybetmesine neden oldu ve kendine geldiğinde, yolun ortasında duran yaşlı kadını gördü. Kadın kamyona doğru döndü, belki de ancak o zaman bir kaza olduğunu fark etmişti. Balıkçının gördüğü en iğrenç yüze sahipti. Kırışık bir yüze çökmüş minik, fare gözleri, kısa, şişkin bir burun, eksik dişlerden çökmüş yanaklar, seyrek saçlar... evet, oydu! Evinden yiyecek satan zavallı yaşlı cadı. Başka kim olabilirdi ki?

Balıkçının gözleri ile buluştuğunda sırıttı, çökük yanakları korkunç bir şekilde buruştu. Tüyler ürpertici gülümsemesi adamın ürpermesine neden oldu. Balıkçı kamyondan atlayıp Jumbo'ya doğru koştuğunda fil çoktan nefes almayı bırakmıştı. Hortumundan koyu kırmızı kan fışkırıyor, beyaz, karlı yolu lekeliyordu. İnsanlar etrafına toplanmıştı. Kamyonun kaputu buruşmuş ve duman çıkarıyordu ve birkaç yolcu yaralanmıştı. Chunhui ortalıkta görünmüyordu. Bu Pyeongdae'nin ilk trafik kazasıydı. Kimse ne yapacağını bilmiyordu ve kafası karışmış bir şekilde etrafta koşuşturup büyük bir kargaşa yaratıyordu. Balıkçı kaosun ortasında yaşlı kadını aradı ama kadın çoktan kaybolmuştu.

—

Chunhui, ikizler ve Geumbok kazayı duyunca olay yerine koştuktan sonra bulundu. İkizler Jumbo'nun cesedinin üzerine yığıldılar, hıçkırarak ve bayılarak, uyandıklarında sanki ölü fili yeni keşfetmişler gibi tekrar hıçkırıklara boğuldular ve tekrar bayıldı ve bu tekrar tekrar oldu. Bu olurken biri Chunhui'yi pazarın yakınındaki bir zelkova ağacının tepesinde tünemiş halde buldu. Ağaca oturdu,

file, onu çevreleyen insanlara ve hayvanın başında ağlayan ikizlere bakıyordu. Yara almadan kurtulmuş gibi görünüyordu. Chunhui, bir fili devirecek kadar güçlü bir darbeden nasıl sağ çıkmıştı? Yakında sırrı ortaya çıkacaktı.

Geumbok ve Mun, Chunhui'nin dışarıdan iyi görünmesine rağmen ciddi iç yaralanmaları olabileceği yönündeki insanların tavsiyesine uyarak hastaneye götürdüler. Bu sırada Pyeongdae'de modern tıbbi ekipmanlarla donatılmış bir hastane vardı. Beyaz önlüklü bir doktor Chunhui'yi muayene etti ve birkaç röntgen çekti. Chunhui kıyafetlerini çıkardı, büyük bir makinenin önünde durdu ve fotoğraflar çektirdi. Bir an sonra doktor röntgen filmleriyle geri döndü. Uzun süre onları inceledi, başını yana eğerek, sanki ne gördüğünü anlayamıyormuş gibi.

Mun sabırsızlıkla ona ısrar etti: "Bir şey söyle. Sadece başını sallama. Çocuğumuzda bir sorun mu var?"

"Sanırım bir şeyler ters gidiyor, ama belki de doğru olan bir şeyler vardır," dedi doktor, hala şaşkın görünüyordu.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" diye araya girdi Geumbok. "İyiyse iyidir ve kötüyse kötüdür. Ne diyorsun?"

Doktor onlara doğru bir röntgen filmi itti. "Alışılmadık derecede güçlü ve yoğun kemikler hakkında bir şey duydunuz mu?"

"Evet," dedi Mun. "Genellikle bir kaplanın ön ayaklarının alışılmadık derecede güçlü, yoğun kemiklere sahip olduğunu söyleriz."

"Doğru. Hiç kimse o bacaklardan birinin çarpmasından sağ çıkamaz. Buradaki çocuğun kemikleri iri. Çoğu insanın ön kollarında iki kemik vardır ama onun sadece bir yoğun kemiği var." Doktor röntgene işaret etti. "Bak. Sadece bir tane. Vücudundaki diğer kemikler için de aynı şey geçerli."

Geumbok, Geokjeong'u hatırladı ve Chunhui'nin ona ait olduğu daha da netleşti.

"İri kemiklere sahip olmak, hayatında başka sorunlar yaşayacağı anlamına mı geliyor?" diye sordu Mun, her zamanki gibi ihtiyatlı bir şekilde.

"Ona piyano çalmayı veya daktilo yazmayı öğretmeyi mi planlıyorsun?"

"Piyano veya daktiloyla ilgilenmiyoruz," diye cevapladı Geumbok açık sözlü bir şekilde. "Bizim gibi tuğla yapmayı öğrenecek."

Mun şaşkınlıkla ona baktı. Chunhui'yi bir tuğla üreticisi yapmayı her zaman planlayıp planlamadığını ya da o an kendiliğinden mi cevap verdiğini bilmenin bir yolu yoktu. Ancak açık olan şey, Chunhui'nin geleceğinin tam orada kararlaştırılmış olmasıydı.

"Peki, o zaman, herhangi bir sorun olacağını sanmıyorum." Doktor omuz silkti. Ve konu kapandı.

—

Biraz garip bir şekilde, Geumbok'un X-ışınlarına ve bunların bir kişinin vücuduna nasıl nüfuz ettiğine takıntılı hale geldiği gün oydu. X-ışınlarının prensiplerini anlamıyordu ama bir insan vücudunun içine bakılabilmesinden heyecan duyuyordu. Kendisinin bir X-ışınını istedi.

Mun homurdandı, "Kemiklerin ürkütücü bir resmiyle ne yapacaksın," ama hiçbir şey Geumbok'un şiddetli merakını engelleyemedi. Tüm kıyafetlerini çıkardı ve makinenin önünde durdu.

Görüntü çekildiğinde, sanki bir hazine haritasına bakıyormuş gibi dikkatlice inceledi. İpeksi saçları, dolgun kıvrımları, delici bakışları ve kızaran yanakları gitmişti ve sadece soluk kemikler kalmıştı, ölü ağaç dalları gibi. Geumbok röntgeni eve getirdi ve sanki büyülenmiş gibi birkaç gün boyunca inceledi, ışığa tuttu ve sonunda önemli bir şey fark etmiş gibi başını salladı. "Her şey bir kabuktur," dedi kasvetli bir şekilde. "Sonunda, vücut sadece beyaz kemiklerdir."

Ölümden sonra geride ne bırakılacağını keşfetmişti. O günden sonra, "Sonunda, beden çürüyecek," demeyi severdi. Kısa süre sonra, istediği zaman istediği adamla yatmaya başladı. Ölüme yabancı olmayan bir kadın olarak, belki de yakında yok olacak bir bedenin sınırlarından ve tüm hayatı boyunca onu gölgeleyen ölüm korkularından kurtulmak için boşuna bir girişimdi.

—

Bu arada Jumbo'nun ölümü, file ailenin bir üyesi gibi bakan ikizlere büyük bir üzüntü getirdi. Kafeyi kapattılar ve

Yemek yemeyi veya içmeyi reddettiler, gün boyu odalarında ağladılar. Geumbok birkaç gün onlarla oturdu, onları teselli etmeye çalıştı, ama faydası olmadı. Jumbo'nun ölümünden Geumbok'u sorumlu tuttular ve Jumbo'yu öldüren ve balıkçıyı taşınmaya zorlayan korkunç katille aynı evde yaşayamayacakları konusunda ısrar ettiler. Birkaç gün sonra kafe açıldı ama ikizler artık neşeli ve mutlu değildi. Pencerenin yanına oturdular, Jumbo'nun yavaşça yürüdüğü pazara baktılar ve çok gözyaşı döktüler. Kafenin düzgün bir şekilde işletilmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden Geumbok'un aklına bir fikir geldi, Lazarus'un mezardan kalkması kadar şok edici bir fikir.

Bir sabah, ikizler kafeye doğru yürüdüler ve oldukları yerde donup kaldılar. Jumbo binanın önünde duruyordu, hortumu havaya kalkmıştı. Yeniden doğan file doğru koştular, sevinç çığlıkları atıyorlardı. Ama ona sarıldıklarında, doldurulmuş olduğunu keşfettiler.

İkizlere söylemeden, Geumbok ölü fili kazması için birini tutmuştu. Vücudu zaten çürüyordu ama neyse ki kalın derisi orijinal şeklini korumuştu. Her türlü hayvanın taksidermisi, yıllardır birçok Pyeongdae sakini için önemli bir geçim kaynağı olmuştu ve köyde mükemmel taksidermistler vardı. Filin derisi dikkatlice vücudundan çıkarılıp talaşla doldurulduu ama çok büyük olduğu için, onu doldurmak için birkaç düzine saman balyası gerekiyordu. Çürümüş gözbebekleri çıkarılıp her göze özel olarak yapılmış bir mermer takıldığında, Jumbo canlı görünümüne kavuştu.

Jumbo'nun diriltilmediği için hayal kırıklığına uğrayan ikizler tekrar gözyaşlarına boğuldular, ancak Geumbok'un girişimi tam bir başarısızlık değildi. Korunmuş olsa bile, Jumbo eski ihtişamını göstererek ikizleri teselli etti. Ve insanlar file bakmak için kafeye akın ettiğinden, Jumbo'nun tanıtım etkileri devam etti. İkizler, Jumbo'nun bir zamanlar taktığı reklamın kaldırılmasında ısrar ettiler; bunun onun ölümüne neden olduğuna inanıyorlardı. Bunun yerine, ikizler filin önüne büyük bir yalak koymaya karar verdiler ve buldukları her fırsatta onu haşlanmış fasulyelerle doldurdular. Yalakta şu sözcükler kazınmıştı:*Jumbo'ya sevgilerle.*

Uzun süre kafenin önünde öylece duran fil, yıllar sonra kül olana kadar Pyeongdae'nin simgesi haline geldi.

—

Jumbo'nun ölümüyle yıkılanlar sadece ikizler değildi. İlk başta Chunhui, Jumbo'nun öldüğünü bile anlamamıştı ama yavaş yavaş Jumbo'nun onu sonsuza dek terk ettiğini fark etti. Annesi onu doldurmuş ve formu yeniden canlanmış olsa da Chunhui bunun gerçek Jumbo olmadığını anında anladı. Hoş kokusu gitmişti. Özel sohbetleri bitmişti. Chunhui, Jumbo'nun ölümden bahsettiğinde ne demek istediğini anladı. Ölüm, bir daha asla hareket edememek anlamına geliyordu. Ölüm, gözünüze konsa bile bir sineği gözünüzü kırpıştıramamak anlamına geliyordu. Ölüm, soğuk yağmurdan korunamamak veya oturup bacaklarınızı dinlendirememek anlamına geliyordu. Jumbo'nun doldurulmuş hali artık Jumbo değildi. Jumbo'ya benzeyen sadece bir demet saman ve deriydi. Chunhui ikizler kadar üzgün değildi ama bu kayıp, tuğla fabrikasında kendi yalnız ölümüyle karşılaşana kadar onunla daha uzun süre kaldı.

Skandal

BTAVUK BAHARIgeri döndüğünde, tuğla fabrikası daha da kalabalıklaştı. Sürekli siparişler yağıyordu ve dedikleri gibi, işçiler sıçtıktan sonra kendilerini silmeye bile vakit bulamıyorlardı ve kendilerini sadece bir gün dinlenebilmek için umutsuzca yağmur yağmasını dilerken buldular. Geumbok sipariş almak ve fiyat pazarlığı yapmakla meşguldü ve yeni pazarlar geliştirmek ve mevcut müşterileri yönetmek için birkaç günlüğüne tatile gidiyordu.

Mun da aynı şekilde meşguldü. Geumbok operasyonları yönetirken, o da işletmenin yönetim ve üretim tarafını denetliyordu. İşçilere karşı katıydı, kaliteye dikkat ediyordu ve iş gücü gelip geçtikçe adam işe alıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, işletmeyi kurmada en çok katkıda bulunan kişi oydu ama asla kendini ilk sıraya koymadı. Geumbok'un ardından gelen tüm boşlukları sessizce halletti ve kendi başına karar verebileceği şeyler için bile ona erteledi. Her zaman onu ilk sıraya koyduğu için, insanlar sefil yaşlı Mun'un onun adamı olduğunu öğrenince şaşırdılar. Ama Mun aldırmadı. O böyle bir adamdı.

—

Bu sıralarda, modernite dalgası Pyeongdae'ye güçlü bir şekilde yayıldı ve hızla genişlemeye başladı. Her eve elektrik ve telefon geldi. O dönemde ülkenin başındaki general, her sabah aynı saatte tüm ulusu uyandırmak olan olağanüstü, tarihi açıdan eşi benzeri görülmemiş bir politika yürüttü. Her köyün ve şehrin ortasına büyük bir hoparlör yerleştirildi ve kendisi gibi bir ömür boyu asker olan Pyeongdae'nin her sabah yoklama için uyandığı saatte, kendisi tarafından bestelenen bir şarkı çalındı. Dağların derinliklerinde yer almasına rağmen Pyeongdae de bir istisna değildi.

Şarkı sözleri özel bir şey değildi ama çok etkili bir yöntemdi; şafak vakti, şarkı çalmaya başladığında, insanlar homurdanırdı ama uyumaya devam etmeleri mümkün değildi. Çok gürültülüydü. General insanların uykusunu böyle çalıyordu ve herkes daha yorgun oluyordu.

Dağların derinliklerine medeniyeti getiren en büyük katkıyı, Pyeongdae'yi dünyanın geri kalanına bağlayan demiryolundan sonra Geumbok yapmış olabilir. Ulaştırma şirketine daha da fazla para yatırdı ve filosunu on kamyona çıkardı. İşler genişledikçe, Pyeongdae'ye gelen insan akışı da arttı. İnsanlar hiçbir şey yapmasalar bile baskı altında hissederek etrafta koşturuyorlardı ve yemek yedikten sonra bile boş hissediyorlardı, bu yüzden kafelerde oturup sert kahveler içiyorlardı. Kafelerde oturup sohbet edip zaman kaybettikçe, insanlar arasındaki ilişkiler daha karmaşık hale geldi ve daha fazla tartışmaya girdiler ve anlaşmazlıkları çözmek veya birbirleriyle barışmak için insanlar alkole ve kahveye daha da fazla para harcadılar ve tüketimi hızlandırdılar. Boşluk insanların kalplerine sızmaya başladı ve Geumbok bu olgudan para kazandı. Bu kapitalizmin yasasıydı.

—

Bir gün, genç bir papaz Geumbok'u görmek için tuğla fabrikasına geldi. Tanrı'nın mesajının henüz ulaşmadığı iç kesimlerde müjdeyi yaymak için Pyeongdae'ye kadar gönüllü olarak gelmişti. Geumbok'tan bir kilise inşa etmek için tuğla bağışı istedi.

"Tam olarak kimin için tuğla bağışlamamı istiyorsun?" Geumbok sandalyesinde geriye yaslandı, ağzında bir pipo, papaza burnunu eğmiş bakıyordu. Geumbok bu günlerde genellikle ağzında bir pipo tutuyordu, iş için seyahat etmeye başladığında sigara içmeyi öğrenmişti.

“Dünyanın başlangıcının ve sonunun ve tüm varlıkların doğumunun ve ölümünün gözetmeni. Rabbimiz Tanrı,” diye cevapladı papaz.

"O zaman bunun kim olabileceğini bildiğimi düşünüyorum. Ben de bir zamanlar o ruha dua etmiştim ve o benim dualarıma gülmüştü."

"Dualarınız yeterli olmayabilir."

"Öyle mi? Eğer bu yeterli değilse, oldukça açgözlü biri olmalı. Peki bu kiliseyi inşa ettiğinde ne yapacaksın?"

“Biz Allah’a ibadet edeceğiz.”

"Herhangi bir yere bir haç asabilirsiniz. Gerçekten ibadet etmek için ayrı bir yere ihtiyacınız var mı? İnandığınız ruh sadece kiliselerde saklanıyor olmalı."

"Tanrı da tuğla fabrikasında. Tanrı'ya bağışta bulunursanız, sizi birkaç kat daha fazla ödüllendirecektir."

"Şu anda bolca var," diye karşılık verdi Geumbok. "Daha fazla paraya ihtiyacım yok." "Bu hayatta ne kadar zenginliğe sahip olduğunuzun bir önemi yok. Bunların hepsi yakında bir kumdan kale gibi yok olacak."

"Peki nerede güvende olacak?"

"Tanrı'nın olduğu yer. Cennette, öldükten sonra gideceğiniz yer."

"Bu kadar ağır tuğlaları o kadar yükseğe yığmak çok zor olacak. Pamuk şeker satıyor olmalıydım. Neyse, evli misin?" diye sordu Geumbok, cilveli bir şekilde gülümseyerek ve dumanını yüzüne üfleyerek.

Masum, bakire papaz kızardı ve başını salladı.

"Eh, senin tanrın çok kalpsiz. Senin gibi yakışıklı bir genç adama eş vermiyor!" Genç papazın kırmızı yüzünü okşadı ve elini kasıklarına koydu. "Tamam. Bana şu Tanrının güçlerini göster. Sonra tuğlalar hakkında konuşuruz."

Bundan sonra genç papaz tuğla fabrikasını sık sık ziyaret etti ve her seferinde bir kamyon dolusu tuğla ile ayrıldı. Papaz Geumbok ile her yattığında gözlerini sıkı sıkı kapatıp dua etti, "Sevgili Tanrım, ne olursa olsun lütfen benim isteğime göre değil, senin isteğine göre hareket etmemi sağla."

İronik olarak, Geumbok'un işleri Tanrı'nın müjdesini yayan bir papazla yatarak başladı ve ertesi yıl Pyeongdae'nin merkezinde güzel bir kilise inşa etmeyi başardı. Bu ondalık yasasıydı.

—

Bu arada, her zaman güvenen ve sadık olan Mun, tatsız bir söylenti duyduğu için gergindi. Söylentiye göre Geumbok

sadece iş için değil aynı zamanda gizlice yeni adamıyla tanışmak için de birkaç gün uzaktaydı; belli bir noktada, Geumbok'un her hareketi sadece tuğla fabrikası işçilerinin değil, aynı zamanda tüm Pyeongdae sakinlerinin de ilgi odağı haline gelmişti. Söylenti köyde dolaşıyordu. Birisi onu bir adamla bir hana girerken gördüğünü iddia ediyordu ve başka bir hikayede, su kenarında geçirdikleri bir günün ardından bir şemsiye altında başka bir adamla kıkırdadığı anlatılıyordu. Geumbok'un yeni adamı hakkındaki söylenti gerçeğe dönüştü ve insanlar bu adamın kim olduğunu merak etmeye başladılar ve kısa süre sonra insanlar Geumbok'un sadece bir veya iki yeni adamı olmadığını, hepsini sayamayacağımız kadar çok adamı olduğunu söylemeye başladılar. Bu fısıltılar Mun'a ulaştığında, Geumbok'un köy papazı ve tuğla fabrikası işçilerine ek olarak başka kasabalarda da birkaç adamı olduğuyla ilgili hikayelere dönüşmüştü.

—

Mun'a bunu söyleyen kişi, miras aldığı birkaç yüz majigi tarım arazisini kumarda kaybeden, karısını kaybeden ve gezginci olan yaşlı bir işçiydi. Dikkatli ve dolambaçlı bir şekilde, her zaman söylentilerden önce gelen uzun, geveze bahanelerle başladı, örneğin kesinlikle bir dedikoducu olmadığı ve asla başıboş söylentilere inanmadığı ve asla bir kadın gibi davranmak için bu kadar alçalamayacağı gibi, sessiz kalmasının mı yoksa duyduklarını dürüstçe itiraf etmesinin mi daha iyi olacağı konusunda acı çekiyordu - sadece Mun'u düşünüyordu. Söylentiler sadece söylenti olsa da ve çoğu zaman hiçbir şey olmasa da, bu durumda bir kulağından girip diğerinden çıkması en iyisiydi; Gerektiğinde gerçeği araştırmak kesinlikle mümkündü, ancak rahatlamanın tek yolu bu değildi, zaten bu konuda konuşuyorlardı, bunun arkasında gerçek olup olmadığını görmek kötü bir fikir olmayabilirdi, ama yine de... Garip söylentiyi bu kafa karıştırıcı şekilde ilettikten sonra, Mun onu anında kovdu, küfür etti, sonra yere üç kez tükürdü ve kulaklarını derede yıkamaya gitti.

Ama daha önce duyduğunuz bir şeyi duymazdan gelemezsiniz ve bir kulağınızdan girip diğerinden çıkamayacağı için Mun'un yüreğinde şüphe kök saldı.

bir tümör gibi büyüyerek kalbini tamamen ele geçirdi. Mun geceleri uyuyamadı; bahçede ileri geri yürüdü. Ama kimse fark etmedi, çünkü herkes çok meşguldü.

—

Sonunda Mun o tatsız gerçekle yüzleşti; hayal etmekten bile korktuğu ama onu uzaklaştırmaya çalıştıkça zihninde daha da canlı hale gelen, onu çılgınca bir kıskançlık ve öfkeyle titreten, çaresiz bir umutsuzluğa ve üzüntüye sürükleyen sahneyle.

Mun o gece yine bahçede volta atıyordu, uykuya dalamıyordu. Gece havası sıcak boynunu serinletiyordu. Zaten uyanık olduğu için fırınlardaki ateşi kontrol etmesi gerektiğini düşündü. Tüm fırınları kontrol etti ve en uzaktaki sonuncusuna doğru köşeyi döndüğünde, korktuğu sahneye tanık oldu. Geumbok ve bir işçi, çiftleşmenin ortasında duvara yaslanmışlardı. İşçi sağlam yapılı ve birkaç dövmesi vardı; şehirde gangsterlik yapmıştı. Üstü çıplaktı, fırına garip bir şekilde yaslanmıştı ve pantolonu olmayan ve açık bir jeogori takan Geumbok, boynuna asılmış, başını geriye atmış, inliyordu. Fırın parlıyordu ve Mun'un adamın kalın boynunun arkasından ve Geumbok'un göğüslerinin arasından akan teri görmesini sağlıyordu.

Mun'un gözleri yanıyordu ve kanı kaynıyordu ve yüzü solgun ve soğuktu ve vücudundaki tüm tüyler diken diken olmuştu ve kasları öfkeyle gerilmişti. Geumbok'un bir bacağı kalkmıştı ve diğer adama sıkıca bastırılmıştı, solgun uylukları kıvranıyordu.

Mun etrafına baktı ve bir fırına yaslanmış bir kazma buldu, alet uzun zaman önce araziyi temizlemek için kullanılmıştı. Onu aldı ve yavaşça onlara doğru yürüdü. Adamın yüzü buruşmuştu ve gözleri kapalıydı, doruğa yaklaşıyordu ve Geumbok hiçbir terslik fark etmedi, vücutlarının kuvvetli hareketine odaklanmıştı. Mun kazmayı Geumbok'un hemen arkasına kaldırdı ve adam onu o zaman gördü. İşçinin ağzı açık kaldı, gözleri Mun'un katil ifadesinden başının üstünde kaldırdığı kazmaya kaydı. O saniyenin bir kısmında, düşünceler kafasına hücum etti.

Mun'un kafasında birbirleri ve işçi de benzer bir şey yaşadı. Geumbok, mutlu bir şekilde habersiz bir şekilde zıplamaya devam etti. Mun umutsuzca kazmayı indirdi. Döndü ve karanlığın içinde sessizce kayboldu.

—

Daha sonra Geumbok'un karmaşık ilişkileri tüm dünyaya açıklandığında ve utanan ikizler Mun'a kadınını kontrol altında tutması için baskı yaptığında Mun, "O kadın sadece benim değil." diye cevap verdi.

"Eğer senin değilse, o zaman kasabadaki tüm erkeklerle paylaştığın bir tür fahişe olduğunu mu söylüyorsun?" İkizler aslında Mun'dan birkaç yaş küçüktüler ama ona karşı otoriter davranıyorlardı ve Mun bunu sorgulamadı.

"İstediğini yapmasına izin verilmeli, aksi takdirde delirecek," diye açıkladı Mun. "Şu anda aklı başında değil, ama yine de olabilecek olandan daha iyi."

Mun, Geumbok'un kafasına doğrulttuğu kazmayı indirdiğinde bu sonuca varmış olabilirdi. O korkunç gece, iki seçeneği olduğunu fark etti: onun ilişkilerini kabul edip onunla kalmak, bu tüm acıyı üstlenmek anlamına gelse bile, ya da bu trajik meseleyi tek bir darbeyle halletmek ve sevdiği kadını kaybetmek. Söylemeye gerek yok, ilkini seçti.

—

Bu arada, o gece Geumbok'la birlikte olan işçi çekingen bir adam olmalıydı. Mun'u kafasının üstünde kazmayla gördüğünde, Geumbok'un içine işedi. Gerçekten bir gangster miydi? Daha komik olan Geumbok'un tepkisiydi: işediğini bile düşünmemişti ve doruğa ulaştığını varsaydı. Ona cilveli bir bakış attı ve "Çok sıcak! Tatlım, ne kadar oldu? Ne kadar boşaldığına bakılırsa gerçekten çok uzun zaman olmuş olmalı." dedi.

Geumbok'un kelimesi kelimesine söylediği şey buydu. Sevgili okuyucu, anlatılanlar biraz kaba olsa bile lütfen anlayışlı olun. Geumbok orta sınıf bir aileden gelen zarif bir kız değildi ve o geceki cinsel ilişki

zarif bir yatak odasında gerçekleşen onurlu bir sevişme değildi. Tutkulu bir şehvetin, kontrol edilemeyen bir arzunun ürünüydü, tıpkı hayvanların tarlada çiftleşmesi gibi.

—

Geumbok'un cinsel iştahının kendi röntgenini görmekten mi kaynaklandığını, yoksa her zaman uykuda olup çeşitli koşullar yerine oturduğunda açığa mı çıktığını bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, tuğla fabrikası daha da müreffeh hale geldikçe Geumbok'un işlerinin daha da karmaşık hale geldiği ve Mun'un yalnızlığının derinleştiği. Ama sanki artık söylentileri umursamıyormuş gibi kaliteli tuğlalar yapmaya odaklandı ve tüm zamanını fırınlarda geçirdi. O günlerde tek bir tesellisi varsa o da Chunhui'ydi.

Jumbo'nun ölümünden sonra Chunhui tuğla fabrikasına taşındı. İlk başta Jumbo ve ona iyi bakan ikizlerden ayrıldığı için kendini güvende hissetmedi, ancak sabahtan akşama rüzgarın nasıl değiştiğini, gökyüzünde süzülen bulutların şekillerini ve papatya pire otunun rengini incelerken Pyeongdae'de olanları kısa sürede unuttu. Tuğla fabrikasında hayata alıştı ve sonunda Nambaran kendini evinde gibi hissetti. Demircinin işine hayran olduğu gibi tuğla fabrikasında kil karıştırma, onu düzeltme ve kalıplama, tuğlaları oluşturmak için fırınlarda pişirme gibi işlere de ilgi duymaya başladı.

Gün boyunca işçilerin tuğlaları nasıl yaptığını izledi ve kısa süre sonra kile dikkatlice dokundu. Dokunduğu anda, nemli maddeyle gizemli bir birlik duygusu hissetti ve toprağın keskin, lezzetli kokusu ve yapışkan dokusu onu anında sakinleştirdi. Bu onu ahırda doğduğu ana geri getirdi.

Birkaç gün sonra, Mun Chunhui'nin kendi kendine karıştırdığı kili gördü ve onun sıra dışı bir yeteneği olduğunu fark etti. Konuşamamasına rağmen maddi dünyaya dair anlayışının derin ve eşsiz olduğunu fark etti. Ona tuğla yapmayı öğretmeye başladı. Chunhui on iki yaşındaydı, çoğu kızın kadınlığını göstermeye başladığı bir yaştı, ama bu türden hiçbir şey yoktu

başına gelenler. Yeni işçiler, zaten yetişkin bir adamın boyutlarında olan Chunhui'nin bir kız olduğunu öğrenince şaşırırlardı.

İlk başta, Mun Chunhui ile nasıl sohbet edeceğini bilmiyordu. Sadece konuşamıyordu, aynı zamanda insanların ne dediğini de anlayamıyordu. Kısa süre sonra, onun çok keskin duyuları olduğunu ve dil yoluyla olmasa bile, ince hisler ve duygular yoluyla bir sohbetin sürdürülebileceğini fark etti. Bu kesinlikle Mun için yeni bir deneyimdi.

Bu arada Chunhui, Mun'un yalnız ve üzgün hissettiğini fark etti ve nedenini merak etti. Üzüntüsünün kaynağını asla anlayamadı ama ona karşı sempati duydu. Jumbo ile hissettiği akrabalık bu türdendi. Böylece, konuşmadan, ikisi yavaş yavaş benzersiz bir baba-kız ilişkisi kurdu.

Bal arıları

AYIL GEÇTİ VEbahar yine geldi. Bu sefer modernleşmenin, endüstrileşmenin ve kentleşmenin zirvesiydi, şehirlerde binalar yükseliyordu. Ne kadar tuğla yaparlarsa yapsınlar talebi karşılamaya yetmiyordu. Tuğla fabrikası gelişiyordu. Chunhui zamanını tuğla yapmayı öğrenerek geçirdi. İşçiler, bir işçinin yanlışlıkla yığını dürtmesiyle üstüne çöken tuğla yığınından tek bir kesik bile almadan güvenli bir şekilde çıktıktan sonra onu fark etmeye başladılar; herkes onun öldüğünden endişelenmişti. Chunhui zaten olağanüstü beceriler sergiliyordu; tuğlaları açıkça onun tuğlaları olarak tanınıyordu.

"Gördün mü?" dedi Geumbok Mun'a. "Onu tuğla ustası olarak eğitmeye karar verdiğimiz için mutlu değil misin?" Geumbok tuğla fabrikasına nadiren gelirdi, hayatı boyunca beslediği hayali harekete geçirmekle meşguldü: bir sinema salonu inşa etmek. Pyeongdae sakinleriyle onu büyüleyen yoğun heyecanı, kaçmak istemediği dehşeti, bu kadar kışkırtıcı bir şeyi izlerken hissettiği suçluluk ve sevinci, karanlığın içinden fışkıran gür sesi ve canlı sahneleri paylaşmak istiyordu; bunların hepsini uzun zaman önce yara izi olan adam onu sinemaya çektiğinde deneyimlemişti. Ancak Mun bu aceleci maceranın bir başka trajediye yol açacağından endişelendi ve Pyeongdae gibi ücra bir yere neden sinema yapılması gerektiğini sordu. Geumbok onu görmezden geldi. "Bekle ve gör. İnsanlar dışarıda sıraya girecek ve daha da fazla para kazanacağız."

Bir tiyatro inşa etmek bir tuğla fabrikası inşa etmekten daha pahalı ve karmaşık bir çabaydı. Geumbok yatırımcıları topladı ve ne kadar işgücüne ihtiyaç duyulacağını ve ne tür beceriler gerekeceğini araştırdı. Bu işi daha iyi yapmak için yeni bir araba satın aldı ve bir şoför tuttu. Mun, Geumbok'un kendisine yabancı bir dünyaya daha da derinlere gittiğini fark etti, ancak

onu durdurun. Bu, nesillerdir ailesini ziyaret eden talihsizliğin kendisine doğru yaklaştığını fark ettiği zamana denk geliyordu.

—

Fırınların yanına inşa edilen tuvalette rahatlayan bir işçinin gözü bir bal arısı tarafından sokuldu. İşçi şiş gözüne doenjang sürmesini istedi ve kötü şansından yakındı. Ertesi gün, yedi kişi daha arılar tarafından sokuldu. Ertesi gün, sekiz kişi daha sokuldu. Aşçılar, doenjang stoklarının azaldığından ve çorbanın lezzetini vermenin zorlaştığından yakındılar. Ondan sonraki gün, düzinelerce kişi daha sokuldu ve insanlar korkmaya başladı, yaklaşan uğursuz bir şey hakkında fısıldaşıyorlardı. Bunu Geumbok'a bildirmek için Pyeongdae'ye bir haberci gönderildiğinde, o homurdandı. "Siz erkekler birkaç arıdan mı korkuyorsunuz? Bacaklarınızın arasında neden arılar sallanıyor?"

Ancak Geumbok, haberci ve bir kavanoz doenjang ile Nambaran'a döndüğünde gözlerine inanamadı. Yüz binlerce, hatta belki milyonlarca arı gökyüzünü kaplamıştı, dünyayı karartmışlardı ve kanatlarının vızıltısı çığlık atan ruhlar gibiydi. Başının döndüğünü hissetti. Bu benzeri görülmemiş olay yüzünden işçiler evlerinden çıkmaya cesaret edemediler. Geumbok, kendini korumak için sadece gözleri görünecek şekilde kalın giysiler giydi ve tuğla fabrikasına girmeyi başardı. Çalışma durmuştu ve Geumbok bir çözüm bulamıyordu. Arılar şantiyenin etrafında dolaşırken gün bitiyordu.

—

Ertesi sabah, işçiler tarlada uzakta, tuğla fabrikasına doğru yaklaşan karanlık bir nesne gördüler. Cesaretlerini toplayıp dışarı çıktılar ve devasa, siyah nesnenin arılardan oluştuğunu fark ettiler; siyah tümsek yaklaştığında, bunun arılarla kaplı bir insan olduğunu fark ettiler. Her adımda, arı kümeleri yere düştü ancak diğer arılar boş alanı doldurmak için vızıldayarak geldi ve tutundular. Garip insan

kalın bir arı ceketi giymiş gibi görünüyordu. Sonra kişi ıslık çaldı ve tüm arılar sihir gibi gökyüzüne uçtu.

Uzun, dağınık, gevşek beyaz saçlar, ürkütücü bir hava veren berrak, beyaz yeşim tenli ince bir yüz, biri büyük, güzel, diğeri kayıp, boş ve masum görünen ama aynı zamanda tembel ve kayıtsız bir ifade... Sevgili okuyucu, onun sonsuza dek kaybolduğunu düşünmediniz, değil mi? Doğru duydunuz. Ölen yaşlı cadının kızıydı. Şimdi kayıp gözünün üzerinde siyah bir göz bandı vardı ve bir şekilde bir kolu yoktu, boş kolu rüzgarda dalgalanıyordu. Giysileri güneşten solmuş ve kırılgan hale gelmişti ve giysisindeki deliklerden ve yırtıklardan eti görünüyordu. Kendi hayatı varmış gibi görünen uzun, beyaz saçları ayaklarına kadar dökülüyor ve yerde sürükleniyordu. Onu tanıyanlar, canavarca görünümünden korkarak geri çekiliyorlardı. Tek gözlü kadın, Geumbok'u görene kadar kalabalığa baktı.

"Burası sahibi siz misiniz?"

"Ve eğer sorabilirsem, sen kimsin?" diye sordu Geumbok, sesi titreyerek. İlk başta nazikti, belki de çok korktuğu için.

"Ben bu toprakların gerçek sahibiyim. Çaldığın toprakların."

"Bu araziyi ben mi çaldım? Tapusu bende. Sen nasıl sahibi olabilirsin?" "Benden daha iyi bilirsin."

İnsanlar şaşkındı, tek gözlü kadının ne hakkında konuştuğunu merak ediyorlardı, ama Geumbok belki bir şey hatırlayarak bir adım geri çekildi.

"Tamam," dedi Geumbok. "Eminim ki kendi nedenlerin vardır ama bunu burada yapmayalım. İçeri gel ve bir şeyler yiyerek konuşalım."

Tek gözlü kadın sırıttı.

Geumbok ona dik dik baktı. Gergin bir an geçti. İşçiler beklenti içinde donup kalmışlardı ve arılar giderek daha yüksek sesle vızıldıyor, tek gözlü kadının etrafında dönüyorlardı. Sonunda, kadın kabul etti. "Bu fena bir fikir değil.*ben* aç."

Geumbok onu takip etti. "Lütfen arıları kontrol edin. İnsanlar çalışmadıkları için çok korkuyorlar."

Tek gözlü kadın yürümeye devam ederken hafifçe ıslık çaldı. Gökyüzünü kaplayan arılar anında vadiye doğru koştular; sanki göz açıp kapayıncaya kadar büyük bir su sütunu hareket ediyordu. Herkes tek gözlü kadının yeteneklerine hayran kaldı ve neden Geumbok'u görmeye geldiğini merak etti.

—

Tek gözlü kadın gerçekten de çok aç olmalıydı, çünkü pilavı ve çorbayı birkaç saniyede yiyip bitirdi. Yerken, vahşi doğada yaşadığı yıllar boyunca daha da çaresiz ve aç hale geldiğinden, sanki sıcak yemeği özlemiş gibi görünüyordu. Tek gözlü kadın hepsini suyla yıkadıktan sonra, Geumbok neden toprak sahibi olduğunda ısrar ettiğini sordu. Tek gözlü kadın, evinden yemek satan yaşlı cadının kızı olduğunu ve ölen annesinin kendisine borcu olduğunu söyledi. Geumbok, annesinin parası için neden buraya geldiğini sordu ve tek gözlü kadın tuğla fabrikasının yaşlı cadının arazisinde olduğunu ve tuğla fabrikasını inşa etmek için kullanılan paranın yaşlı cadının evinden geldiğini açıkladı. Tek gözlü kadının gerçeği nasıl keşfettiği hakkında hiçbir fikrimiz yok, ancak hemen orada Geumbok'un servetinin yarısını istedi. Geumbok bir uzlaşma önerdi: kendi başına çok çalışmış olmasına, para kazanmak için kahve satmasına rağmen, bir ev için yeterli parayı teklif edebilirdi. Tek gözlü kadın bu öneriyi kabul etmedi ve müzakereler bozuldu.

Tek gözlü kadın dışarı çıkıp ıslık çaldığında, vadiden arılar uçup geldi ve tuğla fabrikasını tekrar siyah bir kütle halinde kapladı. Tek gözlü kadın, tuğla fabrikasına bakan bir tepeye protesto ederek yerleşti ve arılara istediği gibi emir verdi. İşçiler koşarak evlerine geri döndüler. Başka yolu yoktu; Geumbok ve Mun, tek gözlü kadının taleplerini kabul etmek zorunda kalacaklardı. Arı sokmalarına karşı hassas olan ve korkak olan işçiler çoktan toplanıp gitmişti, bu da havayı daha da bozuyordu. Garip bir şekilde, arılar vızıldarken bile, Chunhui sakin bir şekilde tuğla yapmaya devam etti ve hiç sokulmadı, bir kez bile. Herkes

bu durum onu şaşırttı, ancak sorun devam etti. Ertesi gün, arılar kıpırdamadığında, Geumbok sonunda bir işçiyle birlikte kamyonla tuğla fabrikasını terk etti ve bir şeyler bulacağını söyledi.

Ertesi gün, tek gözlü kadın tepede nöbet tutmaya devam etti ve arılar tuğla fabrikasında kaldı. O gece, birkaç işçi daha kaçtı. Geumbok üç gün sonra geri döndü. Kamyonun arkası, üzeri bezle örtülü bir şeyle doluydu. Bez çıkarıldığında, düzinelerce arı kovanı ortaya çıktı. İşçiler şaşırmışlardı ama Geumbok'un emirleri doğrultusunda kovanları bahçeye koydular. Sonra, şaşırtıcı bir şey oldu. Birkaç arı kovana girdi ve kısa süre sonra gökyüzünü kaplayan tüm arılar kovanlara doğru dalmaya başladı. Arılar gökyüzünden siyah bir fırtına gibi yağarken işçiler şok içinde geri çekildiler.

Hala tepede oturan tek gözlü kadın garip bir şeyler olduğunu hissetti ve tuğla fabrikasına doğru koştu, boşuna ıslık çaldı. Arılar kovanlara doğru sürünmeye devam etti. Kovanlar anında arılarla doldu, tepeleri kaplayan devasa sürüler. Sanki yerden bir ev büyüklüğünde bir kaya çıkmış gibi görünüyordu. Geumbok hepsinin üzerine yakıt döktü ve bir kibrit çaktı.

Tek gözlü kadın korkunç bir şekilde solgunlaştı ve uzun bir "Hayır!"

sesi çıkardı. Ama kibrit havada yay çizerken Geumbok'un elinden çıktı. Arıların tepeciğine düştü ve bir puf sesiyle büyük bir ateş sütunu yükseldi. Siyah duman göğe yükseldi ve arılar havai fişek gibi yandı ve patladı. Tek gözlü kadın başını tutarak kıvrandı, sanki kendisi ateşe atılıyormuş gibi.

Tüm arılar yandığında ve geride siyah kül bıraktığında, dumanlı, keskin bir koku vadiyi doldurdu ve herkesin burnunu tutmasına neden oldu. Tek gözlü kadın ağzından köpükler saçarak bayıldı, gözleri başının arkasına doğru kaydı. Garip, dünya dışı tek gözlü kadın için inanılmaz derecede üzücü, ezici bir yenilgiydi.

Geumbok aşçılara tek gözlü kadını bir odaya getirip yatırmalarını emretti, ardından işçileri birikmiş tuğlaları üretmek için işe geri dönmeye çağırdı. Herkes Geumbok'un arıları nasıl içeri soktuğunu sordu

Kovanlar ve Geumbok sırıtarak sadece "Başka nereye gidebilirlerdi ki?" dedi.

—

Geumbok'un arıları nasıl yendiğine dair bir sır vardı. Uzun zamandır arıcı olan yaşlı bir adamı aramak için Pyeongdae'ye gitti. Adam, kraliçe arının bal arılarını cezbettiğinde salgıladığı bir feromon reçete etti. Geumbok'un tuğla fabrikasına getirdiği arı kovanları bu feromonla kaplıydı. Ve tabii ki, arıların kovanlara doğru koşmasının sebebi buydu. Gerçekten de herhangi bir doğaüstü gücün sonucu değildi, ancak işçiler onun özel güçleri olduğuna inandılar ve ondan korkmaya başladılar.

Tek gözlü kadın uyandığında, sanki tüm mücadele ruhunu kaybetmiş gibi tavana şaşkınlıkla baktı. Geumbok onu dikkatle inceledi ve ruhuna derinden kazınmış vahşi, keskin bir yalnızlık fark etti; belki de bunun nedeni, sadece arılarla birlikte vahşi doğada yaşamış olmasıydı. Bir zamanlar dilenci olarak dünyayı dolaşan Geumbok, onun için üzüldü. Arıları öldürdüğü için özür diledi ve isterse tek gözlü kadına şehirde bir ev alabileceğini ama belki de tek gözlü ve tek kollu bir kadını köylülerin dışlama olasılığı nedeniyle tuğla fabrikasında yaşamayı düşünmesi gerektiğini söyledi. Tek gözlü kadın, dolunayda havlayan bir kurt gibi kederli bir şekilde ağladı ve Geumbok'a tüm hayat hikayesini anlattı: Kendisine kötü davranan bekar bir anneden nasıl doğduğunu, gözünü nasıl kaybettiğini, annesinin sevgilisi olan çiçek bozuğu oduncuya nasıl bekaretini kaybettiğini, bir arıcıya iki sürahi bal karşılığında nasıl satıldığını. Ayrıca Geumbok'a kolunu nasıl kaybettiğini de anlattı.

—

Uzun zaman önce, tek gözlü kadın annesinin kolunu ısırmasıyla oluşan yaradan dolayı çok acı çekerek Pyeongdae'den ayrıldı. Yaşlı cadının kırılan dişlerini çekmişti ve yara daha da derinleşmemişti, ama belki de yaşlı cadının lanetleri yüzünden acı giderek kötüleşti ve

sonunda uyuyamadı bile. Acı çekiyordu, yerde yuvarlanıyordu ve ölmüş annesine seslendi, "Anne, üzgünüm. Tamam mı? Lütfen beni affet."

Ama acı dinmedi. Ağladı ve dua etti ama hiçbir şey işe yaramayınca yaşlı cadıya küfür etmeye başladı. Sonunda kolunu bir saman kesicinin üzerine koydu ve bağırdı, "Gözümü aldın ve şimdi kolumu istiyorsun. Tamam, eğer gerçekten istiyorsan, sana bu aptal kolu vereceğim."

Ve kolunu kesti. Sonunda, bir kol bedeliyle, yaşlı cadının lanetinden kurtulmayı başardı.

Şaman

BITH otek gözlü kadının görünümü, Geumbok'un tavanında keşfettiği zenginliklerin sahibinin ölü yaşlı cadı olduğuna ikna etti. Ayrıca kamyonun önünde beliren, kazaya ve Jumbo'nun ölümüne neden olan yaşlı kadının yaşlı cadı olması gerektiği ve zehirli bir yılan tarafından öldürülen işçinin bile yaşlı cadının kızgınlığını ve lanetini içeren tavandaki parayla bağlantılı olduğu aklına geldi ve tüm bunlar onu huzursuz hissettirdi. Geumbok endişelerini ikizlerle paylaştı, onlar da hemen intikamcı yaşlı cadının ruhunu yatıştırmak ve artık Geumbok'a zarar vermeyeceğinden emin olmak için bir şeytan çıkarma önerdiler.

Geumbok ikizlerin tavsiyesine uydu ve bölgedeki en ilahi şaman olarak bilinen bir şaman kiraladı ve yaşlı cadının ruhunu teselli etmek için bir ayin düzenledi. Ayin, bir zamanlar yaşlı cadının evi olan ve basit yemekler sattığı kafenin önünde yapılacaktı. O günkü ayin, Pyeongdae'nin bugüne kadar gördüğü en büyük ayindi. Köylülerden ziyaretçilere ve dilencilere kadar düzinelerce seyirci, hem bir inek hem de bir domuz başı gibi adaklarla dolu bir masayı ve pirinç kekleri ve meyveler de dahil olmak üzere her türlü yiyeceği, bir çocuk kadar yükseğe yığılmış, öyle ki masa ayakları kırılmak üzereydi ve çanlara, yelpazelere, bayraklara ve çubuklara ek olarak her türlü şaman aletini -üç çatallı zıpkınlar, bıçaklar, bir pala, bir saman kesici- sergilemek için koşarak geldi.

— başlı başına birer cazibe merkeziydi ve müzisyenlerin çift taraflı davullar ve altı farklı enstrüman çalmasıyla herkes heyecanlandı ve ritüeller resmen başlamadan önce bile dans etmeye başladı.

Sıra dışı bir yönü, şamanı ele geçiren bir generalin ruhuydu. Tasvir ediliş biçimi, generallerin olağan şaman resimlerinden farklıydı, çünkü çoğu zırh ve miğfer giyer ve ata binerdi; bunun yerine,

Batılı birinin alışılmadık derecede büyük bir burnu ve güneş gözlükleri olan yüzü, ağzında bir pipo ve bir tankın tepesinden aşağı kibirli bir şekilde bakıyordu. Bu ilahilik biraz alışılmadıktı, ancak yardımcı şamanlara göre general, Güney ordusunu desteklemek için okyanusun ötesinden bir tekneyle geldi ve ilahi gücü öylesine büyüktü ki, çizmelerini bile kirletmeden Kuzey'in güçlerini yendi. Yardımcı şamanlar generalin getirdiği toplar karşısında nefes nefese kaldılar; onlara göre, o kadar güçlüydü ki tarihteki ünlü generaller Choi Yeong ve Nam Yi ve hatta Çinli general Guan Yu bile korkudan kaçardı.

Fakat o generalin ruhunun ilahi bir güce sahip olması gerekiyordu, oysa günün ritüelleri en başından itibaren şüpheliydi. Dans eden şamanlardan biri, belli bir noktada sola doğru döndüğünü fark etti ve bunu uğursuz buldu, çünkü genelde sağa doğru dönerdi. Daha da ürkütücü olanı, cheongbae, yani ruh çağırma şarkısı başladığındaydı. Esintisiz, açık bir gün olmasına rağmen, direğe asılı bayrak sanki koparılacakmış gibi şiddetle çırpınıyordu ve çanlar sanki ele geçirilmiş gibi kendi kendilerine çalmaya başladılar. Seyredenler, güneş gözlüklü ruhun geliyor olması gerektiğini mırıldandılar. Telli çalgılardan birini çalan bir şaman, kendi kafasına çalgısıyla vurmaya başladı ve kanamasına neden oldu, ama o devam etti ve gong çalan bir şaman gürültülü bir şekilde gülmeye başladı ve eteğini yukarı kaldırdı. İzleyenler bundan pek rahatsız olmadılar ama töreni düzenleyen Geumbok için bundan daha saçma bir şey olamazdı.

Erkek şamanlar çılgına dönmüş kadın şamanları çekip götürmek için koştuktan sonra bir başka garip şey daha oldu. Cheongbae söyleyen şamanın ağzından daha önce hiç kimsenin duymadığı sesler çıkmaya başladı. Şamanın kendisi bunu ilk kez duyuyordu. Kalabalıktaki biri bunun güneş gözlüklü generalin geldiği ülkenin dili olduğunu söyledi ve şamanın ağzından çıkan sesleri fonetik olarak yaklaşık olarak hesaplarsak "gotdam", "fuhkyu", "sunobbich", "muduhfuhkur", "coksukur", "oshit" vb. gibi duyuluyordu. Daha sonra şamanın ağzından çıkan seslerin telaffuz edilemeyecek kadar kaba küfürler olduğu açıklandı ama o zamanlar bunu kimse bilmiyordu.

Ayin bu noktada kontrolden çıkmaya başladı. Müzik kakofonik bir hal aldı, seyircilerin ellerini kulaklarına bastırmasına neden oldu ve şamanlar birbirlerine doğru dans ettiler, eteklere basıp yırttılar; bir şaman masaya düştü, tüm yiyecekler yere düştü ve durumu kontrol altına almaya ve ruhları hızla uzaklaştırmaya çalışan baş şaman, genellikle ele geçirildiğinde üzerinde yürüdüğü saman kesiciye atlamak için koştu, ancak bu sefer hareket ayaklarını kesti. Çığlık attı ve oracıkta bayıldı, tabanlarından kan fışkırdı. Diğerleri panik içinde kaotik bir şekilde koşturdular ve rüzgar şiddetlendi ve açık gökyüzünden yağmur fışkırmaya başladı. Seyirciler korktu ve yavaş yavaş uzaklaşmaya başladılar.

Tam o sırada, bayılmış olan şaman ayağa fırladı ve saman kesicinin üzerine oturdu. Bu sefer bıçak onu kesmemişti. Yüzü değişmişti. Gözleri çökük ve boncuk gibiydi, burnu şişkindi. Bu, bu ayinle kötü ruhunu yatıştırmaya çalıştıkları yaşlı cadının yüzüydü. Onu tanıyan kalabalıktaki insanlar dehşet içinde çığlık attı. Başını eğdi, saçları darmadağındı; hırıltılı bir balgam gibi duyulan, sizi ürperten ürkütücü bir çığlık attı. Birçok kişi bu manzara karşısında bayıldı. Şaman -ya da daha doğrusu yaşlı cadı- ağlamayı bıraktı ve başını kaldırıp kalabalığa baktı. Ağzından lanet çıktı.

Büyük balık dağa düştüğünde, ateşten bir sütun gökyüzünü kavuracak ve güneyden bir adam sarhoş olduğunda, soyunuz saman çöpü gibi dağılacak.

İnsanlar onun ürkütücü sesine mırıldanıyor ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyorlardı ama o sadece bunu söyledi. Garip bir şekilde gülümseyerek kalabalığa baktı, ağzı buruştu. Kalabalık dehşet içinde geriye doğru çekildi. Sonunda durumu kontrol altına alan kişi kahramanımız Geumbok'tan başkası değildi. Yaşlı cadının önüne geçti ve bağırdı, "Kindar ruhunu teselli etmek ve seni cennete göndermek için bu pahalı ayini düzenliyoruz! Bu saçma engel nedir? Sessiz kal, bizim sunularımızı ye ve git. Eğer bu senin için yeterli değilse, defol!"

Bu işe yarayabilir miydi? Yağmur durdu ve rüzgar dindi. Çanlar çalmayı bıraktı ve şamanın yüzü normale döndü. Kalabalık

Geumbok'un cesaretine hayran kalmıştı ve bu cesaretle, bir kadın olmasına rağmen neden bu kadar başarılı bir iş insanı olduğunu merak ediyordu.

Olay, Geumbok'un kötü ruhları uzaklaştırmak için kafenin içine ve dışına isteksizce yiyecek dağıtmasıyla sona erdi, ancak insanlar büyük balık ve trajediye yol açacak adam hakkında merak ediyorlardı. Her türlü varsayım, yorum ve açıklama yaygınlaştı. Bu, o ruhsal rehberlik hakkındaki ünlü anlaşmazlığın başlangıcıydı. Pyeongdae'deki tüm seçkin alimler atladı, taraf tuttu, ısırdı, yırttı ve tırmaladı ve çoğu anlaşmazlıkta olduğu gibi, sonunda birbirlerine derin yaralar açtılar. Şimdi neden bu anlaşmazlığı incelemek için bir dakika ayırmıyoruz?

—

Birincisi, şamanın ruhlara tutulmuş ifadesinin biçimsel yönlerine odaklanıyordu, yani iki ayrı cümleden oluşuyordu: "Büyük balık dağa düştüğünde bir ateş sütunu gökyüzünü kavuracak" ve "Ve güneyden bir adam sarhoş olduğunda senin soyundan gelenler saman gibi çökecek." Bunun hakkında, iki cümlenin farklı olayların neden ve sonuçlarını tanımlamasına rağmen, aslında tek bir olayı iki farklı şekilde ifade ettiği, yani tek bir olayla ilgili bir kehanet olduğu yönünde bir teori vardı ve başka bir teori, iki cümle olduğu için, bunların açıkça bağımsız, ayrı olaylara atıfta bulunduğunu ileri sürüyordu. Sonuç olarak, akademisyenler Tek Olay Okulu ile İki Olay Okulu arasında bölündüler ve bir süre yoğun bir tartışmanın konusu oldu.

Her iki okul da "dağ"ın Pyeongdae'yi ifade ettiği konusunda hemfikirdi, ancak "büyük balık"ın yorumlanması konusunda anlaşamadılar. One Incident Okulu, gökyüzünü kavuran "ateş sütunu"nun açıkça ereksiyon halindeki bir penise atıfta bulunduğu ve "büyük balık"ın kadın cinsel organını ifade ettiği konusunda ısrar etti. Onlara göre, yaşlı cadının ruhsal rehberliği bir lanet değil, onu hayata bağlayan ve erkeklerle kadınlar arasındaki ilişkilere gönderme yapan yarım akıllının muazzam penisine bir övgüydü. Two Incident Okulu, One Incident Okulu'nun "ateş sütunu" yorumunu şu şekilde eleştirdi:

fazla formüle dayalı ve mantıksız, onları bir hata yapmakla suçluyor. Two Incidents School'un "büyük balık" kavramına dair farklı bir anlayışı vardı. Onlara göre, yakın zamandaki savaşta ortaya çıkan yeni silaha, yani füzelere atıfta bulunduğu açıktı. Füzenin aerodinamik şeklinin akla bir balığı getirebileceğini ve bunun doğrudan bir "ateş sütunu" yaratmakla ilişkili olduğunu belirttiler.

Füze teorisini çürütenler ise, henüz yakın zamandaki savaşı yaşamamış yaşlı bir cadının füzenin ne olduğunu nasıl bildiğini sordular. Her şey hakkında her şeyi bildiğine dair açıklamaya karşılık, suçlama bunun bir saçmalık olduğu yönünde geri döndü ve diğer taraf, daha fazla deneyimimiz varken bize böyle şeyler söylemeye nasıl cüret edersiniz diyen bir açıklama yayınladığında, üniversiteye hangi cehenneme gittin sorusuyla çürütüldü, bu da göt herif, nereye gittiğimin ne önemi var karşı argümanını gündeme getirdi, bu da okuldan beri bir pislik olduğu kişisel eleştirisini serbest bıraktı ve bunu gömme teorisi izledi, bu da göt herifin akademi tarafından gömülmesi gerektiğiydi, bu da büyüklerine kaba davranan insanların hayatlarından bir santim önce dövülmesi gerektiği tehdidini getirdi ve buna, sence diplomamı kağıt oynayarak mı aldım diyen kart teorisiyle karşı çıktı, bu da sonra seni siktiğimin göt herifi, füze değilse nedir ve ne olduğunu sanıyorsun, aptal, babanın pipisi oldu. Bu şekilde çürütmeler devam etti ve anlaşmazlık hızla kirli bir kavgaya dönüştü. Ateş sütunu konusundaki anlaşmazlıktan sonra bile, "güney"in ne anlama geldiği, "saman"ın ne anlama geldiği ve daha birçok konuda başka anlaşmazlıklar vardı ve manevi rehberlik konusundaki tartışmalar tüm yıl boyunca sıkıcı bir şekilde devam etti.

Anlaşmazlığın yarattığı kıvılcımlar beklenmedik bir şekilde balıkçıya da sıçradı. İki Olay Okulu, sahadaki nüfuzlarını yeniden sağlamak için Balıkçı Teorisi olarak adlandırılan teoriyi ortaya attığında, bu teori güneyden gelen adamın Geumbok'un taşımacılık işi için araç kullanan balıkçı olduğunu öne sürüyordu. Köylüler zaten onun yoğun kokusundan şüpheleniyorlardı ve argümanı oldukça ikna edici buldular. Geumbok, onu

onu uzaklaştırmak için koştular. Aslında balıkçının güneyden geldiğini İki Olay Okulu'na sızdıranlar ikizlerdi, çünkü Jumbo'nun ölümünden dolayı hala kızgınlık besliyorlardı. Her durumda, ayin akademiyi sadece bölünmeler ve nefretle dolu bıraktı ve uzun süre konuşuldu, sayısız hikayede tekrar tekrar anlatıldı.

—

Ve şimdi başka bir konudan sapma zamanı. Ayakları kesilen şaman, yaşlı cadının lanetinin sadece bir lanet olarak sona ermeyeceği hissine kapılmıştı. Yaşlı cadının sesi bir süre kulaklarında çınladı, ancak diğerleri için kaybolmuştu. Bir kez serbest bırakıldıktan sonra geri getirilemeyecek bir şeydi, tıpkı Pandora'nın kutusu gibi.

O günden sonra şaman, yaşlı cadının ruhunun güneş gözlüklü generalinkinden çok daha güçlü olduğunu anlayınca, bir araç olarak kullanılmasını istedi ve yaşlı cadının ruhu onun bedenine sahip oldu. Ne yazık ki yaşlı cadının ruhu intikam ruhuydu, öfke ve kötü huyla doluydu. Ruh bazen mucizevi güçlere sahipti, ancak şaman ayinleri yapmaya devam ettikçe, ölen veya ruhlar tarafından ele geçirilen ve deliren insanların sayısı arttı ve sonunda şaman kötü olarak damgalandı ve işini durdurmak zorunda kaldı. Yaşlı cadının ruhundan kurtulmak için çeşitli yollar denedi. Yağmurlu bir akşam, evinin önündeki kuyuya kendini attı ve boğuldu. Bunu, yaşlı cadının ruhunu içinden çıkarmak ve başkalarına kötü şeyler yapmasını engellemek için yaptı ve ancak o zaman insanlar onu gerçekten önemli bir şaman olarak kabul ettiler, ayakları saman kesici tarafından kanayan sıradan, acemi bir şaman olarak değil.

Katarakt

ONE GÜNÜ, Chunhui, Mun'un gözlerinin bulutlu olduğunu fark etti. Ona yakından baktı ve Mun acı bir şekilde gülümsedi. "Endişelenme, Chunhui. Babam kırk yaşına gelmeden tamamen kör oldu. Ben şanslıyım, çünkü bunca zamandır iki sağlıklı gözle yaşadım. Ama şimdi o korkunç hastalık bana da geldi."

Katarakt.

Mun'un aile geçmişi buydu. Akrabalarından ondan fazlası katarakt geliştirerek görme yetisini kaybetmişti ve bilmediği daha çok kişi olabilirdi. Bu genetik bir kuraldı. Başına gelen talihsizliğin farkındaydı. Chunhui'nin omzuna elini koydu. "Endişelenecek bir şey yok. Yarın kör olmayacağım. Gözlerim çok yavaş bir şekilde kararacak, bu yüzden anılarımda gördüğüm her şeyi saklamak için bolca zamanım olacak. Artık göremediğimde, anıları tek tek çıkarıp bakabileceğim. Bu yüzden tamamen üzücü bir şey değil." Mun, Chunhui'yle sanki söylediği her şeyi anlıyormuş gibi konuşuyordu. Gittikçe sessizleşiyordu ve tek bir kelime bile etmediği günler geçiyordu, ama Chunhui için durum farklıydı. Tam olarak ne dediğini anlayamıyordu, ama yüreği üzüntüsünden ağırlaşmıştı.

—

O sonbaharda, kafe küçük bir mutlu olayı kutladı. İkizlerin küçüğü, Pyeongdae'ye elektrik direkleri dikmek ve köye elektrik getirmek için gelen bir mühendisle evlendi ve mühendis ondan yirmi yaş küçüktü. Mühendis sonunda kafeye uğradı ve hayatının aşkını keşfetti. Kafeye sık sık gitmeye başladı. Küçük ikiz o kadar buruşmuştu ki

Zaten en ufak bir dokunuşta parçalanacakmış gibi görünüyordu, ama mühendis pencere kenarında hanbokuyla otururken onun zarif görünümüne aşık oldu. İkizler onun annesi olabilecek yaştaydı, bu da ona aşık olmasının nedenlerinden biriydi.

Bu, ergenliğin başlangıcında bir dul kadının sarhoş olup onun önünde kıyafetlerini değiştirdiği ve battaniyesinin altına girdiği zamandan beri, her zaman dilediği şeydi. İçki kokan sıcak nefesi karanlıkta yanağını ve burnunu gıdıklıyordu ve kokusu başını döndürüyordu, özellikle de elini pantolonunun içine kaydırıp kıkırdadığında, "Bebeğim, biberin ne kadar büyüdü bakalım," dediğinde, bu onun kafasının boşalıp nefesinin durmasına ve alt karnında bir gıdıklanma hissi ve onu neredeyse ağlatacak kadar titrek bir zevk hissetmesine neden oluyordu. Dul kadının sıcak göğsüne yapıştı ve tam olarak ne yaptığını bilmeden, yanana kadar ona sürtündü. O günden sonra, ezici bir korku hissetmekle umutsuzca devam etmek istemek arasında kalmıştı ve annesiyle birlikte tüm dünyanın uzayda toza dönüşeceğini ve evrende sonsuza dek demir atmadan yüzeceğini hayal ediyordu.

Pyeongdae'nin ilk Batı düğününe Geumbok'a bir iyilik olarak başkanlık eden papaz, tören sırasında insanlara gözlerini kapatmalarını söylediğinde, konuklar isteksizce bunu yaptılar. Huzursuzlanmaya başladılar ve başları ağrımaya başladı ve alt karınları guruldamaya başladı ve gaz hissetmeye başladılar ve utanmaktan kaçınmak için kalçalarını sıktılar, bu da göz kapaklarının titremeye başlamasına neden oldu ve damat kapalı gözleriyle önünde beyaz bir elbise içinde duran gelinine baktığında, kollarında uzanıp kaşınan alt karnını ona sürtmek istedi. Kendi tükürüğünde boğulana ve öksürmeye başlayana kadar boğazını temizlemeye devam etti, durumun ciddiyetini yıktı ve o günden sonra tüm konuklar bir kilisenin oldukça gülünç ve rahatsız edici bir yer olduğuna inandılar.

—

"Performans gösteremedi," diye itiraf etti küçük ikiz, Geumbok ve ablasına, birlikte geçirdikleri ilk geceden sonra kısa bir süreliğine kafeye uğradığında. "Sadece bütün gece boyunca, kızgınlık dönemindeki bir köpek yavrusu gibi, gevşek kıkırdağını bana sürtmeye devam etti. Sadece uyluğum tahriş oldu."

Hepsi kahkahalara boğuldu. Sonunda, erkekler konusunda uzman olan küçük ikizin yardımıyla, mühendis yavaş yavaş bir erkek olarak becerilerini geliştirdi ve artık evlilik hayatlarında hiçbir sorunları kalmadı. Ne yazık ki, diğer iş yerlerine taşınan ve ikizleri yollarını ayırmaya zorlayan meslektaşlarına katılmak için Pyeongdae'den ayrılmak zorunda kaldı. Hayatları boyunca hiç ayrı yaşamamış olmaları nedeniyle, birbirlerini terk etmelerinin acısı bir kolu kesmekten daha derin ve daha dayanılmazdı. Geumbok, mühendis ve küçük ikize bir kamyon ödünç verdi. İkizler gözyaşları içinde birbirlerine veda ettiler, küçük ikiz, mühendis işini tamamladığında tekrar birlikte yaşamak için Pyeongdae'ye döneceklerine söz verdi, ancak ne yazık ki bu söz asla tutulmadı.

—

Bu arada, annesiyle düğüne katılmak için Pyeongdae'ye gelen Chunhui, Jumbo ile günde iki kez turladıkları sokakta yürüyordu. Kafenin önündeki doldurulmuş fili gördü, devasa boyutuyla övünüyordu, hortumu yukarıdaydı. Güneş ışığına ve rüzgara maruz kaldığı için rengi solmuştu ve sürekli kar ve yağmurdan ıslandığı için cildi elastikiyetini kaybetmiş ve kırışmıştı. Chunhui, saman ve deri gibi kalan arkadaşına baktı, birlikte geçirdikleri zamanları hatırladı. Boğazında bir yumru oluştu. Aniden duydu.

Merhaba küçük hanım.

Jumbo'ydu. Chunhui şoktan ve sevinçten neredeyse ağlayacaktı ama kendini toparlamayı ve her zaman yaptığı gibi cevap vermeyi başardı.

Sana da merhaba.

Çok büyüdün. Yakında kadın olacaksın. Ama bunca zaman neredeydin?

Burada ve oradaydım. Hatta doğduğum Afrika'ya bile gittim.

Afrika nerede?

Çok uzakta. Çok büyük bir çöl ve aslanlar ve sırtlanlar gibi bazı korkunç hayvanlar var.

Bana bundan bahsetmiştin, hatırlıyorum.

Ve ben de tuğla fabrikasına gitmiştim. O

zaman neden gelip beni bulmadın?

Gece yarısıydı ve herkes uyuyordu. Seni uyandırmak istemedim. Orada yaşamak nasıl küçük hanım?

Fena değil. Üvey babam bana tuğla yapmayı öğretiyor.

Anladım. Sana karşı iyi mi?

Evet. Ama kör oluyor. Yakında hiç göremeyecek. Bu iyi değil,

dedi Jumbo somurtkan bir tavırla.

Ama neden ortadan kaybolmadın? Ölmenin sonsuza dek ortadan kaybolmak anlamına geldiğini söyledin.

Çok akıllısın küçük hanım. Bunu hatırlıyor musun? Jumbo gülümsedi. *Haklısın. Ama annen beni korudu, bu yüzden istesem bile ortadan kaybolamam. Bu konuda bana yardım etmen gerekecek.*

Nasıl?

Dinlenmek istiyorum. Gece gündüz burada durmaktan yoruldum. İnsanların bana bakmasını sevmiyorum. Benden kurtulmanı istiyorum.

Nasıl? Çok büyüksün.

Küçük hanım, sadece yapamayacağını söyleme, neler yapabileceğini düşün. İçim samanla dolu ve hepsi kupkuru. Şu anda hava güzel ve esintili.

Chunhui ancak o zaman Jumbo'nun ne dediğini anladı.

—

O gün, Geumbok ve ikizler düğün hakkında sohbet etmekle meşgul oldukları için Chunhui'nin kafeye girip kibritlerle gizlice dışarı çıktığını fark etmediler. Bir an sonra, insanların dışarıda yangın hakkında bağırdıklarını duydular ve pencereye koşup Jumbo'nun siyah dumanla sarılmış alevler içinde olduğunu gördüler.

ve dehşet içinde dışarı koştu. Jumbo'nun içerideki sıcak havadan balon gibi şişmiş olan cildi, yüksek bir patlamayla patladı ve alevler yukarı doğru uzanıp kafeyi tutuşturdu ve endişeli ve pek bir şey yapamayan, tek yapabildikleri binanın yanmasını izlemekti, ta ki yeni açılan itfaiye istasyonundan büyük bir itfaiye aracı siren çalarak hızla gelene ve şık bir üniforma ve şapka giymiş bir itfaiyeci dışarı fırlayıp hortumdan su sütunları fışkırtıp daha önce hiç itfaiye görmemiş olan etkilenmiş izleyicilere becerilerini gösterene ve kalabalığın alkışları eşliğinde kamyona geri dönüp şapkasını güzel bir gülümsemeyle kaldırana kadar. Ancak o zaman Chunhui'nin itfaiye aracının yanında sırılsıklam durduğunu gördüler.

Geumbok kalabalığın arasından Chunhui'nin yangını çıkaran kişi olduğunu duymuştu ama onu azarlamadı. Yaşlı cadının kötü ruhunun kızı bir anlığına kontrol ettiğine inanıyordu. Geumbok yangının yaşlı cadının lanetinden kaynaklandığını ve ateş sütununun tam da bu yangına atıfta bulunduğunu ve lanetin artık bozulduğunu duyurdu. Kafeyi onarmak için hatırı sayılır bir miktar para harcandı ama Geumbok lanetten en az hasarla kurtuldukları için mutluydu ve bundan hiç de memnun değildi.

—

Geumbok, kafeyi yenilemek ve tiyatro planlarını ilerletmek için Pyeongdae'de kaldı ve Chunhui'yi tuğla fabrikasına yalnız başına bıraktı. Tuğla fabrikası her zamanki gibi hareketliydi. Mun'un görme yeteneği kötüleşmişti ve o zamana kadar sadece birkaç adım ötedeki nesneleri ayırt edebiliyordu. Ama geçmişinin sahnelerini hâlâ canlı bir şekilde görebiliyordu: bulutların üzerlerine örttüğü memleketindeki tepeler, güneş ışığında parıldayan nehir, babasıyla odun kesmeye gittiğinde dağlardaki bir mağarada keşfettiği bir kurt yavrusu, uzun zaman önce terk ettiği ailesinin yüzleri. Mun giderek daha sessizleşti ve gün boyu insanlar arasında çalışmasına rağmen tek bir kelime etmediği günler daha da arttı. Bu şekilde şimdiki zamandan geçmişe, gerçeklikten rüyalara, var olmaktan yok olmaya, sohbetten yalnızlığa doğru battı.

—

Chunhui de kendi dünyasında kaldı. Bu sıralarda, bir kenara yerleştirilmiş tuğla yığınının altına ölü böcekleri ve hayvanları yığma hobisini geliştirdi. Jumbo'nun ölümü, onun ölümün yabancı diyarına olan merakını körükledi. Tuğlaların yanına ölü bir gelincik ve sertleşmiş, güneşte kurutulmuş bir kurbağa sakladı ve her fırsatta cesetleri incelemeye gitti. Bir zamanlar enerjik bir şekilde hareket eden yaratıkların nasıl hareket halinde durdurulduğunu, sonra çürüdüğünü ve sonra ortadan kaybolduğunu merak etti. Bu gizemi araştırmak için bütün gününü tarlalarda dolaşarak ölü hayvanlar arayarak geçirdi.

Ölüm dünyasını bu şekilde keşfetmeye devam etti, ta ki şok edici gücü herkesin dikkatini çekene kadar. İşçiler molalarda bahçenin köşesinde sık sık kol güreşi yaparlardı, çoğunlukla canlılıklarını bastıramayan genç adamlardı. O gün birbirleriyle eşleşen iki adamın en kalın kollara ve en geniş omuzlara sahip olduğu biliniyordu ve hatta daha yaşlı işçiler ve aşçılar bile izlemek için dışarı çıkmıştı. Kolları bronz ve güçlüydü, meşe ağaçları kadar sertti. İki adam kol güreşi yapmaya başladı, derilerinin altındaki gergin kaslar sarsılıyor ve geriliyordu. Bir zamanlar denizci olarak çalışmış olan maçı kazandı. Yaramaz bir adam kenarda izleyen Chunhui'ye seslendi, "Güçlü, yoğun kemiklerin yok mu? Benimle kol güreşi yapmak ister misin? Ama kız olduğun ve hala çok genç olduğun için elimi tutmak yerine bileğimi tutmana izin vereceğim. Bu adil, değil mi?"

Herkes kahkahalarla gülmeye başladı ama kısa sürede hayran kaldılar. O gün, Chunhui tüm erkekleri utandırdı ta ki günün galibiyle, bir zamanlar denizci olarak çalışmış olan adamla karşılaşana kadar. Diğerlerinden biraz daha uzun süre dayanmayı başardı ama zaferini koruyamadı. Herkes Chunhui'nin gücüne hayran kalmıştı; o sadece genç bir kız olmasına rağmen, içinde kıvrılan güç, güçlü, yoğun kemiklerinin kuvveti gerçekten şaşırtıcıydı.

—

Bundan kısa bir süre sonra Chunhui rakibiyle karşılaştı. Tuğla fabrikasında onu yenebilecek başka kimse yoktu. Rakibi tuğlaları taşıyan bir kamyon şoförünün oğluydu. Kamyon şoförü Chunhui'nin tüm kol güreşi maçlarını kazandığını duyunca sırıttı. "O zaman ona iyi bir meydan okumam var."

İnsanlar kendisinden bahsettiğini varsaydılar ama o, arkasında saklanan oğlunu öne doğru itti. Çocuk Chunhui ile aynı yaşta görünüyordu ve ayrıca güçlü, yoğun kemiklere sahip olduğu biliniyordu.

İkisi bahçenin ortasında karşı karşıya oturdular. Birbirlerinin ellerini kavradıkları anda, çocuk garip, güçlü bir hisle kapıldı. Bu, bir erkek olarak içgüdüsünden kaynaklanan, karşısındaki kızın gelecekte bir şekilde onunla ilişkilendirileceği hissiydi. Bilek güreşi başladığında, çocuğun babasının övündüğü gibi alışılmadık derecede güçlü olduğu açıktı. İki genç tüm güçleriyle birbirlerine karşı mücadele ettiler, ancak epey bir zaman geçmesine rağmen kazanan olmadı. Mücadele ettiler, kan aldılar, tırnakları diğerinin eline battı. Gökyüzünün ortasında asılı duran güneş batıya doğru kaymaya başladı. Herkes hareketsiz durdu, maça dalmıştı. Sonunda, oturdukları tahta platform parçalandı ve çöktü, günün rekabeti berabere bitti. Chunhui ve çocuk birbirlerine soluk soluğa baktılar. Belki de o da bir şeyler hissetmişti; Chunhui bakışlarından kaçındı ve bacanın arkasına doğru koştu.

Kamyon şoförü tuğla fabrikasına her geldiğinde rekabetleri yeniden canlanıyordu ve her seferinde berabere bitiyordu. Chunhui çok sayıda maçtan sonra çocuğa alışmıştı ve sonrasında onunla oynamaya başlamıştı. Ona tuğla yığınının arkasında topladığı ölü yaratıkları gösterdi ve onu yeni keşfedilen bir rakun inine götürdü. Nazik çocuk itiraz etmedi ve onu nereye çekerse çeksin onu takip etti. O, onun tek çocukluk arkadaşıydı ve bu arkadaşlık, babasının güney kıyısına kütük taşımak için Pyeongdae'den ayrıldığı ertesi yıla kadar devam etti. İkisi daha sonra tekrar buluşacak ve aralarındaki özel bağı yeniden canlandıracaklardı, ancak bu çok daha fazla zaman geçtikten sonra olacaktı.

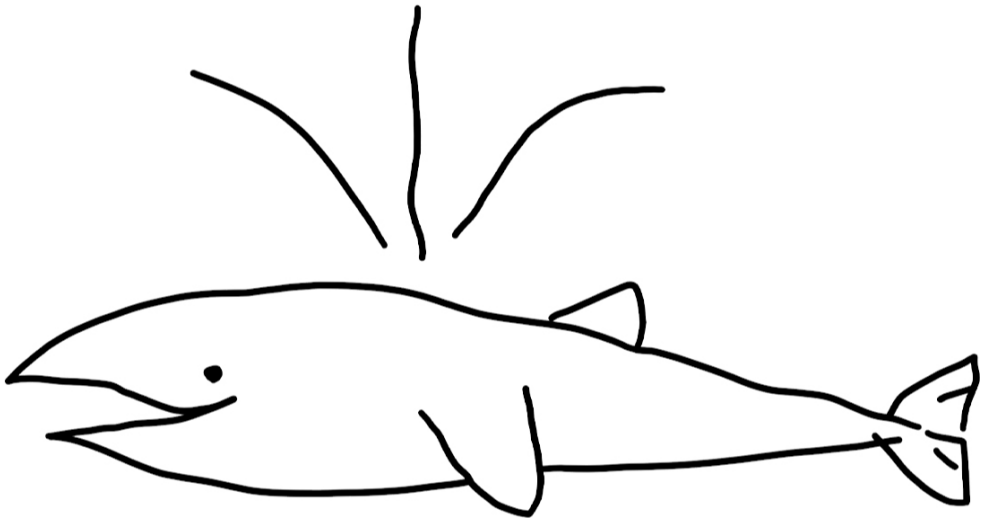
—

O kış, Geumbok sinema salonunu inşa etmesi için bir mimarla görüştü. Büyük şehirde daha önce birkaç sinema ve otel inşa etmiş deneyimli bir mimardı. Bere takmış ve kulağının arkasında bir kalemle, asistanıyla birlikte kafede Geumbok'a bakacak şekilde oturuyordu. Tasarladığı büyük binaların isimlerini küstahça sayıp profesyonel mimari terimlerle tarif etti, sanki ona gizlice yukarıdan bakıyormuş gibi.

Geumbok sözünü kesti. "İyi. Senin becerilerinle basit bir tiyatro inşa etmek kolay olmalı. Tek şart, onu benim tasarladığım şekilde inşa etmen. Sahibi olduğum için buna hakkım olduğunu varsayıyorum, değil mi?"

Mimar omuz silkti. "Elbette. Ne istersen."

Geumbok gülümsedi. "Güzel. Bu tasarımı bir süre önce düşünmüştüm." Katlanmış bir kağıdı ona doğru iterek, bunu kendisinin çizdiğini açıkladı. Mimar kağıdı açtı ve aşağıdaki çizimi buldu.

Fahişe

BEN

NUYKUSUNDA Kız nemli, dumanlı sis kokuyordu. Yataktan kayarak dışarı çıktı. Her şey parlak ay ışığının altında huzurla uyuyordu. Günün sıcağı soğumuştu. Tuğla fabrikasından çıktı ve yavaşça uzun çimenliğe doğru yöneldi. Sanki biri onu oraya çağırmış gibi kararlı adımlarla yürüdü. Çimlere çarpan böcekleri dinledi. Her türlü canlının yaydığı sesler ve kokular onu derinden büyülemişti. Tüm giysilerini çıkararak kollarını daha fazla ses ve kokuyu içine çekmek için açtı, ayrıca yanından geçen yoğun sisi de içine çekti. Ay ışığı altında kızın çıplak bedeni ortaya çıktı. Yetişkin bir adam kadar büyüktü. Çimlerin arasında yürüdü, gecenin kokusunu içine çekti, bitkilerin gizemli bir şekilde büyüdüğü zamandı bu. Uyuyan rakunların nefes alışlarını ve çenesinde bir fareyle bir ağaca tırmanan bir yılanın soğuk kokusunu ve bir köstebek böceğinin yoğun kazmasını ve kendi vücudunda meydana gelen değişiklikleri algıladı. Ergenliğe giriyordu. Vücudunda demlenen güçlü hormonlar onu yakında bir kadına dönüştürecekti. Bu, hayatın bir lütfu ve doğanın bir yasasıydı.

—

Birkaç gün sonra Chunhui adet gördü. Sabah uyandığında battaniyesinde ve iç çamaşırında kan gördü ve dehşete kapıldı, Mun'u sürükleyerek ona kanlı battaniyeleri gösterdi. Mun haberi Pyeongdae'de olan Geumbok'la paylaştı.

"Sanırım bu onun bir kız olduğunu kanıtlıyor," dedi Geumbok kayıtsızca ve bir kamyon dolusu ped gönderdi. "Bu, artık kadınsı rolünü oynayamayana kadar ona yetmeli."

Modernite dalgası kadınların özel hayatlarında değişikliklere yol açmıştı; bu sıralarda, yıkanabilir pamuklu pedler yerine tek kullanımlık pedlerin akını olmuştu. Chunhui kendi vücudundaki ince değişiklikleri herkesten daha iyi fark edebilse de, kimse ona pedleri nasıl kullanacağını öğretmemişti, bu yüzden her adet gördüğünde kanlı bir etekle dolaşıyordu. Chunhui'nin odasında yığılmış pedler, orada çalışan kadınlar tarafından birer ikişer çalındı ve iki ay geçmeden hepsi tükendi.

—

Uzun zaman önce denizde gördüğü görkemli mavi balinanın büyüsüne kapılan Geumbok, yirmi küsur yıl sonra bile onun olağanüstü güzelliğini unutmamıştı. Tiyatrosunun bir balinaya benzemesi ve dönemin en iyi teknolojisi düşünülerek tasarlanmış, son teknoloji bir yapı olması konusunda ısrarcıydı. İnşaat başladı ve Nambaran'dan tuğlalar taşındı ve işçiler seferber edildi. Alan Pyeongdae İstasyonu'nun hemen önündeydi ve alan inşaat malzemeleri taşıyan kamyonlardan dolayı tıkandı. Geumbok, neredeyse inşaat alanında ticari marka iş pantolonuyla yaşıyordu.

Bu sıralarda Geumbok büyük bir değişim yaşadı, özellikle cinsel dürtüsünde. Bir zamanlar mimar, papaz veya tuğla işçisi olsun, nerede olursa olsun eteğini yukarı çekmesine ve onu kasabanın konuşulanı yapmasına neden olmuştu, ama artık tamamen gitmişti. Belirli bir noktada, erkeklere olan şehvetinin kaybolduğunu fark etti, ama bunu fazla önemsemedi, bunun inşaata çok odaklanmış olmasından kaynaklandığını düşündü. Ama bu hormonal değişim hayatını çok da uzak olmayan bir gelecekte tamamen değiştirecekti ve her şey tren istasyonunun yakınındaki genelevlerde çalışan genç bir fahişenin ortaya çıkmasıyla başladı.

—

Bir sabah, bir işçi şantiyeye erken geldi ve keresteyi çiyden koruyan bir brandanın altında hışırtı duydu. Bunun sadece bir hışırtı olduğunu düşünerek

sokak kedisi, brandayı kaldırdı ve aşağıda saçları dağılmış ve yüzü kanla kabuk bağlamış, kıvrılmış ve titreyen bir kız gördü. İşçi koşarak Geumbok'a haber verdi, Geumbok kızın önceki gece kaçan bir fahişe olması gerektiğini anladı. Büyük ikizden, bir fahişenin bir müşteriyi, bir yeot seyyar satıcısını rencide ettiğini ve pezevengi tarafından dövüldüğünü ve pezevengi bir an için dışarı çıktığında kaçtığını duymuştu. Zevk bölgesinin uygulayıcıları bütün geceyi köyü arayarak geçirmişlerdi. Geumbok işçiye pezevengin yanına gitmesini söyledi ve iyi kalpli ikiz itiraz ederek, "Yanlışlıkla eve uçan bir bıldırcını öldürmezsin ve bir köpeği kaçış yolu olduğundan emin olmadan kovalamazsın, öyleyse bir insana nasıl bu kadar zalimce davranabilirsin? Onu içeri getirelim ve hikayenin tarafını dinleyelim." dedi.

İşçi fahişeyi getirdi, kimsenin onları görmediğinden emin oldu. Geumbok, kızın dövülmüş, yüzü morarmış ve bütün gece dışarıda olduğu için kıyafetleri kirli olmasına rağmen, olağanüstü bir güzellikte olduğunu anında fark etti. Geumbok işçiye biraz para verdi ve onu gönderdi, bunu bir sır olarak saklamasını söyledi ve kız için basit bir yemek getirdi. Genç kız kederle ağladı, kaşığını bile almadı. Geumbok, iskeleye ilk vardığında kendi çaresiz durumunu hatırladı ve ona acıdı. Kız sonunda hikayesini anlatmayı başarana kadar uzun süre ağladı, hikayesi şuydu: Kumar oynamayı seven beceriksiz, borç batağındaki bir babanın fakir bir ailesinde doğmuştu, bu yüzden bir bara satılmış ve Pyeongdae'ye varmadan önce ülkeyi dolaşmıştı ve bir gece önce bir müşteri, sadece yanlış delikle ilgilenen yeot satıcısı, bu yüzden onun penisini ısırdı, bu da bir kargaşaya neden oldu ve pezevenginden dayak yedi ve kaçtı. İkiz, kasabadan ayrılmasına yardım etmelerini önerdi, ancak Geumbok, bir nedenden dolayı, kızı ikize emanet etti ve evi terk etti.

—

Tren istasyonunun yanındaki zevk bölgesine gitti. Şehre iş için akın eden şehvetli erkeklerle uğraşarak yorucu bir hayat süren çalışan kızlar, sokakta takılıyor, sakız çiğniyor ve erkeklerin

"Gel biraz dinlen," "Tatlım, biraz eğlenelim. Sana güzel vakit geçirteceğim," "Öğrencilere yüzde otuz indirim," "Siktir git, bana orada dokunamazsın, paran bile yok." Geumbok pembe ışıklı bir odaya girdi ve pezevengin karşısına oturdu.

"Sizin için ne yapabilirim? Sizi bu mütevazı yerde gördüğüme şaşırdım, Başkan Çete." Pezevengin sivri bir keçi sakalı vardı ve bir yılan kadar soğuk ve bir rakun kadar kurnazdı.

Geumbok, "Daha önce herhangi bir ticari ilişkimiz olmadı, değil mi?" dedi.

“Benim küçük bir dükkânım var, siz de büyük işletmeler yönetiyorsunuz. Ne gibi fırsatlar olabilirdi ki?”

"O zaman bugün bir anlaşma yapmak ister misin?" Geumbok, pezevenk ona şaşkın şaşkın bakarken piposunu çıkardı. Uzun bir duman bulutu üfledi. "Dün gece buradan kaçan bir kızdan bahsedildiğini duydum."

Konuşmanın ne hakkında olduğunu anlayan pezevenk pis pis sırıttı. "Onunla ilgilendiğinizi bilmiyordum, Başkan. Ayaklarını bileklerinden kesmeyi planlıyordum, böylece tekrar kaçamayacaktı. Yaptığı şeyi yapmak için ayaklara ihtiyacı yok."

"Size ne kadar borcu olduğunu bilmek isterdim."

"Sorun bu değil. Önemli olan gelecekte bana ne kadar kazandıracağı," dedi pezevenk. Geumbok'tan pek de farklı olmayan, müthiş bir satıcıydı.

Geumbok gözünü bile kırpmadı. "Burada bir tiyatro inşa ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Pyeongdae'deki herkes bunu biliyor."

“Geçen sefer bazı üst düzey yetkililer geldi, ama endişeliydiler. Bir tiyatronun hemen önünde bir eğlence bölgesi var, bu yüzden sağlıklı değil. Özellikle de insanlar aileleriyle birlikte her yerden gelecekse. Onlara ne dediğimi biliyor musunuz? Dedim ki, bunu yapmayan hayatta biri var mı? Güneş ışığı olan her yerde her zaman bir gölge vardır ve bunun tek nedeni, bu zor işi gönüllü olarak yapan insanların olması ve diğerlerinin gururla durup sağlıklı ve iyiymiş gibi davranabilmesidir.” Geumbok gülümsüyordu, ama tabii ki bunların hepsi gizlenmemiş bir tehditti.

Pezevengin ifadesi sertleşti. "Peki kız için ne kadar düşünüyorsun?"

Geumbok tekrar gülümsedi. "Şimdi beni anlıyorsun."

O gün, Geumbok kaçak fahişenin değerini pezevenkle pazarlık etti ve hesaplama çok karmaşıktı, çünkü standart Frederick Hoffman'ın matematiksel araçlarına, yani can kaybı için tazminat hesaplama yöntemine göre belirlenmişti. Kaçak fahişenin ne kadar kazanacağının tahmini için bir miktar faiz düşüldükten sonra toptan bir ödeme yapmayı içeriyordu ve fahişeler için ortalama emeklilik yaşı, onun yaşam masraflarının düşülüp düşülmeyeceği ve düşülürse atıştırmalık olarak satın aldıkları tteokbokki veya hijyenik ped maliyeti gibi önemsiz maliyetler de dahil olmak üzere konuları tartışmaları gerekiyordu ve sonunda atıştırmalıkların fiyatının hariç tutulacağı ancak hijyenik ped maliyetinin dahil edileceği konusunda anlaşmaya varıldı. Ayrıca onun kalıcı mı yoksa geçici bir çalışan mı olduğu, ayda kaç günün iş günü olarak sayılacağı, hangi standarda göre hangi resmi faiz oranının uygulanacağı konusunda da tartıştılar... Bunu çözmeleri neredeyse bütün günlerini aldı. Sonunda, Geumbok bir ev satın almak için neredeyse yeterli parayı ödedi ve pezevengin kız üzerindeki haklarından vazgeçmesini sağladı. Bu yüzden, bir süre büyük ikiz ona Suryeon yerine Pahalı Kaltak dedi.

—

Geumbok, pezevengi tehdit etmek için sadece üst düzey yetkililere atıfta bulunmadı. Zaten Pyeongdae'deki en güçlü ve en zengin kişiydi ve onunla iş yapmak isteyen yerel topluluk liderleri, gizli amaçları olan politikacılar, bağış isteyen hayır kurumları ve refah örgütleri, başarısını duyan uzak akrabalar, ondan bir şeyler koparmaya çalışan dolandırıcılar, itibarı göz önüne alındığında onunla yatıp yatamayacaklarını görmek için gelen ahlaksızlar, neye benzediğini görmek için gelen meraklı insanlar, sadece ismen rahip olan ve diğer dinlere karşı neden ayrımcılık yaptığını ve neden bir tapınak da inşa etmediğini tartışmak ve talep etmek için gelen rahipler, onu görmek için adeta sıraya girdiler.

Bir gün bir politikacı geldi. Ağzından köpükler saçarak, komünistlerin Pyeongdae'den kovulması gerektiğini söyledi.

Geumbok sandalyesinde geriye yaslandı, ağzında pipoyla politikacıyı dinlerken merakla sordu, "Peki bu komünist ne işe yarıyor?"

"Bu bir nesne değil, bir fikrin adıdır." "Fikirlerin
isimleri var mıdır?"

"Elbette. Her fikrin bir adı vardır. Sosyalizm, kapitalizm, liberalizm, pragmatizm, klasisizm, neo-klasisizm, romantizm, varoluşçuluk, ekspresyonizm, materyalizm, bireycilik, gerçekçilik, sürrealizm, Mammonizm, çabuk zengin olma, orgazm ..."

Geumbok esnedi, sıkıldı. "Yeter artık. Dua eden perişan bir rahip gibi isimleri sayıp durma. Bana bu komünizmin ne olduğunu söyle."

"Bu, sizin gibi zengin insanların varlıklarını ellerinden alıp herkesle eşit şekilde paylaşmamız gerektiği fikridir."

"Bu dolandırıcılar! Bu kadar çirkin bir şeyin kabul edilebilir olduğunu nasıl düşünebilirler?"

"Tam da bu yüzden onları kovmamız gerektiğini söylüyorum."

Geumbok bir an düşündü. "Tamam. Bir fikrim var. Buna inanan herkesi tutuklamalı, bellerine taş bağlamalı ve okyanusa atmalıyız. Fikrim için ne isim verirdiniz?"

"Bunun zaten bir adı var." "Peki
bu ne?"

"Anti-komünizm. Tüm Kızıllardan kurtulmamız gerektiği fikri."

Geumbok'un ideoloji anlayışı çok basitti, ancak inançları çoğu insanınki gibi sağlamdı. Bu ideolojinin yasasıydı. Çok sonra, seçimini şu şekilde savundu: "Sağdan yana taraf tuttum çünkü *Sağ*ayrıca şu anlama gelir*doğru*."

Başka bir zaman, başka bir politikacı da uğramıştı ve o da ağzından köpükler saçarak komünistleri kovmaları gerektiğini söyledi, ancak onun argümanı daha uçtu. "Kızılları öldürmeliyiz."

"Bu kadar aşırı olmak zorunda mıyız?"

"Evet. Çünkü bir Kırmızıyı hayatta tutarsanız, on kişiyi öldürecektir. Yani bir Kırmızıyı öldürmek dokuz kişinin hayatını kurtarmakla aynı şeydir."

"On kişi dediğini sanıyordum." "O zaman o Red'i öldürmeliyiz."

Genellikle böyleydi. Politikacılar, komünistlerin ağızlarını açtıkları anda kovulması gerektiğini savunuyorlardı, ancak Pyeongdae o kadar izole edilmişti ki savaşın kaosundan kaçmayı başarmıştı ve ayrıca ideoloji savaşından etkilenmemeyi de başarmıştı; insanlar çoğunlukla komünizmin ne olduğunu bilmiyordu.

Neyse, politikacı ile görüşmesinin ardından Geumbok, komünistlerin ortadan kaldırılması gerektiğine inanan biri haline geldi ve Pyeongdae Anti-Komünist İttifakı Kadın Alt Komitesi Başkanlığı görevini üstlendi; bu, çeşitli siyasi, ekonomik, çevresel, dini, akademik, spor ve yerel örgütler tarafından kendisine verilen onlarca rolden sadece biriydi; Ayrıca Rotary Kulübü Pyeongdae Şubesi Başkan Yardımcısı, Lions Kulübü Pyeongdae Şubesi Yöneticisi, Yolsuzluk Önleme Görev Gücü Yönetim Kurulu Üyesi, Daha İyi Bir Yarın Derneği Komite Üyesi, Yeni Köy Hareketi Pyeongdae Şubesi Başkanı, Pyeongdae 4H Kız Kardeşliği Başkanı, Ulusal Kafe İttifakı Pyeongdae Şubesi Başkanı, Ulusal Tuğla ve Kiremit Derneği Danışmanı, Pyeongdae Ekonomik Kalkınma Derneği Yöneticisi, Ulusal Ulaştırma Federasyonu Pyeongdae Şubesi Başkanı, Jimnastik Tanıtım Merkezi Başkanı, Yew Ağacı Habitatını Koruma Vatandaş Grubu Başkanı, Vahşi Rakun Koruma Derneği Yönetim Kurulu Üyesi, Pyeongdae Kömür Derneği Yönetim Kurulu Başkanı, Pyeongdae Ekonomik Araştırma Enstitüsü Müdürü ve Ulusal Kurutulmuş Balık Derneği Pyeongdae Şubesi Müdürü olarak görev yaptı.

—

Geumbok genç fahişeyi pezevengin elinden kurtarmayı başardığında, büyük ikiz kızın çalışması için kafeye gönderilmesi gerektiğini düşündü.

bir sebepten, Geumbok Suryeon'un evde kalmasını ve çamaşır yıkama ve ev işlerine yardım etmesini sağladı. Kızın ifadesi zaman geçtikçe daha neşeli hale geldi, genç yaşına daha uygun hale geldi ve yaraları iyileşmeye başladı.

Bir gün, Geumbok gece geç saatlerde eve geldi ve mutfaktan gelen su sıçramalarını duydu. Kapıyı iterek açtı ve Suryeon'un banyo yaptığını gördü. Çıplak bir şekilde, buharla çevrili bir şekilde duruyordu, gökyüzünden düşmüş bir peri kadar muhteşemdi. Koyu ıslak saçları beline kadar dökülüyordu ve yeşimden oyulmuş gibi mükemmel yuvarlak kalçası, ister erkek ister kadın olsun herkesin nefesini kesecek nazik bir kıvrım oluşturuyordu. Hafifçe başını çevirdi ve Geumbok'a gülümsedi; dolgun, kırmızı dudakları baştan çıkarıcıydı. "Eşsiz güzellik" ifadesi onu tanımlamak için yaratılmış gibiydi.

Geumbok sırtını ovmayı teklif etti ve Suryeon utangaç bir şekilde onaylayarak döndü. Geumbok elini beline koydu ve teni o kadar yumuşaktı ki kız istemeden de olsa titriyordu. Kızın sırtını ovduğunda Geumbok kaybettiği her şeyi fark etti ve kalbi paramparça oldu. Eğer hayat sürekli kayıplardan oluşuyorsa, o çoktan çok şey kaybetmişti. Çocukluğunu, memleketini, ilk aşkını ve en acısı da gençliğini kaybettiği acı gerçeğiyle yüzleşmişti; ondan geriye kalan tek şey boş bir kabuktu. Geumbok uzun bir iç çekti. "Bu dünyada senin gibi birinin var olduğuna inanamıyorum."

Suryeon utangaç bir şekilde ona baktı.

"Gençken, erkekler de peşimden gelirdi. Ama güzelliğimin zirvesindeyken bile senin kadar güzel değildim." Kızın sırtına su sıçrattı. "Senin gibi bir güzelliğe sahip olmak nadirdir. Tanrı seni yaratırken özel bir özen göstermiş olmalı." Belki de papazın etkisinden dolayı Geumbok Tanrı'ya yakardı.

"Peki diğer insanları nasıl yapıyor?" diye sordu Suryeon eğlenerek.

"Herhangi bir eski yöntemle. Kilden tuğla yapmak gibi."

—

Geumbok'un tuğla yapımını betimlemesini duyduğunda şüphesiz öfkelenecek olan Mun, bir sabah kalktı ve gözlerinin önünde geniş bir nehir gördü. Kıyı, devasa kavak ağaçlarıyla çevriliydi ve insanlar uzakta, yelkenli teknelerin yüzdüğü iskelede toplanmıştı. Durgun su, güneş ışığında parıldıyordu ve büyük, tombul sazanlar çırpınıp oynuyordu. Mun'un çocukluğunun geçtiği yerdi burası. Tamamen kör olduğunu fark etti. Gözlerinin önündeki manzara, anılarında kalan tek şeydi.

Göremese de, anılar genellikle önünde panoramik olarak, herhangi bir düzen olmadan açılırdı. En erken anılarından görme yeteneğini kaybetmesinden hemen öncesine kadar hayatını kaydeden bir fotoğraf albümüne bakmak gibiydi. Çocukluğundan güzel ve huzurlu sahneler, savaş alanındaki korkunç acılar, Çin'de bir tuğla fabrikasında çalıştığı zamanlardan kalma yabancı, alışılmadık görüntüler, kalbini her seferinde kıran ailesinin yüzleri, söğüt ağacının altında Geumbok ile sevişmesi, Nambaran'da tek başına kaldığı uzun ve yalnız kışlar - hayatının tüm sevinçleri ve üzüntüleri. Bunlar filme alınabilseydi, izleyiciler tek bir sıradan insanın hayatında bu kadar çok olayın meydana gelmesine ve tüm bu görüntülerin tek bir kişinin anılarında saklanmasına şaşırırdı; çeşitli disiplinler için -antropoloji, sosyoloji, tarih, psikoloji- inanılmaz derecede değerli bir kaynak olurdu; ancak maalesef bunların hiçbiri mümkün olmadı. Birkaç yıl sonra, söğüt ağacının altındaki derede öldüğünde tüm bu sahneler duman gibi yok olacaktı.

—

Belirli bir noktada, Geumbok'un beslediği tüm erkek şehveti yok oldu ve yerini Suryeon'un genç, güzel vücudunun görüntüleri aldı. Geumbok, kız evde oturup süslenmekten başka bir şey yapmazken ona pahalı kıyafetler ve güzellik ürünleri aldı. Şimdi, belirsizliğini ve kız gibiliğini üzerinden attığı için güzelliği daha da çarpıcıydı. Geumbok'a bir kız kardeş gibi güvenmeye ve onu sevmeye başladı ve sık sık yan yana yatarak sohbetin ortasında uyuyakaldılar.

Yakınlaştıkça Geumbok'un vücudu değişmeye başladı. Belki de tüm sigara içme yüzünden sesi kalınlaştı ve vücut kılları sertleşti ve ağzının etrafındaki tüyler koyulaştı. Açıklanamayan bir canlılık onu ele geçirdi ve daha da kendine güvendi. Bu o kadar da sıra dışı değildi çünkü tüm kadınlar yaşlandıkça östrojenlerinde bir azalma yaşarlar, ancak değişimler Geumbok'ta daha yoğundu.

O yaz, Geumbok geliştiricilerle içtikten sonra bir gece geç saatlerde eve geldi ve Suryeon'un cibinliğin içinde uyuduğunu gördü. O gece çok sıcak olduğu için sadece iç çamaşırlarını giymişti ve cibinliğin içinden görünen teni inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı ve gece havasında hafifçe yayılan kokusu güçlü bir şekilde onu çağırıyordu, o kadar yoğundu ki on li ötede uyuyan bir adam hemen yanına koşma isteği duyardı.

Geumbok kıyafetlerini çıkardı ve ağın içine doğru süründü. Bunu yaptığının farkında olmadan titreyen elini kızın beline koydu. Terli cildi o kadar yumuşaktı ki sanki Geumbok elini ılık suya batırmış gibiydi. Kalbi, elini Geokjeong'un karnına koyduğunda olduğu gibi çarpıyordu. Suryeon gözlerini açtı. Geumbok'u karanlıkta çıplak bir şekilde ona bakarken gördü ve utangaç bir şekilde gülümseyip yüzünü yastığına gömdü. Daha fazla dayanamayan Geumbok, Suryeon'un baştan çıkarıcı göğsüne sarıldı ve hırıltılı bir şekilde nefes aldı.

Balina

OGÜNÜNTiyatro sonunda halka açıldı, bölgenin her yerinden insanlar öğle yemeklerini paketleyip Pyeongdae'ye doğru yola koyuldular. Pyeongdae'nin nüfusu katlanarak artmıştı ve kalabalık Jumbo geldiğinde olduğundan çok daha büyüktü, tiyatronun önündeki meydan sabahın erken saatlerinden itibaren doluydu. Açılış günü biletleri bir önceki gün tükenmişti, bu yüzden kalabalığın yalnızca azınlığı bir film izleyebildi, ancak herkes yine de tiyatronun neye benzediğini görmek için heyecanla geldi. Ulusal Meclis üyeleri, polis, itfaiye, posta hizmetleri ve halk sağlığı gibi çeşitli kurumların şefleri ve sözde etkili topluluk liderleri davet edilmişti ve açılış etkinliği için mermer merdivenlerin üzerindeki belirlenmiş koltuklara yerleştiler.

Kurdele kesme töreninden sonra, VIP'ler perdeleri açmak için bir ipi çektiler ve tüm tiyatro kalabalığa gösterildi. Kuyruğu sanki sudan yeni çıkmış gibi havaya kalkmış devasa bir balinaya benziyordu. Kalabalık ayağa kalktı ve tezahürat etti. Projeksiyon odası kuyruktaydı ve ekran baştaydı, koltuklar balinanın karnının ortasındaydı. Dışarıda, bir dizi mermer merdiven tiyatroya kadar uzanıyordu, dalga benzeri bir desen oluşturuyordu, sanki balina okyanusta yüzüyormuş gibi görünüyordu ve merdivenlerden lobiye uzanan kırmızı bir halı mimarinin ihtişamını vurguluyordu.

Filmin reklamını yapan büyük boyalı bir tabela uzaktan görülebiliyordu. Açılışı kutlamak için gösterilen ilk film, elbette, havalı silahşörlerle dolu bir Western'di. Ancak John Wayne bu filmde değildi. Pelerin giyen ve puro çiğneyen bir adamdı. Kalabalık

dağınık sakalı ve vahşi, melankolik bakışları karşısında heyecanlandılar. İçeriye dalmak için sabırsızlanıyorlardı.

O gün kalabalığın dikkatini çeken tek şey bu değildi. İnsanlar VIP koltuklarında oturan, şık bir takım elbise giymiş, çarpıcı derecede güzel bir kadına bakmaktan kendilerini alamadılar. Kimse Suryeon'u tanımadı. Yüzünü bir yelpazeyle güneşten koruyordu, düzinelerce özel misafirin arasında otururken bile dikkat çekiyordu ve herkes onun kimin kadını olduğunu merak ediyordu.

VIP'ler tebrik konuşmaları yapmak için mermer merdivenlerin tepesindeki kürsüye çıktılar. Hepsi çok şey söylemek isteyen insanlar olduğu için, bu tür şeyler her zaman olduğu gibi konuşmalar çok uzun sürdü ve herkes sıkıldığında tiyatronun sahibi sonunda kapanış konuşması için kürsüye çıktı. Kalabalık şaşkın bir şekilde Geumbok'a baktı. Söylentilere göre tiyatroyu bir kadın inşa etmişti, ancak takım elbiseli bir adam kürsüye çıkıyordu.

O gün, Geumbok takım elbise, fötr şapka ve papyonla belirdi ve dünyaya bir erkek olduğunu duyurdu. O günkü uzun konuşmasında, tüm çabalarını bölgenin gelecekteki gelişimine ve sanat ve kültürün canlanmasına adayacağına yemin etti. Konuşması o kadar ilham vericiydi ki, VIP'ler kalıplaşmış sözlerinden utandılar ve kaçmak istediler.

O gün Geumbok'un konuşmasını yazan kişi, eski memleket arkadaşı Trickster'dan başkası değildi. Tiyatroyu yönetecek birini ararken, Trickster'ın belagatini ve kendisini ve ikizleri nasıl güldürüp ağlattığını hatırladı. Uzun bir aramanın ardından onu buldu; uzak bir şehirde, tıbbi malzemeler satan küçük bir işletmenin sahibi olarak yaşıyordu ve tiyatronun müdürü olarak ona güvendi. Ancak kalabalık, Geumbok'un neden erkek kıyafetleri giydiğini merak ediyor, kendi aralarında hem erkek hem de kadın cinsel organlarıyla mı doğduğunu ve fahişeyle mi yattığını mı mı düşünüyorlardı ve onun heyecan verici konuşmasını kaçırdılar. Konuşmasını bitirdiğinde, çatıdan aşağı su fışkırdı ve izleyenleri sırılsıklam etti. Binanın tepesindeki çeşmeden fışkırmıştı, Geumbok'un bir balinayı doğru şekilde temsil etmek için yaptığı son dokunuş. Bunun sonucu olarak tiyatro, resmi adı olan Pyeongdae Tiyatrosu yerine, en başından itibaren Balina ismiyle anılmaya başlandı.

Balıkçı da o gün oradaydı. Akşamdan kalmaydı ve oraya vardığında etkinlik neredeyse bitmek üzereydi; kalabalık tiyatronun önündeki meydanı doldurmuştu ve Geumbok kürsüde konuşmasının ortasındaydı. Sersemlemiş bir şekilde büyük tiyatroya baktı ve kendi kendine mırıldandı, "Hayatımda hiç bu kadar büyük bir balık görmemiştim."

—

Küçük kızın annesi doğum sancıları çekiyordu. Zor bir doğumdu. Yetişkinler odaya girip çıkıyorlardı, yüzleri endişeyle kırışmıştı. O gece, kız odanın hemen dışında oturmuş annesinin çığlıklarını dinliyordu. Küçük kardeşinin acele etmesini ve birinin onu sıcak odaya çağırmasını diliyordu. Ama annesi giderek daha yüksek sesle inliyordu. Kız gözlerini kapattı ve elleriyle kulaklarını kapattı, mutlu anıları hatırlamaya çalışıyordu. Ama hayal edebildiği tek şey etrafta vızıldayan hayaletlerdi; yaprakları hışırdatan rüzgar ağlayan ruhlara benziyordu. Öylesine korkmuştu ki yüzünü kesen soğuk, keskin rüzgarı bile hissedemiyordu. Yüzünü dizlerine gömdü ve uyuyana kadar ağladı.

Bir süre sonra omzuna bir dokunuş hissetti. Gözlerini açtı. Annesi önünde duruyordu. Soluk yüzü terliydi ve bitkin görünüyordu. Hala kan ve sıvılarla kaplı yeni doğmuş bir bebeği tutuyordu. Nedense bebeğin uzuvları gevşekti.

"Anne..." dedi kız, neredeyse ağlayacaktı.

Annesi inanılmaz derecede üzgün görünüyordu. "Geumbok, ben öldüm ve bebek de öyle."

Geumbok sarılmak için koştu ama annesi ortadan kayboldu. Uyandı ve odaya daldı. Yetişkinler oturmuştu, yüzleri asık ve kurşun gibiydi ve loş ışık altında battaniyenin annesinin yüzüne çekildiğini görebiliyordu.

—

O günden sonra, ölüm korkusu kızı yönetti. Hayattaki amacı ölümden kaçmak oldu. Annesinin ölümü, onu terk etmesinin başlıca nedeniydi.

küçük dağ köyü, liman şehrini neden terk edip ülkeyi dolaştığını ve neden bir balinaya benzeyen devasa bir tiyatro inşa ettiğini. Balinaya sadece büyüklüğünden dolayı takıntılı değildi. Mavi balinayı sahilden gördüğünde, ölüme karşı zafer kazanmış sonsuz yaşamın neye benzediğini görmüştü. İşte o an, korkmuş küçük kasaba kızının devasa şeyler tarafından büyülendiği andı. Küçük şeyleri yenmek için büyük şeyleri kullanmaya, parlak şeylerle sefaletin üstesinden gelmeye ve engin okyanusa atlayarak boğucu memleketini unutmaya çalışacaktı. Ve sonunda, bir kadın olmanın sınırlarını aşmak için bir adam oldu.

—

Geumbok'un bir erkek olmak için seks sınırını aşmasının tüm nedenlerini bilmiyoruz. Açık olan şey, bir erkek olarak rolüne sadık olduğu ve herhangi bir erkekten daha erkeksi olduğu. Çeşitli işleriyle inanılmaz derecede meşguldü ama Suryeon'a olan sevgisi derinleşti ve günün sonunda olabildiğince çabuk eve koşmasına neden oldu. Geumbok ona güzel kıyafetler ve pahalı güzellik ürünleri aldı ve hatta memleketinde ailesi için arazi bile satın aldı. Suryeon'un bunların hiçbirinde sorun yaşaması için hiçbir neden yoktu.

—

Burada, insan ters giden bir şey hakkında meraklanmadan edemiyor. Tam olarak nasıl seviştiler? Ve Suryeon, Geumbok ile olan ilişkisinden memnun muydu? Cevap evetti. Daha önce uğraştığı kaba, sabırsız adamlarla karşılaştırıldığında, Geumbok'un sevişmesi o kadar nazik ve düşünceliydi ki Suryeon, Geumbok'un kendisinin varlığından haberdar olmadığı zevkin tam noktasını seçen büyülü yeteneklerine kapıldı ve başka bir kadının ona nasıl bu kadar derin bir zevk verebildiğini merak etti. Sır kısa sürede ortaya çıktı.

Fırtınalı bir gecede, Geumbok banyodan sonra odaya girdiğinde, yıldırım çaktı ve sanki bir günmüş gibi etrafı aydınlattı.

gün ortası. Suryeon, Geumbok'un bacaklarının arasında bir şey gördü ve gözlerine inanamadı. Kalın saçların arasında dik duran bir şey vardı—şaşırtıcı bir şekilde, bir penisti, ancak küçük bir serçe parmak kadardı. Bir şekilde, Geumbok sadece erkek kıyafetleri giymemişti; vücudu da bir erkeğinkine dönüşmüştü.

—

Geumbok'un bir adam olduğu söylentisi anında yayıldı ve Mun'un kulağına bile ulaştı. Çoğu insan bu habere şok olurdu ama o bundan etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Annenin bir adam olduğunu duydum," dedi Chunhui'ye. "Ama bu garip değil. En başından beri bir adam olmalıydı."

Artık hiç göremeyen adam, artık Nambaran'dan ayrılmadı. Hafızasında kalan imgeler hâlâ düzensiz bir şekilde kabarıyordu ama o sahneler silikleşmişti; yakında tamamen kaybolacaklarını biliyordu. Ustabaşı rolünü görev bilinciyle yerine getirmeye devam etti, bir tuğlanın kalitesini dokunarak veya vurarak tespit etti. Bu yüzden işçiler, ruhları kandırabilseniz bile Mun'u kandıramayacağınızı söylerlerdi.

—

Bu süre zarfında Chunhui herkes tarafından unutulmuştu. Fiziksel olarak olgunlaşması dışında pek bir şey değişmemişti. Herkesten üstün, yetenekli bir tuğla ustası olmuştu ama kimse ona dikkat etmiyordu, çünkü sanki orada yokmuş gibi sessizdi. Kendisinin hayatından şikayeti yoktu. Canı istediğinde tuğla yapıyordu ve sıkıldığında vadilerde ve tarlalarda gezinip günlerini organizmaları gözlemleyerek geçiriyordu.

—

Herkes tarafından unutulan sadece Chunhui değildi. Geumbok, tek gözlü kadın için tuğla fabrikasının yanına bir ev inşa etti, ancak tek gözlü kadın

Kadın tuğla fabrikasında günlük hayatın tekrarından sıkılmaya başlamıştı, vahşi doğada yaşamaya alışmıştı. Yanlarında çalışırken bile diğer kadınlarla konuşmuyordu ve onlar da hala ondan korktukları için onunla konuşmaya cesaret edemiyorlardı. Tek gözlü kadın, çiçek açan yoncalarla kaplı vadileri ve aralarında uçan bal arılarının vızıltısını özlüyordu. İnsanların arasında yaşayamayan biri olmuştu.

Bir gün, tuğla ocağının ötesinde dolaşırken derin bir vadiye doğru gitti. Tanıdık su şırıltısı ve bana dokunma çiçeklerinin tatlı kokusu onu karşıladı. Birkaç arı ona doğru süzüldü ve kısa süre sonra düzinelercesi etrafta uçuyordu. Bunlar yangından kurtulmuş arılardı. Tek gözlü kadın vadiyi keşfetmeye devam ederken büyük bir kayanın altında bir kovan buldu. Balla ağırlaşmış kovanı kaldırdı ve beyaz arı sütü ve bir kraliçe arı keşfetti. Ertesi günden itibaren tuğla ocağından fark edilmeden kaymaya ve gün boyu vadilerde dolaşmaya başladı. Tekrar arı beslemeye başlamıştı. Vadide bir kulübe yaptı ve orada kaldı, ara sıra yiyecek almak için uğradı, ancak kısa süre sonra bu yolculuklar bile nadirleşti. Sonunda, o sonbaharda, tamamen ortadan kayboldu.

—

Bu arada, Trickster tiyatro yöneticisi rolünde doğal bir yetenekti. Çadır ressamından bilet satıcısına ve sinema makinistine kadar uzanan bir düzine çalışanı idare ederken gevezelik yeteneğini ustalıkla kullandı.

Seyirciler ilk filmlerini gördüklerinde, tıpkı Geumbok'un iskeledeki tiyatroya girdiğinde olduğu gibi, illüzyon dünyasına anında hayran kalmışlardı. Ne zaman yeni bir film açılsa, insanlar tiyatroya koşuyor, sıranın başına geçmek için itişiyorlardı ve boşluk hissini uzak tutmak için en azından birkaç günde bir film izlemek zorunda olduklarını hissediyorlardı. Kısa sürede karanlıkta oturmanın, başka bir dünyayı gözetlemenin sinsi zevkine kapılmışlardı.

Filmler aracılığıyla hayatı anlamaya başladılar ve bu da saçma varoluşlarına düzen getirdi. Hayatın güzel şeylerle dolu olmasından heyecan duyuyorlardı

maceralar ve baş döndürücü bir romantizm ve anlaşılmaz dünyanın katı bir şiirsel organizasyon altında işlediğini bulmaktan rahatladılar. İzledikleri filmler genellikle Amerika adlı bir ülkedendi ve film yıldızlarını ve ekranda tasvir edilen hayatlarını o kadar etkileyici buldular ki sadece davranışlarını taklit etmeye başlamadılar, hatta bazıları Amerika'ya taşındı. İnsanların zihninde tek bir önerme kök saldı. Bu düşünce o kadar güçlü ve çekiciydi ki her şeyi parçaladı, her şeyi içine aldı ve fethetti. İnsanların hayatlarının her yönünü belirleyen önerme şuydu:

Amerikan olan her şey güzeldir.

O veya O

O Yeniçağ, bir ekonomi dergisi Geumbok ile röportaj yaptı çünkü Balina, mimarlardan oluşan bir panel tarafından yılın en iyi mimari eseri olarak seçilmişti. Genç bir kadın muhabir Geumbok'a iş felsefesini sordu ve Geumbok güzel bir gümüş kutudan bir sigara çıkardı. "Emin değilim. Yaşamak için tek bir prensibim var."

"Bu da ne?"

"Küçük, mütevazı şeyler utanç vericidir."

Bu iddia, bir zamanlar Mun'a söylediği şu söz kadar onun zihniyeti hakkında da çok şey ortaya koyuyordu: "Önemli olan onu satıp satamayacağımızdır, ister çürük balık olsun ister çatlak tuğla,"

Geumbok uzun bir duman çıkardı ve devam etti. "İnsanlar paranın tüm kötülüklerin kökü olduğunu söyler. Ama bu doğru değil. Yoksulluk tüm kötülüklerin köküdür." Geumbok'un bu konudaki düşünceleri generalin düşünceleriyle bir şekilde örtüşüyordu ve bu yüzden daha sonra kendisiyle şahsen tanışana kadar ona karşı olumlu duygular besliyordu.

Röportajın ardından, kayıtlara geçmeyecek şekilde, genç muhabir ona şunu sordu: Sevgili okuyucu, bundan sonra Geumbok'tan şöyle bahsedelim: *O.* Resmi kayıtlarda isminizi kolayca değiştirebildiğiniz bu çağda, cinsiyetinizi de hikayenin ortasında değiştirebilirsiniz; erkek olmak nasıl bir şeydi?

Geumbok cevap verdi, "Birçok şey daha kolay. Ayda bir kez bez takmak zorunda değilim, her sabah yüzümü pudralamak zorunda değilim. Özellikle erkeklerin artık bana asılmamasını seviyorum." Gülümsedi, dişleri kahve ve tütünden sararmıştı. Bunlar onun bir erkek olmasının sebepleri olamazdı ama bir erkek olduğu için çok memnundu. Diğer erkekler gibi o da genelevlere gidiyor, sigara içiyor ve zaman zaman sert tarafını gösteriyordu.

Bir keresinde, bir barda bir tartışma çıktı. Bir gangster, kumar borcunu tahsil etmek için Pyeongdae'ye gelmişti. Barda tek başına içki içen, güzel takım elbiseli, açık tenli beyefendinin şehrin en zengin adamı olduğunu fark etmemişti. Gangster, elini Geumbok'un omzuna koyarak, hepsi utanç verici derecede abartılı ve saçma olan kahramanca başarılarıyla övündü. Onun saçmalamasını dinleyemeyen Geumbok, bardağını bıraktı. "Bu kadar sıkıcı bir filmi nerede gördün? Bu yalanlar senin memleketinde işe yarayabilir ama burada işe yaramaz. Defol git."

Gangster Geumbok'a dik dik baktı ve yumruğunu kaldırdı, ama keskin bir bıçak anında boynuna dayandı. "Hey, dostum," diye fısıldadı Geumbok kulağına. "Bunu bu küçük barda yapmayalım. Neden dışarı çıkıp gerçek erkekler gibi yapmıyoruz?"

Gangster solgunlaştı ve sessizce gitti, ya da hikaye böyle devam ediyor, ama bu pek olası bir hikaye değil. Western filmlerinde sıkça görülen sahnelere o kadar benziyor ki hikayenin bir filmden esinlenmiş olabileceğinden şüpheleniyorsunuz. Belki de bu hikaye sadece insanların Geumbok'u bir adam olarak kabul ettiğinin bir işaretidir.

—

Burada önemli bir soruyla karşı karşıyayız: Bir kadının böyle bir erkeğe dönüşmesi mümkün mü? Elbette hayır. O zaman Geumbok'un erkek cinsel organları nasıl oldu? İşte Suryeon'un bile bilmediği hormonların sırrı. Kızın Geumbok'un bacakları arasında gördüğü şey bir penis değil, aslında klitorisiydi. Amerika'daki bir doktor çifti, klitorisin kadın orgazmlarının kaynağı olduğunu keşfeden ilk kişilerdi. İlk olarak kadın orgazmı kavramını ortaya attılar ve kitaplarında klitorisin rolünü yeniden düşündüler.*İnsan Cinsel Tepkisi*Büyük bir tartışmaya yol açan kitabı tek bir cümleyle özetlemek gerekirse şöyle olurdu:

Bir şeye her zaman ihtiyaç yoktur.

—

Bu keşif, bir kadının vajinal uyarımla orgazma ulaştığı ve bu nedenle hazzın yalnızca bir penisin sokulmasıyla mümkün olduğu şeklindeki eski geleneksel bilgeliği tamamen altüst etti ve sonunda penis merkezli, sokulma merkezli, erkek merkezli seksin önemini azalttı; bu da erkeğin yataktaki rolünü de azalttı. Bu, seks tarihindeki en devrim niteliğindeki bulguydu. Bu arada, doktor çifti klitoris kelimesini popülerleştirmeden önce, insanlar küçülmüş bir penise benzediği için buna erkek organı diyorlardı. Bu yüzden Suryeon'un Geumbok'un östrojen azalmasıyla büyüyen klitorisini görmesi ve bunun bir penis olduğuna inanması tamamen mantıksız değildi.

Küçük parmak büyüklüğünde bir şeyle ne yapılabileceğini mi soruyorsunuz? Sevgili erkek okuyucular, doktor çiftin öğretisini aklınızda tutun:

Büyük bir şeye her zaman gerek yoktur.

—

Yara izi olan adamın uzun zaman önce yaptığı gibi, Geumbok ne zaman bir film izlese Suryeon'u yanına oturtur ve elini tutardı. Ama Suryeon filmlerden hoşlanmıyordu. İnsanların neden bu saçma hikayeleri sevdiğini anlamıyordu. Şehre gidip mücevher veya kıyafet almayı tercih ediyordu.

Bir keresinde Geumbok büyük ikizine, "Çok güzel ve çekici bir kız. Bana çok paraya mal oluyor." demişti.

Suryeon ne zaman isterse Geumbok ona parasını cömertçe verirdi.

—

Suryeon'un odası kısa sürede değerli mücevherler ve aksesuarlarla ve her türlü kıyafetle doldu; artık bir mağazaya benziyordu. Hiç giymediği kıyafetleri ve açmadan attığı güzellik ürünleri vardı. Suryeon bir köpek bile satın aldı. Denizaşırı ülkelerden ithal edilmiş safkan bir çoban köpeğiydi ve bir soyağacı vardı; eğer insan olsaydı, en yüksek aristokrasinin bir üyesi olurdu. Geumbok, hiç tereddüt etmeden, o köpek için iki ineğe eşdeğer bir fiyat ödedi.

Bir süre Suryeon, odasında yaşayan, onunla yemek yiyen ve uyuyan köpeğe düşkündü ve bu da Geumbok'u kıskandırıyordu. Sadece birkaç ay sonra sıkılmaya başladı ve köpeği ihmal etmeye başladı. Hatta onu beslemeyi bile unutuyordu ve zavallı çoban aç kalıyordu. Sonunda Geumbok köpeği tiyatronun önüne bağladı ve çalışanlarına baktırdı. Safkan köpek sonunda yoldan geçenlerin tekmelediği bir baş belası oldu. Yine de Geumbok için Suryeon'un yaptığı her şey sevimli, nüktedan ve çekiciydi. Bu sevginin kuralıydı.

—

Bir gün, bir tiyatro çalışanı Geumbok'a onu görmeye gelen kör bir adam olduğunu söyledi. O sırada Geumbok ve Suryeon sadece ofisinde takılıyorlardı. Bir an sonra bastonlu bir adam içeri girdi; Mun'du. Ona eşlik eden Chunhui, erkek kıyafetleri içindeki annesine şaşkın bir şekilde baktı. İkisi de bütün gün tuğla fabrikasında çalışmaktan bronzlaşmıştı ve o kadar perişan görünüyorlardı ki, daha önce hiç tanışmamış olan Suryeon kaşlarını çatarak dilencilerin neden geldiğini merak etti. Geumbok, Suryeon'u dışarı gönderdi ve ziyaretçilerini selamladı. Tuğla fabrikasına pek dikkat etmemişti, sadece arada sırada haber almak için Şakacı'yı gönderiyordu. Onları görünce sinirlenen Chunhui'yi işaret ederek, "Bu şişman genç adam kim?" diye sordu.

Chunhui o kadar büyümüştü ki Geumbok kendi kızını tanıyamıyordu.

Mun, "Bu senin karnından çıkan çocuk" dedi.

Geumbok homurdandı. "Kör olduğunu biliyorum ama aynı zamanda delirdiğini de görüyorum. Neyse, seni buraya ne getirdi?"

Mun cebinden bir tuğla çıkarıp Geumbok'un önüne koydu. "Bu ne?"

"Sence bu ne?" diye sordu Mun.

"Bir tuğla."

"Bu bir tuğla değil."

"O zaman bu ne?"

"Dolandırıcılık. Hayatımda gördüğüm en kötü dolandırıcılık."

Geumbok sonunda tuğlayı aldı ve inceledi, çimentodan yapılmış bir tuğla. "Yani bu bir çimento tuğlası. Neden sahtekarlık?"

"Çünkü bununla inşa edemezsiniz. Ama insanlar yine de bunu kullanıyor çünkü ucuz."

"Eğer herkes bunlarla inşa ediyorsa neden sadece sen bunun bir sorun olduğunu söylüyorsun?"

"Başkalarının tuğla veya tahtayla inşa etmesi umurumda değil. Sorun şu ki bu taklit tuğla yüzünden tuğlalarımızı satmakta zorluk çekiyoruz."

Geumbok hızlı bir karar verdi. "O zaman çimento tuğlaları da yapalım."

"İnsanları dolandırmamı mı söylüyorsun?" diye çıkıştı Mun.

"Ben tuğla yapalım dedim, dolandırıcı olun demedim."

"Bu tuğlalarla inşa ederseniz, bina bir yıl içinde çöker. Bana böyle şeyler söylemeye zahmet etmeyin. Acele edin ve kapanmaya zorlanmadan önce bize bir plan getirin." Mun dışarı çıkarken kapıyı çarptı.

Suryeon geri döndüğünde, Geumbok'un kucağına oturdu ve kızın kim olduğunu sordu. Geumbok, "Tuğla fabrikasında çalışan bir kız. Savaş sırasında yetim kaldı ve ben onu alıp büyüttüm. Şimdi tuğla yapıyor. İyi bir işçi, bir kız için güçlü. Geçimini sağlamak için çalışıyor, diyebilirsiniz." dedi.

—

Geumbok neden Chunhui'yi bu kadar tamamen görmezden geldi? Geokjeong'un olduğu için miydi? Yoksa diğer kızlar gibi sevimli olmadığı için miydi? Belki de geçmişinden kaçmak istediği için miydi? Bir kadın olarak geçirdiği geçmiş hayatı bir hata ve çelişki olduğu için miydi, şimdi bir erkek olduğu için mi? O hayatın tek hatırasını silmek istediği için miydi? Ne olursa olsun, Geumbok sevgilisi olan Mun'u son görüşü olacağını ya da tek kalan kan bağı olan Chunhui'yi son görüşü olacağını bilmiyordu. Sessizce çöken alacakaranlık gibi, lanet ona doğru çok yavaş bir şekilde yaklaşıyordu.

—

Küçük ikiz mühendis kocasıyla ayrıldıktan sonra, kız kardeşler birbirlerine olan özlemlerini teselli etmek için mektuplar yazdılar. Büyük olan sinema salonunun açılışını, Geumbok'un bir adam olmasını ve kafede olan önemsiz şeyleri yazdı. Mühendis elektrik direkleri dikti ve bir yerden bir yere taşındı, bu yüzden küçük ikiz ona her seferinde farklı bir kasabadan cevap gönderdi. Bir baharda doğu kıyısındaki uzak bir balıkçı köyünden mektup yazdı ve sonraki kış dağların derinliklerindeki bir köyden mektup gönderdi ve bundan kısa bir süre sonra Pyeongdae'den çok daha büyük bir şehirdeydi.

Kardeşinin gidişinden iki sonbahar sonra, büyük ikiz gecenin ortasında bir kayıp hissi duyarak uyandı. Sanki tüm iç organlarını kaybetmiş gibi bir boşluk hissetti ve büyük bir üzüntüyle sarsıldı. Nedenini bilmeden gözyaşları yüzünden aşağı akarak orada oturdu. Çok uzakta olan kardeşini düşündü. Geumbok, ikizin ağlama sesiyle uyandı ve koşarak yanına gitti. İkiz yere yığıldı, ağlayarak kardeşinin öldüğünü söyledi. Geumbok, kız kardeşler arasında alışılmadık bir bağ olduğuna inanıyordu ama sonuçlara varmadan önce ne olacağını duymak için beklemeleri gerektiğini söyledi. Gerçekten de, küçük ikizin öldüğü haberi öğleden sonra geldi. Mühendis bir elektrik direği dikerken yanlış çizgiye dokunmuş ve elektrik çarpmıştı ve ona yiyecek getiren küçük ikiz onu fark edip çekmeye çalışmıştı ama kendisi de elektrik çarpmıştı; yan yana yatarak diğer dünyaya gitmişlerdi. Büyük ikiz bayılmış ve tekrar tekrar ağlamıştı, akşam olduğunda kendini toparlamayı başarmıştı. Kız kardeşini gömmeye gideceğini söyledi ve eşyalarını toplamaya başladı. Balıkçı onu götürmek için gönüllü oldu, bu yüzden Geumbok onlara kendi arabasını ve cenaze için biraz para verdi.

Büyük ikiz ve balıkçı gitmişken, Geumbok bir gece işten geç geldi. Bahçede insanların dostça sohbet ettiğini duydu ve içeri girdi, ikiz ve balıkçının geri gelip gelmediğini merak etti, ama o, Trickster'ın yanında oturan ve hararetle konuşan Suryeon'du. Suryeon gülüyor ve hafifçe omzuna vuruyordu. Geumbok hissetti

kıskançlık sancısı, birbirlerine ne kadar düşkün olduklarını görünce. Kapının arkasına saklandı, biraz daha uzun süre izledi. Gerçekten de, utanç verici şeyler hakkında rahatça konuştukları için, ilişkileri normalden daha yakın görünüyordu. Elbette, karısı kaçıp gittiğinden beri on iki yıldır yalnız yaşayan Hilebaz, güzel Suryeon'a ilgi duyacaktı. Ancak Geumbok, tüm insanlar arasında Suryeon'a yaklaştığı için gücenmişti.

Geumbok bir ses çıkardı ve avluya adım attı ve ikisi de suçlulukla ona baktılar. Hilebaz hızla vedalaştı ve gitti ve Suryeon, Geumbok'un kötü ruh halini fark ederek her zamankinden daha şefkatli ve çekiciydi. Geumbok, Suryeon'un kurtarılamaz bir orospu olduğunu düşündü ve Hilebaz'a güvenemeyeceğini hissetmeye başladı.

—

Yaklaşık iki hafta sonra ikiz ve balıkçı Pyeongdae'ye geri döndü. İkiz sanki vücudunun yarısı koparılmış gibi hissetti ve günlerini odasında, yemek yemeden, etrafındakilerle ilgilenerek geçirdi.

Birkaç gün sonra, gecenin bir vakti, Geumbok banyoya gitmiş ve balıkçının ikiz kardeşin odasından gizlice çıktığını görmüştü. Küçük kardeşin cenazesi için uzakta oldukları sırada bir şeyler olduğunu tahmin etmişti. Büyük kardeş balıkçıdan yıllardır nefret etse de, cenaze töreninde yanında olduğu ve onu teselli ettiği için minnettar hissetmiş olabileceğini görebiliyordu. Geumbok, büyük kardeşin onu şehirden kovmaya çalıştığında ona aşık olmasının ironisine gülmekten kendini alamıyordu. Geumbok, ikize belki de balıkçıyla evlenip onunla yaşaması gerektiğini önermişti ama bu ikizleri çileden çıkarmıştı, balıkçıyı Jumbo'yu öldürdüğü için affetmeyi reddettiğini ve bir zamanlar Geumbok'un adamı olan biriyle evlenmesinin mümkün olmadığını söylemişti. Geumbok, balıkçının ikizin odasından çıktığını gördüğünü itiraf etti ve hem ikizin hem de balıkçının hayatlarında zor dönemlerden geçtiğini ve insanların ne düşüneceğinin umurunda olmadığını söyleyerek onu ikna etmeye çalıştı, ancak ikiz dehşete düştü ve şiddetle reddedildi.

Balıkçıyla ilişkisi olduğunu söyleyen kadın, Geumbok'un ne gördüğünü bilmediğini, eğer doğruysa bile hemen oracıkta intihar etmeyi tercih edeceğini söyledi.

Birkaç gün sonra, Geumbok ikizin odasından gelen garip bir şey duydu. Açıkça sevişme inlemeleriydi. Sonra balıkçı odasından çıktı. Geumbok o geceden sonra aynı şeyi birkaç kez daha gördü. İkizlerin ona yalan söylemesine içerlemişti, birbirlerine ne kadar yakın oldukları göz önüne alındığında ve kısa süre sonra balıkçıdan neler olup bittiğini öğrendi.

Cenaze için uzaktayken gerçekten bir şeyler olmuştu, ancak gerçek sorun eve döndüklerinde başladı. Büyük ikiz kaybının yasını tutuyordu ve garip semptomlar göstermeye başladı, bazen küçük ikiz gibi davranıyor, bazen de kendine geliyordu. Başka bir deyişle, Geumbok ikizle konuştuğunda, balıkçıdan her zaman nefret eden küçük olan oydu ve balıkçı onun odasına girdiğinde, büyük olan oydu. Bu değişim nedeniyle, balıkçı odasına her girdiğinde, o anda küçük ikiz mi yoksa büyük ikiz mi olduğunu dikkatlice doğrulamak zorundaydı, ancak kısa süre sonra bu bile imkansız hale geldi. İki ikiz artık onun bedenindeydi ve sanki iki kişi konuşuyor ve kavga ediyormuş gibi kendi kendine konuşmaya başladı, sanki iki kişi sürekli vücudunu kontrol ediyormuş gibi.

Sonunda balıkçı ikize hiç yaklaşamadı ve endişelenmeye başladı. Ama ikizlerin sahip olduğu tek sır bu değildi. İkiz kız kardeşiyle konuşurken ortaya çıkanlara göre, mühendisi takip eden ve ölen ikiz aslında küçük olan değildi; aslında büyük olandı. Aslında küçük olan, yaraları nedeniyle kadınsı rolünü asla yerine getiremeyen kız kardeşine erkeğini teslim etmişti. Mühendis sevdiği kadınla değil başka biriyle evlenmişti. Ama kısa süre sonra, bu gerçek bile belirsizleşti çünkü uzun zaman önce, yaralananın büyük olan değil küçük olan olduğu ve cariye olanın küçük olan değil büyük olan olduğu ortaya çıktı, ancak keresteciyle yatan kişi büyük olan değil küçük olandı. Duruma bağlı olarak onlarca yıldır birbirlerinin kişiliklerini tekrar tekrar üstlendikleri için, kısa süre sonra kendileri de kimin büyük, kimin küçük olduğunu unutmuşlardı.

ve sonunda mühendisle birlikte kaçıp ölen ikizin kim olduğu bir sır olarak kaldı.

Ruhlar

"T GENELbakılacak pek bir şey yok. Kısa boylu ve esmer ve büyük bir şey yapabilecek birine benzemiyor. Eğer gerçekten yaptıysa, "Muhtemelen kirli bir oyun oynanmış olmalı."

Geumbok, ertesi baharda generalle tanıştıktan sonra içki arkadaşlarına bunu söyledi. General, Pyeongdae'den çok da uzak olmayan bir alanı denetlemeye gelmişti ve ziyaretini anmak için bölgedeki tüm iş sahiplerini davet edip bir parti vermişti. Pyeongdae'nin tüm politikacıları, toprak sahipleri ve iş sahipleri katılmıştı. Geumbok, generalle el sıkıştı ve onunla ve tüm iş insanlarıyla fotoğraf çektirdi. Generalden etkilenmemiş olsa da, fotoğrafı ofisinde asılı tuttu. General askeri üniforma ve güneş gözlüğü takıyordu ve kısa boylu olduğu için Geumbok, ön sırada onun yanında duruyordu. Geumbok'un yüzü, zenginlerin inatçılığını ve kibrini, içindeki dişiyi tam olarak silememiş olmanın verdiği utanç verici kafa karışıklığını ortaya koyuyordu. Bu, dünyaya bıraktığı son kendi görüntüsüydü.

—

Ertesi bahar, tuğla fabrikası işçileri greve karar verdi. İnsanlar ucuz çimento tuğlalarıyla inşa etmeye başladıkça, kil tuğlalara olan talep azaldı; bunun sonucunda Geumbok fırınları kapatıp çimento tuğlaları üretmek istedi. Bu, özel beceriler gerektirmiyordu ve süreç basitti; tek gereken kum ve çimentoyu karıştırma, kalıplara dökme ve güneşte kurutma becerisiydi. Geumbok genç işçileri işe aldı ve tüm yaşlı, yetenekli işçileri işten çıkararak ücretleri büyük ölçüde düşürdü. Bu, yönetim yasasıydı.

Tuğla fabrikasında en başından beri sadakatle çalışan işçiler derin bir ihanete uğramış hissettiler. Balina'nın önünde toplandılar ve meydanı ele geçirip oturma eylemi başlattılar. Grevi yöneten kişi Mun'dan başkası değildi. Müşteriler tiyatrodan uzak durmaya başladı ve Geumbok, Trickster'ı işçilerle pazarlık yapmaya çalışması için gönderdi. Ancak işçiler onu bir haça bağladılar ve meydanın ortasına diktiler, Trickster'ı hıçkıra hıçkıra ağlarken ve hayatı için feryat ederken bıraktılar.

Tiyatronun ikinci katındaki ofisine kendini kilitleyen Geumbok, pencereyi açtı ve bağırdı, "Defol buradan! Aksi takdirde tuğla fabrikasını sonsuza dek kapatacağım!"

İşçiler teslim olmadı. Bunun yerine sloganlarını daha da yüksek sesle attılar. "Akıl almaz ücretlere hayır! Yolsuz patrona lanet olsun! Çökün! Çökün!"

Kuşatma yapan askerler gibi, tuğlaları kamyonlarla taşıdılar ve tiyatronun ikinci katına kadar yığdılar. Geumbok ile yüz yüze gelmek için yığının üzerine tırmandılar. Geumbok, tuğla fabrikasına sızan ve grevi yöneten sağlıksız etkilerin olduğunu ileri sürerek yakın olduğu politikacılardan ve hükümet yetkililerinden yardım istedi. Sağlıksız etkiler Kızılları, yani komünistleri ifade ediyordu.

Polis gönderildi. Protestocuları kuşattılar. Polisin dağılıp gitmeleri yönündeki uyarılarına rağmen, işçiler tuğla atarak şiddetle direndiler. Sonunda göz yaşartıcı gaz kullanıldı ve şiddetli bastırma başladı. Uygun şekilde örgütlenmemiş olan işçiler her tarafa dağıldılar. Tuğla yığını çöktü, birkaç kişi yaralandı ve polis çok daha fazla kişiyi döverek başlarından yaralandı.

İşçiler polis tarafından tutuklanıp soruşturuldu ve memurlar soruşturma sırasında Kızılları ortaya çıkarmak için sert işkenceler uyguladı. Birçoğu sakat kaldı. Sonrasında, hepsi Kızıl olduklarını tasdik eden uzun bir belgeyi imzalamak zorunda kaldı.

—

Trickster, işçilerin arasında olma talihsizliğine uğradığı için tesadüfen tutuklandı. Soruşturma sırasında greve katılmadığını, ancak protestocular tarafından gözaltına alındığında ve yanlışlıkla tutuklandığında grevi durdurmak için şirketin temsilcisi olarak gittiğini güzel bir şekilde açıkladı; hemen serbest bırakılırsa polisi kendisini sebepsiz yere tutuklamakla suçlamayacağını veya zararlar için tazminat talep etmeyeceğini ve tanıklığına ihtiyaç duyarlarsa, her şeyin ortasında olduğu için her şeyin nasıl gerçekleştiğini gördüğü için karakola tanık olarak gelmekten ve Kızılların yasadışı faaliyetleri hakkında tanıklık etmekten mutluluk duyacağını söyledi. Ancak bu sefer gevezeliği onun lehine işlemedi çünkü fiili bile olmayan korkunç bir aforizma vardı:

> Çok konuşkansa, komünist.

Panikleyen Hilebaz, Geumbok'u aramaları için yalvardı, o da onun bir Kızıl olmadığına kefil olacaktı. Fakat bir polis memuru Geumbok'u ziyaret ettiğinde, Geumbok başını yana eğdi ve "Neden o insanlarla birlikte olduğunu bilmiyorum. Güvenilir olduğunu düşünmüştüm ama sanırım eski bir söz doğruymuş -on gil su bilseniz bile, bir insanın iç dünyasından bir gil bile bilemezsiniz." Geumbok, Hilebaz'ın Suryeon'a karşı şefkatli olduğunu gördüğünde içinde biriken kızgınlığı bir türlü bırakamıyordu. Eskiden olsa güler ve bunun üstesinden gelirdi ama artık eski Geumbok değildi. Eskiden olduğu güçlü, nazik, kendine güvenen kadın hiçbir yerde yoktu ve şimdi bencil dürtüler ve intikamcı düşüncelerle dolu, sadece dar görüşlü bir adamdı.

Neyse, Hileci Geumbok yüzünden bir süre işkence gördü. Neyse ki, dürüst işçiler onun için kefil olduklarından, onların grubunun bir parçası olmadığını söyleyerek sonunda serbest kalmasına izin verildi. Kendini tiyatroya geri sürüklediğinde, Geumbok ona soğuk bir şekilde baktı ve "Neredeydin? Burada tüm Kızıllar ile bir karmaşa vardı." dedi.

Trickster, yöneticilik görevine geri döndü ancak eski dostu Geumbok'a karşı derin bir öfke besliyordu.

—

Her şey yoluna girdiğinde, tuğla fabrikası çoğunlukla yeni yüzlerle doluydu. Grevin liderleri Kızıl olmaya kararlıydı ve idam edildiler ya da hapse atıldılar. Mun işkence gördü, bu da bacağına zarar verdi, ama neyse ki yaşlı ve kör olduğu için kısa sürede serbest bırakıldı ve tuğla fabrikasına geri döndü. Ama yapacak hiçbir şeyi yoktu. Fırınlar kullanılmıyordu ve çimento tuğlaları üretiliyordu. Gün boyu fırınların yanında oturup, aralıklı geçen trenin sesini dinliyordu. Genç işçiler kör ihtiyara hiç ilgi göstermiyorlardı. Hafızasında beliren imgeler bu sırada kaybolmuş, onu daha yalnız bırakmıştı.

Ona ilgi gösteren tek kişi Chunhui'ydi. Ona yiyecek getiriyor ve yürüyüşe çıkarmak için elinden tutuyordu. Ama bacağı o kadar yaralıydı ki uzun süre yürüyemiyordu. Chunhui onu hiç yorulmadan sırtında taşıyor, tarlaların etrafında hafifçe yürüyordu. Demiryolunun yakınlarına ve bazen karşı vadiye gidiyorlardı. Chunhui'nin geniş sırtında, Mun, Geumbok ile ilk kez Nambaran'a geldikleri zamanı hatırladı, Geumbok'u sırtında taşımıştı. Şimdi Geumbok'un kızı tarafından taşınıyor olması onu güldürdü. Geumbok'un sırtındaki yumuşak göğüslerini ve baş döndürücü kokusunu hatırlamaya çalıştı, ama o sıcak yaz gününün hatırası çok uzaktaydı. Dünya ne kadar da değişti, diye düşündü kendi kendine.

—

Grev yılının sonbahar sabahının erken saatlerinde, büyük ikiz—ya da küçük olan mıydı?—kendini bir kirişe astı. Cenaze töreni tiyatronun önünde yapıldı. İnsanlar kardeş sevgileri için gözyaşı döktüler, belki küçük olanın ya da büyük olanın artık kız kardeşinin ölümünün acısına dayanamadığını mırıldandılar. Ama Geumbok ağlamadı, "Bir adam hayatında üç kez ağlar. Bu onlardan biri değil." gibi bahaneler uydurdu.

Ölen büyüğün veya belki de küçüğün cesedini, küçüğün veya belki de büyük ikizin yanına gömdüler, güzel aşklarını anmak için.

—

Artık ölüm ve veda mevsimiydi. Geride kalan ikiz öldükten kısa bir süre sonra, Mun'un cesedi tren raylarının yanındaki söğüt ağacının altındaki derede bulundu. Sonbaharın sonlarıydı, suyun rengi koyulaşmıştı ve ağaç neredeyse tüm yapraklarını dökmüştü. Su o kadar derin değildi, ancak göremeyen biri için derin bir rezervuar kadar ölümcül olmalıydı. Geumbok ile ilk kez seviştiği yer burasıydı. Hiç kimse ölümünün bir kaza mı yoksa intihar mı olduğunu asla belirleyemedi. Hiç kimse, özellikle de ciddi bir bacak yaralanması geçirdiğinde, neden bu kadar uzağa gittiğini asla öğrenemedi.

Tuğla fabrikasında sade bir cenaze töreni düzenlendi. Tuğla fabrikasında en başından beri bulunan ve Mun ile greve katılan birkaç işçi sessizce gözlerini sildi. Chunhui de oradaydı ama ağlamadı. Mun'un sadece başka bir yere gittiğini düşünüyordu, tıpkı tek gözlü kadının başka bir yere gitmesi gibi. Geumbok cenaze törenine katılmadı çünkü o gün yeni bir film vizyona giriyordu. Geumbok sadece tek bir şey söyledi: "Gerçekten zordu."

Mun'un bedeni bir fırında yakıldı ve külleri vadiye saçıldı. Geumbok'un tuğla fabrikasını kurmasına yardım etmiş ve kaliteli tuğlalar yapmak için elinden geleni yapmış olsa da, bu dünyadan ayrılışı yalnız bir şekilde gerçekleşti.

Bu arada, çimento tuğlalarla yapılan binaların bir yıl içinde çökeceği öngörüsü yanlış çıktı. Dünyanın çimentodan yapılmış binalarla dolacağını hiç hayal etmemişti. Bulunduğu yerden tüm şehirlerin çimento binalarla dolu olduğunu görebilseydi, şüphesiz şöyle derdi: "Bu hayatımda gördüğüm en büyük ve en şeytani sahtekarlık."

—

Büyük balık çoktan dağlara düşmüştü. Son yaklaşıyordu, lanet gerçekleşmek üzereydi. Ama bunu kimse bilmiyordu.

son önce güneyden gelen adama geldi—Geumbok. Geumbok ikiz ve Mun'un ölümlerinden etkilenmemiş gibi görünse de, onun üzerindeki etkileri kısa sürede ortaya çıktı.

O kış, Geumbok gece geç saatlerde eve döndü ve odasının hemen dışında oturan bir adam buldu. Sırılsıklamdı ve titriyordu, su bitkileri ayaklarının etrafına dolanmıştı. Uzun zaman önce rezervuarda boğulmuş olan Geumbok'un babasıydı. Babasının dudakları maviydi ve ıslak saçları buz parçalarıyla aşağı yağıyordu. Kaybolmadan önce Geumbok'a hüzünlü gözlerle baktı.

Ertesi gün, Geumbok, Trickster'ı rezervuarı doldurması için memleketlerine gönderdi. Pahalıydı ama babasının rezervuar yüzünden hala bu dünyada dolaştığını düşünüyordu. Ama bunun sadece başlangıç olduğu ortaya çıktı. Birkaç gün geçti ve Geumbok son gösterimden sonra sinemadan çıktı. Merdivenlerin tepesinde kar beyazı takım elbiseli bir adam gördü. Adam Geumbok'un yolunu kesti ve "Naoko, sinemayı gezmek ister misin?" dedi.

Geumbok şoktan kalp krizi geçireceğini düşündü ama başını iki yana sallayarak sakinmiş gibi yaptı. Yara izi olan adamdı bu, ünlü dolandırıcı, kötü şöhretli kaçakçı, mükemmel kasap, çapkın, iskeledeki tüm fahişelerin pezevengi ve sinirli komisyoncu. Sırılsıklamdı, yere su damlıyordu ama midesindeki yara geçmemişti. Sigara yakmaya çalışıyordu ama kibriti ıslaktı. Geumbok cebinden gümüş çakmağını çıkarıp ona uzattı. Yara izi olan adam sigarasını yaktı, dumanı ciğerlerine kadar çekti, memnun görünüyordu ve sanki ondan ayrılmak istemiyormuş gibi gümüş çakmağı elinde çevirip duruyordu.

"İstersen alabilirsin," dedi Geumbok. "Daha fazlası da var bende." Yara izi olan adam çakmağı hızla cebine koydu ve göz kırptı. "Film izlemek istersen, istediğin zaman beni görmeye gel. Ben her zaman burada olacağım."

Geumbok kaçtı. Geriye baktığında, yara izi olan adam ağzında sigarasıyla merdivenlerin tepesinde volta atıyordu, tıpkı deniz kenarındaki şehirdeki tiyatrosunun önünde durduğu zamanki gibi. Nedense derin bir yalnızlık ve melankolik görünüyordu.

—

O günden sonra Geumbok ölülerle çevriliydi. Uyandığında Geokjeong yanındaydı, ona üzgün gözlerle bakıyordu ve eğer bir film izlerken arkasını döndüğünde, yara izi olan adam hemen arkasındaki koltukta duran gümüş çakmakla oynuyor olurdu. Bazen annesi bahçede, cansız bir bebeği tutarak dururdu. Kaçmaya çalıştığı geçmişi ona geri dönüyordu. Ama Geumbok bu sefer kaçmadı. Bunun yerine içmeye başladı. Ölülere bağırırdı, "Hepiniz defolun! Ben eskiden tanıdığınız kişi değilim!"

İnsanlar şaman birkaç yıl önce öldüğünde yaşlı cadının lanetini tamamen unutmuşlardı, ancak şamanın vücudundan akan ses hala Pyeongdae'nin üzerinde dönüyordu. Bir gece, balıkçı içtikten sonra evine giderken sesi duydu. Ritüelin yapıldığı gün olduğu kadar ürkütücü ve netti. Ertesi gün Pyeongdae'den ayrıldı. Geumbok'a ikizlerin artık öldüğünü, Pyeongdae'de kalmak için bir nedeninin kalmadığını ve ulaşım şirketinin çok sayıda genç şoförü olduğunu söyledi. Geumbok onu vazgeçirmeye çalışmadı. Kimse onu uğurlamadı ve kimse onun gitmesine üzülmedi. Eski kamyonunu sürerek tepeyi aştı ve Pyeongdae'den ayrıldı.

—

Birkaç gün sonra, Geumbok güneş gözlüklü ve koyu renk takım elbiseli birkaç ziyaretçi aldı, gizli bir hükümet ajanıydılar. Geumbok'un gözleri bağlandı ve içeri alındı. Bir çeşit kaçırmaydı; direnmesinin hiçbir yolu yoktu. Kapalı pencereleri olan bir bodrumda araştırıldı. Gizli ajanlar Geumbok hakkında Geumbok'un kendisinden daha fazlasını biliyordu. Liman kentinde olanların ayrıntılarını biliyorlardı ve yara izi olan adamı ve Geokjeong'u gündeme getirdiler. Tüm işlerine ait kitaplara el konuldu ve her şeyi açıklamak zorunda kaldı, parçalanmış bir kurbağa gibi yayıldı. Her şeyi biliyorlardı ama tatmin olana kadar aynı soruları tekrar tekrar tekrarladılar ve Geumbok da aynı cevapları tekrar tekrar tekrarlamak zorunda kaldı.

tekrar. Aşağılayıcıydı. Ruh hali o kadar kötüydü ki etrafta dolaşan ruhlar bile gitti. Geumbok'a uyumasına veya yemek yemesine izin verilmiyordu, ancak onun için en zor olan şey sigara içememesiydi.

Günler geçtikçe, Geumbok sonunda neden soruşturulduğunu anladı. Bunun sebebi, içki arkadaşlarına general hakkında söyledikleriydi. O sırada generalin büyük bir şey yapacak birine benzemediğini ve bir tür kirli oyun dönüyor olması gerektiğini söylemişti. Birisi Geumbok'u ihbar etmişti. Ajanlar kirli oyunla neyi kastettiğini araştırmaya devam ettiler. Geumbok sonunda eve döndüğünde bitkin düşmüştü. Talep ettikleri her şeyi itiraf etmiş ve binlerce sayfalık bir bildiriyi imzalamıştı. Kendisini aktif olarak savunan tanıdığı politikacılar sayesinde serbest bırakıldı, ancak olay gururunda derin ve iyileşmez bir yara bıraktı.

Geumbok bundan sonra hep sarhoştu. Uyanır uyanmaz bir içki aradı ve sersemlemiş bir şekilde uykuya daldı. İçkinin gücüne yaslanarak ölülerin yalnızlığını uzak tuttu. Ve böylece tüm işlerini Trickster'a emanet etmek zorunda kaldı.

—

Trickster bir fırsat gördüğünde bunu fark etti. Bu, Geumbok'a olan kızgınlığını harekete geçirme ve aynı zamanda kaderini değiştirme şansıydı. Geumbok'un memleket rezervuarını doldurması için ona verdiği parayı aldı ve bunun yerine kendi adına arazi satın aldı. Hesapları karıştırdı, rüşvet verdi ve zimmete para geçirdi. Kucağına düşen durumu elinden gelenin en iyisini yaparak kullandı.

Ayrıca Suryeon'a karşı gizli duygularını da açığa çıkardı. Geumbok etrafta olmadığında, Suryeon'u kazanmak için güzel sözlerini kullandı. Çok da zeki olmayan Suryeon, Trickster'ın inatçı baştan çıkarmasına kapıldı. Trickster'ın üyesi onun içindeki derin yere girdiği anda, erkeklerle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı.

Güzel bir meblağı zimmete geçirdikten ve Geumbok'un kadınını kollarında bulundurduktan sonra, Hileci daha da cüretkar oldu. Geumbok'un zayıflıklarını açığa çıkardı

ve çalışanların önünde onu eleştirirdi ve gün ortasında Suryeon ile kol kola hanlara giderdi. Çalışanlar ofisine girdiğinde, Suryeon genellikle kucağında çıplak olurdu veya yüzü bacaklarının arasına gömülü olurdu, eteği yukarı kalkık olurdu. Hepsi Trickster'ın ahlaksız davranışlarından rahatsızdı, ancak sessiz kalmaları için para aldılar. Normalde Geumbok bir şeylerin ciddi şekilde yanlış olduğunu fark ederdi, ancak alkolün etkisinde olduğu için etrafında dönen komploları göremiyordu. Bu alkolün yasasıydı.

Geumbok bedenen ve zihnen zayıfladı. En ufak seslerden irkildi. Uyuyamadı ve gözlerinin altında koyu torbalar oluştu. Sarhoşken Suryeon'un güzel bedenini aradı ama o asla evde değildi. Hayatı deliklerle delinmişti; her şey sızdırıyordu. Kaderi son süratle sonuna doğru koşuyordu.

Önceki Gece

TO SONRAKİ BAHAR, Suryeon ve Trickster ortadan kayboldu. Geumbok ancak üç gün geçtikten sonra birlikte kaçtıklarını fark etti. Trickster yapması gereken her şeyi çoktan yapmıştı. Geumbok'un varlıkları zimmete geçirilmişti, bu yüzden mali durumu berbattı. Maaşlar ödenmemişti, ödemeler gecikmişti ve mülkler teminat olarak tutuluyordu. Tanımadığı alacaklılar ödeme talep ediyordu ve tüm işleri iflasın eşiğindeydi. Geumbok, Suryeon'un onu terk etmesinden dolayı perişan halde her gece ağlıyordu; adam olduktan sonra bile hiç gözyaşı dökmemişti. Kimsesi olmadığını fark etti. Ölüler etrafında daha da çılgınca dolanıyordu; Mun ve ikizler sürekli ortaya çıkıyor, ikizler Jumbo'nun sırtında el sallıyor ve gülümsüyorlardı.

Bir gün balıkçı, kafasından kanlar akarak belirdi. Geumbok artık yaşayanlar arasında olmadığını fark etti. Eski kamyonuyla kaçmış olmasına rağmen, bir sonraki köye asla ulaşamamıştı; bir yokuştan aşağı inerken frenleri bozulmuştu. Ölümünde bile balık kokuyordu.

"Ölü olmana rağmen kokuyorsun," dedi Geumbok.

"Söyleyeceğim. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Belki de bu sadece benim kimliğimin bir parçasıdır," dedi balıkçı gülümseyerek. Yarasına elini koydu ve karanlığın içinde kayboldu.

Geumbok hayatının nerede yanlış gittiğini anlamaya çalıştı. Belki de balıkçı kamyonetiyle memleketinden ayrıldığı an, gökyüzünde büyük dolunay asılıyken başlamıştı. O zamanları özlüyordu. Bu arada, lanetli gün yaklaşıyordu.

Bir Ateş Sütunu

BHY YAPTIChunhui o gün tuğla fabrikasını terk edip Pyeongdae'ye kadar tek başına mı gelmişti? Yaklaşan bir trajedinin özel bir önsezisi onu tiyatroya mı çekmişti? Uzun zamandır görmediği annesini mi özlemişti? Yeni bir filmin gösterime girdiği hafta sonuydu ve tiyatronun önünde bir kalabalık vardı. İcra memuru tiyatroya el koyma bildirimleri yapıştırmıştı ama kalabalık, bir film oynuyor olduğu sürece mülkiyetin el değiştirmesini umursamıyordu. Chunhui tiyatroya girdiğinde film çoktan başlamıştı. Biletçi bir anlığına uzaklaşmıştı, bu yüzden doğruca içeri girebildi. Koridorlarda kimse yoktu, herkes içerideydi ve filmi izliyordu. Chunhui, film ilerledikçe seyirciler soluk soluğa kalırken, tezahürat ederken, iç çekerken ve çığlık atarken orada oyalandı. Bu, kaba ticarete hizmet eden olay örgüsünün yasasıydı.

—

Koltuklar tıkabasa doluydu ve insanlar koridorlarda bile oturuyorlardı. Tıklım tıklımdı. İçerisi tüm bedenlerden dolayı sıcaktı, sanki bir köz düşse tiyatro patlayacakmış gibi. Geumbok da oturmuştu; o günlerde acısını unutmak için neredeyse tiyatroda yaşıyordu. Film izlemek onun tek zevkiydi. Sabahtan beri içtiği için yüzü kızarmıştı ve rahatlamış ve uykulu hissediyordu. Uykusunu bastırmak için bir sigara çıkarıp ağzına götürdü. Çakmağını bulamıyordu. Tam o sırada biri gümüş bir çakmak uzattı. Geumbok arkasını döndü. Yara izi olan adamdı. Loş ışıkta bile yüzündeki yara izi yanağında canlı bir şekilde görülüyordu.

Geumbok hafifçe gülümsedi. "Elbette. Sensin."

"Sen bir adam oldun, Naoko," dedi yara izi olan adam. "Evet, ben de senin gibi bir adam oldum."

Yara izi olan adam asık suratlı görünüyordu. "Geokjeong'u ben öldürmedim. Kendini öldürdü."

Geumbok başını salladı. "Biliyorum. Üzgünüm. Sana korkunç bir şey yaptım. Bu yüzden lütfen şimdi git ve dinlen."

—

Tam o sırada Chunhui, koridorun diğer ucundan kendisine doğru yürüyen yaşlı, kambur bir kadın gördü. Kadın, kilitlemek için her acil çıkış kapısında duruyordu. Chunhui, tanıdık geldiğini düşünerek onu izliyordu. Kadın, Chunhui'nin tam önündeki son kapıyı kilitledi. Gözleri buluştu. Dünyadaki en çirkin yüze sahipti; evinden yiyecek satan yaşlı cadıydı. Ürkütücü bir şekilde gülümsedi ve siyah çürük dişlerini ortaya çıkardı. İnsanın tüylerini ürperten bir gülümsemeydi. Chunhui, kilitli acil çıkışlara baktı ve yaşlı cadıya geri baktı, ama kadın kaybolmuştu.

—

Film başlamadan önce, Geumbok'un etrafında oturan insanlar benzin kokusuna benzer bir şey kokladılar. Bir önceki gece, sinemada uyuyan makinist, projeksiyon odasındaki ısıtıcı için bir bidon benzinle yürürken tökezledi ve yere biraz benzin döktü. Ama kimse bunu iki kere düşünmedi. Işıklar kısıldığında ve film dönmeye başladığında, herkes benzin kokusunu unuttu.

Geumbok çakmağı yaktı ve yara izi olan adama baktı. Adam çoktan gitmişti. Sigarasını yakmadan önce Geumbok çakmağı kazara düşürdü; sarhoştu ve tutuşması zayıftı. Çakmak önündeki koltuğa düştü ve tutuştu. Birkaç kişi gördü ve söndürmeye çalıştı ama ateş bir sonraki koltuğa sıçradı. Herkes o kadar dalmıştı ki, biri "Yangın!" diye bağırana kadar çok az kişi ne olduğunu fark etti. Alevler büyüdükçe ve keskin duman etrafa yayıldıkça

tiyatro, insanların bir şeylerin yandığını anlamaya başlamasıyla başladı. İnsanlar çığlık atarak çıkışlara doğru koştular, ancak nedense kapılar dışarıdan kilitliydi. Duman tiyatroyu doldurdukça alevler büyüdü ve büyüdü. Her şey bir karmaşaya dönüştü. Seyirciler bir çıkış aramak için etrafa koşturdular, boğuluyor ve çığlık atıyorlar, itiyor ve düşüyorlar, arkadaşlarını ve yardım çağırıyorlardı. Bazıları yanıyordu, söndürmek için yerde yuvarlanıyorlardı, diğerleri ise onlardan kaçıyordu; sanki sekiz cehennem tek bir alana sıkışmış gibi dünyanın en korkunç sahnesi yaşanıyordu.

—

Geumbok sarhoş bir şekilde ekrana bakıyordu, köpüren alevlerin ortasında oturuyordu. Alevler tavanı yalarken bile film devam ediyordu. Hayatı boyunca ölümden kaçan Geumbok, sonunda onun için zamanın geldiğini fark etti. Ölülerin yüzleri hızla ekranın önünden geçti. İçgüdüsel olarak kızı Chunhui'nin yüzünü hatırladı. Hala tuğla fabrikasında tuğla mı yapıyordu? Onu ihmal ettiği, onu bir kez bile kucaklamadığı için derin bir pişmanlık duydu. Artık çok geçti. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Ekran alev aldı. Geumbok, dağ köyünden değersiz bir kız olarak elde ettiği büyük başarının gözlerinin önünde yok oluşunu izledi. Kendini giderek daha sıcak hissediyordu. Memleketinin yalnız gün batımı odayı doldurdu. Köy, kırmızı batan güneşin parıltısında huzurlu görünüyordu. Tepede en ufak bir rüzgar esmiyordu ve her şey garip bir şekilde sessizdi. Gerçekten güzel bir manzaraydı.

Ekran yandığı ve kaybolduğu an, aynı şekilde küstah tutku ve duygular, aptalca karışıklık ve cehalet, inanılmaz şans ve yanlış anlaşılmalar, korkunç cinayet ve yıllarca süren dolaşma, alçakça arzu ve nefret, tuhaf dönüşüm ve çelişkiler ve nefes kesici şan ve utanç hız treni de yandı. Anında kayboldular, tıpkı bir sabun köpüğünün patlaması gibi, onun veya belki de onun, açıklanamaz karmaşıklık ve ironiyle dolu muazzam hayatıyla birlikte.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tuğla Fabrikası

Kundakçı

SO YAPABİLİR'T NEFES AL. Gözleri yanıyordu. Alevler yükseliyordu. Burnuna zehirli duman doldu. Korkunç çığlıklar duydu. Siyah duman görüş alanını kapladı. Sütunlar çöktü. Kıvılcımlar uçuştu. Göremiyordu. Bir ateş sütunu gökyüzünü kavurdu. Tavan çöktü. Alevler onu ele geçirdi. Gözlerini açtı. Üşüyordu. Demir parmaklıkların gölgeleri bir ağ gibi duvar boyunca çizildi. Birisi karanlıkta sessizce ağlıyordu. Bir gardiyanın ayak sesleri uzaklardan yankılanıyordu. Birisi ağlayan kişiyi tehdit ediyordu. Kıvrıldı. Ağlama sesi kesildi. Gözlerini kapattı. Ayak sesleri kayboldu. Mezar benzeri bir sessizlik geldi. Bir an sonra Chunhui tekrar uykuya daldı.

—

Yangının şiddetlenmesinden sonra geride kalanlar gerçekten korkunçtu. Tiyatroda sekiz yüz kişi öldü. Yan taraftaki pazar alev aldı ve kayıplar astronomikti. Pyeongdae'nin yarısının yandığını söylemek abartı olmazdı. Savaştan bu yana en kötü felaketti.

Yangından birkaç gün sonra, bir hükümet soruşturma ekibi geldi. Şehrin büyük bir kısmı yanmıştı. Bir zamanlar patlama yaşayan Pyeongdae artık bir ölüm şehriydi. Binaların için için yanan kalıntıları ve tiyatronun kararmış kabuğu, o gün yangının ne kadar korkunç olduğunun kanıtıydı. Kalın duman şehri kapladı, sokaklarda çürüyen cesetlerin kokusu ağır bir şekilde asılıydı. Her evden feryatlar duyuluyordu ve her yerde yanmış cesetler vardı, sinek sürüleri çekiyordu. Araştırmacılar bu korkunç sahne karşısında gözlerini kapatmak ve kulaklarını tıkamak zorunda kaldılar.

—

Chunhui, Nambaran'a döndüğünde tuğla fabrikası boştu. Aylardır maaşlarını alamayan işçiler yangını duyduklarında gitmişlerdi. Tuğla fabrikasında yalnızdı. Vadideki geceler sessizdi. Hayatını kendi dünyasında geçirmiş olmasına rağmen Chunhui, başkalarının arasında olmaya alışmıştı ve şimdi hayatında ilk kez gerçekten izole olmakta zorluk çekiyordu. Ve açtı. Pirinç kavanozunda tek bir pirinç tanesi bile kalmamıştı. Her zamanki gibi, etrafında olup biteni tam olarak anlayamıyordu. Tek tek ortadan kaybolan insanları düşündü. Geumbok ve Mun, Jumbo ve ikizler, balıkçı ve tek gözlü kadın, tuğla ustaları...

Chunhui sonunda yalnız olduğunu fark etti. Trenin çok uzaklardan geçerken çıkardığı düdüğü duydu. Bu onu ilk başta Pyeongdae'ye getirmişti. Pyeongdae'nin ötesinde ahırın ve barın olduğu başka dünyalar olduğunu hatırladı. Belki ikizler oradaydı, barlarını işletiyorlardı. Belki tren onu yine bir yere götürürdü.

—

Polis, yangının şüphelisi olarak Chunhui'ye odaklandı. O tek kurtulandı ve o gün onu alevlerin arasından çıkarken gören birkaç tanık vardı. Onun da bir nedeni vardı. Soruşturmacıların teorisi, onu ücra bir tuğla fabrikasında ihmal eden ailesinden intikam almak için kundakçılık yaptığı yönündeydi. Polis tuğla fabrikasına sevk edildi, ancak o orada değildi. Kimse orada değildi; etrafa sadece kısmen yapılmış tuğlalar dağılmıştı.

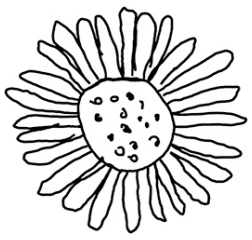
Chunhui o saatte tren istasyonundaydı. Ama cebinde tek bir bozuk para yoktu ve parası olsa bile tren bileti almayı bilmiyordu. O tereddüt ederken tren yanaştı. Yolcular turnikelere doğru gittiler ve Chunhui onları takip etti. Bir istasyon çalışanı onu durdurdu. Chunhui, tren hareketini bildirmek için düdük çaldığında şaşkın bir şekilde olduğu yerde durdu. İstasyon çalışanını bir kenara itti ve trene doğru koştu, ama turnikelerden geçtiğinde tren çoktan uzaklaşmıştı. Trenin peşinden koştu, ama

bir kayaya takılıp düştü. Tren artık virajı dönüp gözden kayboluyordu. Ayağa kalktığında etrafını saran bir düzine polis memurunu buldu, silahları çekilmişti.

Polis, Chunhui'nin tiyatro sahibi Geumbok'un kızı olmasına şaşırmıştı çünkü annesinin aksine şişman ve çekici değildi. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı çünkü kundakçı konuşamıyordu ve ne olup bittiğini anlamıyor gibiydi. Şüphelinin konuşamaması soruşturmayı zorlaştırıyordu. Ne kadar sorguya çekip tehdit etseler de, hiçbir tepki vermeden sadece havaya bakıyordu.

Bir süre Chunhui'ye konuşmayı öğretme seçeneğini araştırdılar. Ancak o zamanlar, ne olursa olsun uzun süren her şey zaman kaybı olarak kabul ediliyordu, bu yüzden bu girişimden vazgeçtiler. Ancak bir suçluyu konuşamadığı için öylece serbest bırakamazlardı. Onu hapiste tuttular ve ısrarla sorgulamaya devam ettiler; birisi suçun bedelini ödemeliydi. Kısa süre sonra Chunhui'nin birkaç yıl önce kafeyi ateşe verdiğini keşfettiler. Chunhui'nin kundakçı olduğuna ikna oldular ve dava edildi.

Sorgulama bittiğinde, polis yüzlerce sayfa uzunluğunda bir ifade hazırladı ve imzalamasını istedi. Kalem tutmayı bilmiyordu, bu yüzden polis onu bir kalem tutmaya ikna etmek için uğraşmak zorunda kaldı. İmza satırını işaret ederek, ne isterse yazmasını söylediler. Sabırsızlıkla beklerken, Chunhui bakışlarını kalemden kağıda çevirdi ve bir şeyler çizmeye başladı. Polis bakarken, çok fazla ayrıntı içeren bir şeyi dikkatlice çizdi ve çok yoğunlaştı. Kağıdı polise doğru itti. Çizdiği şey şuydu:

Kağıdı alan polis memuru bir süre inceledi ve başını eğdi. "Tuhaf. Bu kadar soğukkanlı bir katil nasıl olur da

bu kadar güzel bir şey mi?”

Yanındaki memur da çizime baktı. "Bilmiyor muydun? Katiller herkesten daha naziktir."

"Peki bu çiçek ne?"

"Bilmiyorum. Belki bir ayçiçeği?"

"Ayçiçeği olmak için çok küçük değil mi?"

"Sanırım öyle."

Ayçiçeği değildi. Chunhui o gün tuğla fabrikasının etrafındaki alanı kaplayan papatya pire otunu dikkatlice çizmişti. Bunu neden imza satırına çizdiğini bilmiyoruz ama belki de papatya pire otunun, çocukken Pyeongdae'ye yaptığı yolculukta trende gördüğünden beri bildiği en dost canlısı şey olması nedeniyle çizmişti. Polis, imzaya benzemese de bu işaretten memnun kaldı ve uzun sorgulama sürecini sonlandırdı.

Polis Chunhui'yi bir trene bindirdi ve onu büyük bir şehre götürdü. Oradaki mahkemede yargılanacaktı. Pencereden dışarı baktı, annesiyle birlikte trenle Pyeongdae'ye nasıl geldiğini hatırladı. Manzara - uçsuz bucaksız gökyüzü, tarlalardaki kızıl-kahverengi karıklar, rayların yanında açan papatya pireotu - aynı kalmıştı.

Pyeongdae'ye yaptıkları yolculuktan her şeyi net bir şekilde hatırlıyordu. Chunhui, Pyeongdae'den bu şekilde ayrıldı - kelepçeli - ve geldiğinden beri ilk kez, Geumbok'un elini tutarak.

—

Chunhui, etrafındaki trajediyi anlamış mıydı? Vücudu sadece tüm acıların kökü müydü, asla çıkaramayacağı ilahi bir ceza üniforması mıydı? Büyük bedeninin içinde hapsolmuş ruhu nasıldı? Ayrımcılığı ve ilgisizliği veya başına gelen düşmanlığı ve iğrenmeyi ne ölçüde anlamıştı? Sevgili okuyucular, eğer sizlerden herhangi biri hayatının bu yönlerini merak ediyorsa, bu bir hikaye anlatıcısı olma yeteneğine sahip olduğunuz anlamına gelir, çünkü hikayeler adaletsizlikle dolu bir hayata bir keşiftir. Bu sorulardan herhangi birini cevaplamak kolay değildir. Sadece

gayri meşru niyetler dünyayı basit terimlerle açıklamaya çalışır, her şeyi bir veya iki satırla tanımlamayı amaçlar, örneğin:

Kanun önünde bütün insanlar eşittir.

—

Chunhui eşit muamele görmedi. Ülkedeki ilk kadın yargıçlardan biri olan yargıç, Chunhui'yi gördüğü anda anında bir sonuca vardı. "Hiçbir kadın ona benzemiyor. Bu bir insan değil, bu bir canavar." Bir insan olarak utanç, bir kadın olarak da küçümseme hissediyordu. Chunhui'ye karşı güçlü, mantıksız bir düşmanlığı vardı. Chunhui'nin neyle suçlandığını bile bilmeden ayağa fırladı ve mahkeme salonundan ayrıldı, bir canavarı yargılayamayacağını duyurdu.

Hakim çok zengin bir adamın çocuğuydu ve Japonya'da eğitim görmüştü, bu da onu birçok kadının kıskançlığının hedefi yapmıştı, ancak kocasının gözüne ilişenlerden dolayı mutsuzdu. Öfkesi ve intikam arzusu bazen mahkeme salonundaki sanıklara yöneliyordu. Zeki olmasına rağmen, nehir kenarındaki bir taş kadar çekiciydi ve ciddi yargıç cübbesinin altında korkunç bir sır saklıyordu: geceleri kendini keserken aldığı korkunç yaralar, kocasının genç kadınlarına duyduğu kıskançlıktan kaynaklanıyordu. Kocasını ve kadınlarını suçlarından dolayı yargılıyordu. Sonuç olarak mahkeme salonundaki kararlar sertti, özellikle de sanıklar genç kadınlar olduğunda. Bir mağazadan eşarp çalan bir kadını müebbet hapse, zina yapan bir diğerini ise ölüme mahkûm etti. Peki bu mantıksız kararlar nasıl mümkün oldu, diye sorabilirsiniz? Chunhui'nin yargılanmadan on iki yıl tutulması gibi, o zamanlar bu tür kararları görmek o kadar da nadir değildi. Mahkeme salonları sanıkların kaderlerinin oynandığı bir sahneden başka bir şey değildi. Adaletle hiçbir ilgileri yoktu.

Hapishane

TŞAPKA YERİfarklı bir dünyaydı. Kırmızı duvarlar, keskin dikenli teller, çekinik genler için bir depolama alanı, kaslarınızı geliştirdiğiniz ve bir bıçağı nasıl kullanacağınızı öğrendiğiniz yer, korkmuş bir çocuğun vahşi bir hayvana ve genç bir adamın nazik bir kuzuya dönüştüğü, tek bir sigara yüzünden cinayet işlenen, bir boya kutusuna sıçtığınız ve sodomi hakkında bilgi edindiğiniz, zamanın durduğu yer. Hapishane. Chunhui diğer mahkumlarla birlikte nakil aracından indi ve binanın ön tarafına yazılmış şu kelimeleri buldu:

> *Cezalandırılmıyorsunuz, iyiye doğru yönlendiriliyorsunuz.*

İlk başta Chunhui, etrafını kırmızı tuğlaların sardığını gördüğü için başka bir tuğla fabrikasında olduğunu düşündü. Elbette hapishane kavramı yoktu. Hiçbir fırın görmemesinin garip olduğunu düşündü. Başka bir ilginç şey daha vardı: bu tuğla fabrikası kadınlarla doluydu. Ancak sekiz kadın mahkumla birlikte bir hücreye kilitlendikten sonra bunun bir tuğla fabrikası olmadığını anladı. Mahkumlar Chunhui'nin cüssesi ve sert tavırları karşısında anında korktular. Ondan kaçındılar ve ona yer açmak için kenara çekildiler. Ancak eskiden madam olan bir kadın korkmamıştı. Bir fahişe olarak başlamıştı ve daha sonra bir genelevin madam'ı olmaya kadar yükselmişti. Sarhoş bir müşteriyle kavga etti ve onu çok sert itti, bu yüzden kafasını duvara çarptı. Adam öldü ve bu yüzden hapsedildi. Chunhui'yi görür görmez bağırdı, "Orospu, yerini bil. Burada yenisin! "Neden orada öylece duruyorsun?" dedi, bir hanımefendi olarak nasıl hayatta kaldığını gösteren bir tonla.

Chunhui elbette cevap vermedi.

Hanımefendi, istemeden de olsa biraz korkmuştu. Deneyimine göre sessiz insanlar konuşkanlardan daha korkutucuydu. Ama artık geri adım atamazdı. "Kulağındaki bir penis mi? Beni duymuyor musun?" Chunhui'nin suratına olabildiğince sert bir tokat attı.

Ama Chunhi onun iki katı büyüklüğünde olduğu için, bu elbette bir işe yaramadı. Neden tokatlandığını anlamayan Chunhui, şaşkın bir şekilde hanıma baktı. Diğerlerine sanki korkutucu bir şekilde bakıyormuş gibi göründü. Hanım kendini tutamadı; titremeye başladı. Böyle tokat yiyen başka herhangi bir kadın yüzünü kapatıp gözyaşlarına boğulurdu ama Chunhui'nin ona gözünü kırpmadan bakma şekli, hanıma sıradan bir haydut olmadığını söylüyordu. Bu yüzden hanım geri adım attı. "Tamam. İlk günün olduğu için bunu burada bırakalım. Ama eğer böyle davranırsan ölürsün." Diğerlerine döndü. "O ikinci, anladın mı?"

Diğerleri Chunhui'ye madamın yanında yer açmak için hızla kenara çekildiler. Chunhui, bunun kendisine ayrılmış yer olduğunu fark edene kadar bir süre orada durdu; madama doğru yürüdü ve yanına oturdu. Chunhui böylece hücrenin ikinci komutanı oldu.

Hücresinde her türden suçlu vardı: sevgilisinin şah damarını neşterle kesen hemşireden, banyoda doğum yapıp bebeğini klozete bırakan bekar genç kıza, iki kızını ve kocasını siyanürlü bir yemekle zehirleyen ev hanımına, yirmi yılını iki ev arasında gidip gelerek sevgilisiyle sekiz çocuk sahibi olan zina yapan adama, dolandırmak için yalnız dulları seçen kadına kadar. Küçük hücre asla sessiz değildi. Bekar genç kız her gece battaniyesinin altında ağlıyor, herkesi uyanık tutuyordu ve bu yüzden hemşire durmazsa onu öldürmekle tehdit ediyordu. "Birini öldürmenin onlarca yolunu biliyorum. İhtiyacım olan tüm tıbbi bilgiye sahibim."

Bu, hemşirenin onu ne zaman öldürebileceğini bilmeyen kızı korkuttu. Hemşire, tıbbi açıdan bir insanın kanla dolu büyük bir su balonu kadar kırılgan olduğunu söyledi. Kızın yumuşak boynunu okşadı ve fısıldadı, "Bu da uzun bir tırnakla bir balonu patlatabileceğim anlamına geliyor. Ne dediğimi anlıyor musun, ağlak?"

Madam kızı her zaman savunan kişiydi. Serbest kaldıktan sonra işe alabileceği fahişeleri işe alıyordu ve gözü kızdaydı. Madam işin ne kadar harika olduğunu ve çok para kazanıp hayatın tadını çıkarabileceğinizi anlatan hikayeler anlatıyordu, bu da hayatlarında çıkmaza girmiş mahkumların ilgisini çekiyordu.

"Kız olarak zaten bir fahişesin. Bacaklarını bir erkeğe açarak hayatta kalıyorsun. Çalışan bir kız olarak farklı olan tek şey, bacaklarını birçok erkeğe açman. Ama özgür bir yaşam tarzının tadını çıkarabilirsin çünkü tek bir adamla uğraşmak zorunda değilsin." Madam, düşünme biçimini değiştirmenin sana özgürlük kazandıracağında ısrar etti. Ama kendisi her zaman berbat kokardı, sayısız erkekle yattığında kaptığı hastalıklardan dolayı mahrem yerleri küflenirdi. Gizli defterinde, daha sonra kendisi için çalışmaya söz veren kızların bir listesini tutardı; hapishane nüfusunun neredeyse yarısı. Serbest bırakıldıktan sonra bir genelev açabilseydi, büyük bir başarı elde edebilirdi, ama hayat o şekilde yürümedi. O sonbaharda, gizli defterini hiç kullanamadan, asıldı.

Cellat kendisine son bir sözü olup olmadığını sorduğunda mırıldandı, "Serseriler. Artık sizin döveceğiniz delik yok."

—

Bu arada, Cyanide hücreyi sürekli süpürüp temizliyor ve felsefi bir şekilde, "Hayat, biriken tozu süpürüyor," diyordu, çoğunlukla basit olan mahkumları şaşırtarak. Ailesini neden zehirlediğinden hiç bahsetmedi. İdam edilmesinden birkaç gün önce, sanki kendi kendine, "Onlara olanlar o kadar da kötü değildi," diye mırıldandı.

Yalnız dulların dolandırıcısı ve zina yapan, kimin suçunun daha kötü olduğu konusunda tartışıyordu, bu her zaman saç yolma kavgasına dönüşüyordu, birincisi her ikisi de kendi çıkarları için erkekleri kullansalar bile en azından gayri meşru çocuk doğurmadığını söylüyordu ve ikincisi sevdiği bir adamla çocuk sahibi olduğunu ve dolandırıcı için olduğu gibi paranın amaç olmadığını söylüyordu. Madam kavgayı ayırdı ve ikisinin de kötü olduğu sonucuna vardı. Sonunda mahkumlar Chunhui'nin

konuşup o kadar da zeki olmadığını, bunun da Chunhui'yi hiyerarşinin en altına ittiğini söyledi. Bu, hapishane hücrelerinin yasasıydı.

—

Bir gün hemşire Chunhui'yi işaret ederek, "Eğer ilk asılması gereken biri varsa, o dilsiz kaltaktır. O korkunç bir katildir." dedi. Herkese Chunhui'nin yaklaşık bin kişiyi öldürdüğünü söyledi. Uzaktan akrabalarından biri de tiyatro yangınında ölenlerden biriydi. Bu hikayeyi duyduğu sıralarda Chunhui, hemşirenin pirinç topunun üzerine yanlışlıkla oturmuş ve onu ezmişti. Chunhui, özür diler gibi görünerek pirinci yerden kaldırmaya çalıştı. Hemşire parmağını salladı. "Çok geç. Artık öldün."

O noktadan sonra, hemşirenin düşmanlığı genç evlenmemiş kızdan Chunhui'ye geçti. Diğerlerinin önünde bir gün Chunhui'yi kendi elleriyle öldüreceğini, hem de tüm yöntemlerin en korkunç olanını kullanarak, ilan etti. Bu yöntemin ne olacağını asla açıklamadı. Mahkumları her zaman bir sabah uyandıklarında Chunhui'yi ölü halde bulurlarsa şaşırmamaları konusunda uyardı.

Gagalama düzeninin en altında olmasına rağmen, Chunhui hapishane hayatını umursamıyordu. Belirli bir saatte uyanıp belirli bir saatte yemek yiyerek ve tek bir gün bile dinlenmeden çalışarak düzenli bir hayata alıştığında, örnek bir mahkum oldu. Başlangıçta boyutu nedeniyle ilgi çekti ancak sonunda insanlar ona dikkat etmeyi bıraktı; hikayeler anlatamıyordu ve alışılmadık derecede büyük olmasının dışında, o kadar da ilginç değildi. İnsanların dikkatini tekrar çektiğinde, bunun nedeni şok edici gücüydü.

Chunhui, diğer mahkumlarla birlikte kamyonla hapishanenin dışında çalışmak üzere gönderildi. Yargılanmayı bekleyen bir mahkum genellikle zorunlu çalışmadan muaf tutulurdu, ancak müdürün çalışmayan hiç kimseye yemek vermeme emrini vermesi üzerine herkes yolu genişletme çabasına dahil edildi. Birçok kadın için zor bir işti, ancak müdür erkeklerle kadınların fiziksel olarak eşit olduğuna inanıyordu. Kadınlar iş yerine bırakıldı, kürekler ve kazmalar verildi ve çalışmaları söylendi. Daha önce hiç kürek bile almamış kadınlar, öğle güneşinin altında ter döktüler. Erkek gardiyanlar

silahlarla etrafta dolaşıp mahkumları izliyorlardı. Terledikçe kendilerini gösteren kadın figürlerinden hoşlanıyorlardı, birbirleriyle şakalaşıyorlardı.

Çalışmanın ilerlemesi yolun ortasından dışarı doğru çıkıntı yapan büyük bir kaya tarafından durduruldu. Etrafını kazmaya başladılar ancak kayanın devasa bir kaya olduğu ortaya çıktı. Bir düzine mahkum ona karşı koydu ancak kaya yerinden oynamadı, sanki yere kök salmış gibiydi. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Etrafına yol inşa edemezlerdi ve onu havaya uçurmalarına yardımcı olacak hiçbir şeyleri yoktu.

Kenardan izleyen Chunhui yaklaştı ve omzunu kayanın altına sıkıştırdı. Herkes ona şaşkınlıkla baktı.

Chunhui zorlandığında, kaya eğildi ve hareket etmeye başladı. Mahkumlar tezahürat etti. Chunhui yere yaslandı ve itti ve kaya yana doğru yuvarlandı. Herkesin ağzı Chunhui'nin gücüyle açık kaldı. Ama hepsi bu değildi.

Mahkumlar onu alkışlayıp överken, tepenin üzerine park edilmiş olan kamyon aşağı doğru yuvarlanmaya başladı. Kamyon hızlandı ve mahkumların durduğu yere doğru hızla ilerledi. Herkes çığlık atarak dağıldı. Fakat bir nedenden dolayı Chunhui kendini hazırladı ve babasının devrilen kütüklerle karşılaştığında yaptığı gibi yerinde durdu. Herkes çığlık attı, en kötüsünü hayal etti ve gözlerini kaçırdı. Fakat inanılmaz bir şey oldu. Kamyon Chunhui'ye çarptı ve büyük bir gürültüyle anında durdu. Chunhui'nin üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Mahkumlar onun insanüstü gücüne tezahürat ettiler. Chunhui hapishanenin kahramanı oldu. Kimse onun gücü yüzünden hayatının cehenneme döneceğini bilmiyordu.

—

Hapishane müdürü çok karmaşık bir adamdı. Ceza biliminin öncüsü ve cezaevi tıbbı konusunda bir otorite, çeşitli ıslah programlarının yaratıcısıydı. Saygın bir fiziksel antropolog, tehlikeli bir sapık, dindar bir Hristiyan ihtiyar ve her şeyden öte,

öjeni. Kesin inançları arasında suçlularda suçluluğa neden olan özel bir genin olduğu ve insanların suç işlemelerinin onları buna iten bir durumda oldukları için değil, bu şekilde doğdukları için olduğu inancı vardı. Gardiyan bu insanlardan "çöp" olarak bahsediyordu. Ona göre suçluları tutuklamak "temizlik" veya "çöp ayırma" ile aynıydı ve tutuldukları hapishane bir "çöplüktü." Generalin emri altında uzun süre orduda görev yapmış olan o, Tanrı'nın ve generalin kendisine toplum tarafından atılan çöplerden sorumlu olmak için özel bir görev verdiğine inanıyordu.

Her zaman darağacının altındaki gizli bir noktada, bir perdeyle örtülü bir şekilde oturur, "yakma" sürecini veya başka bir deyişle infazları izlerdi. Bu anlar onun için yoğun bir zevk kaynağı gibi görünüyordu. İp bir mahkumun boynuna dolandığında, çoktan heyecanlanmış ve tahrik olmuş olurdu, penisi pantolonundan fırlayacakmış gibi sertleşirdi. Mahkum darağacına çıktığında, kendine dokunmak için pantolonunu aşağı çekerdi ve zemin açıldığında ve mahkum tekmeleyip kıvrandığında, doruğa doğru fırlardı. Celladın mahkumu takmasına izin vermezdi, bu yüzden ölmekte olanın çarpık, buruşuk yüzünü açıkça görebiliyordu. Cellattan başka hiç kimse gardiyanın infazları izlediğini veya bundan sapkın, karanlık bir zevk kaynağı olarak zevk aldığını bilmiyordu.

—

Bu arada, gardiyan, yetki alanının ötesinde işler yaparak insanlığın genetik yeteneklerini geliştirmek için Tanrı tarafından kendisine verilen görevi uygulamaya koydu. Buna mahkumlar üzerinde kısırlaştırma yapmak da dahildi. Erkek mahkumlara vazektomi yaptırdı ve kadın mahkumların fallop tüplerini bağladı; artık suç tohumunu dünyaya yayamazlardı. Buna "geri kazanım" adını verdi. Elbette bu yasadışıydı çünkü mahkumların haklarını çiğniyordu, ancak uygulama hapishane içinde herkesçe bilinen bir sırdı. Ameliyatlar her ayın son pazar günü, hizmetlerin bitiminden sonra yeni mahkumlara yapılıyordu. Yargılanmayı bekleyenler ve henüz

mahkûm edildi. Ancak gardiyan hiçbir zaman suçluluk hissetmedi. Suç filizlerinin genç yaşta yok edilmesi gerektiğine inanıyordu. Bu inançların yasasıydı.

Chunhui hapishaneye geldikten bir ay sonra kısırlaştırma ile karşı karşıya kaldı. Ayinlerden sonra hapishane bahçesinde sadece yeni mahkumlar kaldı ve ardından bir depoya taşındılar. Kısırlaştırmaları duymuş olanlar mücadele etti, bir kargaşa yarattılar, ancak dayakla bastırıldılar. Chunhui, ne olduğunu anlamadan gardiyanı depoya kadar takip etti. Depo kirliydi ve mahkumların enfeksiyonlara yakalanmasına ve hatta ölmesine neden oluyordu. Diğer kadın mahkumlarla birlikte Chunhui de kıyafetlerini çıkardı ve koridorda sırasını bekledi. Ameliyatlar anestezi olmadan gerçekleştirildi. İçeriden gelen korkunç çığlıkları duyabiliyorlardı, bu da kalplerini korkuyla sıkıştırıyordu.

Sıra Chunhui'ye geldiğinde içeri girdi ve gardiyanlar şaşkınlıktan çığlık attılar. Onu ameliyat masasına yatırdılar. Hala ne olduğunu anlamamıştı ama içgüdüsel olarak korkuyor ve isteksizdi. Bir gardiyan kanlı bir neşter aldı ve gardiyan içeri girdiğinde Chunhui'nin karnını kesmek üzereydi. Chunhui'nin ameliyat masasında yattığını gördü. Gardiyanı durdurdu ve Chunhui'ye ayağa kalkmasını emretti. Chunhui'nin boyutunu ve kemik yapısını merakla inceledi.

"İnanılmaz. Bu kız yüzlerce yıllık evrimin hiçbir kanıtını göstermiyor. Şu çeneye bak. Bu büyük çeneler üç yüz yıl önce yok oldu. Ve bu kafatasının şekli! Bunu sadece mumyalarda görürsünüz." Heyecanla dudaklarını şapırdattı. "Onu alkolde saklamayı çok isterdim. Bu nadir bir örnek. Gerçekten pahalı bir antika gibi." Kızı baştan aşağı süzdü. "Büyük bir cam kavanoza ihtiyacımız olacak. Mümkün olan en büyük kavanoza."

Chunhui, gardiyanın seçici gözü ve fiziksel antropoloji bilgisi sayesinde kısırlaştırılmaktan kurtulabildi. Gardiyan, bir antikayla uğraşamayacaklarına karar verdi. Ancak bunun Chunhui için ne anlama geldiğini kimse bilmiyor, çünkü genlerini hiç aktarmadan bu dünyadan ayrıldı.

Depodan ayrılmadan önce, gardiyan Chunhui'yi bir kez daha baştan aşağı süzdü ve "Tıpkı Berkshire gibi görünüyor." dedi. Bu, Britanya'da bir bölgeydi ve aynı zamanda o bölgeden gelen bir domuz cinsiydi. O zamandan beri,

Chunhui, Berkshire olarak biliniyordu. Birkaç yıl sonra, müdürün ihlalleri bir insan hakları örgütünün çalışmasıyla ortaya çıkarıldığında, general bir rapor aldı. Ama güldü ve müdürü savundu, "Bu adam her zaman çok vicdanlı. Bu onun sorunu. Bunda yanlış bir şey yok. Sonuç ne olursa olsun, vicdanlı olmak iyidir."

Gardiyan emekli olana kadar çöpleri "yakmaya" ve "gömmeye" devam etti ve seksen iki yaşında ölene kadar emekli maaşı aldı.

Berkshire

A DUVAR AYRIKadınların hapishane bloğu erkeklerinkinden farklıydı. Kadınlar bloğunda görevli gardiyanlar istedikleri zaman onlara göz atabilir ve eğlenmek için hoşlarına giden herhangi bir mahkumu seçebilirken, erkeklerin alanı gergin ve vahşiydi. Gardiyanların kendi özel aktivitelerini buldukları yer burasıydı: her cumartesi gecesi düzenledikleri göğüs göğüse dövüş turnuvaları.

Akşam yemeğinden sonra gardiyanlar, avlunun bitişiğindeki depoda oluşturdukları bir arenada toplandılar. Yarışma için daha güçlü ve daha sert mahkumlar seçildi. Her birinin bir sahibi vardı, onları seçen ve eğiten gardiyan. Bir sporcuya özel ilgi gösterildi; tüm iş gereksinimlerinden muaf tutuldular ve özel, daha iyi yemekler sağlandı. Bazı sahipler onlara canlandırıcı bitkisel ilaç veya çiftleşmeleri için domuzlara verilen bir afrodizyak bile verdiler, hepsi dayanıklılıklarını ve mücadele ruhlarını artırmak içindi.

Atletlere çok iyi bakıyorlardı çünkü ortada büyük bir para vardı. Hem erkek hem de kadın tarafındaki gardiyanlar katılıyordu, bu yüzden bahisler yüksekti. İyi bir atlet ile bir gardiyan tek bir haftada birkaç yıllık maaşına eşit bir meblağı kazanabilirdi. Bu yüzden gardiyanlar yeni gelecek vaat eden bir mahkum için kavga ederlerdi.

Turnuvanın tek kuralı, hiçbir kuralın olmamasıydı. Yarışma süresi sınırsızdı. Silah kullanmadığınız sürece rakibinizin boynunu ısırmanız, gözünü çıkarmanız, sakat bırakmak için kolunu kırmanız veya onu boğarak öldürmeniz önemli değildi. Aslında, dövüş ne kadar şiddetli ve acımasızsa, kalabalık o kadar vahşi ve coşkulu oluyordu. Ve her dövüşte kan sıçradı, kemikler parçalandı ve et yırtıldı. Birçoğu öldü veya sakat kaldı. Yine de, birçok mahkum yarışmak istiyordu.

Kazananlar, diğer mahkumların hayal etmeye bile cesaret edemediği ödülleri elde ettiler: daha iyi yiyecek, hücrelerinde istedikleri kadar uyuyabilme, sigara ve en çok arzulanan ödül: genç ve güzel bir kadın mahkum.

Maçtan önce, gardiyan sporcusunu erkekler ve kadınlar bloklarını ayıran duvara götürüp ona bahçede yürüyen kadınları gösterirdi. Yıllardır bir kadının gölgesine bile dokunamayan mahkumlar, esintiyle gelen kadın kokularının tadını çıkararak heyecanlanırlardı. Gardiyan sporcuyu bir kadın seçmesi için teşvik ederdi ve mahkumlar sadece genç bir kadının etrafına kollarını dolayabilmek için hayatlarını ortaya koyarlardı. Bu küçük yaratık onların rekabetçi ruhlarını körüklerdi. Olaylar böyle gelişirdi.

Yasadışı ve aşırı derecede insanlık dışıydı, ancak Cumartesi geceleri yasadışı olanın heyecanını durdurmak için kimse müdahale etmedi. Gardiyan bile oyunu biliyordu, ancak gardiyanların moralini yükseltmek için başka tarafa bakıyordu. Yani, özel bir şey olmadığı sürece, ölüm ve delilik rekabeti her Cumartesi devam etti.

—

Chunhui kayayı kenara itip kamyonu durdurduğu gün, Ladybug lakaplı bir gardiyan oradaydı. Ona bu lakabı takmalarının sebebi yüzünde büyük benler ve küçük bir fiziğe sahip olmasıydı. Çirkin görünüşü ve nahoş tavırları gençliğini etkilemişti ve ergenliğinde nefret ve kafa karışıklığıyla dolmuştu; sonrasında kuru buz gibi soğuk ve kurak bir adam olmuştu. Pasif bir kişiliğe sahipti ve bir uğur böceği gibi pek fark edilmiyordu. Bu yüzden gardiyanlar arasında dikkat çekmiyordu, bu da onun güçlü güç arzusunu ve bir başkasının acısını kendi zevkine dönüştürme konusundaki acımasız yolunu gizliyordu.

Kibar ve inek gibi görünse de, bir gün yemekhanede gürültü yapan bir kadın mahkûmu vahşice dövdü ve gizli zalimliğini ortaya çıkardı. Mahkûmun sadece iki dişi kırıldı, burnu çöktü, çenesi paramparça oldu ve dört gün sonra pencere parmaklıklarına kendini asana kadar hasarlı sinirlerden kaynaklanan korkunç acılar çekti. Çoğu gibi

hapishane dayakları, olay araştırılmadan veya kınanmadan örtbas edildi. Uğur Böceği sık sık bir diğer gardiyana, arkadaşına, "İnsanların benden korkmasını seviyorum. Kendimi önemli hissettiriyor." derdi.

O gün, Chunhui'nin insanüstü gücüne tanık olduğunda aklına bir fikir geldi. Chunhui ile göğüs göğüse dövüşecekti. Erkekler bölümündeki gardiyanlar, kadınlar bölümündeki meslektaşlarının sahip olduğu ayrıcalıkları kıskanıyorlardı ama aynı zamanda onlara küçümseyerek davranıyorlardı. Kadınlar bölümündeki gardiyanları, orospuların kıçlarını silen züppeler olarak görüyorlardı. Uğur Böceği bunun intikamını almak istiyordu. Öğle yemeğinde, yarışmaya bir kadın mahkum sokacağını duyurdu ve diğer gardiyanlar kahkahalara boğulmadan önce ona baktılar. Onunla dalga geçtiler, kadınların etrafında o kadar uzun süre koklaştığı için delirmiş olabileceğini söylediler. Ama Uğur Böceği etkilenmedi. "Benimle istediğin kadar dalga geç. Hadi, delirmiş olup olmadığıma bahse gir."

—

Chunhui'nin kavgaya dahil edildiği haberi hapishanede anında yayıldı. Chunhui'nin hücre arkadaşı, eski madam, bunu duyduğunda yumruklarını sıktı. "İyi. Git ve onların piplerini ısır. Bu onlara cehennemi yaşatma şansın."

Hemşirenin tepkisi farklıydı. "Dövüş sırasında dövülerek öldürülmen daha iyi olur. Hayatta kalsan bile seni öldürürüm. Ve arenada ölmekten daha dayanılmaz olur."

Chunhui, tehlikeli bir yarışmaya katılacağını kavrayamadan cumartesi sabahı uyandı. Uğur Böceği, Chunhui'yi tuvalete götürdü ve "Siz orospuların kıçlarını silerek kazandığım tüm parayı bahse girdim. Kaybedersen, sahip olduğum her şeyi kaybedeceğim. O zaman seni öldürmek zorunda kalacağım. İkimiz de bunu istemiyoruz, bu yüzden kazanmak için ne gerekiyorsa yap. Anladın mı?" dedi.

Elbette, Chunhui'nin Ladybug'ı anlaması mümkün değildi. Chunhui'nin anlamasından endişelenen Ladybug, ona bir hareket öğretmeye karar verdi. "Dinle, Berkshire. Sen aptal ve yavaşsın ama ne

senin için önemli olan senin gücün. Diğer adamı yakalayabilirsen kazanırsın. Bu yüzden bir şansın olduğunda, onu bitir."

Küçük bir adamken, hayatı boyunca daha büyük adamlarla uğraşırken ustalaştığı acımasız bir hareketi ona öğretti. "Dikkatli izle. Önce, adamı kafasından tut, yana doğru çevir ve şakağına yumruk at. Ne kadar güçlü olursa olsun, bir saniyeliğine bilincini kaybedecek. Kendini toparlayamadan, onu kafasından tutup dişlerinle yüzünü ısırıp parçala. İnsanlar yüzlerine değer verir. Bir kere burnunun artık olmadığını anladığında, dövüş ruhu kaybolacak. Anladın mı, Berkshire?"

Uğur Böceği fikrini belirtmek için hareketi gösterdi. Chunhui başını salladı ve sırıttı. Memnun olan Uğur Böceği, Chunhui'nin omzunu sıvazladı. "İyi. Bana bir sürü para kazandıracaksın. Bunu yap ve ben de senin popon neredeyse silinene kadar adamlarla istediğin kadar eğlenmene izin vereceğim."

—

Maç büyük bir başarıydı. Dövüş tarihinde ilk kez cinsiyetler arası bir savaş olacağını duyan gardiyanlar erkenden depoya yöneldi. Birkaç yüz gardiyan bahis koydu; pot muazzam bir miktardı. Chunhui'nin kamyonu durdurduğunu gören birkaç gardiyan dışında herkes erkek mahkûma bahis koydu. Şansları yaver gider ve Chunhui kazanırsa, Uğur Böceği bir ton para kazanacaktı. Gardiyanların çoğu cinsiyetler arası savaşın çabucak biteceğine inanıyordu, ancak yine de depodaki ruh hali neşeliydi. Kısmen Chunhui'nin rakibinin korkunç bir katil olan Sıvacı olması nedeniyle.

Dünyayı terörize eden bir seri katildi. Kendisine Sıvacı deniyordu çünkü kurbanlarının cesetlerini dolaplara koyup üzerlerini betonla sıvardı. Polis onu tutukladığında evinin duvarlarında kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere yirmi beş ceset buldu. Kana susamış canavar çok iriydi, ayı gibi bir güce sahipti; sadece kısa bir mesafe hareket ettirilmesi gerektiğinde bile ağzına bir tıkaç takılırdı ve kollarını kalın zincirler ve vücudunu sınırlayıcı cihazlar bağlarlardı. Silahlı güvenlik görevlilerinin arasında arenaya vardı ve seyirciler sevinç çığlıkları attı.

acımasızlığını birçok yarışmada gösterdi ve kalabalığı asla hayal kırıklığına uğratmadı. Bu yüzden kimse onunla dövüşmek istemedi; birkaç aydır oyunlara katılamamıştı. Ancak Uğur Böceği Chunhui için cesurca Sıvacı'yı seçti. Seyirci kolay, tek taraflı bir zafer bekliyordu ve ateşli bir sadizmle sürüklendiler, bir kadın mahkûmun acımasızca ihlal edileceğini tahmin ediyorlardı. Her türlü vahşi ve erotik sahne zihinlerinde dönüp duruyordu.

Chunhui, Ladybug ile geldi; arenaya ayak basan ilk kadın mahkumdu. Seyirciler, beklediklerinden ne kadar farklı göründüğünü gördüklerinde hayal kırıklığına uğradılar, ancak alışılmadık boyutu onları neşelendirdi. Unutulmaz bir şey görmeyi bekliyorlardı. İki atlet arenanın zıt taraflarına oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Ancak o zaman Sıvacı bir kadınla dövüşeceğini anladı. "Bana o kaltağı dövüşmemi mi söylüyorsun?" diye homurdandı gardiyanına. "Yoksa onu becermemi mi söylüyorsun?"

Kalabalık kahkahalarla gülmeye başladı. Sadece Chunhui ve Ladybug gülmedi. Ladybug, Chunhui'nin kulağına fısıldadı, "Şu adamın burnuna bak, Berkshire. Onu ısırıp koparacaksın."

Dövüş başladığında, Sıvacı sanki somon balığına doğru ilerleyen bir ayıymış gibi Chunhui'ye doğru koştu. "Önce onu öldüreceğim. Daha sonra onu her zaman becerebilirim."

Chunhui, etrafındaki erkek kalabalığı karşısında şaşkın bir şekilde yerinde duruyordu. Sıvacı kükredi ve ona saldırdı ve o geriye düştü. Onun üstüne tırmanıp yüzüne korkunç bir güçle yumruk attı; yumruğun birini anında öldürebileceği açıktı. Chunhui yumruğundan kurtulmayı başardı ve Sıvacının eli beton zemine çarptı, çatlattı ve bir krater bıraktı. Chunhui, neden ona saldırdığını anlamadı. Onun katil bakışlarından korkuyordu. Sinirlenen Sıvacı yumruğunu tekrar salladı. Chunhui, aniden kolunu yakaladı. Kolunu onun kavrayışından çekmeye çalıştı ama başaramadı. Chunhui, hala kolunu tutarak ayağa kalktı. Kalabalık mırıldandı. Sorun, Sıvacıyı alt etmesine rağmen, sonra ne olacağını bilmemesiydi. Daha önce hiç kavga etmemişti. Sıvacı kızardı ve kolunu onun kavrayışından çekmeye çalıştı. Chunhui

giderek daha da korktu. Tüm gücüyle kavradı, böylece adam hareket edemedi. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Uğur Böceği ona onu parçalaması için bağırdı ve seyirciler cesaretlendirmek için bağırdı. Ancak, ne kadar korkmuş olsa da, Chunhui hiçbir şey duyamıyordu. Hala Sıvacı'nın koluna tutunarak, kafasının içinde ağladı,*Lütfen durun! Çok korkuyorum!*

Tam o sırada, Sıvacı'nın kolu bir ağaç dalı gibi çatladı ve kırıldı. Kırık kemik eti yırttı ve Sıvacı çığlık atarken kan fışkırdı. Seyirciler kükredi ve daha da korkan Chunhui, rakibinin kolunu düşürdü, arkasını döndü ve depodan dışarı koştu. Girişte birkaç muhafız vardı ama kaçmak için onları kenara itti. Uğur Böceği arkasından yüksek sesle seslendi ama durmadı.

Karanlıkta koştu. Nefes nefeseydi. Adamların bağırış sesleri onu takip etti. Korku ve şaşkınlıkla dolmuştu. Gürültüden korkuyordu. Sıvacının korkunç yüzünü hatırladı. Daha da hızlı koştu. Burası bir tuğla fabrikası değildi. Neden burada olduğunu bilmiyordu. Koşmaya devam etmek istiyordu. Bir kayaya takılıp düştü. Ayağa kalktığında yolunu tıkayan uzun bir duvar gördü. Kırmızı tuğladan yapılmış duvar, görünürde bir sonu olmadan her tarafa uzanıyordu. Sonunda anladı - kapana kısılmıştı. Yavaşça duvara doğru yürüdü. Eliyle kırmızı tuğlaya dokundu.

Tuğlaya dokunduğu anda, keskin duyuları ona bunların eski tuğlalar olmadığını, Mun ile tuğla fabrikasında yaptığı tuğlalar olduğunu söyledi. Tuğlalar uzun süre doğa koşullarına maruz kalmış olsa da, Nambaran'da yapıldıkları hala açıktı. Geumbok'u, Jumbo'yu, ikizleri hatırladı. Bunların hepsi kaybolmuştu ve ona asla geri dönmeyeceklerdi. Boğazı düğümlendi, kendini kaybolmuş ve üzgün hissetti. Gözlerinden yaşlar aktı. Hapishaneye girdiğinden beri ilk kez ağlıyordu.

Chunhui aşağı baktı ve duvarın altında papatya pireotu olduğunu fark etti - sadece tuğla fabrikasının yakınında değil, aynı zamanda Pyeongdae'ye ilk vardığında tren rayları boyunca annesinin elini tutarak onu karşılayan çiçekler. Elini uzatıp dokunmaya çalıştı, mutlu hissediyordu. Aniden her şey aydınlandı, sanki gün ortasıymış gibi. Gözetleme kulesinin tepesinden gelen projektör ışığıydı, ona doğru parlıyordu.

Demir Maske

CHUNHUİ KAYBOLMUŞ. Sıvacının kolunu kırmış olmasına rağmen, kaçtığı için kazanan o olarak kabul edildi. Uğur Böceği tüm parasını kaybetti. O gece, Chunhui gardiyanların ofisine sürüklendi. Uğur Böceği ağlamanın eşiğindeydi.

"Berkshire, dünyadaki en kötü şey birinin hayalini elinden almaktır. Bu birinin hayatını almaktan daha kötüdür. Umut ettiğim her şeyi mahvettin. Açıkça hayatımı en başından beri mahvetmeyi planlıyordun. Artık öldün." Ayağa fırladı ve onu tekmelemeye başladı. "Siktiğimin domuzu! Burada bir sürü orospu gördüm ama sen en kötüsüsün. Nasıl cüret edersin? Öl, orospu, öl!"

Chunhui acımasızca tekmelenmeye karşı kıvrıldı. Uğur Böceği sopasını çıkardı ve kafasına, arkasına, her yerine vurmaya başladı. Poker oynayan diğer gardiyanlar kıkırdadı ve eğlenerek izlediler. Vahşice dayak bir saatten fazla sürdü. Parmakları kırıldı ve kafatası parçalandı. Chunhui'nin kalbinde yavaş yavaş bir öfke filizlenmeye başladı. Burnu parçalandı, dişleri paramparça oldu. Kan başından ağzına doğru aktı. Kanın ilk tuzlu tadıyla öfkesi patladı. Sopayı kavradı. Uğur Böceği'nin kırmızı yüzünü görünce bir şey hatırladı. Şakağına yumruk attı. Sallandı ve geriye düştü. Başından yakaladı ve bir canavar gibi dişleriyle yüzünü parçalamaya başladı. Burnu koptu; kan fışkırdı. Bu, Uğur Böceği'nin dövüşten önce ona öğrettiği ölümcül teknikti. Uğur Böceği çığlık atıyordu ve diğerleri onu çekip çıkarmak için koştular. Ama hapishanedeki en güçlü kişi olan Chunhui'yi bastırmak kolay bir iş değildi. Gardiyanlar onu sopalarıyla dövdüler ama bu onu durdurmadı. Uğur Böceği'nin yüzü kanla kaplıydı ve bir kulağı kopmuştu. Yanağı yüzünden kopunca bayıldı.

Chunhui'nin yüzü de kan içindeydi. Muhafızları üzerinden attı ve kükredi. Barbarca bir intikam gecesiydi.

—

Chunhui, canına kıyacak kadar dövüldü. Bağlandı ve zifiri karanlık bir hücreye atıldı. Korkmuştu. Parmağını bile oynatamıyordu. Zeminde böceklerin uçuşmasını duyabiliyordu. Tiyatronun alev aldığını, alevlerin yükseldiğini ve insanların çığlık attığını görebiliyordu. Her yeri kaplayan duman ve siyaha dönen dünya. Sonra, uzun zaman önce garip adamların annesine tecavüz ettiği yağmurlu geceye getirildi; şimşek çaktığında, Geumbok'un soluk uylukları ortaya çıktı. Bu sefer, Sıvacı'nın kolunun nasıl kırıldığını, eti nasıl deldiğini gördü. Artık ıslaktı; Chunhui, gözeneklerinden kan sızdığını düşündü. Ama terdi. Nefes alamıyordu; çığlık atmak istiyordu ama tek yapabildiği boğazındaki hırıltıydı. Bir çınlamayla, ışık içeri doldu. Chunhui gözlerini kıstı. Bir pirinç parçası yere atıldı. Kapı tekrar kapandı. Her şey tekrar karanlığa gömüldü.

—

Uğur Böceği ölmedi. Hastaneye kaldırıldı ve on saatlik ameliyattan sonra hayatı kurtarıldı. Ama yüzü mahvolmuştu. Eti yüzünden düzensiz bir şekilde sarkıyordu ve ısırılan kısımlardan, grotesk boşluklardan kemik görünüyordu. Burnu ve bir kulağı gitmişti ve yanağından bir parça eksikti; yüzünden arka azı dişlerini görebiliyordunuz. Doktorlar bütün gece yüzünü sanki kırık bir kaseymiş gibi tel ile yamamakla geçirdiler.

Bir ay sonra bandajlar çıktı. Aynadaki yüzüne baktı. Gördüğü şey korkunç bir canavardı. Azı dişleri yanağından hala görünüyordu, burun delikleri gözlerinin hemen altında, yüzünün ortasındaydı. Yaralar iyileşmişti ama dikişler hala yırtıktı; o kadar iğrençti ki artık insan gibi görünmüyordu. Yumruk attı

aynaya, feryat ederek. Birkaç gün boyunca yemeyi veya içmeyi reddetti, battaniyeleri başına çekti. Öfke yüreğinde yanıyordu. Her zamankinden daha yalnız hissediyordu.

Sonunda doktorlar ona korkunç yüzünü örtmesi için alüminyum bir maske yaptılar. Kendini maskenin içinde gördüğünde garip bir şekilde huzurlu hissetti. Çocukluğundan beri içinde taşıdığı utanç ve korku, maske tarafından örtülmüştü. Çok sayıda ben, soğuk ve sert maske tarafından düzeltilmiş ve görünmez hale getirilmişti. Aynadaki yansımasına başını salladı, memnun bir şekilde. "Bu da fena değil."

Zihninde bir yüz belirdi. Berkshire.

—

Uğur Böceği hastaneden ayrılıp işe döndüğünde Chunhui'nin hücre arkadaşlarının hepsi aynı şeyi düşünüyordu:*Şimdi dilsiz orospu öldü.*O gün Chunhui rüya görüyordu. Tuğla fabrikasının yakınında, yoğun çalılıkların olduğu çimenli bir çalılığın içindeydi. Parlak ay ışığı görüş alanındaki her şeyi yıkıyordu. Çıplak bir şekilde çimenlerin arasında yavaşça yürüyordu. Sıcak yaz gecesi çıplak tenini okşuyordu. Yazın taze kokusuyla sarhoş bir şekilde gözlerini kapattı. Birdenbire ay daha da parlaklaştı, sanki gün ortasıymış gibi. Her şey ağarmıştı; gözleri acıyordu. Gözlerini daha sıkı kapattı ama ışık göz kapaklarından içeri saplanıyordu. Gözlerini kapattı ve çığlık attı. Yerde yuvarlanırken acı yavaş yavaş azaldı, gözlerini tuttu. Ellerini çekti. Işık hala keskindi ama daha önceki kadar acı verici değildi. Gözlerini açmayı başardığında, parlak beyaz bir ışık huzmesinin ortasında duran bir adam gördü. Hala rüya mı görüyordu? Adama gözlerini kısarak baktı. Gümüş bir maske takıyordu. İfadeleri bir gizemdi ve sadece gözlerinin etrafındaki deliklerden gözleri parlıyordu. Chunhui'ye yaklaştı. "Hala hayatta mısın, Berkshire?" Ses sanki karanlık bir mağaradan yankılanıyordu.

İşte o zaman Chunhui onun kim olduğunu anladı. Uğur Böceği ona sıkıca sarıldı.

"Öldüğünüzden çok endişelenmiştim," dedi, sesi duygudan titriyordu. "Ama beni hayal kırıklığına uğratmadınız, Berkshire. Çok mutluyum.

"Muhtemelen bu kadar kolay ölebilirim."

Maskesini çıkardı ve hasarlı yüzünü ortaya çıkardı. Bir canavara benziyordu. "Dikkatli bak, Berkshire. Yaptığın şey bu. Bu bir insanın yüzü değil."

Sarsılan Chunhui yüzünü çevirdi.

Uğur Böceği maskesini tekrar taktı. "Endişelenme, Berkshire. Seni öldürmeyeceğim. Başka kimsenin seni öldürmemesini sağlayacağım. Ölmek için yalvaracaksın."

—

Artık Demir Maske olarak bilinen Ladybug'ın hayatı karmaşa ve düzensizlikle doluydu, ancak artık tek bir net hedefe odaklanmıştı: intikam. Her şeyini kaybeden biri için intikam, hayattaki tek amaç haline gelir. Chunhui artık onun için bir anlam ifade eden tek kişiydi.

Demir Maske misilleme yapmaya başladı, Chunhui'ye bir insanın diğerine asla yapmaması gereken korkunç eylemlerde bulundu. Chunhui çırılçıplak soyuldu ve daha da küçük, zifiri karanlık bir hücreye götürüldü. O dar alanda, yemek yediği ve sıçtığı yerde uyuyordu. Gardiyanlar ara sıra hücreyi açıp onu bir çubukla dürterek hala hayatta olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Korkunç kokuyu engellemek için burunlarına havlu koyuyorlardı. Bir hayvan gibi muamele görüyordu.

Kısa süre sonra kurtçuklar küçük, karanlık hücrede kaynaşmaya başladı. Tavandan duvarlara kadar her yeri kapladılar. Kurtçukların yüzünü kapladığını ve dudaklarında ve göz kapaklarında gezindiğini fark ederek uyandı.

Bu sadece başlangıçtı. Iron Mask ona ciddi bir şekilde işkence etmeye başladı. Sevgili okuyucu, Chunhui için o kadar sert ve korkunç bir deneyimdi ki bunu kağıda dökmeye kendimi getiremiyorum. Söyleyebileceğim tek şey, Chunhui acı içinde çığlık attığında, Iron Mask'ın kulağına "Berkshire, gerçek acının ne olduğunu henüz bilmiyorsun. Gerçek şey daha başlamadı bile. Beni şimdi hayal kırıklığına uğratma, tamam mı?" diye fısıldadığıdır.

Sevinçle, bazen planlarını açıklar. "Sana ne yapacağımı söylememi ister misin? Sonunda tüm vücudunu yüzeceğim. Ama seni asla öldürmeyeceğim. Bir gün gözlerini açacaksın ve

aşağı bak ve hiç derinin kalmadığını gör. Bu konuda ne düşünüyorsun? Eğlenceli olmaz mıydı?"

Bir anatomist gibi, onun en hassas yerlerini soğukkanlı ve sakin bir şekilde buldu ve bu bilgiyi kendi memnuniyeti için kullandı ve hücre Chunhui'nin bitmek bilmeyen çığlıklarıyla yankılandı. Chunhui'nin bir zamanlar hücre arkadaşı olan hemşire, çığlıkların uzaktan yankılandığını duyar ve homurdanırdı, "O pislik herif benim şansım olmadan onu öldürecek."

Ama Chunhui ölmedi. Iron Mask bayılmaması için ona uyarıcılar veriyordu ve ayrıca beklenmedik sorunlar olması durumunda ilk yardım ilacı da hazırlamıştı. Sağlığını iyileştirmek için besin iğneleri uyguladı. Klinikte nadir bir hayvanmış gibi en katı standartlarla bakılıyordu ama aynı zamanda böyle bir hayvanın hissedebileceği tüm acıyı da çekiyordu.

—

İşkence her gün devam etti. Demir Maske her zaman bastırabileceği yeni bir sinir buldu, böylece acıya duyarsızlaşmayacaktı. Chunhui silindiğini hissetti. Sadece keskin duyuları canlı kaldı, karanlığın içinde yollarını hissediyorlardı. Zaman durdu. Hücredeki karanlık, uzaya doğru daha da genişledi. Sonunda tüm dünya karanlıkla doldu. Karanlıkta yeni ışıklar ve görüntüler belirmeye başladı. Chunhui daha önce hiç böyle bir şey deneyimlememişti. Daha fazla illüzyon gördü. Geçmişten sahneler, istediği zaman seçebileceği bir sıra kütüphane kitabı gibi tam gözlerinin önünde sergileniyordu. Onu geçmişine yönlendirebilecek zaman makineleriydi.

Mun gibi, o da artık geçmişinde özgürce dolaşıyordu. Kaybolanlarla karşılaştı—Geumbok ve Mun, ikizler ve balıkçı... ve uzaklardan Jumbo ona doğru yürüdü. Artık daha da büyüktü, bir dağ kadar devasaydı ve gizemli bir şekilde parlıyordu. Chunhui gözlerini parlak ışığa karşı korudu.

*Şu anda neredesin?*diye sordu Chunhui.

*Hiçbir yerde değilim. Uzun zaman önce kayboldum.*Jumbo ona mutlu bir şekilde baktı. *Peki ne görüyorum?*

Ha, küçük hanım, anılarını görüyorsun.

Bu nasıl mümkün olabilir? Zaten gittin.

Bu yüzden anılar çok değerlidir.

Ama ben neden gitmedim

ki? Sen daha ölmedin.

Şimdi gitmek istiyorum. Çok zor. Çok yalnızım.

Küçük hanım, sızlanma. Yaşamak bir zevk.

Başkaları da bu kadar acı çekiyor mu?

Bunu bilmiyorum. Benim de hayatımda zor zamanlar oldu. Ama hayat asla ölümden daha kötü olamaz.

Chunhui ve Jumbo'nun konuşmaları devam ediyordu ve eliptikti. Engin karanlıkta bir ışık çizgisi bulmayı başarmıştı. Anılarına doğru yolculuk ederken, acısından ve korkusundan kaçmayı başardı; zifiri karanlık hücresinde özgürlüğü buldu.

Kraliyet

BEN

Ani ölümüyle sona erdi. Uyarı yapılmadan, devriyedeyken koridorda yere yığıldı, boğazını tuttu ve öksürdü. Sonra kan kustu ve öldü. Şok ediciydi. Yüzü Chunhui tarafından parçalanmış olsa da, başka türlü sağlıklıydı ve gardiyanlar ölümünün şüpheli olduğunu düşündüler. Gardiyan bağımsız bir soruşturma emri verdi ancak cinayet olduğuna dair bir kanıt yoktu. Sonunda, araştırmacılar bunu açıklanamayan bir ölüm olarak kategorize ettiler.

Chunhui eski hücresine döndü. Madam ve Cyanide çoktan idam edilmişti ve birçok kişi transfer edilmiş veya serbest bırakılmıştı, bu yüzden hemşire onun tek kalan orijinal hücre arkadaşıydı. Yeni mahkumlar arasında dikkat çekici derecede güzel bir kadın vardı. Aynı mavi üniformayı giymiş ve yüzü çıplak olmasına rağmen, parmaklıklar ardında olmasına rağmen göz kamaştırıcı güzelliği hala parlıyordu. Parmaklıkların ötesindeki mavi gökyüzüne hüzünle bakma şekli o kadar baştan çıkarıcıydı ki izleyen herkesi yüce bir şekilde duygulandırıyordu. Geumbok'un bir keresinde Tanrı tarafından özel bir özenle şekillendirildiğini belirttiği bir güzellikti. Bu güzel kadın Suryeon'du.

Suryeon Chunhui'yi gördüğünde, onu anında Geumbok'un kızı olarak tanıdı. Onu sadece bir kez görmüştü ama Chunhui'nin sıra dışı görünümünü unutmamıştı. Öte yandan Chunhui, uzun süren işkence ve izolasyon mücadelesinden bitkin düşmüştü ve Suryeon'u tanımadı. Peki, Trickster ile kaçan Suryeon, Chunhui'nin hücresine nasıl girdi? Bunun için, başarısız tefeci hikayesine bir sapma yapmalıyız.

Hileci ve Suryeon, Pyeongdae'den uzak bir şehre kaçtılar ve resmen evlendiler. Çaldığı parayla çoktan bir ev satın almıştı.

Geumbok'tan ve uzun zamandır planladığı kaçış planının bir parçası olarak kiralık mülk ve arazi de satın almıştı. Yeni şehre vardığında, Trickster kiralardan kazandığı parayı kullanarak tefecilik yapmaya başladı. Para daha fazla para doğurdu ve kısa sürede bölgede onunla çalışmayan bir tüccar kalmadı. Trickster'ın varlıkları hızla büyüdü. Bu iş kolu çok temiz değildi; maaş almadığı zamanlar oluyordu ve genellikle faiz ödemeleri zamanında yapılmıyordu ve bu yüzden hem yumruklarını nasıl kullanacağını bilen hem de matematikte iyi olan adamlara ihtiyacı vardı. Sonunda kendisi için çalışan birkaç kişi oldu; çeşitli yöntemler kullanarak para ve faiz topladılar, hatta müzayedeye koymak için evlere ve eşyalara el koydular. Daha fazla kar elde eden Trickster daha fazla bina satın aldı, elde edilen kiraları daha fazla borç vermek için kullandı ve varlıkları bir amip gibi büyüdü ve büyüdü, ta ki zengin bir adam olarak tanınana kadar. Bu sermaye yasasıydı.

—

Ama Trickster bir makine gibi para toplayan biri değildi. İyi para kazanmasına ve güzel bir karısı olmasına rağmen, bir dolandırıcı ve fahişe olarak geçmiş hayatlarından utanıyordu. Öte yandan Geumbok, iskelede tuhaf işler yaptığı veya dilenci olduğu gerçeğini asla gizlemedi. Utanmaktan ziyade geçmişiyle övündü. Trickster, Geumbok ile aynı köyde büyümüş olmasına rağmen farklıydı. Köklerini gizlemek istediği için bu yeni şehre taşınmıştı.

Utanç verici geçmişini saklamakla kalmadı; yavaş yavaş yeni bir tarih uydurdu. Yaptığı ilk şey sahte bir aile ağacı yapmak oldu. Bu iş çok gizlice gerçekleşti. Sahtecilere konuşmamalarını sağlamak için para verdi. Yeni soyağacı çizelgesine göre, babası tüm parasını yurtdışına gidip kendini Kore bağımsızlık hareketine adamak için harcadı ve büyükbabası zamanının en iyi edebi yeteneğiydi ve önemli hükümet görevlerinde bulundu. Bir nesil boyunca, kralla akraba olmuşlardı ve ondan birkaç nesil önce aile

Hatta bir kral bile yaratmıştı ve Trickster kraliyet ailesine mensuptu; aile ağacı o kadar kesin ve ayrıntılıydı ki, kimse aksi bir durumdan şüphelenemezdi.

Kayıt tamamlandıktan sonra, Hilebaz geçmişini yeni hikayelerle yeniden yazmaya başladı. Senaryosuna göre, kraliyet kanından olmasına rağmen net inançları olan bir cumhuriyetçiydi; dönemin hareketlerini takip ederek, yeni medeniyetler hakkında kapsamlı bilgi edinmek için genç yaşta batıya gitmişti, ancak askerlerin tüm kararları verdiği bir dünyada hiçbir şey yapamayacağı sonucuna vardı, bu yüzden şimdi sessizce inzivada yaşıyor, zamanını bekliyordu. Elbette, hükümet yetkilileri önemli diplomatik görevler üstlenmesini istemek için onu görmeye birçok kez gelmişlerdi, ancak cumhuriyeti sadece ismen temsil eden ve bir otokrattan farkı olmayan general iktidarda olduğu sürece onlarla çalışmayı reddetti. Şüphesiz ki belagati, kılık değiştirmesine yardımcı oldu. Yanlış dönemde doğduğu için laik toplumda yaşayan şanssız bir kraliyet ailesi üyesi, aslında fakir tüccarların kanını emen bir tefecinin dış görünüşüydü.

Trickster bununla kalmadı. Hikayesini desteklemek için şehrin merkezindeki bir kafeye sık sık gitti ve sanatçılarla arkadaş oldu. Gerçekten de güzel konuşuyordu, ancak hiçbir zaman düzgün bir eğitim almadığı için kendini beğenmiş sanatçılarla vakit geçirmek onun için kolay değildi. Ancak pazar yerlerinde tek silahı nezaket olduğu için yıllarca edindiği deneyim sayesinde, onlarla arkadaş olmanın bir yolunu buldu: mümkün olduğunca az konuşarak. Bu hem cehaletini gizliyordu hem de entelektüelliğini, hassas sanatsal gözünü ve iyi karakterini etkili bir şekilde ortaya koyuyordu; bu da ilgili bir ifade takınarak ve kibar bir gülümsemeyle, bir başkasının fikri hakkında özlü ama unutulmaz bir yorum yaparak mümkün oluyordu; bu yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda kullanılıyordu. Bunların hiçbiri öğrenilmesi kolay şeyler değildi, ancak kısa sürede dil becerileri ve taklit yeteneği sayesinde onlarla özgürce sohbet edebildi.

Çeşitli kafelere gitti, her türden sanatçıyla vakit geçirdi. Farklı tipler belirli kafelerde toplandı. Yazarların sevdiği bir kafe vardı ve sanatçıların toplandığı bir kafe vardı ve müzisyenlerin buluştuğu bir kafe daha vardı ve eleştirmenlerin tercih ettiği bir kafe vardı; hepsi birbirleriyle çarpışmaktan hoşlanmadıkları içindi. The Trickster, bir kafede duyduklarını kullandı

konuşmalara girmek için bir başkası ve bu taktik oldukça başarılıydı. Aşağıda onun ne söyleyebileceğine dair bazı örnekler verilmiştir.

"Biçimcilik, taklit teorisine karşı güçlü bir meydan okumadır." "Borges bir keresinde Fransız filmlerinin can sıkıntısına takıntılı olduğunu söylemişti. Peki Hollywood filmleri neye takıntılı?"

"Romanlar günümüzde giderek daha minimalist olma eğiliminde. Sizce bu, dünyanın giderek daha karmaşık hale geldiğinin kanıtı değil mi?"

Bu birkaç kısa cümle genellikle insanları etkilerdi ve kabilenin bir parçası olarak hiçbir şüphe olmadan kabul edilirdi. Birisi daha derin bir tartışma yapmak isterse, Trickster ciddi ve nazik bir şekilde gülümser, konudan uzaklaşırdı. "İlginç," derdi. "Elbette bu sadece benim bilgisiz fikrim." Kahvesini yudumlar ve konuyu değiştirerek, "Ama en son edebiyat ödülünün jürisinin bu kadar muhafazakar bir seçim yaptığını düşünmüyor musun? Elbette yazarın harika olduğunu kabul ediyorum." gibi bir şey söylerdi.

Bu her zaman yeterliydi. Bir şey söyler ve diğerlerinin gevezelik etmesine izin verirdi, böylece oturup gülümseyebilir ve dinleyebilirdi. Bu tartışmanın yasasıydı. Genel olarak, entelektüeller amaçlarını gizler ve gerçek düşüncelerini kolayca açığa vurmazlardı ve bunun bir nedeni zayıflıklarının ortaya çıkmasından korkmalarıydı, diğer nedeni ise düşman edinmek istememeleriydi. Bu yüzden konuşmalar her zaman yüzeyde kalırdı ve bu da Hilebaz'ın odaklandığı bir şeydi.

Sorun Suryeon'daydı. Onun da soylu bir aileden olması gerekiyordu, ailesinde nesillerdir hükümet yetkilileri vardı ve kendisi de yüksek eğitimli bir kadınmış gibi davranıyordu, ancak düşük seviyedeki başlangıcını tam olarak gizleyemiyordu. Kimsenin unutamayacağı bir güzellikte olduğu için, Trickster'ın her zaman gergin olması şaşırtıcı değildi.

Sonunda, bir gün, oldu. Suryeon pazardaydı ve bir adam onu tanıdı; yeot satıcısıydı. Pazardan pazara dolaşmıştı ve onun güzelliğini asla unutmamıştı. Yıllar önce Pyeongdae genelevinde onunla karşılaşmıştı ve ondan kaçmıştı. Yıllar geçmesine rağmen güzelliği solmamıştı ve aslında daha da güzelleşmişti. Ona yaklaştı ve belinden yakaladı.

"Seni orospu, nereye gittiğini merak ediyordum. Uzun bir yol kat etmişsin gibi görünüyor. Hadi o günü unutalım ve bir yere gidip kendimizi rahatlatalım. Bana fazla ücret yüklemeyi aklından bile geçirme. Bana normal bir müşteri gibi davranılmalı."

Suryeon dehşete kapılmıştı. "Nasıl cüret edersin! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Şaşkın bir şekilde, yeot satıcısı gitmeden önce bir an orada durdu, ancak Suryeon'un bacakları titriyordu. Eve gidip kocasına hikayeyi anlattığında, Trickster yemeğini yiyemedi, üzerlerinde uğursuz bir şeyin belirdiğini hissetti. Gerçekten de, birkaç gün sonra, yeot satıcısı Trickster'ı görmeye geldi. Birkaç gün etrafta dolaştıktan sonra, Suryeon ve Trickster'ın kendilerini yeniden icat ettiklerini keşfetti.

Yeot satıcısı dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı ve şöyle dedi, "Herkesin hayatında istemediği bir şeyi yapmak zorunda kaldığı zamanlar vardır. Ben sadece yeot satıyorum, ama sanırım duruma bağlı olarak ilaç veya hatta bedenimi satabilirim. Öyle değil mi? Ben kişisel olarak saygın iş ve utanç verici iş diye bir şey olduğunu düşünmüyorum, ama başkaları buna katılmayabilir."

Trickster, yeot satıcısına dik dik baktı. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

"Şey, sana bir şey söylemek istediğimden değil. Sadece aklıma geldiğini söylüyorum - başkası için rahatsızlık kaynağı olabilecek bir şey biliyorum. Bilirsin... buna benzer bir şey."

Trickster konuya girdi. "Ne kadar istiyorsun?"

"Sanırım bu sırrını ne kadar umutsuzca saklamak istediğine bağlı." "Konuyu dolandırma. Ne kadar istiyorsun?"

"O zaman sana karşı açık sözlü olacağım. Hayatım boyunca kırsalda pazardan pazara gittim. Sesim kısıldı ve dizlerim mahvoldu. Sadece sessiz bir yerde yaşamak ve para kazanmak istiyorum ama biriktirdiğim para yok, bu yüzden o kadar kolay değil."

—

Hileci, yeot satıcısına bir dükkan açması için yeterli parayı verdi. Bu yüklü bir miktardı ama başka seçeneği yoktu. Yeot satıcısının şehrinden olabildiğince uzakta bir dükkan açması ve bir daha asla geri dönmemesi şartıyla verildi. Yeot satıcısı ani kazancına sırıttı ve uzak durmaya yemin etti. Ama kalp çoğu zaman tatminsizdir. Birkaç ay geçtikten sonra yeot satıcısı geri döndü. "Çok garip. Bildiğim her şeyi unutmaya çalışıyorum ama ne kadar çok denersem o kadar çok düşünüyorum. Bunu bir sır olarak saklamak çok zor. Bazen sana parayı geri verip kediyi çuvaldan çıkarmam gerektiğini hissediyorum."

Hileci ona daha fazla ödeme yapmak zorunda kaldı ve yeot satıcısı bir dahaki sefere geri döndüğünde daha fazlasını talep etti. "Sessiz kalmak çok zor ve sinir bozucu olduğu için yaşlılığı göreceğimi sanmıyorum."

Ancak Hileci, sıradan bir yeot satıcısının entrikalarıyla sürüklenecek biri değildi. Diğer adamın tüm parasını almadan pes etmeyeceğini fark etti. Yeot satıcısının ağzını kalıcı olarak mühürlemekten başka seçeneği yoktu. Tehlikeye davetiye çıkarmak istemese de yapabileceği başka bir şey yoktu. O gece, yatakta yatarken Suryeon'a planından bahsetti ve yeot satıcısına karşı kötü duygular beslediği için Suryeon hemen kabul etti.

Birkaç gün sonra, yeot seyyar satıcısı eve geldiğinde Suryeon'u nakış işlerken buldu. Ona kocasının acil bir iş için dışarı çıktığını ve beklerken biraz içki çıkardığını söyledi. Suryeon'un güzelliğinden büyülenen yeot seyyar satıcısı, Suryeon ona bardak bardak içki doldurmaya devam ederken içmeye devam etti. Adam kısa süre sonra bayıldı. Hilebaz paravanın arkasından çıktı ve Suryeon'un yardımıyla baygın adamı bağlayıp arka bahçeye sürükledi. Onu daha önce kazdıkları bir çukura diri diri gömdüler. Şimdi tüm sırları yer altına gömülmüştü. Ve iki yıl geçti.

—

Sorun Suryeon'du. Bir süre Trickster'la mutluydu ama sonunda yaşlı ve çekici olmayan kocasından sıkıldı.

başka bir adama aşık. Bu can sıkıntısının yasasıydı. Yeni adamı, Trickster'ın bir kafede tanıştığı bir şairdi. Başkentteki edebiyat çevrelerinde pek tanınmıyordu ama küçük şehirlerinde yazılarının hoş bir ahengi olduğu kabul ediliyordu. Hüzünlü gözleri, uzun ipeksi saçları ve yumuşak bir sesi vardı. İkisi gizlice dolaşıp gece gündüz sevişiyorlardı. Bir gün, aşırı güvenen Suryeon, şaire tüm sırlarını anlattı. Bu aşkın yasasıydı. Şair, sevdiği kadının bir fahişe olduğunu ve kocasıyla bir adamı öldürmek için komplo kurduğunu öğrenince şok olmuştu. Aşırı hassas duyarlılıkları, bu korkunç sırrı kendisine saklamasını imkansız hale getiriyordu.

—

Bu sıralarda, Hilebaz biraz sorunla karşılaştı. Bir kafede bir grup eleştirmenle konuşurken büyük bir hata yaptı. Dikkatsizdi ve çok uzun zaman önce aynı kafede duyduklarını sanki başka bir yerden duymuş gibi papağan gibi tekrarladı. Birinin kendi kabilesinden olup olmadığına en çok dikkat eden eleştirmenler, bir süredir Hilebaz'ın konuşmalarını ve hareketlerini şüpheyle inceliyorlardı ve biri, "Choi geçen hafta bunu söylemedi mi?" dedi.

İşte o zaman Hileci hatasını fark etti. Panikleyerek izlerini örtmeye çalıştı. "Ha ha! Demek istediğim buydu. Demek istediğim, Choi'nin pozisyonu benim pozisyonum ve benim pozisyonum onun, bu yüzden ikimiz de aynı fikirdeyiz. Bu son konser o kadar da yeni görünmüyordu. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Kimse karşılık vermedi; herkes ona soğukça baktı. Aralarında ağır, garip bir sessizlik aktı. Kimse fiziksel bir tavır takınmasa da, sanki yanlışlıkla aralarına katılan vahşi bir köpeği kovalayan bir kurt sürüsü gibi, ona karşı buz gibi ve acımasız davranmışlardı. Bu entelektüellerin yasasıydı. Hilebaz her şeyin onun için bittiğini anlamıştı. Gitme zamanı gelmişti. Ayağa kalktı, omuzları düştü. Gruba baktı ve son bir söz söyleyerek ayrıldı. "Her zaman yargılamak yerine bir kez olsun ringe çıkmaya ne dersin?"

—

Trickster, onu bekleyen dedektiflerin yanına döndü. Çok geç de olsa, bir sırrı kimseyle paylaşamayacağını fark etti; bir sır, ancak onu kendinize sakladığınızda sırdır. Her şeyi itiraf etti. Polis, yeot satıcısının ciddi şekilde parçalanmış cesedini bahçede buldu. Suryeon, Trickster ile işbirliği yapmaktan tutuklandı. Chunhui'nin hücresine nasıl düştüğünün hikayesi buydu.

Çok geçmeden, Hilebaz asıldı. Ancak gardiyan Suryeon'un güzelliğini fark etti ve idamı ertelendi. Onu ofisinin yanındaki özel bir hücreye taşıdı ve sık sık oraya gitti. Onun için hücre, biyolojik dürtülerini tatmin edebileceği bir banyoya benziyordu. Emekliliğinin arifesinde, gardiyan onun karmaşık işlerinin ortaya çıkacağından endişelendi ve Suryeon'u darağacına sürükledi. Ve dolandırıcı ve fahişe zorluklarla dolu hayatlarına böyle son verdiler.

Hapishaneden tahliye

"BEN gizin için" Hala hayatta olduğun için şanslı olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun," dedi serbest bırakılan ve eşyalarını toplayan hemşire. "İstediğim zaman seni öldürebilirim, dışarıdan bile. Başka birinin seni öldürmesini veya yemeğine zehir koymasını sağlayabilirim." Chunhui'nin hapisteki beşinci yılıydı.

Hemşire, sadece ona bakan Chunhui'ye baktı ve iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, seni öldürmeye değip değmediğini bile bilmiyorum. Değmeyen birini öldürmenin bir anlamı yok. Yine de gardını almalısın. Senin hakkındaki fikrimi değiştirebilirim."

Ayrılmadan önce Chunhui'ye son bir şey fısıldadı. "Konuşamadığın için sana bir sır vereceğim. O pisliği öldüren benim. Demir Maske. Hayatını kurtaran benim. Ama bana teşekkür etme. Sadece seni öldürenin o olmasını istemedim."

Hapishane tarihinin en büyük gizemi hemen oracıkta çözülüyordu, ancak hemşire bunu nasıl yaptığını açıklamadı. Maskesine arsenik serpildiğine dair bir söylenti vardı ve yemeğinin zehirlendiğine dair bir söylenti daha vardı, ancak sonunda sır onunla kaldı.

Hapishaneden çıktıktan sonra hemşire bir genelev açtı. İdam edildikten sonra hanımın gizli defterine rastlamıştı. Fahişe olarak çalışmaya söz veren kadınların isimlerinin yer aldığı listeyle, kendisine para kazandıracak kızları işe alabilmişti. İşleri patlamıştı. Yalnızlıklarını gidermek için gelen erkeklere, "Lütfen onlara dikkatli davranın. Bu kızlar su balonları gibi patlayabilir." diyordu.

—

Birkaç yıl geçti. Chunhui artık en iyi dönemini geride bırakmıştı. Gençliğini hapishanede geçirmişti. Mahkumlar gelip gidiyordu ve gardiyanlar değişiyordu,

yeni yüzlerin olduğu tesis. Demir Maske ve Sıvacı, hemşire ve hanım hakkındaki hikayeler çoktan unutulmuştu. Kimse Chunhui'nin insanüstü gücünü veya Demir Maske'nin yüzünü nasıl ısırdığını hatırlamıyordu. Hücreler yeni mahkumlar ve yeni hikayelerle doluydu. Bu hapishane yasasıydı. Artık kimse Chunhui'ye dikkat etmiyordu. Gardiyan bile onu tamamen unutmuştu; çok meşguldü.

O zamanlar, hayatı sessizlik ve unutkanlıkla doluydu. Chunhui insanlardan korkuyordu, bu yüzden onlardan kaçındı ve köşede kaldı. Chunhui'nin hassas, saf hassasiyetleri derinden yaralanmıştı, ancak yaraları nefrete veya intikama nasıl dönüştüreceğini bilmiyordu. Acı acıydı. Başka bir şeyle değiştirilmemişti. Yaraları taze kaldı ve acı kalbinde bir fosil gibi sertleşti. Chunhui'nin yolu buydu.

Ne zaman yatağa uzansa, hayatındaki insanlar gibi kaybolduğunu hayal ediyordu. Ama gözlerini açtığında, hala hapishanede sıkışmış olacaktı. Geçmişinin anılarına doğru yolculuk etti. İşkence görürken bunu yapmayı öğrenmişti. Jumbo ve ikizleri görerek hayatındaki mutlu zamanları yeniden yaşadı. Her zaman parlıyorlardı. Papatya pireotu halısıyla tuğla fabrikasında kaldı. En değerli anı annesinin kollarında olmaktı. Bunu en çok istemişti ve asla doyamamıştı. İllüzyon dünyasında kaldıkça, zaman yavaşça akıp geçiyordu ve kendini yeni bir duruma hazırlıyordu.

—

General siyasi krizdeydi. Seçim yaklaşırken yeniden seçilip seçilemeyeceği belirsizdi. Rakipleri ona baskı yapıyordu ve kamuoyunun hissiyatı onu çoktan terk etmişti. Son hamlesini yaptı ve ölümüne kadar iktidarda kalmasını sağlayacak yeni bir yasa ilan etti. Bu diktatörlük yasasıydı. Rakipleri direndi, ancak yeni yasa yasaya muhalefetin bile yasadışı olduğunu belirtiyordu. Kamuoyunu geri kazanmak için mahkumları affetmek de dahil olmak üzere çeşitli önlemler imzaladı. Bu, ülkenin bağımsızlığından bu yana en büyük aftı ve birçok

Yargılanmayı bekleyen mahkumlar dahil edildi. Chunhui'nin adı affedilecek mahkumlar listesindeydi. Hapishaneye gelmesinin üzerinden onuncu yazdı.

—

Chunhui, diğerleriyle birlikte sabahın erken saatlerinde hapishaneden ayrıldı. Diğerleri hapishaneye girerken giydikleri sivil kıyafetleri veya ailelerinin getirdiği kıyafetleri giydiler, ancak Chunhui'nin giyecek bir şeyi yoktu. Mavi hapishane üniformasını giyerek dışarı çıktı. Girişte affedilen mahkumları karşılamaya gelen aileler vardı. İnsanlar tezahürat ediyor ve ağlıyordu. Kadınlar, bir daha asla hapse girmeme umuduyla eski mahkumlara yemeleri için tofu satarak etrafta dolaşıyorlardı. Artık serbest bırakılmış olan siyasi mahkumlar bir araya gelip hep birlikte sloganlar atıyorlardı. İnsanlar ailelerinin verdiği tofudan birer ısırık alıyor, duygulanıyorlardı.

Chunhui için kimse gelmemişti. Geniş açık alanda dururken başının döndüğünü hissetti. İnsanlar ayrılmaya başladığında ve sessizlik olduğunda bile hareketsiz, sersem bir şekilde durdu. Başı zonkluyordu. Aklına hiçbir düşünce gelmedi. Sadece Chunhui kalmıştı. Güneş yükselmeye devam ediyordu ve şimdi keskin güneş ışığı onu aydınlatıyordu. Hapishane duvarının altında gölge aradı ve yere çömeldi.

Tam o sırada başında kocaman bir leğen olan yaşlı bir kadın ona doğru yürüdü. Mahkumlara tofu satıyordu. Chunhui'ye bir tofu bloğu uzattı, Chunhui ona baktı. Siyah çürük dişler! Çökük boncuk gözler! Şamanın ağzından küfürler söyleyen ruh! Yüzlerce hayatı alevler içinde yok olmaya iten intikamın enkarnasyonu! Evinden yiyecek satan yaşlı cadıydı. Chunhui, yaşlı cadının Balina'daki tüm kapıları nasıl kilitlediğini hatırladı. Onun ürkütücü gülümsemesini hatırladı. Ama yaşlı cadı bu sefer korkutucu görünmüyordu; sadece yorgun ve yalnız görünüyordu.

Yaşlı cadı hafifçe gülümsedi, çürük dişlerini göstererek, Chunhui ona dehşet içinde bakarken ve elindeki tofu bloğuna başını salladı. Chunhui dikkatlice aldı ve yavaşça bir ısırık aldı. Soya sosunun tuzlu kokusu rahatsız edici değildi. Rahat bir ifadeyle, yaşlı cadı Chunhui'nin yemesini izledi, sonra leğeni tekrar başına koydu ve gitti. Bu son seferdi

genç bir hizmetçi olarak mutfaktan mutfağa dolaşan, sevgilisini kızına kaptıran, para kazanmak için cimrilik eden ama tek bir kuruş bile harcayamayan, hayatını kaybeden ve intikamını yüzlerce masum insanı yakarak alan yaşlı cadıyı gören oldu mu? Chunhui, hepsi bitene kadar tofu yemeye devam etti.

Sonra ayağa kalktı ve duvara yaslandı, etrafına baktı. Her şey ona yabancıydı. Güney yönünde yavaşça yola koyulmadan önce bir an tereddüt etti.

Dönüş

LIKE BİRVolkanik küller altında gömülü antik kent Pyeongdae dünyadan silindi. Cehennemde aile üyelerini kaybeden insanlar lanetli topraklardan uzaklaştı ve artık müşteri olmadığı için tüccarlar dükkanlarını kapatmak zorunda kaldı, inşa edecekleri bir bina olmayan işçiler yeni hayaller için ayrılmaya zorlandı, bu da onlarla ilgilenen kadınların çantalarını toplamasına neden oldu ve müşteri olmayınca giyim ve güzellik ürünleri satan mağazalar kepenk indirdi, bu da tabela dükkanının sahibini ve emlak satan yaşlı adamı işlerini kapatmaya zorladı ve nakledilenler gittikten sonra, gitmek için gerçekten bir nedenleri olmayan yerliler bile lemmingler gibi ayrılmaya karar verdi, bu da hükümet ofislerinin ve ajanslarının kapanmasına yol açtı, hatta papaz bile artık din değiştirecek kimse olmadığı için kiliseyi kapattı ve bulaşıcı bir hastalıkla harap olmuş bir şehir gibi, Pyeongdae'de bir insanın gölgesi bile görülmüyordu.

—

Chunhui tren istasyonunun yanından yürüyordu. Tuğla fabrikasına dönmesinin üzerinden on gün geçmişti. Tuğla fabrikasını terk etmekten korkuyordu ama açlığına daha fazla dayanamıyordu. Bir ara gelişen tren istasyonu, Pyeongdae'yi dünyanın geri kalanından ayıran yangından sonraki yıl kapandı. Terk edilmiş Pyeongdae'de sadece yanmış bina kalıntıları kalmıştı ve bu da onu bir hayalet kasaba kadar yalnız ve ıssız gösteriyordu. Bir süre, sadece yiyecek bir şeyler arayan kayıp köpekler sokaklarda dolaşıyordu ama onlar bile sonunda tarlalara doğru yola koyuldular.

Chunhui yavaşça sokaktan aşağı doğru hareket etti. Örsünü çaldığı demirci ve ikizlerin çaldığı güzellik malzemeleri mağazası.

Chunhui ile sık sık ziyaret edilen kilise yanmış, geride sadece çıplak yapısal destekler bırakmıştı. Kilise de yanmıştı ve eğik haç binanın tepesinden rüzgarda sallanıyordu. Ateşli dualaların sesleri çoktan gitmişti, ilahiler de öyle. Kiliseyi sadece garip bir sessizlik sarmıştı.

Kısa bir süre sonra Chunhui kendini Jumbo'nun ölümünden sonra yerleştirildiği kafenin önünde buldu. Pencereler sağlamdı ve kafenin adı hala yukarıdan görülebiliyordu. Chunhui neredeyse plak çalardan gelen hüzünlü şarkıları duyabiliyordu. İkizleri ve Jumbo'yu düşündükçe boğazı düğümlendi. Günde iki kez Jumbo'nun sırtında bisiklet sürdüğü yola baktı. Bir yetişkinden daha uzun olan çeşme otları, sanki uygarlık için yapılan insan girişimlerine güler gibi sokağın ortasında dik ve gururlu bir şekilde duruyordu. Doğa, insanlığın izlerini hızla siliyordu.

Yanmış binalar arasında yürürken, devasa tiyatroyla yüz yüze geldi. Chunhui annesini en son orada görmüştü. Tüm trajedinin başlangıcı ve sonu olan Balina, geçmişin kibrini vurgulayan çirkin bir çirkinliğe dönüşmüştü. Bir zamanlar insanlarla dolu olan bilet gişesinin önündeki bir sütuna yaşlı bir köpek bağlanmıştı. Köpeğin nasıl hayatta kaldığını kim bilebilirdi? Kirli paçavralar yığını gibi yere yığılmış olan köpek yalnız ve aç görünüyordu. Geumbok'un daha mutlu zamanlarında Suryeon'a satın aldığı çoban köpeğiydi. Yangından sağ kurtulmuş ve tüm bu zaman boyunca sütuna bağlı kalmış olması inanılmazdı. Havlayacak enerjisi yoktu; çapaklı gözleri Chunhui'nin hareketlerini takip ederken kayıtsızdı.

Tiyatronun etrafına bakarken, çökmüş binanın içinde parıldayan bir şey gördü. Tuğlaların arasından geçip onu aldı. Bir çakmaktı. Geumbok'un çok sevdiği, sayısız insanın canını alan gümüş çakmak. On yıl geçmesine rağmen paslanmamıştı, sanki fabrikadan yeni çıkmış gibi parlıyordu. Chunhui kapağını açtı ve çakmağı şıklattı. Bir alev titreşti. Çakmak gazı kalmamış olabilirdi ama tıpkı on yıl önce olduğu gibi zarif bir alev üretti. İnanılmazdı. Hayatta kalmak için buna ihtiyacı olacağını neredeyse içgüdüsel olarak fark eden Chunhui, çakmağı göğüs cebine koydu.

Chunhui bütün gününü köyü tarayarak geçirdi ama sadece birkaç alet toplayabildi. Yiyecek hiçbir şey bulamayınca tuğla fabrikasına döndü. Böylece Chunhui, Pyeongdae'ye ayak basan son kişi oldu. Birkaç yıl sonra, Pyeongdae haritadan tamamen silindi ve varlığı etere karıştı.

—

Chunhui tuğla fabrikasına döndükten sonra ne olduğu hakkında pek fazla şey bilinmiyor. Kısmen artık oradan ayrılmadığı ve deneyimlerini aktaracak tanık olmadığı için. Yine de geride birkaç iz bıraktı. Onlarca yıl sonra, mimar tuğla fabrikasına geldiğinde hayvan kemikleri, birkaç avlanma aleti ve birkaç boş arı kovanı keşfetti. Chunhui ayrıca yaptığı tuğlalara çizim yaparak hayatının kalan günlerini çok belirsiz bir şekilde aktardı. Burada, aşağıdaki hikayenin bu kaynaklardan alındığı söylenmelidir.

Chunhui için dünya tuhaftı, anlaşılmaz bir düzensizlik ve mantıksızlıkla doluydu. Nefret ve delilikle dolu, barbarlığın olduğu bir yerdi. Bir insan dünyadan tamamen izole bir şekilde yaşayabilir mi? Chunhui'nin kalan hayatı bu olasılığın bir örneğidir. Karşılaştığı ilk sorun açlıktı. Bu temel hayatta kalma sorunu, tıpkı Adem ve Havva'nın Cennet'ten kovulmaları üzerine verilen ceza gibi, öldüğü güne kadar onu rahatsız etti.

İlk birkaç yıl hayatta kalmaya odaklanmış bir hayvan gibi davrandı. Vadide kerevit ve su samuru yedi, geyik, geyik, rakun ve porsuk yakalamak için ormanda tuzaklar kurdu. Kurbağalar veya semenderler gibi amfibiler veya ağustos böcekleri veya uzun başlı çekirgeler gibi böcekler iyi yiyecek kaynaklarıydı. Vücudu bu gerçeğe uyum sağladı. Beş duyusu daha da keskinleşti, hareketleri hızlandı ve mükemmel bir avcıya dönüştü. Bir kurt kadar iyi koku alabiliyordu ve bir ayı kadar güçlü bir şekilde balık yakalayabiliyordu. Yiyecek toplamada, akebia'nın beyaz etli meyvesini toplamada ve mantar hasadında ustalaştı.

Vahşi doğada yiyecek bulmak tehlikeliydi. Dikenli çalılar ve dikenler derisini yırtıyor ve yılanlar topuklarını ısırıyordu. Vahşi kedileri veya vahşi köpekleri yakalamak için büyük yaralanma riskine girmesi gerekiyordu. Bir keresinde yanlışlıkla zehirli bir mantar yemiş ve birkaç gün boyunca yüksek ateş geçirmişti. Bir sonbaharda kendini kış uykusuna yatmak üzere şişirilmiş bir kara ayıyla karşı karşıya buldu. Ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmeden ona doğru sendeleyerek gitti ve göğsünden yaralandı. Derin yaradan bir kaburga çıkmıştı ama geri çekilmedi. Ayının boynunu ısırdı ve parçaladı ve kafasına vurdu. İki saatlik çaresiz mücadeleden sonra karnını dolduracak kadar et ve kışın giyebileceği kadar kürk elde etmeyi başardı. Ama aldığı yara onu neredeyse ölüme sürükledi.

Kendisi için aldığı yiyecek sert ve yetersizdi. Kış geldiğinde yiyecek daha da kıt oluyordu. Bazı günler karla kaplı tarlalarda dolaşıyor, karnı guruldayarak dolaşıyor ve yiyecek bir şey bulamadan geri dönüyordu.

Yine de mutluydu. Kimse ona Berkshire demiyordu. Kalın parmaklıklı pencereler yoktu. Yüksek duvarlar yoktu. Kimse ona sopalarla vurmuyordu. Kimse onu tehdit etmiyordu. Karanlık bir hücreye kapatılmamıştı. Soğuk, açlık, yalnızlık ve can sıkıntısı bunların hepsinden üstündü. Gittikçe daha çevik hale geldi. Kısa süre sonra, Nambaran'da herhangi bir avcıdan daha tehdit edici oldu.

—

Bir yıl geçti, belki iki. Belki daha fazla. Mevsim değişikliklerini hassasiyetle algılıyordu ama kaç yıl geçtiğini bilmiyordu çünkü günleri saymayı bilmiyordu. Üniforması yıpranmıştı. Engebeli tarlalarda ve vadilerde yırtılmış, vahşi hayvanlar tarafından parçalanmış ve kışın tek bir yaprak gibi vücuduna asılmıştı, özel bölgelerini gizlememiş veya soğuğu engellememişti. Kışın, atalarının nesiller önce yaptığı gibi, kürk giyiyordu. Deriyi nasıl tabaklayacağını bilmediği için, sert malzeme cildini çiziyor ve ağlatıyordu. Hayvan kemikleri tuğla ocağının bir köşesinde yığılmıştı. Hayatı giderek ilkel barbarlığa doğru gidiyordu.

Bir bahar öğleden sonrası, bir fırına yaslandı, rahatça güneşlendi. Kış alışılmadık derecede soğuk ve karlı geçmişti ve sıcak güneş ışığını özlemişti. O sabah, bir yavru yaban domuzu bir tuzağa yakalanmıştı, bu da ona bir kez olsun ziyafet çekme fırsatı vermişti. Onu derisini yüzüp temizlemiş ve kalan eti saklamıştı. Bir süre yiyecek konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Kendini huzurlu ve uykulu hissediyordu. Kış dışında, Nambaran bol miktarda yabani hayvan ve üzüm, bektaşi üzümü, akebia ve yabani şeftaliyle övünüyordu; güzel bir hayat sağlayabilirdi.

—

Chunhui işçilerle tuğla yapıyordu. Kil kalıba dolduruluyor, bir saman ipiyle kazınıyor ve kalıptan çıkarılarak her seferinde beş tuğla yaratılıyordu. Chunhui tuğlaların bu şekilde damgalanabilmesine şaşırmıştı ve eğlenmek için katılıyordu, ancak genç yaşına rağmen sadece oyundan öte bir amaç olduğunu fark etmeye başlamıştı. Mun ona her zaman, "Chunhui, tüm yuvarlak şeyler pirinç buharlayıcısı değildir ve tüm dikdörtgen şekiller tuğla değildir," derdi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Mun'un bitmiş tuğlalara dokunduğu andaki tepkisini izleyerek hangi tuğlaların doğru yapıldığını öğrendi. İşçiler tuğla fabrikasının her tarafına dağılmış, kalıp yapıyor ve ateşi gözetiyorlardı. Zorlu çalışmaya rağmen ritmik bir şekilde ve gülümseyerek çalışıyorlardı. Kili ayaklarıyla yoğuran işçiler neşeli bir iş şarkısı mırıldanıyor ve Mun işçilerin arasında dolaşıp bir o yana bir bu yana laf atıyordu. Adamlar gürültülü bir sıcaklık yayıyordu ve emeğin verdiği sevinç, sanki tatillerde hareketli bir pazar yeri gibi hissettiriyordu. Enerji dolu olan Chunhui de tuğla yapıyordu. Kısa süre sonra Mun ve işçilerin ortadan kaybolduğunu fark etti. Boş tuğla fabrikası çok geniş ve çok sessiz görünüyordu. Kalbi ani kayıptan dolayı küt küt atıyordu.

—

Rüya görüyordu. Chunhui kısa uykusundan uyandığında, sadece yıkıntılar gördü, çökmüş fırınlar ve sadece bacanın dibi kalmıştı. Bir süre orada oturdu, umutsuzca.

yere. Onu aldı. Çatlamamıştı; aslında sağlamdı. Güneşin ısıttığı tuğlayı elinde tutarken, kafasında bir düşünce belirdi. Gözlerini kıstı, o belirsiz düşünceye tutundu. Zihninde bir fikir alev gibi titreyene kadar daha da netleşti.

Vadi

CHUNHUI DÜZELTİLDİKırık fırınları temizledi ve bacayı yeniden inşa etti. Kili karıştırmaya başladı. Kile dokunduğu anda Chunhui, ilk dokunduğu zamanki gibi, malzemeyle bir olma hissini yeniden kazandı. Ellerindeki kilin keskin tadı ve yapışkan hissi onu sakinleştirdi ve doğduğu ahıra geri getirdi. Kili işlemekten ve kalıplara koymaktan odun kesmeye ve fırını doldurmaya kadar her şeyi kendi başına yaptı. Zanaatkarlar ve birkaç güçlü adam için bile kolay değildi. Mun'dan tuğla yapmayı öğrenmiş olmasına rağmen, üretim için gereken tüm karmaşık süreçleri anlamamıştı. Ama tuğlaları yaptı, fırına yığdı, çakmağı çıkardı ve ateşi yaktı. Güzelce kurutulmuş odun yandı ve fırın, yalnız bir ruhun umutlarını ve hayallerini barındıran alevleri içine çekti.

Rüyasından uyandığında ve tuğlayı eline aldığında, aklına gelen düşünce, orada kalıp tuğla yaparsa insanların geri döneceğiydi. İnsanlardan kaçınmak için tuğla fabrikasına gelmiş olsa da, gidenleri özlüyordu ve huzurlu geçmişine dönmek istiyordu. İnsanların fırınların hasar görmesi ve bacanın çökmesi nedeniyle tuğla yakmayı imkansız hale getirdiği için gittiğini düşünüyordu. Baca yeniden inşa edip tekrar tuğla yapabilirse, işçiler geri gelecekti. Mun da öyle yapacaktı ve annesi soğuk, kibirli bir adam olarak değil, eskiden olduğu kişi, nazik, cömert ve kendine güvenen lider olarak geri dönebilirdi. Belki ikizler, balıkçı ve Jumbo da geri dönecekti ve tuğla fabrikası rüyasındaki gibi tekrar canlılıkla dolup taşacaktı.

—

Başarısızlık üstüne başarısızlıkla karşılaştı. Tuğlalar beklediği gibi çıkmadı. Ellerinde ufalandılar. Ama umutsuzluğa kapılmadı. Kili yoğurma, tuğlaları kalıplama ve pişirme sürecini tekrarladı. Başarısız olmaya devam ettikçe, duyuları yavaş yavaş geri geldi. Bir dokunuşla kilin yoğunluğunu ve nem seviyesini ölçebiliyordu ve yüzünde hissettiği ısıyı değerlendirerek alevleri ayarlayabiliyordu. Sadece ihtiyaç duyduğu temel miktarda yiyeceği topladı ve enerjisinin geri kalanını tuğla yapmaya harcadı.

Yaz sona ererken, daha yetenekli hale geldi ve tuğlaları daha sağlam oldu. O sonbaharda Chunhui, Mun'un himayesinde yaptıklarına benzer mükemmel tuğlalar yapmayı başardı. Bir tuğla aldı ve Mun'un övgüsünü bekleyerek yanına baktı. Ama kimse yoktu. Tuğlaları bahçenin bir tarafına yığmaya başladı, böylece insanlar uzaktan görebiliyordu. İş yavaş ilerliyordu; günde sadece birkaç düzine tuğla yapabiliyordu. Yine de dinlenmeden parça parça yığıyordu. Kilden, ateşten ve sudan yapılan tuğlalar, mekanları bölen, yağmurdan ve rüzgardan koruyan, sıcaklığı koruyan ve binaları havalandıran mükemmel yapı malzemeleriydi, ama bu faydacı kullanımların Chunhui için hiçbir anlamı yoktu. Ona göre tuğlalar, gidenler için bir işaret fişeği ve geçmişi geri getirme çabasıyla yapılan bir büyüydü.

—

Vahşi doğada tek başına yaşayan Chunhui, birçok kez ölümle yüzleşti. En tehlikelisi vahşi bir ayı veya leopar değil, küçük, ince, iplik benzeri bir böcekti.

Sparganosis tenyası.

Chunhui'nin çiğ yılan ve kurbağa yediğinde yuttuğu parazit buydu. Parazit deri altı dokuda yaşıyordu ve vücudunun her yerinde kötü huylu tümörler gibi yuvarlak yumrular oluşturuyordu. Chunhui yabancı, ölümcül bir organizmanın vücudunu istila ettiğini hissediyordu ancak vahşi doğada bunu tedavi etmenin bir yolu yoktu. Her yerinde dayanılmaz bir kaşıntı vardı ve kaşındıkça tenya onu hızla üremek için bir konak olarak kullanıyordu.

Chunhui alışılmadık derecede güçlü bir fiziğe sahip olmasaydı, büyük ihtimalle ölmüş olurdu. Ama o dayandı ve tüm bunlara rağmen tuğlalar yaptı. Tenya onun içinde yumurtladı ve yayıldı. Gözlerinin içine ve hatta beynine girdi. Görüşü azaldı ve yüksek ateş ve baş ağrıları çekti. Kabuslar görmeye başladı. Korkunç Sıvacı, demir maskesi içindeki Uğur Böceği ile birlikte rüyalarında belirdi. Ona tehditler savurdular ve bağırdılar. Taşa dönen Chunhui bir top gibi kıvrıldı.

Bir gün Chunhui yiyecek bir şeyler bulmak için vadiye girdi. O gün her zamanki, tanıdık yolunu izlemedi ve bunun yerine yeni bir yamaçtan aşağı indi. Uzun ağaçlar gökyüzünü kaplıyor, ürperti veriyordu. Chunhui yeri tanıyamadı. Bir an korku hissetti ama sanki biri tarafından yönlendiriliyormuş gibi devam etti. Adımları ağırdı. Bir tepenin tepesine vardığında, hiçbir yerden bal arıları belirdi, başının etrafında vızıldıyordu. Chunhui dev ağaçların altında, uzun zaman önce tuğla fabrikasını terk etmiş olan tek gözlü kadınla karşılaştı. Tek gözlü kadın uzun beyaz örgüsünün bir kıvrımında oturuyordu, başı ve kaşları yosunla yeşillenmişti. Giysilerinden beyaz mantarlar fışkırmıştı. Bin yıllık bir orman ruhuna korkutucu bir şekilde benziyordu. Etrafında birkaç tahta kovan vardı ve her yerde on binlerce arı vızıldıyordu. Tek gözünü açtı ve Chunhui'ye dik dik baktı. İkisi de uzun süredir izole bir şekilde yaşayan iki kadın arasında gerginlik vardı. Aslında, o zamana kadar ikisi de başka bir insanla karşılaşmamıştı.

Tek gözlü kadın Chunhui'ye sakin bir şekilde baktı. "Bu vadiye adım attığın anda seni tanıdım. Şimdi üzerindeki paçavralarla bir hayvandan daha iyi değilsin." Bunu söylerken sadece dudakları hareket ediyordu ve sesi vadide akan su gibiydi. Chunhui tek gözlü kadında onu görmenin verdiği hafif bir sevinç algıladığını düşündü.

Tek gözlü kadın yavaşça ayağa kalktı. Arılar dağıldı ve ağaçların tepesine fırladı. Chunhui'ye yaklaştı ve sırıttı. "İlk başta seni kovalayacağımı düşündüm ama şimdi hayatının benimki kadar üzücü olduğunu görebiliyorum. İçinde de istenmeyen bir böcek var gibi görünüyor." Chunhui'yi kolundan yakaladı.

Korkan Chunhui geri çekilmeye çalıştı ama kendini kurtaramadı, her şeyi tüketen bir güç tarafından dondurulmuştu. Tek gözlü kadın kendi giysilerinden bir arı kopardı ve onunla Chunhui'nin kolunu soktu. Chunhui irkildi ve geri çekildi ve tek gözlü kadın, "Aptal kız! Seni öldürmeye çalışmıyorum, korkmana gerek yok." diye çıkıştı.

Tek gözlü kadın Chunhui'nin tüm vücudunu soktu. Tek gözlü kadının onu iyileştirdiğini içgüdüsel olarak fark eden Chunhui hareketsiz durdu.

Tek gözlü kadın kolunu bıraktı. "Hayatını kurtardığıma göre, bir daha bu vadide görünmeye cesaret etme. Buradaki huzuru bozarsan, arılarımın sana sorun çıkaracağına söz veriyorum."

—

Chunhui tuğla fabrikasına döndü ve o gece uzun bir aradan sonra ilk kez derin ve dinlendirici bir uykuya daldı. Ertesi sabah, vücudunda iltihaplanan yumruların gittiğini gördü. Artık hiç acı çekmiyordu. Arı sokmalarının nasıl işe yaradığını bilmiyordu ama parazitin öldüğünü fark etti. Birkaç gün sonra, Chunhui sabah uyandığında tuğla fabrikasında iki tahta arı kovanı buldu. Tek gözlü kadının onları orada bıraktığını söylemeye gerek yok. Chunhui içeri baktı ve binlerce arı ve bol miktarda bal buldu. Balı eliyle kepçeledi ve mideye indirdi. Arılar dağlardan bal getirmeye devam etti; Chunhui uzun bir süre boyunca tatlı bal stoğuna sahipti. Tamamen iyileştikten sonra Chunhui, onu tekrar görme umuduyla tek gözlü kadının vadisini birçok kez aradı ama asla bulamadı.

—

Ve şimdi, bir konudan sapma—bir süredir ilk kez. Yıllar sonra, bir üniversitenin mimarlık, tarih ve antropoloji bölümlerinden öğrencilerden oluşan bir keşif ekibi kuruldu. Kendilerine "Kraliçeyi Bul" adını verdiler ve amaçları Chunhui'nin gizemli hayatını araştırmaktı. Tüm yaz boyunca Chunhui'nin doğduğu istikrarlı yeri, kaybolmuş Pyeongdae şehrini, yıllarını geçirdiği hapishaneyi keşfettiler. Ama çok da

Çalışmalarında başarılı oldular çünkü onu tanıyanların çoğu ölmüştü.

Ancak Chunhui'nin hapsedildiği yıllarda sorumlu olan gardiyanı bulmayı başardılar. Ama çok yaşlıydı ve bunamadan muzdaripti, bu yüzden sorularını cevaplamasını sağlayamadılar. Gelini, pantolonuna sıçarken ona plastiğe sarılı bir bez bağlamıştı ve her kaza geçirdiğinde onu belinden aşağısını soyup şaplaklıyordu. Onunla ilgilenmesinin tek nedeni emekli maaşıydı. Utanç verici bir şekilde, öğrenciler odasına girdiklerinde, gardiyan duvara bakıyor ve mastürbasyon yapıyordu, ki bu da ileri yaşına rağmen kendi başına şaşırtıcıydı. Kendi dışkısıyla duvara darağacından sarkan bir mahkum resmi çizmişti.

Öğrenciler ayrıca Chunhui ile birlikte hapsedilen hemşireyi bulmayı başardılar. O da çok yaşlıydı ve artık dişleri yoktu, ancak gidecek başka yeri olmayan iki yaşlı fahişeyle birlikte hala bir genelev işletiyordu. Bunlardan biri, hücresini paylaşan bekar kızdı. Hemşire öğrencileri neşeyle karşılayarak, "Yüzde yirmi grup indirimi var. Ancak lütfen onlara dikkatli davranın. Bu kızlar su balonları gibi patlayabilir." dedi.

Chunhui'yi sorduklarında, aradan geçen on yıllara rağmen onu hatırladı. "Ah, o dilsiz kaltak mı? Onu öldürmeliydim. Onu görürseniz, lütfen ona onu hiç unutmadığımı söyleyin, bu yüzden gardını indirmemeli."

Daha sonra ekip unutulmuş Pyeongdae şehrine ve hatta Nambaran'daki tuğla fabrikasına gitti ve çökmüş fırınların arasında zaferle gümüş çakmağı keşfetti. Öğrenciler sevinçle kutlama yaptılar, ancak çakmak paslanmıştı ve çalışmıyordu. Ve böylece çakmağın gerçekliği akademik çevrelerde tartışıldı.

Öğrenciler tuğla fabrikasında bir gün geçirdiler, tek gözlü kadının yaşamış olabileceği vadiyi aradılar, ancak net bir kanıt bulamadılar. Olağandışı sayıda arının bulunduğu bir vadide buldukları tek şey, arı kovanı olarak kullanılmış gibi görünen çürümüş bir ağaç kütüğü ve yürüyüş sopası olarak kullanılabilecek bir çubuktu. Ancak içlerinden biri,

Arılara karşı ciddi alerjisi olan ve arı sokmasından ölen bir kişi için çalışmalar durduruldu. Birinin kendini rahatlatmak için ağaçların arasına girdiği ve sadece bir gözü olan yaşlı, beyaz saçlı bir kadın gördüğüne dair bir söylenti olmasına rağmen, bu muhtemelen sadece dehşete kapılmış bir öğrencinin halüsinasyonlarının sonucuydu.

Kamyon

MHERHANGİ BİR YILgeçti. Yaramaz kader, Chunhui'nin hayatını tamamen değiştirecek yeni bir kişiyle hazırlanıyordu. Tuğla fabrikası, yaptığı tuğlalarla o kadar doluydu ki boş yer kalmamıştı, ama durmadı. Sadece işe gitmek için doğan bir işçi karınca gibi, hiç durmadan tuğla yaptı.

Chunhui otuzlu yaşlarının ortasındaydı. Vahşi doğası yumuşamıştı, gençliği gitmişti, göğüsleri sarkmıştı ve yara izleriyle dolu cildi kırış kırıştı. Bu yerçekimi yasasıydı. Uzun yıllar süren emeği vücudunu bronzlaştırmış ve elleri ile ayaklarını nasırlarla sertleştirmişti. Chunhui sıradan bir kadın gibi görünmüyordu, ancak kalbi hala yalnızlıkla ve kaybolan insanlara duyulan özlemle doluydu. Her gece, etrafında ateş böcekleri uçuşurken bahçede duruyor, uzaktan geçen tren ışıklarına bakıyordu. İnsanların trenle tekrar vadiye döneceğine inanıyordu.

—

Chunhui bir yaz öğleden sonrası kil yoğuruyordu. Bu sıralarda aklına yeni bir fikir gelmişti: giysi olarak tüm işlevini yitirmiş olan üniformasının üzerine kil sıvamak. Bu, cildini sıcak güneşten koruyor, ışınları engelliyor ve sivrisinekleri ve at sineklerini uzak tutuyordu. Vahşi doğada yaşayarak bir filin alışkanlıklarını kendi başına keşfetmişti. Chunhui sırtını uzatmak için başını kaldırdığında, tren raylarının yanında hareket eden bir toz bulutu gördü. Tuğla fabrikasına giden erişim yolu, Chunhui tuğla fabrikasına döndüğünden beri birkaç yıldır kullanılmıyordu. Kalbi korku, şok ve heyecanla çarpıyordu. Toz bulutu köşeyi dönüp erişim yoluna girdi. Bir kamyondu.

Chunhui'nin kalbi neredeyse sevinçten patlayacaktı. Birisi tuğlalarını bulmuştu! Ve insanlar sonunda geri dönüyordu! Ağlamak istiyordu. Kamyon tuğla fabrikasına doğru ilerliyordu. Girişe doğru koştu. Kamyon önünde durdu. Ama kargo bölümünde işçi yoktu. Sürücü kapısı açıldı ve uzun boylu, iri yarı bir adam dışarı çıktı. Bu adamı tanımıyordu. Chunhui'yi görünce gözleri büyüdü, bu mantıklıydı çünkü önünde kırmızı kile bulanmış ve yırtık giysiler içinde bir kadın duruyordu, göğüsleri açıktı. Chunhui'nin olacağını hayal ettiği şey bu değildi. Hapishaneden çıktığından beri karşılaştığı ilk adamdı bu. Dehşete kapılmış bir şekilde fırınların arkasına saklanmak için koştu ve onu göz hapsinde tuttu.

Adam avluyu dolduran tuğlalara baktı. Bir tuğlayı alıp inceledi, kendi kendine başını salladı. Chunhui'ye yaklaşması için işaret etti. Chunhui daha da uzaklaştı ve uzun otların arasına saklandı, gerildi, gerekirse boynunu büküp onu ısırmaya hazırlandı. Adam yüzünü yıkamak için biraz su pompaladı, sonra kavak ağacına yaslanıp bekledi. Ağustos böcekleri gürültülüydü. Esnedi ve gölgeye uzandı. Kısa süre sonra horlamaya başladı. Chunhui otların arasında kaldı, bu istenmeyen davetsiz misafire dik dik baktı.

Bir süre sonra adam uyandı ve gerindi. Tekrar etrafına baktı Chunhui'yi aradı ama ortalıkta görünmüyordu. Vazgeçmeden önce bir an daha bekledi. Kamyonuna tuğla yüklemeye başladı. Chunhui bu adamın düşmanı olduğunu anladı. Tüm tuğlaları alsa bile kimse gelmeyecekti. Vahşi doğası geri döndü. Arkasından adama doğru süründü, adam onu fark etmedi, tuğlaları yüklemeye odaklanmıştı. Vahşi bir hayvan gibi adamın üzerine atladı. Hala inanılmaz derecede güçlüydü ve saldırısının gücü herhangi bir hayvanın boynunu kırmaya yeterdi. Ama bu adamın boynu o kadar kalındı ki kolunu boynuna dolamak onun için bir mücadeleydi. Adam şaşırmıştı ama onu kolayca üzerinden atmayı başardı. Elleri birbirlerinin kollarını kavramış, birbirlerinin yüzüne baktılar. Chunhui daha sonra onu tanıdı - çocukken onunla kol güreşi yapan çocuktu. Kadın bıraktı. Şaşkınlıkla ona baktı. Adam Chunhui'nin onu tanıdığını fark etti ve gülümsedi.

"Şimdi beni nihayet tanıyorsun," dedi sesi gürleyerek. "Ama burada tek başına, her yerinde kil varken ne yapıyorsun?"

Chunhui gardını düşürmedi ve ona dik dik bakmaya devam etti.

"Herkes nereye gitti? Burada tek başına nasıl yaşıyorsun? Ne yiyorsun? Tuğlaları nerede satıyorsun? Hiçbir lastik izi görmedim. Tuğlaları almaya gelen birileri yok gibi görünüyor. Neden bu kadar çok yapıyorsun? Burada ne oldu? Tanrım, oradaki tüm o kemikler ne? İnsan kemiği değil, değil mi? Evli misin? Kocan nerede? Ve çocukların? Şu istiridye mantarlarına bak, neden bunları yemedin? Neden o çakmağı tutuyorsun? Sigara içmiyorsun, değil mi? Pahalı görünüyor. Çalmadın, değil mi? Neden her yerinde çamur var? İnsanlar buna çamur paketi mi diyor?"

Chunhui hiçbir şey söylemedi.

Ancak o zaman utançla gülümsedi. "Ah, doğru. Konuşamadığını unutmuşum."

—

Küçük yaştan itibaren kamyon şoförü olan babasıyla ülkeyi dolaşmıştı. Chunhui gibi güçlü ve yoğun kemiklere sahip olduğu için her zaman iyi bir işçi olmuştu ve ona araba kullanmayı öğreten ve rotaları gösteren babasına yardım edebilmişti. On yedi yaşına geldiğinde, babası kötüleşen artriti nedeniyle araba kullanmayı bırakmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden kamyon şoförü oldu ve kendi başına araba kullanıyordu. Taşınacak mallar nerede olursa olsun, ister lahana başları, ister çakıl taşları, ister kütükler, ister tuğlalar, ister evler, ister balıklar, ister insanlar olsun, onları taşıyordu.

Gençliğini otuzlu yaşlarına kadar yollarda geçirdi, sonra bir maden şirketinde muhasebeciyle tanıştı ve onunla evlendi. Muhasebeci onun araba kullanmayı bırakıp yerleşmesini istiyordu. Birikimleriyle madenin yakınında bir bakkal dükkanı açtı. Dükkan oldukça kârlıydı ve bir bebekleri oldu. Karısı mutluydu ama kendisi mutlu değildi. Çocuğunu gördüğü anda bağlanıp hayatı boyunca bir kafeste yaşamaya zorlanacağından korkuyordu, sanki bir inek ya da domuzmuş gibi. Bir akşam günbatımına doğru, bütün günü dükkanda köyden çıkan yeni yola bakarak geçirdikten sonra kamyonuna binip gitti. Bir daha asla geri dönmedi. Birkaç kişiyle daha bir araya geldi

kadınlar, ama her seferinde sonunda gezginlik tutkusu baş gösteriyordu; gezginlik artık onun hayatının kaderi olmuştu.

Ama unutamadığı bir kadın vardı - tuğla fabrikasında çocukken oynadığı dilsiz kız. Bilmediği şehirlerin yanından geçerken, sadece kamyonetinin farlarına güvenerek dağların etrafında dolaşırken, bir hanın küflü odasında yatarken aklına o gelirdi.

Yaklaşık on yıl önce, tuğla fabrikasına geri dönmüştü. Ama herkes gitmişti ve tuğla fabrikası artık çalışmıyordu. Daha sonra, kadınlarla tanışıp yerleşmeye çalıştıkça, onu tamamen unuttu. İki gün önce, Pyeongdae yakınlarındaki bir şehrin önünden geçerken onu tekrar hatırladı. Onun karmaşık olmayan, kayıtsız gözlerine bakmak istiyordu. Tuğla fabrikasına geri dönmüş olabileceğini merak ediyordu. Ve böylece, hiçbir beklenti beslemeden, kamyonunu Nambaran'a doğru çevirdi.

—

Orada durup birbirlerine baktılar. Chunhui ona zarar vereceğini düşünmemişti ama yine de savunmasını düşürmedi.

"Pekala, ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım senden öğrenemeyeceğim. Ama bunlar burada kalamaz. Tuğlalar bir şeyler inşa etmek içindir, yığmak için değil. Ve paraya ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Bir geliştirici tanıyorum. Neden biraz alıp satmaya çalışmıyorum? Elbette bedavaya yapmıyorum. Ama sen eski bir arkadaşım olduğun için sana iyi bir anlaşma yapacağım - benzin ve yemek fiyatı, kulağa nasıl geliyor?" Tekrar tuğlaları yüklemeye başladı.

Chunhui yolunu kesti.

"Bak, sana yardım etmeye çalışıyorum. Bunları iyi bir fiyata satabileceksin."

Chunhui kıpırdamadı.

"Eski bir dostu karşılamanın yolu bu değil." Kamyon şoförü yenilgiyle ellerini kaldırdı. "Tamam. Bugün o gün değil gibi görünüyor. Ama bir dahaki sefere böyle olma. Ve sana bir şey sormama izin ver. Bir dahaki sefere lütfen düzgün bir şeyler giy. Tahrik edici şeylerden pek hoşlanmam. Önemli değil

dağların ne kadar derinlerinde olursan ol, her şeyi böyle göstermemelisin. Sen bir kurt değilsin.”

Kamyon şoförü sohbet edip şakalaşıyordu ama Chunhui yolunu tıkıyordu.

"Tamam o zaman. Söyleyecek bir şeyin yoksa ben giderim. Kendine iyi bak." Sürücü koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. Kamyonu döndürdü. "Hayatta olduğunu gördüğüme sevindim. Ziyarete gelebilir miyim? Sana ne zaman olacağını söyleyemem. Dünyadaki her şeyden çok söz vermekten nefret ederim." Sırıttı ve ayrıldı, erişim yolundan aşağı doğru sürdü.

Chunhui orada durup, kollarını uzatarak tuğlaları engelledi. Fakat kamyon küçük köprünün altından geçtiğinde, bir toz bulutu kaldırdığında, tuğlalarla ağırlaştırılmış, bir yere giden uzun kamyon kuyruğunu hatırladı. Fakat bu kamyonda hiçbir şey yoktu. Bir sorun vardı. Tuğlaların burada kalması amaçlanmamıştı. Satılmak üzere kamyonlara ve trenlere konulmaları ve uzaklara gönderilmeleri gerekiyordu. İnsanlar onları böyle görüp ona geri döneceklerdi.

Kamyonun arkasından yol boyunca koşmaya başladı. Boğazının derinliklerinden kamyonu geri çağırmak için bir ses çıkardı ama bu ses ağzından çıkamadı ve içinde kayboldu. Otların arasında kamyonun peşinden koştu, ta ki çimlere takılıp yerde yuvarlanana kadar. Başını kaldırdığında kamyon çoktan kaybolmuştu. Pişmanlık ve umutsuzlukla ağır bir şekilde yerde kaldı. Kalbi acıyordu. Ağlamanın eşiğindeydi. Kendini suçladı. Farkında olmadan, Demir Maske'nin hapishanede onu çiğnerken tükürdüğünü tekrarladı.

Aptal kaltak! Siktiğimin domuzu! Berkshire! Deli dilsiz! Kendine nasıl insan diyebilirsin? Öl, kaltak, öl!

Kamyon asla geri gelmeyecekti. Hiç kimse asla geri gelmeyecekti. Chunhui kendi içine kıvrıldı ve yerde ağladı.

—

Chunhui o kadar kalbi kırılmıştı ki çalışmayı bıraktı. Yiyecek toplamak için bile dışarı çıkmadı. Enerjisi tükenirken günler geçti. Chunhui parmağını bile kıpırdatamıyordu. Bir gün Jumbo belirdi. Hala parlıyordu ama biraz daha tüylü görünüyordu.

Hey, küçük hanım. Ne yapıyorsun? Jumbo, onu gördüğüne mutlu bir şekilde bakarak sordu o.

Artık küçük değilim. Bana bak. Yaşlı ve yorgunum.

Haha. Sen benim için her zaman küçüksün. Sadece öldüğümde nasıl göründüğünü hatırlıyorum.

Ama neden bu kadar bulanıksın?

Çünkü hafızanızdan siliniyorum.

Chunhui'nin suratı asıldı.

Hey, küçük hanım. Kendine gel. Adam geri gelecek. Chunhui şaşkınlıkla doğruldu.*Nereden biliyorsunuz?*

Ne demek istiyorsun, nereden bileyim? Aptal kız. Bir düşün. Adam, daha önce faaliyette olmayan tuğla fabrikasına neden geri dönsün ki?

Ne demek istiyorsun?

Hala bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun? Seni seviyor, aptal. Chunhui şaşkınlıkla Jumbo'ya baktı.

O seni önemsiyor. Benim önemsediğim gibi. İkizlerin önemsediği gibi. Anladın mı?

Kötü birine benzemiyordu. Gerçekten geri döneceğini mi düşünüyorsun? Bekleyip göreceksin. Kesinlikle geri dönecek.

—

Jumbo onu rahatlatsa da, Chunhui hâlâ depresif hissediyordu; giden hiç kimse geri dönmemişti. Birkaç gün sonra ayağa kalkmayı başardı. Bir tuzağı kontrol etmek için vadiye gitti. Hiçbir şey. Birkaç kerevit yakalamayı başardı ve onları tuğla fabrikasına geri getirdi. Tuğla fabrikasına bakabileceği bir tepenin tepesinde, önünde park edilmiş bir kamyon gördü. Heyecanla aşağı koştu. Kamyon şoförü pompanın yanında durmuş sigara içiyordu ve Chunhui'yi görünce, arsızca gülümseyerek, "Belki de gittiğini düşünmüştüm ama sanırım yanılmışım! Eğer gelmezsen ben de gidecektim." dedi.

Chunhui sevincini nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Kereviti uzatmadan önce orada beceriksizce durdu.

"Bunları kızartırsak iyi olacak gibi görünüyor!" Gülümsedi ve hediyeyi aldı. "Sana da bir şey aldım." Kamyondan bir bohça aldı ve Chunhui'nin ayaklarının dibine fırlattı. "Hadi. Aç şunu."

Chunhui sarı bir elbise bulmak için dikkatlice düğümü çözdü. "Giysilerin

fena değil ama giydiğinde nereye bakmam gerektiğini bilmiyorum. Doğru beden olup olmadığını bilmiyorum. Sadece en büyüğünü istedim," dedi utanarak. Sonra bir torba pirinç ve yarım domuz çıkardı. Omuzlarını silkti. "Sadece bir hediye. Başka bir şey değil. Sadece yardım etmek istedim. Hepsi bu." Kamyonete geri döndü. "Tamam. Söylemek istediğin başka bir şey yoksa ben gidiyorum. Kendine iyi bak."

Chunhui kamyonu durdurdu. Bahçede yığılmış tuğlaları ve ardından kamyonu işaret etti. Kamyon şoförü şaşkın bir şekilde ona baktı ve bu yüzden tuğlaları hızla kamyona yüklemeye başladı. Adam gülümsedi ve kamyondan indi. "Sonunda ne söylemeye çalıştığımı anladın," dedi kollarını sıvayarak. "Bırakın. Narin bir kadının tüm işi yapmasına izin veremem."

O kadar güçlüydü ki, düzinelercesini oyuncakmış gibi hareket ettirebiliyordu. Sonunda, kamyon tamamen dolduğunda, onları sıkıca iple bağladı. "Bak. Burada kal ve ben dönene kadar beni bekle. Ama sana bunun ne zaman olacağını söyleyemem. Dünyadaki her şeyden çok söz vermekten nefret ederim." Uzaklaştı.

Chunhui girişte durup el salladı, tatmin olmuş hissetti. Tuğlaların satılıp insanların geri geleceği umuduyla canlanmıştı. Sonuçta, çocukluk arkadaşını geri getirmemişler miydi?

—

Yaklaşık bir hafta sonra, bir öğleden sonra boş bir kamyonla geri döndü. Bu arada Chunhui umutla dolmuştu, istikrarlı bir şekilde tuğla yapıyordu. Kamyon şoförü sırıtarak dışarı çıktı, bir deste banknotu salladı. "Gördün mü? Sana bu tuğlalar için iyi bir fiyat alabileceğini söylemiştim."

Ancak Chunhui, diğerlerinin geri dönmemiş olmasından dolayı derin bir hayal kırıklığına uğramıştı. Kamyon şoförü payını uzattı. "Al, al. Yakında zengin olacaksın.

o zaman beni unutuyorsun, duydun mu?”

Başını iki yana sallayarak parayı almadı.

"Bak. Ben masum bir kadını dolandıracak türden bir adam değilim. Beni burada kötü adam gibi gösterme." Tekrar parayı uzattı ama kadın başını sallamaya devam etti. Sonunda pes etti ve banknotları cebine koydu. "Tamam, o zaman senin için saklarım. Endişelenme, matematikle aram iyi değildir. Cüzdanım herhangi bir bankadan daha güvenilirdir. Ama neden elbiseyi giymiyorsun? Rengini beğenmedin mi? Pahalı değildi ama ben gidip herhangi bir eski paçavra almadım. Çok gururlu olsan bile, giymezsen nasıl hissedeceğimi düşünmelisin."

Chunhui elbiseyi hiç giymemişti, kulübesinde tutuyordu. En ufak bir değişiklikten bile korkan biri için, on yıldan uzun süredir giydiği kıyafetleri çıkarıp yeni bir şeye dönüştürmek imkansızdı.

"Ah, yani saklıyor musun? Giymediğin için mi? Bunu yapmak zorunda değilsin. Senin saklaman için almadım. Senin giymen için. Eskirse sana yenisini alırım."

Kamyon şoförü daha fazla tuğla ile ayrıldı. Böylece ticaret ortaklıkları başladı. Kamyon şoförü tuğlalar karşılığında ona pirinç, et, tencere ve battaniye getirdi. İstediği zaman gelip pirinç çuvalları bıraktı ve tuğlaları aldı. Chunhui'den başka bir şey talep etmedi. Kaba olmasına ve Chunhui'yi gerçekten anlamamasına rağmen, onun diğer kadınlardan farklı olduğunu tahmin etmişti.

—

Chunhui tuğlaları her zamankinden daha titizlikle yapıyordu. Zaman zaman erişim yoluna doğru bakıyordu; sonunda işçilerin geri dönmesini değil, kamyon şoförünün gelmesini beklediğini fark etti. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu, çünkü kendini dünyaya kapatmıştı. İkizlere veya Mun'a duyduğu özlemden farklıydı. Bir boşluk açıldığında, büyük bir duygu dalgası fışkırıyordu. İlk başta kil yoğururken, yemeklerini yerken veya çatlaklardan yuvarlak aya bakarken kafasında beliren kamyon şoförünün yüzü

tavan, kafasındaki her şeyi bastırdı. Bu garip hisler onu şaşırttı. Daha önce hiç hissetmemişti. Adam her gelip gittiğinde kafasındaki karışıklık daha da derinleşti. Artık uyuyamadı. Yatakta yatarken, kafasında düşünceler birbirine karışıyordu, kurtçuklar gibi kıvranıyordu ve şafak vakti geldiğinde bitkin düşmüştü, bütün gece dönüp durmuştu. Ama güneş doğduğunda, ayağa fırladı ve koşarak dışarı çıktı, adamın gelmesini umuyordu. Uzun bir aradan sonra ilk kez, bu aşkın yasasıydı.

—

Bir gün, Chunhui, Mun'un boğulduğu derede çamaşır yıkıyordu ve berrak suda kendi yansımasını gördü. Saçları yabani otlar gibi her tarafa fırlamıştı, giysileri yırtılmış ve parçalanmıştı ve devasa vücudu çirkin yaralarla doluydu. Chunhui, annesinin uzun zaman önce sevdiği kadını hatırladı—fildişi boynu, yumuşak yanağı, ince, uzun beli...

Evde sonunda paçavralarını çıkarıp sarı elbiseyi denedi. Sanki özel dikilmiş gibi mükemmel bir şekilde oturuyordu. Birkaç gün sonra, kamyon şoförü geri döndüğünde, onu elbiseyi giymiş halde gördü ve şaşkınlıkla sırıttı. "Doğru elbiseyi aldım. Bunu giydiğinde, sanki... sevimli bir bebek kız gibi görünüyorsun."

Daha sonra ona diğer kıyafetlerini getirdi, ama Chunhui her zaman o sarı elbiseyi giyerdi; onun tekrar o şekilde gülümsemesini istiyordu. Sonunda, hayatındaki en dramatik, şaşırtıcı olay, kamyonun ilk kez tuğla fabrikasına girmesinden birkaç ay sonra, sonbaharda gerçekleşti.

—

O kader gününde, Chunhui pompanın yanında yıkanıyordu. Vücudundaki yara izlerine baktı. İlk kez yara izleri ona aşırı çirkin geldi, özellikle de ayıyla dövüşürken göğsünde kalan. Onlardan kurtulmak istiyordu. Ama ne kadar sert ovalarsa ovalasın, yara izleri cildinde kalıyordu. Kendini umutsuz hissediyordu. Annesinin sevgilisi gibi açık tenli olmak istiyordu. Eğer yapabilseydi, vücudunu onunki gibi gösterecekti.

Chunhui kamyon şoförünün yakında olduğunu fark etti. Daha önce fark etmemişti ama kamyon çoktan park edilmişti ve şoför onun çıplak haline bakıyordu

Vücut. Her zamanki parlak gülümsemesi gitmişti; gözleri garip bir sıcaklıkla parlıyordu. Kadın onun ifadesini tanıyamadı. Çıplak olduğunu unuttu ve ona şaşkınlıkla baktı. Bu bakışı daha önce görmüştü; uzun zaman önce fırtına sırasında o geceki adamların bakışlarına benziyordu. Annesini soyup ezen, üstüne yığılan adamlar. İyi bir işaret değildi.

Kamyon şoförü ona yaklaştı. Rahatsız hisseden kadın geriye doğru sendeledi ve bir ağaç köküne takıldı. Sırt üstü düştü ve özel bölgeleri ortaya çıktı. Kamyon şoförünün gözleri yandı. Birdenbire onun üzerine atıldı. Titriyordu. Kadın donup kaldı. Pantolonunu indirdi ve sıcak bir şeyi kadının kasıklarına sürttü. Sıcak nefesi kadının yüzüne değdi. Kalın göğsü onu ezdi. Kadın sıkışmıştı. Nefes alamıyordu. Onu itmeye çalıştı. Ama sıcak bir şey bacaklarının arasına girdi. Keskin bir acı hissetti ve gevşedi; burası, hapisteyken Demir Maske'nin sopasını acımasızca vurduğu yerdi. Kadın kanarken Demir Maske homurdanarak, "Yani bakire misin? Yine de, hangi çılgın herif senin gibi bir canavarla birlikte olmak ister ki? Bir köpekle ya da bir atla daha iyi olursun." demişti.

Kamyon şoförü ona işkence ediyordu, diye düşündü. Demek ki sonuçta kötü bir adamdı. Onu itmek için çabaladı ama adam ona doğru itmeye devam etti. Kadın güçlüydü ama adam daha güçlüydü. Birdenbire adam kaskatı kesildi, sonra bir kütük gibi yuvarlanıp gitti. Damarlarında öfkenin dolaştığını hissetti. Adam yanında soluk soluğa yatıyordu. Bu kötü adam ona zarar veriyordu. Adamın yüzünü ısırıp koparabilmek için ayağa kalktı. Ama adamın ifadesi değişmişti. Garip, ateşli bakışları gitmişti; her zamanki gibi nazik görünüyordu. Adamın yüzünde özür ve utanç okuyabiliyordu. Kafası karışmıştı. Adamın burnunu ısırıp koparmalı mıydı?

"Üzgünüm, bebeğim," dedi. "İlk defa böyle yapmak istemedim ama kendimi tutamadım."

Tuğla fabrikasına her gelişinde aynı şey oluyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti ve acı çekiyordu, ama nedense yüzünü koparmaya cesaret edemiyordu. Neden birdenbire kötü bir adam gibi davranıyordu? Belki de bir hastalıktı, vücudunda parazitler olduğunda kaptığı hastalık gibi. Bacaklarının arasındaki garip şey hastalığın kaynağı olmalıydı. Tek gözlü kadın onu iyileştirdiği gibi, o da onu iyileştirmek istiyordu.

hastalığından. Uyurken bir bıçakla kesmeye karar verdi. Ama bıçağı üzerine koyduğu anda, irkilerek uyandı, bıçağı elinden kaptı ve uzağa fırlattı. Dehşete düşmüş bir şekilde ona baktı. "Çıldırdın mı, bebeğim? Beni hadım etmeye mi çalışıyorsun? Bunun senin kaybın olduğunu biliyorsun, aptal."

—

Ne yazık ki Chunhui için, seksin zevkini hiç yaşamadı. Sonunda kamyon şoförünün ona işkence etmeye çalışmadığını, dünyadaki tüm hayvanlar gibi doğal bir dürtüyü yerine getirdiğini fark etti, ancak ona hala garip ve korkutucu geliyordu. Acıması bittikten sonra bile, adamın gözleri o garip sıcaklıkla parladığında vücudu hala sertleşiyordu. Adam onun üstünde soluk soluğa kalırken, bunun bir an önce bitmesini ve her zamanki nazik haline dönmesini diledi. Onun orada yatmasını, kollarının ona sarılmasını, seyahatlerinde yaşadığı her şeyi ona anlatmasını istiyordu. Ne dediğini tam olarak anlayamasa da, hoş kokusu ve hoş gür sesi ona huzur veriyor ve uykuya dalmasını sağlıyordu.

Chunhui, o ortaya çıktığında onun için yemek pişirmeye başladı. Kadınların büyük kazanda nasıl pirinç pişirdiğini ve kendisinin pirinç pişirip banchan yaptığını hatırladı. Pirinç düzgün pişmemişti ve banchan da pek iyi tatmıyordu ama o her zaman her şeyi mutlulukla mideye indiriyordu. İlk kase pirincini bitirdikten sonra, utangaç bir şekilde kasesini uzatarak, "Bana biraz daha ver, yavrum. Çok açım. Yemeklerin o kadar güzel ki daha sonra midem ağrısa bile daha fazlasını yemem gerekecek." derdi.

Diğer çiftler gibi, ikisi de yan yana oturur, birlikte yemek yer ve birlikte yatağa girerdi. O yıl, bir zamanlar yalnız olan Nambaran'da, sonbahar yaprakları alışılmadık derecede güzeldi ve mevsim bir adam sayesinde neşeyle derinleşti. Chunhui'nin hayatı yeni bir evreye girdi. Hapishanede geçen on acımasız yılın ve izolasyonda geçen birkaç yılın ardından, kamyon şoförüyle geçirilen aylar ancak beklenmedik bir lütuf olarak tanımlanabilirdi. Böyle geçirilen bir ömür, çektiği acıyı hafifletmeye yetebilirdi, ancak kraliçenin hayatı

bu kadar basit bir şekilde sonuçlanmadı. Acımasız kaderin onu bekleyen daha da kalpsiz bir çilesi vardı.

İlk don olayından birkaç gün sonra, kamyon şoförü tuğla fabrikasına geldi. Chunhui'ye kışa hazırlık olarak kalın bir ceket getirmişti. Chunhui'yi görür görmez her zaman yaptığı gibi eteğini yukarı çekti, ama bu sefer karnının her zamankinden daha yuvarlak olduğunu fark etti. Her zaman diğer kadınlardan daha iri olmasına rağmen, bunun farklı bir şey olduğunu anladı. Yüzü asıldı. Üzerinden yuvarlandı ve sessizce eteğini aşağı çekti. Chunhui bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Mutlu görünmek için elinden geleni yaptı ama gözleri çoktan soğuk ve sertleşmişti. Pirinç kasesini bitirmedi ve o gece uyuyamadı. Zaman zaman Chunhui'nin saçlarını okşuyor ve yanında uyurken derin bir iç çekiyordu.

Ertesi sabah, Chunhui kamyon şoförünün gittiğini bulmak için uyandı. Kamyonu da gitmişti. Her zamanki geveze vedalaşmaları olmadan gitmesinin garip olduğunu düşündü. Önce vedalaşmadan asla gitmezdi. Tüm gün huzursuz hissetti. Çalışırken, erişim yoluna bakmaya devam etti.

—

Tam o saatte, kamyon şoförü tuğla fabrikasından çoktan uzaklaşmıştı, bir dağın üzerinden geçen dar bir yolda ilerliyordu. Yeni bir hayatın yaratılması bir kutlamadır, ama onun için durum böyle değildi. Bir çocuğun onu bağlayıp tuzağa düşürmesinden korkuyordu, tıpkı uzun zaman önce muhasebeciden ayrıldığında hissettiği gibi. Dolambaçlı yollarda ilerlerken, Chunhui'den ayrılmak onu üzüyordu, ama yapabileceği başka bir şey olmadığını biliyordu; kaderi dolaşmaktı. Bir sonraki zirveye vardığında kendini özgür hissediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Chunhui o kadar da çekici değildi. Bir sonraki zirvede, yolların her yöne nasıl uzandığını ve kadınlarla nasıl dolu olduğunu düşündü. Kadınlar, bir erkeğin hayatta hak ettiği birçok şeyden sadece biriydi. Son zirveye tırmandığında, yeni bir kadınla tanışacağını ve yeni bir şehirde harika bir hayat yaşayacağını umuyordu. Kamyon geniş bir alana ulaştığında

açık düzlükler, hızlandı. Ve böylece, kamyon şoförü gitti. Bu onun son yolculuğuydu.

—

Kamyon şoförü o kış ilk kez kar yağdığında bile geri dönmedi. Chunhui'nin karnı şişti. Çiftleşmeden sonra hayvanların karınlarının büyüdüğünü ve bebeklerin doğduğunu biliyordu. Erişim yoluna doğru bakmaya devam etti, bekledi. Ayrılırken her zaman söylediği şeyi duymaya devam etti. "Tamam, yavrum. Görüşürüz. Sana ne zaman olacağını söyleyemem. Dünyadaki her şeyden çok sözlerden nefret ediyorum."

Her zamanki gibi, kamyon şoförü hiçbir söz vermeden gitmişti. Quiet tuğla fabrikasına geri döndü. Kış derinleşti ve geri dönmedi. Chunhui bebeğin tekmelediğini hissetti. İçinde büyüyen değerli hayattan korkuyordu. Kalbinde gurur da taştı. Kışı karanlık odasında tek başına, sessizce, kuluçkaya yatan bir tavuk gibi geçirdi.

Ertesi baharda Chunhui o kadar büyümüştü ki zar zor ayağa kalkabiliyordu. Derisi gerilmişti ve damarları şişmişti. Karnının patlayacağından korkuyordu. Yiyeceksiz kalmıştı. Neredeyse bir yıldır ilk kez yiyecek aramak için tekrar vahşi doğaya çıkmak zorunda kalmıştı. Ama tarlalarda ve vadilerde herhangi bir şeyin olması için çok erkendi. O zaman yaşadığı dayanılmaz açlık o kadar korkunç ve üzücüydü ki bunu yazıya dökmek dayanılmaz olurdu. İçgüdüsel olarak açlığın çocuğun da acı çekmesine neden olduğunu anladı; bu onu daha da endişelendirdi. Kamyon şoförünü daha da umutsuzca bekledi ama şoför hiç gelmedi.

—

O baharın ilerleyen zamanlarında, tek başına bir kız çocuğu doğurdu. Bebek küçük ve zayıftı; hatta ağlamıyordu bile. Durum, ikizlerin ahırında doğduğu zamanki kadar vahimdi. Chunhui göbek bağını dişleriyle kesti, plasentasını kaynattı ve yedi. İçgüdüleri ona ne yapması gerektiğini söyledi. Bebeği göğsüne koydu. Sulu süt geldi ve bebek emmeyi başardı.

Chunhui, yarattığı bu canlının emzirilmesini izlerken sevinçle doldu. Kimse ona anneliğin sevincinden bahsetmemişti.

Ancak bu sevinç kısa sürdü. Chunhui ertesi gün yiyecek bulmak için tarlalarda ve vadilerde dolaşmak zorunda kaldı. Bebeğini besleme içgüdüsü yeni anneyi çorak vahşi doğaya itti. Vadileri umutsuzca aradı, ancak yeni yapraklar ve çiçekler açan kararsız bahar acımasız bir açlık mevsimiydi. Yeterince sütü yoktu. Bebek emdi ve zayıfça ağladı. Sütünün olması mümkün değildi; yemek yemiyordu. Chunhui yeni filizler yedi, kazılmış ağaç köklerini çiğnedi ve tarla fareleri yedi. Zayıf çocuğunu korumak için savaştı; basit ama acımasız bir mücadele.

Mevsim yaza doğru olgunlaşırken, vadiler Chunhui'nin asgari düzeyde süt üretmesine yetecek kadar yiyecek üretiyordu. Chunhui daha meşgul oldu; yiyecek aramaya gitti, bebekle ilgilendi ve tekrar tuğla yapmaya başladı. Belki de Chunhui daha az tuğla yaptığı için gitmişti. Onu görmek istiyordu. Gürleyen sesini, hoş kokusunu ve hatta onunla uyumayı bile özlemişti, her ne kadar bundan nefret etse de. Ona bebeği anlatmak istiyordu. Birlikte neler yaptıklarını göstermek istiyordu. Umudu sonbahar boyunca devam etti, ta ki zalim kış tekrar gelene kadar.

Kar fırtınası

TŞAPKA KIŞhükümetin kayıt tutmaya başlamasından bu yana en yüksek kar yağışı seviyesini gördü. Yaşlılar her kar yağdığında o kışı hatırlar ve "Bu, o zamana kıyasla hiçbir şey. Buzul Çağı'nın geri döneceğini düşünmüştüm." derlerdi.

Chunhui, bebeği tutarak kar fırtınasında yürüyordu. Tek gözlü kadınla karşılaştığı vadiye yakındı. Bebek yanıyordu. Soğuk rüzgarın kulaklarına uğuldamasıyla bebeğin hafif ağlamalarını duyabiliyordu. Tek gözlü kadını arıyordu. Garip kadının, tıpkı parazitle ona yardım ettiği gibi, çocuğuna da yardım edebileceğini düşünüyordu. Hasta çocuğu için yapabileceği tek şey buydu.

Ormandaki tuzaklarını kontrol ettikten sonra döndüğünde bebeğin ağladığını fark etmişti. Neyse ki küçük bir tavşan yakalamıştı ve tavşanı kaynatıp lapa yapmayı düşünerek eve koşmuştu. İşte o zaman bebeğinin minik kırmızı lekelerle kaplı olduğunu gördü. Yüzü kıpkırmızı ve sıcaktı ve öksürmeyi bırakmıyordu. Bebeği hemen göğsüne götürüp sakinleştirmeye çalıştı ama bebek ağlamaya devam etti. Chunhui ne yapacağını bilmiyordu. Bebek acı içinde öksürüyor ve nefes alamıyordu. Bebeğe biraz tavşan suyu verdi ve bebeği kustu.

Bebeğin ateşi öğleden sonra yükseldi. O kadar güçsüzdü ki ağlayamıyordu bile. Chunhui, vadiye doğru karda koşarken bebeği göğsüne bastırdı. Ama vadi sonsuza kadar uzanıyordu ve tüm yollar birbirine benziyordu. Tek gözlü kadını bulmak için hangi yöne gittiğini anlayamıyordu. Kar üzerine o kadar hızlı yağıyordu ki dizlerine kadar batıyordu. Bebeğin ağlaması azaldı. Chunhui ilerlemeye devam etti ama yolunu kaybetti. Korkmaya başladı. Hava kararmadan geri dönmeliydi. Arkasını döndü ama her şey kar altında kalmıştı. Rüzgar

Ağlayan ruhlar gibi geliyordu. Hangi yolun doğru yol olduğunu çözemiyordu; gün bitiyordu ve karanlık anında tüm dünyayı kapladı. Kar yağmaya devam ediyordu. Yürüdü, yürüdü ama her şey sonsuz bir kar tarlasıydı. Gittikçe daha da yoruluyordu ve adımları giderek yavaşlıyordu. Her şey karanlığa gömüldü. Sonunda derin bir kar yığınına düştü. Beklediğinden daha sıcaktı. Çığlık atan rüzgar boğuldu. Ayağa kalkması gerektiğini biliyordu ama kıpırdayamadı. Başını kaldıramıyordu. Ölümü düşündü. Doğduğu ahırın kokusunu alabildiğini düşündü. İnce toz, bitkin anne ve kızı yavaşça kapladı.

—

Chunhui geri dönüş yolunu ararken, kamyon şoförü bir dağ yolundan gidiyordu. Tuğla fabrikasına geri dönüyordu. Öğleden sonra başlayan kar fırtınası durmadı; gece derinleştikçe daha da güçlendi. Yorgundu; hapishaneden yeni çıkmıştı.

Chunhui'den ayrıldıktan sonra başına sadece kötü şeyler gelmişti. Uzaktaki bir meyve bahçesinden şehre meyve götürerek iyi bir geçim sağlıyordu. Meyve pazarında meyve satan bir kadınla tanıştı. Kadın her zaman mis kokulu üzümler gibi kokardı. İlk birkaç ay birbirlerine aşık oldular. Bir yer bulup birlikte yaşamaya başladılar. Ama kadın asla tatmin olmayan biriydi. Ona sürekli sızlanıyor, onu eleştiriyor ve tembel diyordu. Parasını çok savurganca harcadığını düşünüyordu ve ona tepeden bakıyordu, diğer erkekler gibi davranmasını istiyordu. Kadın dayanılmazdı. Bu yüzden adam gitti.

Bir gece içtikten sonra komşu bir şehre doğru yola çıktı ve bir kaza geçirdi. Kimse yaralanmadı ama diğer sürücüyle tartıştı ve yumruklarını savurdu. Polis karakoluna götürüldü ve birkaç gün hapis yattı. O zaman Chunhui'yi düşündü. Acaba doğum yapmış mıydı diye merak etti. Yaşlandığını fark etti. Eskisi kadar güçlü değildi. Belki de uzun yıllar süren serseriliğine son verme zamanı gelmişti. Yerleşip bir çocuk büyütmek istiyordu.

Serbest bırakıldığında pazara uğradı ve biraz pirinç ve et aldı. Chunhui için bir hediye olan sarı bir kuzu yünü kazak aldı. Onu ve birlikte yaptıkları çocuğu görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Pyeongdae'ye yaklaştıkça kar yağışı daha da yoğunlaştı. Tırmanması gereken bir zirve daha vardı ve sonra tuğla fabrikasını uzaktan görebilecekti. Chunhui hala sarı elbiseyi giyiyor olacak mıydı? Onu gördüğünde ne söyleyeceğini prova etti.

"Üzgünüm, bebeğim," derdi. "Senden bıktığım için gitmedim. Sadece özgür olmak istedim. Ama bunların hepsi artık bitti. Daha önce kimseye hiçbir şey vaat etmedim ama sana bir şey vaat edeceğim. Ne olursa olsun seni bir daha terk etmeyeceğim."

Kar fırtınası şiddetliydi. Göremiyordu; yüzü ön cama yapışmış bir şekilde araba kullanmak zorundaydı. Bebek kız olsaydı iyi olurdu, diye düşündü. Yokuştan aşağı inerken, bebeğe hediye getirmediğini fark etti. Kendine kızdı.*Salak!*

Yumruğuyla direksiyona vurdu. Aniden direksiyon döndü ve kamyon kaymaya başladı. Kamyon kayarak korkuluğa çarptığında direksiyonu diğer tarafa doğru çekti. Aşağıdaki vadiye doğru yuvarlanmaya başladı. *Ne kadar düşeceğim?*diye merak etti.*Yolda ölmeyi tercih ederim.*

Kamyon bir kayaya çarptı ve ezildi. Şiddetli kar fırtınası kısa sürede onu örttü. Hayatı böyle sona erdi, karla kaplı bir vadide, tüm hayatını yolda geçirdikten sonra. Ertesi Mayıs ayında, bir yürüyüşçü tüm kar eridikten sonra ezilmiş kamyonda onun cesedine rastladı. Nokta tuğla fabrikasından sadece on beş li uzaklıktaydı.

—

Chunhui gözlerini açtı. Gözleri yanıyordu. Güneş beyaz karlı tarlaların üzerinde yükseliyordu. Her şey sessizdi. Havada en ufak bir esinti bile yoktu. Chunhui yavaşça ayağa kalktı. Kendini ağır, ezilmiş hissediyordu. Kollarına baktı. Bebek yoktu. Şaşkın bir şekilde karı çılgınca kazmaya başladı. Bebeği buldu ve onu kucakladı. Buz gibiydi.

Yüzü solgun, uzuvları gevşekti. Bebeğin öldüğünü anladığı anda derin, dayanılmaz bir şok geçirdi. Yüzünü bebeğin soğuk yüzüne sürdü. Ölümü geri alamazdı. Bunu çok iyi biliyordu. Dizleri bükülürken vurulmuş bir geyik gibi sendeledi. Bebeği nazikçe kara bıraktı. Çok küçüktü, çok zayıftı. Ve ölmüştü. Bir keder tsunamisi onu sardı ve boğazından dışarı fırladı. Hıçkırdı, umutsuz ve çaresiz, nefes alamıyordu. Güneş gökyüzüne tırmanmaya devam etti. Chunhui ağladı, beyaz karlı ovada tek bir nokta figürü. Tüm yalnızlığını ve acısını gözyaşlarına döktü, vücudu titriyor, şiddetle hıçkırıyordu. Göğsü patlayacakmış gibi yürek parçalayıcı bir şekilde ağladı, boğazı yırtılıyordu.

Büyük Tiyatro

TO HİKAYEşimdi bizi yirmi yıl sonra bir mimara götürmek için zaman okyanusunu aşıyor. Bir aramayı bitirmiş, telefonu kapatıyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek iç çekti. Yüzünü ovuşturdu ve mırıldandı, "Sanırım bu mantıklı. Hala orada olması mümkün değil. Her şey bitti mi?"

Ayağa kalktı, kendine bir bardak viski koydu ve pencereye gidip parıldayan şehir ışıklarına baktı. Manzaraya baktı, umutsuzca. Viskiyi geri fırlattı. "Gidip kendim görmeliyim. İnşaata başlamak için hala zamanım var. Neden kendi gözlerimle teyit etmiyorum?"

Bir süre sonra seyahat için valizini hazırlıyordu.

—

Mimar çok sessiz bir insandı ama hedeflerinden emindi. Yurt dışında eğitim almış ve mimarlık dünyasında devrim yaratmak için memleketine dönmüştü. Mimarlık için yeni bir konsept oluşturmasıyla, onu basit mühendislikten sanatçılığa yükseltmesiyle ünlüydü. Misyonu doğal ama kaba olmayan, güzel ama gösterişli olmayan, faydacı ama yüzeysel olmayan, dengeli ama yapay olmayan bir yapı inşa etmekti; bu da sıkı bir disiplin ve sanatsal bir zihin gerektiriyordu. İnsanlar inşa ettiği her yapı hakkında övgüler yağdırıyordu ve daha fazla siparişle bombardımana tutuluyordu. Ancak projeleri konusunda seçiciydi. Geleneklerden korkuyordu ve yeteneklerinin zenginler tarafından sömürülmesinden çekiniyordu.

Yaklaşık bir yıl önce siyah takım elbiseli ve güneş gözlüklü iki adam onu görmeye geldi. Ulusal güvenlikle ilgili gizli bilgileri ele aldılar. Generalin taleplerini özetleyen bir belge teslim ettiler; yeni bir bina için gerekliliklerin ayrıntılı bir listesiydi. Muhteşem bir tiyatro olacaktı.

Mimar heyecanlıydı. Bu bir meydan okumaydı ve bir atılıma ihtiyacı vardı. Yorgun düşmüştü, bedeni ve zihni. Politik olarak agnostikti, bu yüzden teklifi anında kabul etti. Reddetse bile kabul etmek zorunda kalacaktı, bu yüzden bir bodruma sürüklenmekten kurtulmuş olması şanslıydı.

Tasarım uzun zaman aldı. Bir tiyatro inşa etmek çok karmaşık bir işti, çünkü akustiği, aydınlatmayı ve oturma düzenini hesaba katmak gerekiyordu. Ajanlar onu sık sık arayıp teslim etmesi için baskı yapıyorlardı. Aceleleri varmış gibi görünüyorlardı ve bunun da iyi bir nedeni vardı.

—

General, Kuzey ile bir barış antlaşması üzerinde çalışıyordu. Gerçek düşüncelerinin ne olduğunu kim bilebilirdi ki, ancak general görüşmeler için özel elçiler gönderdi. Sonuçlar tatmin ediciydi ve hatta görüşmelerin çığır açan bir barış anlaşmasının temeli olacağına dair umut bile vardı. Ancak güney elçileri Kuzey'e gittiklerinde şaşırtıcı bir şey gördüler: devasa, lüks bir tiyatro. Kuzeyli general bu binayla çok gurur duyuyordu. Güneyli general bunu öğrendi ve gerginleşti. Belki de Kuzey'in gerisinde kalmışlardı. Şimdi kuzeyli elçilerin Güney'e gelmesi planlanıyordu. Generalin zamanı kısıtlıydı. Ancak kuzeyli elçilerin kalacağı yerden görülebilen etkileyici bir tiyatro inşa etmeye karar verdi. Planlar gizlice ilerletilmeliydi. O zamanlar, Kuzey ile ilgili her şey, ne olursa olsun, son derece gizli tutuluyordu, bu yüzden mimarı görevlendiren de ulusal güvenlik ajansıydı.

—

Neyse ki mimar tasarımı zamanında bitirebildi. Daha zor olan şey inşaattı. Malzemeleri seçerken çok düşünceliydi; büyük tiyatro bir varış noktası olacaktı. Çimento ucuz görünüyordu, mermer baskındı ve ahşap pratik değildi. Tiyatro tüm topluluk için bir mekandı, bu yüzden malzemelerinin toplulukla dost olması gerekiyordu

kitleler aynı zamanda sanatsal öneme sahiptir. Uzun bir değerlendirmeden sonra kil tuğlayı seçti. Sadece kil, su ve ateşten yapılmıştı, tüm yapı malzemelerinin en eskisiydi ve doğa ile medeniyetin ideal birleşimiydi. Ancak tuğlaların rengi ajanlarla sürtüşme yarattı. Kırmızı rengin Komünistleri akla getirdiğinde ısrar ettiler. Bu, yine ideolojinin yasasıydı.

Sonunda, ajans tiyatroyu zamanında inşa edebilmek için geri çekilmek zorunda kaldı. Ancak bir başka sorunla karşılaştılar. Her adımda tuğlalara ve tuğla ocaklarına takılıp düşseler de, mimarın istediği büyük bir tiyatroya uygun özel tuğlalardı. Standartları o kadar yüksekti ki, numunelerle gelen tüm tuğla ustaları geri gönderildi. Mimar, bir numuneyi daha reddettiği her seferinde, söz konusu tuğla ustasına, "Bak, tüm yuvarlak şeyler tekerlek değildir ve tüm dikdörtgen şekiller tuğla değildir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi.

Sonunda istediği tuğlaları bulmak için dışarı çıktı. Ajans, malzemeleri seçmesi çok uzun sürdüğü için ona baskı yapmaya devam etti. Ülkedeki tüm tuğla fabrikalarını ziyaret etti, ancak yine de beğendiği hiçbir şey bulamadı. Zaman zaman mükemmel tuğlalar buldu, ancak beklentileri her zaman daha yüksekti.

—

Bir gün kırsal bir kasabadan geçiyordu; bir tuğla fabrikasını görmeye gitmişti ama hayal kırıklığına uğramış bir şekilde eve dönüyordu. Sadece düzgün tuğlaları seçmek zorunda kalacaktı. Kalbi ağırdı. Bir iç çekti ve bakışlarını pencereden dışarı doğru kaydırdı. Eski bir bina gözüne çarptı. Birdenbire kendini tamamen uyanık hissetti. Şoförden arabayı durdurmasını istedi. Arabadan indi ve yapıya doğru yürüdü.

İki katlı binada bir bilardo salonu ve bir kafe vardı. Eski ve bakımsızdı, çürümeye terk edilmişti, tuğla cephesinde çatlaklar görünüyordu. Ancak tuğlaların şimdiye kadar gördüğü en üstün tuğlalar olduğunu hemen fark etti. Muhteşemlerdi, diğerleriyle kıyaslanamazlardı. Kendini tuğlaları okşarken buldu. Asil duruyorlardı ve renkleri çok parlak ya da

çok solgundu. Görkemli ama aynı zamanda ihtiyatlıydılar; düzensiz ya da geleneksel değillerdi. Bunlar son birkaç aydır umutsuzca aradığı tuğlalardı. Aslında, hayal edebileceğinden bile daha iyiydiler. Bunlar kilden yapılmış mücevherlerdi.

Öylesine duygulanmıştı ki, orada öylece durdu, bir eli duvara dayalıydı. Bu tuğlaları yapan kişiye saygıyla başını eğdi. O zanaatkarla karşılaştırıldığında, onun yetenekleri çocuk oyuncağıydı. Uzun bir süre sonra, "Eğer bir tanrı varsa ve tuğlalar yaptıysa, bunlar yapardı." diye mırıldandı.

Kafenin kapısı açıldı ve bir garson başını dışarı uzattı. "Hey beyefendi, öylece dikilip durma. Bir fincan kahve için içeri gel." Genç kız sakız çiğniyordu, etek kısmı o kadar kısaydı ki iç çamaşırı neredeyse görünüyordu.

Mimar kızın elini tuttu. "Sence bir tanrı var mı?" "Kim bilir? Eğer olsaydı, on iki yaşımdan itibaren kahve servisi yapmama izin verir miydi?"

"Ben de az önceye kadar öyle düşünüyordum. Bunu fark etmemiş olabilirsiniz ama Tanrı'nın yaptığı bir binada çalışıyorsunuz. Gerçekten inanılmaz."

"Biliyorum," dedi kız kayıtsızca. "Biliyor musun?" Mimar şaşırmıştı.

"Evet. Bu Tanrı tarafından yapılmış bir bina ve ben Meryem Ana'yım. Şimdi bakire olup olmadığımı kontrol etmek isteyeceksin, değil mi? Eğer bakire değilsem iç çamaşırımı aşağı çekip beni şaplaklamak isteyeceğini biliyorum."

"Hayır, hayır, demek istediğim bu değildi..."

Kız elini silkeledi ve sakızını tükürdü, sakız da adamın ayaklarının dibine düştü. "Siktiğimin sapığı," dedi içeri girerken. "İstersen iste. Bu ne saçmalık? Bunu böyle isteyen pisliklerden nefret ediyorum."

—

İnşaat programı sürekli erteleniyordu. Ajans mimarı sıkıştırıyordu ama o taviz vermiyordu. İnançları o kadar sağlamdı ki kafasına silah dayasalar bile yerinden kıpırdamayacak gibi görünüyordu. Bu yüzden

Onu bir bodrum katına sürükleyerek, kendilerine bir iyilik olsun diye acele edip işe koyulmasını rica ettiler, böylece başları derde girmeyecekti. Ancak mimar direndi. İstediği tuğlaları bulamazsa, inşaat alanına tek bir tuğla bile koymayacaktı. Tüm istihbarat ağı, tuğlaları tedarik etmek için ajanlar göndermek üzere seferber edildi.

Mimarı bu kadar etkileyen tuğlalardan yapılmış birkaç ek bina keşfedildi. Ajanlar tuğlaların kaynağı hakkında gizli soruşturmalar yürüttüler ve bu da süreci daha da uzattı. Sadece tuğlalar için gizli soruşturmalar yürütmelerinin bir nedeni yoktu, ancak bu şekilde çalışıyorlardı. Binalar inşa edildiğinden beri çok zaman geçtiğinden, dahil olan kişiler çoğunlukla ölmüştü veya hala hayattalarsa bile hatırlayamıyorlardı. Tuğla teslim eden çok güçlü bir adam hakkında bilgi almayı başardılar - bu, hala aklı başında olan yaşlı bir müteahhittendi. Görünüşe göre bu adam o kadar güçlüydü ki aynı anda düzinelerce tuğla taşıyabiliyordu ve uzun zaman geçmiş olmasına rağmen müteahhit hala onun ayrılırken söylediği sözleri hatırlıyordu. "Bir dahaki sefere daha fazla tuğla getireceğim. Sana ne zaman olacağını söz veremem. Dünyadaki her şeyden çok sözlerden nefret ediyorum."

—

Ajans, tuğlaların yapıldığı tuğla fabrikasını aradı ve tuğlaların keşfedildiği yerden dışarı doğru yayıldı. Başarısız oldular. Bu arada, mimar yıkım alanında yeni bir tuğla keşfetti. Aradığı tuğlalar kadar mükemmel olmasa da, diğerlerinden çok daha kaliteliydi ve üretim ve malzeme açısından orijinallerine oldukça benziyordu. Bunların aynı tuğla fabrikasında yapıldığından emindi. Bir üniversite laboratuvarından testler istedi ve sonuçlar, bunların bulduğu ilk tuğlalardan yirmi yıl önce yapıldığını gösterdi. Önemli bir ipucu, tuğlanın yan tarafındaki bir damgaydı: Pyeongdae Tuğlası ve Kiremiti.

Pyeongdae Brick and Tile adlı bir tuğla fabrikası için arama yeniden başladı. Tuğlaların çoğunun bulunduğu bir şehirde, ajanlar yığınlarca tuğla topladı

Pyeongdae adlı bir kasaba hakkında bilgi. Pyeongdae onlarca yıl önce kaybolmuştu. Eski bir Demiryolu Takvimi'nde adını bulabildiler ve yerini tahmin ettiler. O bölgedeki yaşlı insanlardan, bir şehir, büyük bir yangın ve yangında ölen insanlar hakkında eski bir söylenti duydular. Mimar ilk tuğlayı bulduktan altı ay sonra, yangından sonra çocukken oradan ayrılan ve yerin belli belirsiz anılarını hatırlayan yaşlı bir adam sayesinde sonunda trajik Pyeongdae kasabasını buldular.

—

Ajanlar Pyeongdae'ye vardıklarında, onlarca yıllık ağaçlar ve otlar her yeri kaplamıştı, sanki bir orman ruhu kasabayı kucağına saklamış gibiydi. Pyeongdae ilk düşündüklerinden daha büyüktü. Ne kadar müreffeh olduğunu çıkarabildikleri geniş arsalar karşısında fazlasıyla şaşırmışlardı. Geriye kalan her binada yanık izleri vardı, bu da yangının ne kadar korkunç olduğunu gösteriyordu. Yangının başladığı tiyatroyu buldular. Balina şeklindeki bina uzun zaman önce çökmüştü ama geniş mermer merdiveni etek gibi kalıntıların etrafından aşağı doğru uzanıyor ve büyük meydanı çevreliyordu. Ne kadar lüks olması gerektiğini görebiliyorlardı.

Tiyatronun önünden geçerlerken, bir zamanlar bilet gişesinin bulunduğu yere bağlanmış yaşlı bir köpek gördüler; hayvan yalnızlık ve açlıktan bitkin düşmüştü. Kemikli köpek bir paçavra yığınına benziyordu. Şehir terk edildikten onlarca yıl sonra bile bir köpeğin hala hayatta olabileceğine inanamıyorlardı. Belki de birileri köpeği kısa bir süre önce buraya bağlamıştı ama köpeğin boynuna dolanmış metal zincir paslanmıştı, sanki yıllarca yağmura ve rüzgara maruz kalmış gibiydi. Ajanlardan biri zinciri çözmek için dokundu ve parçalandı. Ancak zavallı köpek olduğu yerde kaldı ve kabuk bağlamış gözlerini kırpıştırdı.

—

Dört gün sonra mimar ajansdan bir çağrı aldı. Ajanlar sonunda Pyeongdae Brick and Tile'ın nerede olduğunu bulmuşlardı. Alan yabani otlar ve çalılarla doluydu ve iki günlerini bir yol arayarak geçirmişlerdi. Yollarını keserek geçtiler ve girişe ulaştılar ve

Otların kapladığı kepenkli bir tuğla fabrikası keşfettiler. Emlakçılar kötü haberi ilettiler ve mimara inşaata başlaması gerektiğini söylediler; daha fazla bekleyemezlerdi. Eğer inatçı olmaya devam ederse, onsuz inşaata başlamak zorunda kalacaklardı. Mimar çok üzüldü. Anladığını söyledi ve telefonu kapattı. Ama tuğla fabrikasını kendi gözleriyle görmek, tuğlaların yapıldığı yere adım atmak istiyordu. Umut etmeye devam edemeyeceğini bizzat teyit etmek istiyordu; aylardır süren tuğla takıntısından kurtulmasının tek yolu buydu. Telefonu çaldıktan otuz dakika sonra tuğla fabrikasına gitti.

—

Ertesi akşam, gün batımına doğru erişim yoluna ulaştı. Ajanların yaptığı yolu takip ederek tuğla fabrikasına doğru yürüdü. Erişim yolu zehirli sarmaşıklar ve dikenlerle doluydu, sanki yolun kendisi erişimi engelliyormuş gibi bir farenin bile girmesini zorlaştırıyordu. Ajanlar çalılıkları yavaşça kesmek için tırpan ve testere kullanmışlardı. Neyse ki mimar girişe fazla zorlanmadan ulaşabilmişti, ancak yol orada sona eriyordu. Girişte yarı çürümüş bir tahta tabela vardı, üzerinde belli belirsiz bir şekilde*Pyeongdae Tuğla ve Kiremit.*

Mimar hayal kırıklığına uğramıştı. Hasarlı fırınların arasında sadece papatya pireotu yetişiyordu; bu alan açıkça uzun zamandır insanları görmüyordu. Mimar iç çekti ve ağzına bir sigara koydu. Umutları suya düşmüştü. Ama arabasına giden patikaya geri dönmeye kendini zorlayamadı. Tuğla ocağının daha derinlerine, çalılıkların diğer tarafına gitmek istiyordu. En azından tuğlaların nasıl yapıldığına dair bir ipucu istiyordu.

Pantolonunun paçasını çoraplarının içine soktu ve yolunu açmaya başladı. Hiçbir alet kullanmadan çalılığın içinden yolunu açmak kolay değildi. Ayakları yumuşak, bataklık zemine battı. Vazgeçmedi ve adım adım ilerledi. Dikenli çalılar ona baskı yapıyor ve çabalarına direniyordu. Bahçenin girişine sadece otuz metre vardı ama bir saatten fazla mücadele etmek zorunda kaldı.

Sanki annesinin rahminden yeni çıkmış bir bebekmiş gibi, bitki örtüsünü bahçeye doğru fırlattı.

Diğer tarafa geçtiğinde, pek fazla ot olmadığını gördü; sadece papatya pire otu alanı kaplıyordu. Muhteşem bir görüntüydü. Kemikler -hayvan kemikleri mi?- etrafa dağılmıştı ve birkaç çürümüş tahta fıçı yuvarlanıyordu. Ev olarak kullanılmış gibi görünen bir yapı çökmüştü, etrafı kalın bir papatya pire otu büyümesiyle çevriliydi. Mimar yavaşça etrafına baktı ve harap olmuş fırınlara yöneldi. Uzun zaman önce çökmüşlerdi. Çözülemeyen bir bilmecenin cevabını kehanet eder gibi bir fırını okşadı. Kalbi heyecanla çarpıyordu. Elini fırından çekti ve yukarı baktı.

Ve... işte o zaman gördü! Tuğla ocağının hemen arkasındaki geniş ovada yığılmış kırmızı tuğlalar! Gözlerine inanamadı. Nabzı hızlandı ve neredeyse çığlık atacaktı. Uzun zamandır gömülü tuğlalar varlıklarını ortaya çıkardı. Bacakları boşaldı ve kendini sabitlemek için elini fırına koydu. Tuğlalar ovayı kapladı ve hatta vadiye kadar yığıldılar. O kadar çok tuğla vardı ki birkaç büyük tiyatro inşa etmeye yetecek kadar ve yine de birkaç tane arta kalacaktı. Muhteşem, dokunaklı bir başarıydı. Ajanlar bir gün önce girişe gelmiş olsalar da, uzun otlar ve görüşlerini engelleyen uzun fırınlar nedeniyle tuğlaları görmemişlerdi. Yüz binlerce, hayır, milyonlarca tuğla, sanki her biri canlıymış gibi, batan güneşin altında devasa bir dalga gibi yuvarlanıyordu. Mimarın gözlerinde yaşlar birikti. Yüzünden aşağı yuvarlandılar. "Bu inanılmaz! Bir mucize!" diye mırıldanırken sesi titriyordu.

Güneş ovanın ötesinde batıdaki gökyüzünde batıyordu. Kırmızı tuğlalar gün batımına karışıyor, orman yangını gibi yanıyordu. Gerçekten muhteşem bir manzaraydı.

Chunhui veya Kraliçe

DKULAK OKUYUCU, lütfen uyuşukluğunuzu biraz daha uzak tutun. Sonunda uzun yolculuğumuzun sonuna geldik. Mimarın çalılıkların arasından ilerleyip tuğlalara rastlamasından iki gün sonra, bölgeyi araştıran ajanlar bir fırının yanında insan kalıntılarına benzeyen şeyler keşfettiler. Tuğla ocağı kemiklerle dolu olduğundan, bazılarının insan kemiği olduğunu hemen fark etmediler. Bunları bir laboratuvara gönderdiler. Bunlar, muhtemelen on yıl önce ölmüş bir kadının kalıntılarıydı. Kemikler bir kadın için alışılmadık derecede büyüktü ve alt kol iki değil, sadece tek bir büyük kemikten oluşuyordu. Otopsiden sorumlu araştırmacı, "Bu kadın inanılmaz derecede güçlü olmalı." dedi.

Çeşitli ipuçlarını bir araya getirince, tüm bu tuğlaları yapan kişinin bu kadın olduğu açıktı. Mimar kadına saygıdan dolayı bir lakap takmıştı: "Kırmızı Tuğla Kraliçesi."

Büyük tiyatronun inşası nihayet başladığında, tuğlaların hikayesi bir gazetede yazıldı. Kısa sürede, tuğlalarla ilgili her türlü hikaye medyada çoğaldı. Tuğla fabrikasında çalıştığı iddia edilen biri hikayesini anlattı, tuğlaları aslında başka birinin yaptığına dair teoriler vardı ve sonunda o kadar çok rapor çıktı ki, hangisinin gerçek hangisinin uydurma olduğunu belirlemek zordu. Neredeyse her gün yeni bir hikaye ekleniyor ve neredeyse her gün bir düzeltme yayınlanıyordu. Bu kadar hararetle konuşulan tuğla üreticisinin adı sonunda dünyaya açıklandı.

Çunhui.

Şimdi hikaye, bunca zamandır bir kenara attığımız zavallı kahramanımız Chunhui'ye geri dönüyor. Karla kaplı ovada ağlayan, çocuğunun soğuk cansız bedenine sarılan Chunhui, bebeği küçük bir tepeye gömdü.

vadide aşağı indi ve tuğla fabrikasına geri döndü. Mezarın bir işareti yoktu; artık ağıt yoktu. Sonra karanlık odasında yemek yemeden yattı, ölümü bekledi. Artık acımasız cezasına katlanacak gücü yoktu. Ama ölmedi. Üç aydan uzun bir süre bir yudum su bile içmedi, ama hayatı inatçıydı ve ölmesine izin verilmedi.

Bahar geldiğinde ölmekten vazgeçti ve yiyecek aramaya çıktı. Kamyon şoförünü beklemeyi bıraktı; o onu terk edenlerden biriydi. Onu suçlamıyordu. Aksine, acısının onun sorumsuzluğuyla bağlantılı olabileceğini düşünmüyordu. Acı, onun için, içinden büyüyen bir şeydi. Kimsenin hatası değildi.

Biraz kendine geldiğinde Chunhui tekrar tuğla yapmaya başladı. Tuğla yaparken bebeği düşündü. Yumuşak yanaklarını, narin, tırtıl benzeri parmaklarını ve göğsünü zayıfça emen küçük dudaklarını düşündü. Çocuğunu her düşündüğünde gözyaşları akıyordu. Onu düşünmeyi bırakmaya karar verdi. Ama durmaya yemin ettikçe, yüzü gözlerinin önünde daha çok beliriyordu. Bebeği düşündü, durmaya yemin etti ve sonra bütün gün onu düşünmeye başladı.

Kalıpları doldurduktan sonra, esnek kile bir çubukla bebeğin yüzünü çizmeye başladı. Resimler basit ve beceriksizdi ama yüzü çizmeye devam etti. Kısa sürede sadece bebeği değil, tanıdığı tüm insanları, yaşadığı tüm olayları ve gördüğü tüm sahneleri çizmeye başladı. Çizim, derin bir teselli kaynağı olmuştu. Tuğlaların üzerine çizim yapmayı, onları pişirmeyi, bir sıraya dizmeyi ve uzun süre onlara bakmayı severdi. Çizimlerine bakarken acısını ve yalnızlığını unuturdu. Kile daha da fazla anı çizmeye başladı; etrafında gördüğü şeyler, papatya pireotu, yılanlar, çekirgeler, yusufçuklar ve geyikler gibi, ayrıca hayatından geçen nesneler, demircinin örsü ve kamyon gibi, ayrıca kafe ve Jumbo'nun tren istasyonunda geriye doğru eğilip koşuşturduğu sahneler.

—

Birkaç yıl geçti. Fabrikaya başka kimse gelmedi. Chunhui tuğla yapmaya devam etti. Anıları giderek silikleşti. Bebeğinin yüzü ve kamyon şoförünün yüzü neredeyse tamamen gitmişti; zihninde sadece silik şekiller olarak kaldılar. İlk başta, insanların tuğla fabrikasına geri döneceği umuduyla tuğla yapmıştı ve sonra kamyon şoförünün dönüşünü beklerken, ancak bu zamana kadar kimseyi beklemeyi bırakmıştı. İnsanların geri döneceği umudunu çoktan yitirmişti. Öyleyse neden tuğla yapmaya devam ediyordu?

Bazıları bunun sıkılmış olmasından, eğlenme arzusunun doğuştan gelen bir insan özelliği olmasından veya tuğla fabrikasında geçmiş huzurlu zamanlara geri dönmeyi özlemesinden kaynaklandığını söylüyor, ancak bu açıklamaların hiçbiri tam olamazdı. Onun emeği, yalnızca can sıkıntısını gidermek için olamayacak kadar çaresizdi, yalnızca eğlence için olamayacak kadar yorucuydu ve yalnızca özleme bir tepki olması için çok tekrarlayıcıydı. Bazıları Chunhui'nin eylemlerini, balinaların resimlerini bir uçurumun yüzüne oyma şeklindeki Neolitik dini alışkanlığa bağladı, ancak bizim için Nambaran vadisini dolduran altı yüzlülerin basitliğinin ardında açık bir dini anlam yok.

Öyleyse neden kendini bu kadar çılgınca tuğla yapımına adadı? Tekrarlayan bu işi yaparken ne düşünüyordu? Eğer bu işte bir tür dini umut varsa, bu ne olabilirdi? Bu dokunaklı derecede saf ve yoğun tutku nereden geliyordu? Gerçeğin elinizde eriyen buz gibi kaybolması kolaydır. Belki de tüm açıklamalardan ve yorumlardan kaçınırsak gerçeğe daha yakın olurduk. Elbette bu onu basit, durağan ifadelerin tuzağına düşmekten kurtarırdı. Elbette bu onu özgürleştirirdi, Nambaran vadilerini süpüren rüzgarda savrulmasına izin verirdi ve gerçeğe yaklaşmamıza yardımcı olurdu. Sevgili okuyucu, hikaye devam ediyor.

—

Tuğla yapım becerileri rafine ve sofistike hale geldi. Tuğlaların dokusunun, kil karışımını bir gece boyunca bekleterek, pişirmeden önce üstünde çiğ oluşmasına izin vererek geliştirilebileceğini keşfetti, bu da nemi dağıttı

Eşit olarak, günün havasının sertliği etkilediğini ve rengin pozlama süresine göre ayarlanabileceğini söyledi. Tamamladığı tuğlaları tuğla fabrikasının arkasındaki düzlüğe yığdı. Bahçe zaten tuğlalarla dolup taşıyordu. Kilo vermeye başladı. Mantıklıydı, çünkü ağır işler yaparken iyi beslenemiyordu, ancak kendisi için şaşırtıcıydı, çünkü açlıktan ölürken bile kilosunu sürekli olarak yüz kilogramın üzerinde tutuyordu. Saçları grileşmeye başladı. Kasları gücünü kaybetti ve derin kırışıklıklar alnındaki oluklara yerleşti. Tuğla yaptıkça daha da yalnızlaştı ve ne kadar yalnızlaşırsa tuğlaları da o kadar mükemmelleşti. Tuğla fabrikasının arkasındaki düzlük giderek daha fazla tuğlayla doldu.

Birkaç yıl geçti. Tek başına tuğla yapmaya devam etti.

Birkaç yıl daha geçti. Tek başına tuğla yapmaya devam etti.

Birkaç yıl geçti. Tek başına tuğla yapmaya devam etti. Tuğla fabrikasına kimse gelmedi.

Birinci Sonsöz

BE HERKES BİLİYORsonrasında olanların hikayesi. Büyük tiyatronun açılışı ve açılış performansı. Kalabalıklar Tiyatronun kendisinden çok tiyatroyla ilgilenen gazeteciler. Sanat ve kültür dünyasının önde gelen isimleri, politikacılar ve ünlülerle yapılan röportajlar. Yüzyılın en çarpıcı binası olarak lanse edilen mucizevi mimariye yönelik medyanın coşkulu övgülerinin odağını isimsiz bir tuğla üreticisinin eserine kaydıran mütevazı mimar. Hükümet yetkililerinin, uzun zaman önce ölmüş olmasına rağmen tuğla üreticisine madalya vermek istemeleri, kendisine Endüstriyel Hizmet Liyakat Nişanı mı yoksa Kültürel Liyakat Nişanı mı verilmesi gerektiği konusundaki departman içi tartışmalar. Tuğlalar hakkında akademik konferansların ve araştırma makalelerinin çoğalması. Daha önce tartıştığımız “Kraliçeyi Bul” adlı soruşturma ekibinin kurulması ve ölümcül olduğu ortaya çıkan bir arı sokmasıyla hastaneye kaldırılan araştırmacı. Annesinin ağıt yakması. Kuzey ve Güney arasında yapılan görüşmeler—başlangıçta büyük tiyatronun inşa edilmesinin nedeni. Kuzeyli elçilerin, bir otel çalışanının hatası nedeniyle tiyatroyu göremedikleri odalarda kalmaları. (Ve söylentiye göre, sonuçta tiyatroyu görme şansları hiç olmamış.) Otel çalışanının kovulması ve protokol sorumlusunun azarlanması. Chunhui ve tuğlalar hakkında bir sürü kitap ve bir TV programı. Senaryonun, bir yıldız seçebilmek için kahramanın ağırlığını yüz kilogramdan kırk sekize düşürme kararı. Başrol oyuncusunun seramiklerin tuğlalardan daha çekici olacağı yönündeki önerisi, Chunhui'yi seramikçi yapmak için hikayede kapsamlı süslemelere yol açtı. Chunhui ismi çok gösterişsiz olduğu için ek revizyonlar yapıldı; kahramanın ismi Annie olarak değiştirildi. Başrol oyuncusunun şikayeti

kamyon şoförü işinin iyi olmadığını ve karakteri iyi bağlantıları olan bir aileden gelen zengin bir iş adamına dönüştürmek için bir gecede revizyonlara yol açtığını söyledi. Sonuç, seramik okuyan kırk sekiz kiloluk bir üniversite öğrencisi ve bir holdingin varisi olan, sosyal sınıf sınırlarını aşan hüzünlü bir aşk hikayesiydi. Bu, reyting ve kitlesel çekiciliğin yasasıdır. TV şovu büyük bir hit oldu ve kitlelerin anlamsız gözyaşları döküldü...

—

Burada duralım. Tüm gerçekler yok oldu. Tüm bu yaygaranın Chunhui'nin hayatıyla hiçbir ilgisi yok. O bir kahraman değildi ve bir kurban da değildi. Net bir hedefi olan bir zanaatkar değildi ve asil bir sanatçı da değildi. Onun düşüncelerinin ne olduğunu ve nasıl bir hayat istediğini bilmiyoruz. O farklıydı ve bu yüzden izole bir şekilde yaşıyordu. Onun hakkındaki hikayeler dizisi, kendi hayatı olan bir amip gibi sonsuza kadar genişliyor, ancak gerçek gerçek dünyanın hiçbir yerinde mevcut değil.

Geride sadece tuğlalar bıraktı. Ve o tuğlaların üzerine sonsuz çizimler bıraktı. Çizimlerde, tuğlaların dünyaya çıkıp duygularını ileteceği umudunu görebiliyoruz. O kadar çok şey çizdi ki, ancak büyük tiyatronun bir köşesinde, bir noktada umutlarının ne olduğunu ve bu umutların ne kadar derinden hissedildiğini gösteren bir tuğla var. İşte çizim:

Yıllar sonra, bir şair büyük tiyatrodaki tuğlayı gördü ve derinden etkilendi. Hiçbir zaman konuşamayan Chunhui'ye kendi sözlerini ödünç verdi. Chunhui'nin üzüntüsünü çizimden bir şiire çekti:

Bana geri dön.
Seni bekliyorum.
Güneş batarken ve ay doğarken ve
sayısız gün geçerken
Hala seni bekliyorum, değişmeden. Bir çift
gelinciğin birbirini sevmesi gibi Bir çift
yusufçuğun birbirini sevmesi gibi Tekrar
buluşalım
Ve eskisi gibi birbirimizi sevelim.
Lütfen bana geri dönelim.
Seni her zaman bekleyeceğim.

Sonsöz İki

BEN

Toplulu bir bahar öğleden sonrası. Chunhui fırının önünde oturuyordu. Ölüm yaklaşıyordu; artık beyaz saçlı yaşlı bir kadındı. Korkunç derecede zayıftı ve tüm hayatı boyunca peşini bırakmayan kilolarca ete artık ev sahipliği yapmıyordu; o zamanlar, otuz kilodan biraz fazlaydı. Güneş ışığı zayıf, kuru bedenini ısıtıyordu. Gözleri kapalı, diye düşündü,*Kalkıp tuğla yapmalıyım.*Ama kendini ağır hissediyordu. Parmağını bile oynatamıyordu. Gözlerini açmayı başardığında Jumbo karşısında duruyordu. Bu bir rüya mıydı? Bembeyaz parlıyordu, vücudu ışıkla gizlenmişti. Onu yuvarlak bir ışık huzmesi olarak hissedebiliyordu. Jumbo yaklaştı ve ona sırtını gösterdi, sanki onu binmeye teşvik etmek ister gibi. Başını zayıfça salladı.*Ayağa kalkacak gücüm yok.*

*Küçük hanım, artık her şey bitti. Başarabilirsin.*Bir hale içinde, Jumbo uzun hortumunu uzattı ve o da hortumu yakalamayı başardı. Jumbo onu zahmetsizce kaldırdı ve sırtına aldı. O, Jumbo'nun üzerine konduğu anda o da havaya yükseldi. Doğrudan göğe doğru uçmaya başladı. Chunhui sırtını kavrayıp aşağı baktı. Chunhui, aşağıdaki fırınları ve evin çatısını görebiliyordu. Tuğla ocağının arkasında, yerde yüksekçe yığılmış tuğlalar gördü. Tam o sırada, sert dikenler ve zehirli otlar erişim yolunu örtmek için korkutucu bir hızla filizlendi. Jumbo daha da yükseğe uçtu. Chunhui, yiyecek ararken dolaştığı vadileri, bebeğini gömdüğü tepeyi, Mun'un boğulduğu uzaklardaki dereyi ve ufka doğru uzanan uzun tren raylarını gördü.

Jumbo daha yükseğe uçarken, terk edilmiş ve yabani otlarla ve çimenlerle kaplı Pyeongdae'yi görebiliyordu. Balina, harabeler arasında her zamanki gibi göz alıcıydı. Yaşlı köpek tiyatronun önünde çömelmiş, Chunhui'nin bir ışık çemberi üzerinde uçup gitmesine kıskançlıkla bakıyordu. Paslı bir kamyon devrilmişti

Pyeongdae'ye gelen yolun altında. Chunhui o zaman kamyon sürücüsünün uzun zaman önce bir kazaya karışmış olması gerektiğini fark etti. Nedense üzgün hissetmiyordu. Sanki tüm duyuları ve hisleri gitmişti. Sadece boşluk incecik bedenini dolduruyordu. Jumbo daha yükseğe uçtu. Tren rayları kayboldu. Sonunda uzaktaki mavi okyanusu görebiliyordu. Annesi gençliğini orada geçirmişti ama o bunu ilk kez görüyordu. Okyanusun sonsuz mavisine sıkıca tutunarak baktı.

Sonunda Jumbo atmosferi deldi ve tek bir bakışta yuvarlak Dünya'yı görebildi. Büyük bir bilyeye benziyordu. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmış, mavi bilyeye bakıyordu.

Dünyanın yuvarlak olduğunu

bilmiyordum. Saçma, her şey yuvarlak.

Tuğla değil.

Doğru. Ama onlarla yuvarlak bir ev inşa edebilirsiniz, bu yüzden hala yuvarlaktır.

Ayrıca dikdörtgen bir ev de inşa edebilirsiniz.

Evet, ama eğer çok sayıda dikdörtgen eviniz varsa, o zaman yuvarlak bir köy elde edersiniz.

Anlıyorum. Ama nereye gidiyoruz?

Hiçbir şeyin var olmadığı bir yere. Çok uzak bir yere, dedi Jumbo.

Chunhui sanki nerede olduğunu biliyormuş gibi kayıtsızca başını salladı. Küçülen mavi bilye artık bir tırnak büyüklüğündeydi. Gökyüzünde milyonlarca yıldız vardı. Sonunda, uçsuz bucaksız bir yıldızlar arası okyanusa ulaştılar. Jumbo korkutucu bir hızla uçuyordu, ancak uzayda hiçbir direnç olmadığından, sanki derin bir okyanusta yüzüyormuş gibi huzurlu hissediyordu. Aniden, Chunhui tıpkı Jumbo gibi parladığını fark etti. Işıkla çevrili, şeffaflaşırken kendine baktı ve "Burası çok sessiz," dedi.

Chunhui sesinin yankılandığını fark etti. Şok olmuştu. Bu onun sesiydi, Dünya'da hiç kullanılmamış bir ses. Yumuşak ve zayıf geliyordu, yaprakları hışırdatan bir esinti gibi. Jumbo gülümsedi.

Jumbo uçmaya devam etti. Ne kadar hızlı gittiklerini bilmiyorlardı. Andromeda Bulutsusu'nun yakınlarında bir yerde uçuyorlardı. Ancak, hareket tespit edilemediğinden, uzayda durmuş gibi görünüyorlardı.

giderek daha da şeffaflaştı, silindi, sanki ışık şekerin suda erimesi gibi dağılıp gitti.

Peki bize ne olacak? Chunhui korkuyla sordu.

Sonsuza dek yok oluyoruz. Ama korkma. Tıpkı beni hatırladığın gibi, biri seni hatırlarsa sen de var olursun.

Chunhui, Jumbo'ya başka bir şey sormak üzereydi, ancak bu gerçekleşmeden önce ortadan kayboldular. Sadece sesleri, engin dış uzayda, zayıf bir şekilde kaldı.

Hoşça kal küçük hanım.

Sana da elveda Fil.

*takımada kitapları*kar amacı gütmeyen, edebiyatın tanıtımına adanmış bir yayınevidir

yenilikçi klasik ve çağdaş aracılığıyla kültürlerarası değişim

uluslararası edebiyatwww.archipelagobooks.org